

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A Dark Mafia
Romance

SINNER'S *hellbaby*

MAZZEO MAFIA BOOK TWO

NICOLE FOX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÜNAHKARIN NINNİSİ

BİR MAFYA ROMANTİZMİ

NICOLE FOX

İÇİNDEKİLER

Posta Listesi

Ayrıca Nicole Fox

Sinner's Lullaby _

1. Charlotte
2. Lucio
3. Lucio
4. Charlotte
5. Lucio
6. Charlotte
7. Lucio
8. Charlotte
9. Lucio
10. Charlotte
11. Lucio
12. Lucio
13. Charlotte
14. Lucio
15. Charlotte
16. Charlotte
17. Lucio
18. Charlotte
19. Lucio
20. Charlotte
21. Charlotte
22. Lucio
23. Charlotte
24. Lucio
25. Charlotte
26. Lucio
27. Charlotte
28. Charlotte
29. Lucio
30. Charlotte

31. Lucio
32. Charlotte
33. Lucio
34. Lucio
35. Charlotte
36. Lucio
37. Lucio
38. Charlotte
39. Lucio
40. Charlotte
41. Lucio
42. Charlotte
43. Lucio
44. Charlotte
45. Lucio

Sonsöz: Charlotte

Genişletilmiş

Sonsöz

GILDED CAGE'in Önizlemesi

Posta Listesi

Ayrıca Nicole Fox

Copyright © 2021 by Nicole Fox

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

POSTA LİSTESİ

Posta listeme kaydolun!
Yeni aboneler ÜCRETSİZ buharlı kötü çocuk aşk romanı alırlar.

Katılmak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

<https://sendfox.com/nicolefox>

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Mazzeo Mafia Düet

Yalancının Ninnisi (1. Kitap) . Günahkarın Ninnisi
(2Kitap)

Kovalyov Bratva Düeti

Yıldızlı Kafes (1. Kitap)
Yıldızlı Gözyaşları (2. Kitap).

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırada okunabilir!*

Bana Verdiği Yaralar
Söylediği Yalanlar
Bana Bana Öğrettiği
Günahlar

Belluci Mafya Üçlemesi

Yozlaşmış Melek (1. Kitap) .
Yozlaşmış KitapYozlaşmış
İmparatorluk (3. Kitap)Kraliçe (2

De Maggio Mafya Düeti

Takım Elbiseli (1 Kitap) .
Şeytan .Sunaktaki Şeytan
(2Kitap)

Kornilov Bratva Düeti Don

ile Evli (1. Kitap) Ölüm Bizi
Ayrırana Kadar (2. Kitap)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Kostya

Maksim

Andrei

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

Cruel Prep

Cruel Cruel

EliteAcademy

Tsezar Bratva

Nightfall (Kitap 1).

Şafak Vakti (Kitap 2)

Rus Suç Kardeşliği

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Mafya Patronu tarafından

sahiplenildi Mafya tarafından

Mafya Patronu tarafından hamile

bırakıldıPatronu korunmadı

Mafya Babasına Satıldı

Mafya Babası Tarafından

Çalındı

Mafya Patronu ile Tuzağa Düştü

Volkov Bratva Kırık

Yeminler (1. Kitap.) Kırık

(Kırık Günahlar (tek

başına)Umutlar 2 Kitap)

Diğer Bağımsızlar

Vin: Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6)

Tsezar Bratva (Tsezar Düeti 1-2. Kitaplar) Bratva
Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri
Mafya Dons Koleksiyonu
Don's Corruption

GÜNAHKARIN NINNISI

MAZZEO MAFYA DÜETİNİN İKİNCİ KİTABI

**BANA YALANLAR SATTI VE KIZIMI ÇALDI. SKORU EŞİTLEME
SIRASI BENDE.**

Charlotte evime dudaklarında yalanlarla geldi.

Kafasında borçlarla.

Kalbinde nefretle.

Tüm bunlara rağmen, birlikte bir şey bulduk. Umut.

İyileşme
k.

Aile.

Ama bunların hepsi sadece güzel bir şarkı ve
danstı. Bir günahkarın ninnisi.

Beni zayıflattı.

Ve şimdi bedelini ödeyen benim küçük kızım. Ne
pahasına olursa olsun kızımı geri alacağım.

Sonra Charlotte Dunn'ı bulacağım.

Ve ona Don'a yalan söylediğinde ne olacağını göster.

SINNER'S LULLABY, Mazzeo Mafia düetinin ikinci kitabıdır. Lucio ve Charlotte'un hikâyesine 1. Kitap olan YALANCININ NİNNİSİ ile başladığınızdan emin olun.

CHARLOTTE

Lucio Mazzeo'yu son görüşümün üzerinden altı hafta geçti ama hâlâ onu hayal ediyorum.

Bana son dokunuşunun üzerinden altı hafta geçti. Beni en son öptüğünden beri.

Yine de her gece yatağıma çöküp gözlerimi kapattığımda, işte orada.

O gri gözler. İ ç i m e işliyor. Beni her biri bir öncekinden daha onarılmaz milyonlarca parçaya ayırıyor.

Geride kalan tek şey korkudur.

Korku ve pişmanlık.

Korku, pişmanlık ve yalnızlık.

"Lütfen," diye fısıldıyorum her gece o rüyalarda ona. "Lütfen beni affet. Sana yalvarıyorum. Özür dilerim."

Ve her gece aynı şey oluyor.

Gözlerindeki gri koyulaşır. Neredeyse siyaha.

Öfkenin ardındaki adamı kaybediyorum.

Onun yerinde ilk tanıştığımızda olduğu gibi umursamaz bir canavar var. Lucio'nun eli dışarı fırladı. Boğazıma sarıldı.

"Luc..." Boğuluyorum.

Beni duymuyor. Umursamıyor.

Sadece sıkıyor, sıkıyor, sıkıyor ve ışıklar solmaya, bulanıklaşmaya ve kararmaya başlıyor ve nefesim işe yaramıyor, işe yaramıyor ve kolunu pençeliyorum ama o çok güçlü ve bu başından beri kaçınılmazdı ve bu yüzden ben sadece-

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Doğrudum ve bir çılgılığı bastırdım. Açgözlülükle, çaresizce nefes alırken göğsüm büyük soluklarla kabarıyor.

Çekingen bir parmakla boğazıma dokunuyorum. Sıcak bir his. Sanki bir el oraya bırakılmış gibi.

Ama bunların hepsinin kafamda olduğunu biliyorum.

Hepsi hayal ürünü. Burada yanımda kimse yok.

Burada hiç kimse yok.

Etrafımdaki küçük daireye bakıyorum. Konforlu ve iyi döşenmiş, ancak altı hafta boyunca buraya hapsedildikten sonra, burayı sadece klostrofobik olarak tanımlayabilirim.

Her şeyden çok bir hapisane hücresi gibi.

Perdeler çekili ama dışarının hâlâ karanlık olduğunu söyleyebilirim. Kendimi yukarı itiyorum ve yatak başlığına yaslanıyorum.

Bir çeşit insan teması için çaresizim. Boğazıma sarılan bir el dışında herhangi bir şey yani.

Bir yastığı göğsüme çekip sıkıca sarılıyorum, bu pençeleşen dokunma ihtiyacını yatıştırmaya çalışıyorum. Ama yastık berbat bir ikame. Sadece birkaç dakika sonra onu atıyorum.

Rüya hala benimle.

Aslında hiç de rüya olmayan bir rüya. En

azından ilk kısmı değil.

Lucio'nun kütüphanesindeki o korkunç günden bu yana altı hafta geçti ve ben hâlâ aynı görüntüleri tekrar tekrar görüyorum. Onlardan rahatsız oluyorum. Onlar tarafından işkence görüyorum.

Her rüya aynı şekilde başlar.

Tam olarak gerçekte olduğu gibi. Lucio'nun gri gözleri benimkileri bulduğunda.

Yavaş yavaş farkına varıyor.

Ona ve kızına ihanet ettiğimi yeminli düşmanlarına söyleme şansımı elimden aldı.

Gözlerimi kapatıyorum ve tekrar oynatıyorum.

ALTI HAFTA ÖNCE-LUCIO'NUN KÜTÜPHANESİ

"Yatağında bir fare var, Lucio Mazzeo. Ve suçlanacak tek kişi sensin." Yerdeki Polonyalı asker Lucio'nun çaresizliği karşısında kıkırdar.

O piç ölmek üzere olduğunu biliyor. Bu yüzden beni de yanında götürüyor.

İstesem de Lucio'dan gözümü ayıramıyorum.

Gözleri erimiş. Ama vücudu mermerden oyulmuş gibi. Soğuk. Hareketsiz. Zamanda donmuş.

Silah sesi o kadar ani oldu ki çığlık atmaktan kendimi alamadım. Çılgınca bir an için, gerçekten beni vurduğuna inandım.

Ama aşağıya baktığımda, Polonyalı askerin başının etrafında sapkın bir hale gibi biriken kanı görüyorum.

Orospu çocuğunun gözleri ölürken bile kin dolu.

"Bana bunun doğru olmadığını söyle," diye homurdanan Lucio dikkatimi tekrar ona vermemi sağlıyor.

"Lucio, açıklayabilirim-"

"Bana bunun doğru olmadığını söyle," diye tükürüyor.

Gözyaşlarımı ısııyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu yapamam."

"Onlara Evie'den bahsettin mi?" diye soruyor. Sesi alçak ve tehlikeli. Vahşi doğada vahşi bir canavar gibi. "Onlara kızımdan bahsettin mi?"

Titriyorum.

Ama kendim için değil.

Sebepler olduğum acılar için titriyorum. Yaptığım hatalar için.

"İsteyerek yapmadım," diye

hıçkırıyorum. Tek

söyleyeceğim bu.

Tek söyleyebileceğim bu.

Benden uzaklaşıyor. Sanki onu ben bıçaklamışım gibi bir an için inanamayarak kamburlaştı. Bir bakıma öyle oldu.

Arkasını döndüğünde, koşan ayak seslerini duyabiliyoruz.

"Lucio?" diye bir ses geldi.

"Adriano," diye iç geçiriyor Lucio kapıdaki yeni varlığa karşılık olarak.
"İçerideyiz."

Adriano eşikte belirir. Adamın normalde kaygısız olan yüz hatlarında bir rahatlama ifadesi belirir.

"Çok şükür," diyor. "Buraya çok geç geldiğimizi sanıyordum."

"Neredeyse geliyordunuz," der Lucio yüzünü buruşturarak.

"Charlotte?"

Evie'nin dehşete düşmüş küçük sesine doğru dönüyorum. Ona doğru bir adım atarken içgüdülerim beni ileri itiyor.

"Dur orada." Donup

kaldım.

Emri veren Lucio'ydu. Sanki az önce kafasından vurduğu Polonyalı askerden farkım yokmuş gibi bana dik dik bakıyor.

"Kızımın yanına yaklaşma," diye hırlıyor bana.

Adriano'nun gözlerinin Lucio ve benim aramda gidip geldiğini hissederek orada durdum.

"Adriano," der Lucio, tartışmaya yer bırakmayan bir sesle, "onu mahzene götür."

"Ne?" diye itiraz eder adam.

"Beni duydun," diye yanıtlar Lucio. "Bu sürtüğü oraya götürün. Ve ben onunla ne yapacağıma karar verene kadar onu orada tut."

"Charlotte!" Evie yine ağlıyor.

Sesi duyunca irkildim. Kanepenin arkasından başını çıkarıyor. Yanakları gözyaşlarıyla dolmuş. Gözleri şişmiş.

Şaşkınlıkla bana bakıyor, neden ona gelmediğimi merak ediyor.

Babasının neden bu kadar kızgın olduğunu merak ediyor.

Dünyasının neden bir anlam ifade etmediğini merak ediyor... yine.

Lucio'ya dönüyorum. "Onunla konuşmama izin ver," diye yalvarıyorum. "Sadece bir dakikalığına."

Bana bakmaya bile dayanamıyor. Sanki orada değilmişim gibi gözleri beni delip geçiyor. Sanki onun dünyasındaki varlığım silinmiş gibi. Koparılıp bir kenara atılmışım gibi.

"Onunla bir daha asla konuşmayacaksın," dedi. "Adriano, onu gözümün önünden çek."

Adriano'nun eli bileğime dolanıyor. Beni çekerken karşı koymuyorum.

Tüm güç gitti. Tüm mücadele. Tüm ateş. Utançtan

başka bir şeyim kalmadı.

"Charlotte, bekle-"

Tereddüt ediyorum, Evie'ye bakmak için boynumu geriye atıyorum.

Bana ulaşmak için kanepenin etrafında koşuşturuyor. Koşmaya başlıyor ama Lucio onun önüne geçiyor ve bana ulaşmadan onu kollarının arasına alıyor.

Sonra kapıdan çıkarılıyorum ve yıkılmış koridordan merdivenlere doğru götürülüyorum.

Evie'nin benim için çığlık attığını duyabiliyorum.

Onun üzüntüsünü, kafa karışıklığını duyabiliyorum.

Ve bu sesin yaşadığım sürece peşimi bırakmayacağını biliyorum.

"Ne yaptın lan sen?" Merdivenlere ulaştığımızda Adriano dehşet içinde soruyor.

Ona bakmıyorum. Gözlerinin acıma duygusuyla dolacağını biliyorum ve buna dayanamıyorum.

Çünkü bu işkenceyi hak ediyorum.

Kelimeleri bulduğumda, boğuk bir vıraklamayla çıkıyorlar.

"Yanlış şey," diyorum ona. "Yanlış şeyi yaptım."

MEVCUT GÜN

Perdelerin arasındaki küçük ıtılardan içeri ışık sızmaya başlıyor. Yatağın önündeki duvara monte edilmiş saate bakıyorum.

Sabah beş buçukta.

Sadece üç saat uyudum.

Ve çoğunda rüya gördüğüme eminim.

Yataktan kalkıyorum ve doğruca banyoya gidiyorum. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra mutfaka geçiyorum.

Dairelere göre burası güzel. Duvarlar neşeli bir kumral. Mobilyalar pahalı İtalyan derisi. Mutfak bile temiz ve iyi stoklanmış, ancak son zamanlarda pek yemek yapmıyorum. Sadece havamda değilim.

Pek bir şey için havamda değilim, gerçekten.

Sehpanın üzerindeki tüm kitapları okudum ama onları zar zor hatırlıyorum.

Netflix'te izlemek istediğim tüm TV ve filmleri izledim, ancak hepsi puslu bir bulanıklık içinde geçti.

İnternet sitelerinin çoğu engellenmiş durumda, bu yüzden artık onlarla da pek uğraşmıyorum.

Rahat bir hapishane. Ama

yine de bir hapishane.

Çoğunlukla, elimde bir fincan kahve ile oturup pencereden dışarı bakıyorum. Bugünlerde fincan fincan içiyorum. Dilimdeki acılıkta yatıştırıcı bir şey var.

Pencere kenarındaki koltuğa gömülüyorum ve aşağıdaki dünyayı seyrediyorum.

Basit görünüyor. Mutlu. Normal.

Çalılar ve ağaçlar kaldırım boyunca dizilmiş. Çamaşırhaneler, kafeler ve ikinci el kitapçılar caddeyi kaplıyor.

Ebeveynler küçük çocuklarına okula kadar eşlik ediyor. Bornoğlu kadınlar köpek gezdiriyor. Takım elbiseli erkekler işe giderken koşuşturuyor.

Buradaki tutukluluğumdan birkaç gün sonra bazı tanıdık yüzlerin i s i m l e r i n i saymaya başladım.

Çamaşırhanenin yanındaki kahverengi evde yaşayan bir adam var. Gümüş-kahverengi saçları ve seçkin bir yüzü var. Anında güvenebileceğiniz türden bir yüz. Ona Derek diyorum. Güvenilir bir isim gibi görünüyor.

Derek her sabah iki çocuğunu köşedeki ilkokula götürüyor. Kod adı Harry olan küçük oğlu tıpkı ona benziyor.

Küçük kızı Meryl, annesini tercih ediyor olmalı, çünkü sarı saçları, erkek kardeşi ve babasının sessiz kahverengisiyle keskin bir tezat oluşturuyor.

Kapımın dışındaki dünyanın geri kalanı gibi görünüyorlar.

Basit.

Mutlu.

Normal.

Onları her gördüğümde bunu kendime bir mantra gibi söylemeye başladım. Evlerinin kapısı açıldı.

Meryl merdivenlerden aşağı atlıyor. Sonra Harry koşarak geliyor.

Son o l a r a k Derek, takım elbisesini g i y m i ş , bugünün gazetesini dirseğinin altına sıkıştırmıştı.

Basit. Mutlu. Normal.

Çocuklarına yavaşlamaları ve kendisini beklemeleri için seslenir. İki çocuk da durur ve babalarına bakarlar.

Taş basamaklardan aşağı iner, onlarla bağlantı kurar ve her biri bir elini onunkine koyar.

Bu küçücük jest kalbimi parçaladı.

Size yavaşlamanızı söyleyen... bağırarak kadar önemseyen... güvende olduğunuzdan emin olmak için elinizi tutan bir ebeveyne sahip olmak...

Bunu hiç yaşamadım. Bunu hiç bilmedim.

Ve bu eksikliği, doğduğum günden beri göğsüme saplanmış bir kurşun gibi hissedebiliyorum.

Derek ve çocukları köşeyi dönüp gözden kaybolurlar.

Ben izleyip kahvemi içerken sonraki bir saat boyunca mahallenin diğer üyeleri de dışarı çıkıp dolaşmaya başladı.

Anita May üç Labrador'uyla birlikte.

Juan'ın o çalımli hali.

Stevie lakaplı bakkal sahibi sigara içmek için dışarı çıkar.

Onlara tutunuyorum çünkü şu anda sahip olduğum tek şey onlar.

Her biri görüldüğünde, eski ve tanıdık bir filmdeki karakterlermiş gibi isimlerini yüksek sesle söylüyorum.

Beni duyamazlar. Renkli, kurşun geçirmez camlar sayesinde beni göremezler de.

Yardım için bağırarak istesem de bağırmiyorum.

Sadece izliyorum.

Kahvemi iç.

Ve hayatımın nasıl bu kadar acı ve yalnız olduğunu merak ediyorum.

Koridorda bir hareket duydum ve saate baktım. Saat tam sekiz. Bugün nöbetçi değişim günü.

Bu da yeni gardiyanın üç, iki, bir içinde beni kontrol etmek için kapımı çalacağı anlamına geliyor.

Tak

tak.

Tak.

Tak.

İç çekerek pencerenin yanındaki yerimden ayrılıp kapıya yöneldim. Küçük gözetleme deliğini kontrol etmeye zahmet etmedim. Sadece kapıyı açtım ve kendimi başka bir asık suratlı acemiyle yüz yüze buldum.

Benden birkaç yaş büyük olamaz. Taze sivilceler yanaklarını ve çenesini kaplamış.

"Merhaba," diye selamlıyorum, kahve fincanımı iki elimin arasına alarak. "Ben Matteo," diyor kaba bir şekilde.

Belli ki tecrübesiz. Değişen duruşunda bir şey "acemi" diye bağıyor. Gözlerini vücudumda gezinirken yakalıyorum ve ancak o zaman üzerimi değiştirme ya da bornoz giyme zahmetine girmediğimi fark ediyorum.

Ben giyiyor a ince siyah Kaymış. Bir o yapraklar
küçük için hayal gücü.

"Ben Charlotte," diyorum, gözlerimin içine bakması için onu zorluyorum. "Seni her zaman kontrol edeceğim-"

"Ne yapacağımı biliyorum," diye araya giriyorum. "Kahve ister misin?" Bana tereddütle bakıyor. "Hayır," diyor sonunda. "*Grazie.*"

Kıbarca başımı salladım ve kapıyı üzerine kapattım.

Sessiz sabahın büyüğü bozuldu. Uzun, boş günün dehşeti bekliyor.

Meşgul olmaya çalışıyorum. Mutfağın envanterini çıkarıyorum. Kuskus, pirinç ve bozulmaya yüz tutmuş birkaç sebze.

Bu iş bittiğinde yatak odasına dönüp bisiklet şortu ve spor sutyeni giyiyorum.

Birkaç egzersiz videosu açıyorum ve beni bitkin hissettiren iki saatlik bir egzersiz yapıyorum. Ben de tam olarak bunun için çalışıyorum.

Daireyi temizliyorum.

Bir fincan kahve daha içerim.

Tekrar çalışırım.

Sonra bir film açıyorum ve güneş şehrin üzerinden batarken, yorgunluk ve uyuşukluk birbirine karışırken kanepede uyuyakalıyorum.

Ama ne yaparsam yapayım, dilimin üzerindeki acı tat hiç gitmiyor.

Uyandığımda hâlâ akşamın geç saatleriydi ve karnım zil çalıyordu.

Bir şeyler yemeyi düşünüyorum. Bugün sadece kahve içtim ama hissettiğim şey açlık değil. Sadece... boşluk. Muhtemelen depresyon.

Sonra kapı çalındı.

Kaşlarımı çatıyorum ve saati kontrol ediyorum. Matteo'nun her saat başı bana bakması gerekiyordu. Ama saat sekize çeyrek var.

Adımlarımı hızlandırıp kapıyı açtığımda Matteo'nun elinde bir pizzayla orada dikildiğini görüyorum.

Beynim yalnızlıktan bulanık ve bir an için bunun gerçekten düşünceli bir jest olduğunu düşünüyorum. Bir çeşit hediye.

"Pizza mı sipariş ettin?" diye soruyor kalın bir aksanla.

Oh. Tuhaf.

"Uh-"

Ona yapmadığımı söylemek üzereydim ki, hemen arkasında duran teslimat görevlisini fark ettim.

Büyük kahverengi gözler. Kıvrıcık sarı saçlar. Üzerindeki şekilsiz teslimat tişörtünün altında harika kıvrımlar. Beyzbol şapkası bile var.

Ben Vanessa.

Matteo'ya dönüp bakarken yüzümdeki şaşkınlığı gizliyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, pizzayı ondan kaparak. "Açlıktan ölüyorum."

"Affedersiniz?" Vanessa arkamdan çıkageldi. "Rahatsız etmek istemem ama gitmeden önce tuvaleti kullanabilir miyim? Burada ölüyorum."

Matteo kaşlarını kaldırarak ona bakar. "Köşede umumi bir tuvalet var," diyor ona.

Göz kapaklarını ona dikiyor. Geride durup izliyorum. Bekliyorum.

"Umumi tuvaletlerde asla kadın hijyenik ürünleri bulunmaz," diyor hiç atlamadan. "Ve burada küçük bir acil durum yaşıyorum. Sakıncası yoksa, ihtiyacım var."

"Tamam, tamam," diyor hızla, bu konuşmadan rahatsız olduğu belli. "Tanrım. Lanet olası ayrıntılara ihtiyacım yok. Bayan Dunn? Sizin için sorun olur mu?"

Aptalca göz kırptım. Bana danışmasını hiç beklemiyordum.

"Ah, evet, elbette," diye cevap veriyorum, çok heyecanlı görünmemeye çalışarak. "Ödünç alabileceği eşyalarım var. İçeri gelin."

Hemen içeri giriyor. Kapı Matteo'nun üzerine kapanıyor. Vanessa'ya döndüm, ona sarılmaya hazırdım.

"Dur bakalım," diyor hemen ve donup kalmama neden oluyor. "İzleniyor olma ihtimalimiz var. Beni tanıımıyormuş gibi davranmalısın."

"Uh... tamam mı?"

Vanessa bana, "Beni yatak odana götür," diye talimat verdi. "Kimsenin şüphelenmesini istemeyiz."

"Tam şurada," diye işaret ediyorum. "Ayrıca: Sen nasıl burada olabiliyorsun? Nerede olduğumu nasıl öğrendin? Yerleşkeye mi gittin?"

"Yavaş ol," diye sesleniyor Vanessa omzunun üzerinden rahatça. Banyoya yöneliyor ve bana onu takip etmemi işaret ediyor. "Muhtemelen burada kamera yoktur."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum. "Dairenin güvenlik kamerası yok."

Vanessa dehşet içinde başını bana doğru sallıyor. "Bazen çok saf olabiliyorsun."

Banyo kapısını kapattı ve bana döndü.

Kaşlarımı çattım. "Kendimizi banyoya kilitlememiz hiç de şüphe uyandırıcı değil mi?"

Vanessa umursamazca omuz silkiyor. "Yakında bir önemi kalmayacak. Şimdi, sorularınıza cevap vereyim: Seni aramak için yerleşkeye gitmem gerek yoktu," diye devam ediyor. "Çünkü Adriano bana nerede olduğunu söyledi. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, şu anda burada olduğumu bilmiyor."

"Adriano mu?" İnanamayarak söyledim. "Birbirinizi tanıdığınızı bile fark etmemiştim."

"Seni ziyaret ettiğim sırada yerleşkede dikkatimi çekti," diye omuz silkiyor. "Ve seni görmek için hastaneye geldiğimde tekrar karşılaştık. O zamandan beri görüşmeye devam ediyoruz."

"Bekle," diye araya giriyorum, bir sıçan kokusu alıyorum. "Onunla yatıyor musun?"

Vanessa gözlerini deviriyor ama rahat görünmek için çok çabalıyor gibi görünüyor.

"Tabii ki hayır. O sadece yardımcı olacak bir bağlantı. Ve onunla iletişim halinde olmak, sana neler olduğunu bildiğim anlamına geliyor."

Hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum ve komodinin kapalı koltuğuna oturuyorum.

"Evet, hayatım tam bir bok çukuru" diyorum. "Adriano seni bu konuda bilgilendirdi mi?"

"Kısmen," diye yanıtlıyor. "Bana senin... ifşa edildiğini söyledi."

"Bunu söylemenin güzel bir yolu. Ve bu da benim cezam," diyorum daireyi göstererek. "Tanrı bilir ne kadar zamandır burada kapana kısılmış durumdayım."

"Lucio ya da Evie ile konuştun mu?"

"Tek kelime etmediler. İkisini de altı haftadır görmedim. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Evie'nin nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yok," diyorum ona. "Beni cezalandırıyor."

"Cezalara bakılırsa, fena değil."

"Pardon?" Talep ediyorum.

"Hey şimdi, kafamı ısırma. Sadece söylüyorum, en azından seni öldürmedi. Sana hiç zarar vermedi. Sana çok güzel bir mahallede, çok güzel bir daire ayarladı. Bunun bir anlamı olmalı."

"Demek ki akıl oyunları oynamayı seviyor," diye çıkışıyorum. "Bunu nazik olmak için yapmıyor Vanessa."

"Sadece söylüyorum... belki hala seni önemsiyordur?"

Başımı sallıyorum, öfkeli gözyaşlarımla savaşıyorum. "Hayır. Artık olmaz. Yaptığım şeyden sonra olmaz."

Vanessa elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. "Neşelen bebeğim. Tünelin sonunda ışık var."

"Oh, öyle mi?"

Vanessa komplocu bir gülümsemeyle, "Evet," diye yanıtlıyor. "Benim. Tünelin sonundaki ışık benim."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

Gülümsemesi genişliyor ve gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. Belli ki eğleniyor.

"Seni bu hapishaneden çıkarıyorum demek."

LUCIO

BİR SAAT ÖNCE LUCIO'NUN OFISI.

Gözlerim masamın yanına yerleştirilmiş yeni monitörlere doğru seğiriyor. Yayın açık ve canlı. Hareketleri görebiliyorum ama daha fazla bakmak istemiyorum.

Takıntılı bir şekilde kontrol etmemek çok zor olsa da.

Önümdeki isim listesine bakıyorum. Ne zamandır aynı lanet kâğıda bakıyorum?

Çok uzun. Bugünlerde zihnim karmakarışık. Altı haftadır tek bir cümle okuyacak kadar bile konsantre olamıyorum.

Homurdanarak dikkatimi tekrar elimdeki dosyaya yönelttim.

Sayfada yirmi dört isim var. Hepsi Polonya'ya sadakat yemini etmiş adamlar.

Başka bir deyişle, onlar yürüyen ölüler.

Çünkü onlar için geliyorum. Hepsi için.

Bunu yapmadan önce kafamı toparlamam gerekiyor.

"Baba?"

Tam Evie ofisime girerken kafamı kaldırıyorum.

Şort ve ona büyük gelen bir tişört giyiyor. Ona çok büyük. Bir elinde Paulie'yi tutuyor. Charlotte gittiğinden beri o şeye daha da bağlandı. Biri ikisini bir an bile ayırmaya çalışsa ölecekmiş gibi çığlık atıyor.

"Günaydın, *tesoro*," diyorum, kucağıma oturabilmesi için sandalyemi geri itiyorum.

Monitörleri görmemesi için canlı yayını kapattığımdan emin oluyorum. Bunun tek dezavantajı, artık ben de onları göremiyorum.

"Enzo nerede?"

"Dışarıda," diyor. "İçeri girip seni rahatsız edersem kızacağınızı söyledim."

"Kızgın değilim."

"Ona söyledim!" diye cıvıldıyor, bana gülümseyerek.

Son altı haftada çok şey değişti. Charlotte'un yokluğu eve musallat olmuş gibi. O yokken her oda daha boş.

Evie neredeyse her gece kabus görmeye başladı. Bazen okulu kaçırıyor çünkü çığlık krizleri geçiriyor ve yerleşkeden ayrılmayı reddediyor.

"Bugün ne yapıyorsun?" Ben soruyorum. "Becca nerede?"

"Ondan saklanıyorum," diyor Evie.

"Evie..."

"Becca'dan

hoşlanmıyorum." İç

çekiyorum.

Yeni dadı çok tavsiye edilmişti. Otuzlu yaşlarında. Güzel, başarılı ve memnun etmeye hevesli.

Ayrıca, bunu destekleyecek referansları da var.

Sorun şu ki, o Charlotte değil. Ve Evie de bunun farkında.

Ben de öyle.

"Becca harika," diye yalan söyledim.

Evie hemen başını sallar. "Charlotte'u istiyorum."

Dişlerimi sıkıyorum.

Kızıma karşı elimden geldiğince sabırlı olmaya çalıştım ama Charlotte hakkında konuşmaya başladığında patlamak istiyorum.

"Bunun üzerinden tekrar geçmeyeceğiz."

"Becca, Charlotte gibi lezzetli yemekler yapmıyor," diye yakınıyor Evie. "Bana hep yeşil şeyler yedirmeye çalışıyor."

Homurdanıyorum. "Yeşil yiyecekler senin için iyidir."

"Charlotte eskiden çok lezzetli yapardı. Becca yapamıyor."

"Herkesin farklı yetenekleri var," diyorum ona.

Evie iç çekiyor. Küçük bir eli boynuma dolanıyor ve alt dudağı düşüyor.

"Devam et," diyorum, onu kucağımdan yavaşça indirerek. "Git Becca'yı bul." "İstemiyorum," diye ısrar ediyor kızım. "Enzo'yla kalmayı tercih ederim." "Enzo senin dadın değil."

"Ben bir dadı için fazla büyüdüm," diyor Evie bana kibarca.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Charlotte için fazla yetişkin değildin," diye belirtiyorum.

"Charlotte benim *arkadaşım*," diye bilgi verdi bana.

Gözlerim tekrar karanlık monitörlere doğru seğiriyor. Bu noktada içgüdüsel. Düzeltmek için can atan çaresiz bir bağımlı gibi.

"Evie," diyorum, ses tonum sertleşiyor, "Yapacak işlerim var-"

"Hep böyle söylüyorsun!" Evie ağlayarak Paulie'yi elimden kapıyor ve masamın etrafından geri çekiliyor. "Artık benimle hiç oynamıyorsun."

"Bu doğru değil-"

"*Doğru!*" diye

bağırıyor.

Ben cevap veremedim odadan çıkıp köşeyi dönerek gözden kayboluyor.

İnleyerek sandalyemde arkama yaslanıyorum, tam o sırada Enzo kafasını kapıdan içeri uzatıyor.

"Üzgünüm patron," diyor. "Seni görmek için ısrar etti."

"Biliyorum," diye yüzümü buruşturuyorum. "Sorun

yok. Sadece ihtiyacı var..."

Charlotte'a ihtiyacı olduğunu söylemek üzereyim ama bunu yüksek sesle söylemeye dilim varmıyor. Enzo'nun da aynı şeyi düşündüğünü bildiğim halde.

"Birisi," demeye karar verdim. "Birine ihtiyacı var." Enzo

başını sallıyor. "Ve zamana," diye öneriyor. "Bu da

geçecek."

"Zamanın bunu yapacağından emin değilim," diye cevap veriyorum.

"Becca'nın durumu nasıl?"

"Görebildiğim kadarıyla elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor," diye yanıtlıyor Enzo diplomatik bir şekilde. "Elinden geldiğince Evie ile iletişim kurmaya çalışıyor. Ama..."

"Çocuk ısırmıyor mu?"

"O çetin ceviz," diyor Enzo. "Dik başlı."

Gülüyorum. *Bunu nereden aldığını merak ediyorum.*

Enzo'yu başımı sallayarak gönderiyorum ve o da koridorda gözden kayboluyor.

O gider gitmez monitörü açtım. Yayın tekrar ekranda beliriyor. Dairenin büyük bir kısmını kuş bakışı görebiliyorum. Farklı açılar arasında geziniyorum.

Yatak
odası.

Mutfak.

Oturma odası.

Gözetim altında olmayan tek yer banyo. Oraya da bir kamera koymayı düşündüm ama bu konuda bir pislik olmamaya karar verdim.

Charlotte hala kanepede. Son birkaç saattir olduğu yerde.

Dairenin her köşesini hararetle fırçaladıktan sonra bir film oynarken orada uyuyakaldı.

Bacakları birbirine dolanmış ve ellerini dikkatsizce göğsünün üzerine atmış. Yüzünü tam olarak göremiyorum ama nefes alıp verişindeki ince yükseliş ve düşüşleri görebiliyorum.

Midemi bulandırıyor.

Altı hafta sonra, ihanetini kabullenmek hâlâ zor.

Sadece yaptığı şey yüzünden değil. Ama bunu nasıl göremediğim için.

İşaretler olmadığından değildi. Geriye dönüp baktığımda, bir sürü eşantiyon vardı.

Onları görmezden geldim. Saldırmam gerekirken görmezden gelmeyi seçtim.

Sert bir ses düşüncelerimi böldü. Elimi masaya vurdum.

"Lanet olsun!"

Üç delici bip sesi ve sonra sessizlik.

Yeni güvenlik sistemi beni deli ediyor. Son teknoloji ürünü olması gerekiyordu ve görünüşe göre bu çoğunlukla çok hassas olduğu anlamına geliyor.

Herhangi biri kapıya birkaç metre yaklaşırsa, tüm yerleşke kulak tırmalayan alarmlarla uyarılır.

Geçen hafta biraz fazla yaklaşıncı zavallı yaşlı bir kadına on bin dolar nakit ödemek zorunda kaldım. Alarm çaldı ve yarım düzine silahlı adamla oraya daldım ve kimin için çalıştığını sorgulamak için onu çitlere yaslardım.

Bu utanç vericiydi.

Bu gece, sistem yine saçmalıklarına geri döndü. En

azından bunun bir tehdit olmadığını biliyorum.

Çünkü kuzenim Orlando'nun bekârlığa veda partisini burada yapmasını aptalca kabul etmişim.

Birkaç hafta önce bana teklif etti ve onu geri çevirmenin tüm teyzelerim ve amcalarımla uğraşmak anlamına geleceğini biliyordum.

Ailemin dürtmesi ve kışkırtması yerine sürekli bir alarmı tercih ederim.

Ama şimdi bu kararımdan pişmanlık duyuyorum.

Tüm bu lanet durumdan o kadar rahatsızım ki, kapım çalınana kadar yaklaşan ayak seslerini duymuyorum.

"İçeri gel."

"Selam," d i y e selamlıyor Adriano, yüzünde kocaman bir sırıtışla içeri girerken.

"Neden bu kadar mutlusun?" Talep ediyorum.

Adriano kısa keser ve kaşlarını kaldırır. "Duruma göre değişir. Neden bu kadar huysuzsun?" diye soruyor masamın önündeki sandalyeye yayılmadan önce.

Ona ters ters baktım. "Ailem. Yeni güvenlik sistemi. Bu gece benim mülkümdeki lanet parti. İstedğini seç."

"Dostum, bir parti vermenin nesi yanlış?" diye soruyor. "Bana sorarsan, umutsuzca bir partiye ihtiyacın var."

"Siktir git."

"Ciddiyim," diye ısrar ediyor, bacağını kolçağın üzerine atıyor. "Biraz gevşemen lazım kardeşim. Biraz stres atmalısın."

"Polonyalıyı yok etmem gerekiyor," diye karşılık veriyorum. "Bu şekilde biraz stres atmayı planlıyorum."

Adriano, "Evet, evet, doğru zaman geldiğinde bunu yapacağız," diye ısrar ediyor. "Sadece bu gece değil. Her neyse, son zamanlarda çok sessizler."

"Çok sessiz," diye katılıyorum. "Yerleşkeye yapılan saldırının üzerinden altı hafta geçti ve o şerefsizler yeraltına çekildi."

"Belki de onları korkutup kaçırmışsındır."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bunun ne kadar olası olduğunu düşünüyorsun?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

Adriano, "Saldırının olduğu gün çoğunu tek başına savuşturdun," diyor. "Büyük kötü kurttan daha da çok korkmaları mantıklı."

"Ne olursa olsun," diyorum, "bu sadece bir dahaki sefere daha hazırlıklı olacakları anlamına geliyor."

Adriano doğruldu ve bir an için masama yaslandı. "Lucio, anlıyorum. O orospu çocuklarını alaşağı etmek istiyorsun. Ben de istiyorum. Ama her gün her dakika bu saçmalığı kafana takamazsın. Bu seni tüketecek."

"Evie'yi korumam gerek."

"Evie'yi sen korudun. Tam da onu koruduğun için bugün hayatta" diye vurguluyor. "Ve gelecekte de bunu yapmaya devam edeceksin. Ama kendine de bir mola vermelisin."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu akşamki parti için sunumunuz

bu mu?" "Kesinlikle. Katılmak zorundasın," diyor bana.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Adriano, yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Gerçekten de burada kalıp bütün gün o monitöre bakmayı mı tercih ediyorsun?"

Adriano içeri girdiğinde yayını kapatmadığımı fark ederek bir an geriliyorum. Kameranın açısı ona dönük değil ama neyi gözetlediğini bildiği açık.

Belki de düşündüğüm kadar kurnaz değilimdir.

"Stefano'nun ele geçirmeyi başardığı isimlerin listesi üzerinde çalışıyorum."

Adriano, "Doğru," diye homurdanıyor. "Kiminle konuştuğunu unuttun mu? Benim, senin en yakın arkadaşın."

"Benden ne istiyorsun lan?" İç çektim.

"Gerçeğe ne dersiniz?" diye soruyor. "Oradan başlayalım."

"Peki."

"Güzel," diyor Adriano. "Charlotte ile ne yapmayı planlıyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Ne istersem onu yaparım."

"Bana karşı dürüst olacağını sanıyordum."

"Henüz bilmiyorum!" Tersledim. "Bilmiyorum amına koyayım. Nasıl yani?"

Sanki ona istediği tüm cevapları veriyormuşum gibi bilerek başını sallıyor. "Onu altı haftadır o dairede tutuyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" Bastırıyorum. "Bunu hak etmediğini mi?"

"Söylediğim bu değil."

Sinirli bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "O zaman ne söylemeye çalışıyorsun?" Hırlıyorum. "Çünkü bu konuşma sabrımı taşıyor."

"Onu cezalandırmaya çalışıyorsun," diyor Adriano yavaşça. "Ve nedenini anlıyorum. Sana ihanet etti. Evie'yi tehlikeye attı. Aylarca sana yalan söyledi."

"Bir 'ama' geleceğini hissediyorum."

"Buuut..." Önemli bir noktaya değinmek üzere olan bir profesör gibi parmağını kaldırıyor. "...Ona açıklama şansı vermediniz."

Çenem düştü. "Ciddi misin lan sen?" Dehşet içinde sandalyeme yaslanıyorum ve başımı sallıyorum. "Biliyor musun? Ciddi olmadığınızdan eminim, bu yüzden bunun yanlış giden bir şaka olduğunu varsayacağım. Sana hak vereceğim ve buradan kasıla kasıla çıkıp partiye gitmene izin vereceğim ya da-"

"Onu şehir merkezinde küçük, güzel bir dairede tutmanızın bir nedeni var," diye sözümü kesti Adriano. "Ona bazı konforlar, bazı korumalar sağlamanın bir nedeni var-"

"Bu lanet olası bir koruma değil," diye bağıyorum. "Bu güvenlik."

Adriano sakince, "Ne derseniz deyin," diye yanıtlıyor. "Onu takip ediyorsun ve bunun sebebi kimlerle temas kurabileceğinden endişe etmen değil."

"Oh hayır mı? O zaman neden yaptığımı düşünüyorsun?" Karanlık bir şekilde soruyorum. "Bunu yapıyorsun çünkü onu önemsiyorsun."

Adriano'nun Yeri kelimeler hissetmek ağır içinde ve
uzay arasında Biz. Bu gerçeğe rahatsız edici
derecede yakın.

Bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil.

"Bunu yapıyorsun çünkü onun gitmesine izin vermek istemiyorsun," diye devam ediyor Adriano. "Bırakman gerektiğini bildiğin halde."

Parmaklarımı dikleştiriyorum. "Tehlikeli bir bölgede geziniyorsun."

"Senden korkmuyorum, *stronzo*," diye karşılık veriyor Adriano.

Gülümsüyorum. "O zaman sandığımdan daha aptal bir adamsın."

Adriano hiç umursamadan sırtıyor. "Günde kaç kez o monitörlere bakıyorsun?" diye soruyor.

Gözlerim ekrana kayıyor.

Kapıda bir pizza teslimatçısı olduğunu fark ettiğimde duruyorum. Kameraların açısından yüzünü net olarak göremiyorum.

Ama Ben memnun Bilmek o Matteo o Orada, vetting dikkatlice.

Yine de bir şey beni rahatsız ediyor.

Charlotte daha önce hiç pizza sipariş etmemişti. Ama bütün gün hiçbir şey de yememişti. "Lucio?"

"Ne?"

"Asla zihin," Adriano demurs, bir şekilde Kendini beğenmiş bir şekilde. "Sen sadece soruma cevap verdi."

"Siktir git," diye çıktım. "Matteo'yu ne zaman işe aldık bu arada?"

"Bugün görevde mi?"

"Evet."

"O daha yeni bir acemi. Bir yıldan az oldu ama çocukta potansiyel var."

"Genç mi?"

"Yirmi üç," diye cevaplıyor Adriano. "Neden?"

"Sadece göreve hazır olup olmadığını merak ediyorum."

"Of Ne? Tutmak Charlotte sınırlandırılmışıçin ve daire mi? Yoksa onu korumak mı?"

"Manipülasyon konusunda yetenekli olduğu açık," diye belirtiyorum. "Ve erkek ne kadar deneyimsizse, o kadar savunmasızdır."

"Onu bu kadar uzun süre tutmayı başardın."

Monitörlere dönüp bakma isteğime direnerek başımı sallıyorum. "O detayı hallettik, evet," diye mırıldanıyorum.

"Onu orada ne kadar tutacaksın?"

"Sana zaten söyledim," diyorum sabırsızlıkla. "Bilmiyorum."

Adriano iç çeker. "İyi. Bilmiyorsun."

"Bu konuşmaya bir nokta koyabilir miyiz?" Talep ediyorum. "Dönüp duruyor ve beni gerçekten sinirlendirmeye başladı."

"Adriano, "...eğer benimle bekarlığa veda partisine gelirsen," diye yanıtlıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Havamda değilim."

"O zaman havaya gir!" diye karşılık veriyor. "Bir molaya ihtiyacın var."

"Don olduğunuzda mola veremezsiniz. Özellikle de yok etmeniz gereken bir düşmanınız varsa."

"Bu gece onları yok etmeyi mi planlıyorsun?" Ona

ters ters baktım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. O zaman biraz eğlenebilirsin," diye devam ediyor Adriano. "Striptizciler olacak. Orlando'yu tanıyorsam, birkaç fahişe bile olabilir-"

"Seks için para ödemiyorum."

Adriano ellerini kaldırarak, "Buna ihtiyacın olduğunu hiç söylemedim," diyor. "Ama sevişmeye ihtiyacın var. Bu ruh halini önemli ölçüde iyileştirebilir."

"Ruh halim iyi."

Adriano ayağa kalkıyor ve ellerini masamın üzerine koyuyor.

"Charlotte'u aklından çıkarman gerek," diyor bana açık açık.

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyorum, oturduğum yerden kalkarak, "Aşağı ineceğim. Ama sadece seni sırtımdan indirmek için."

"Evet! Kahramanım benim. Seni şu anda

öpebilirim." "Yap ve ne olacağını gör," diye

homurdanıyorum.

Eğilip kapıya doğru eliyle işaret ederken içinden kıkırdıyor. "Önden buyurun, efendim."

Adriano'yu ofisimden çıkarırken kapıyı arkamızdan kilitlediğimden emin oldum.

Merdivenlere doğru yürürken hemen arkamda bir hareket duyuyorum.

"Uh, Bay Mazzeo?"

Becca'nın orada durduğunu görmek için döndüm. Garip görünüyordu.

Gergin. "Evet?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor. "Ama Evie'yi arıyordum."

Gülümsememi saklamak zorundayım. "Yine saklambaç mı oynuyorsun?"

"Öyle de denebilir," diye yanıtlıyor gergin bir kıkırdamayla. "Ama gerçekten öyle olduğumuzun farkında değildim."

Çilek sarısı saçları ve mavi gözleri var. Ama Charlotte'unkiler gibi değil. Becca'nın gözleri daha koyu, daha bulanık bir mavi.

Charlotte'un ki parlak. Açık. Ateşli.

Becca'ya "Önceki dadısına çok bağlıydı," dedim. "Biraz zaman ver. Şimdiye kadar odasında olmalıydı."

"Tamam.

Teşekkürler." "Oh,

ve Becca?"

"Evet, Bay Mazzeo?"

"Bu gece kuzenim için bir parti veriyorum. Evie'yi yarına kadar üst katta ve odasında tutmanı istiyorum."

"Elbette. Anlaşıldı." "Ve bana

Lucio diyebilirsin."

Gözleri bir an için irileşiyor ve bana aylar önce sikimi zıplatacak bir gülümseme veriyor.

Ama şimdi?

Hiçbir şey.

Tepki yok.

"Yapacağım... Lucio."

Ona başımı sallayarak veda ediyorum ve Adriano'yu merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyorum. Sahanlığa vardığımızda bana bakıyor.

"Seksi dadılar seçmek gibi bir alışkanlığın var," diye şaka yapıyor.

"Bana k a l ı r s a bir robot da olabilir," diye cevap veriyorum acı bir şekilde. "Bu hatayı bir kez yaptım."

Ve bunu kanıtlamak için sırtımda bıçak var.

Adriano ve ben havuz güvertesine çıktığımızda parti yeni başlıyordu.

Devasa bir hoparlör setinin arkasında bir DJ var ve tüm hızıyla çalışıyor. Gürleyen baslar evin her penceresini titretiyor.

Bar tamamen dolu. Işıklar yanıp sönüyor.

Döndüğümde, verandadaki masanın üzerinde içilmeye hazır bir sıra kola görüyorum. Etrafındaki sandalyelerde gülen bir grup adam yayılmış.

İlk darbeyi vurmaya hazırlanan Marcelle'e odaklanıyorum.

Elinde rulo yapılmış yüz dolarlık banknot, üzerinde neredeyse tamamen transparan beyaz bir gömlek var. Ve bunu altın rengi Gucci pantolon ve birkaç altın gangster zinciriyle eşleştirmiş.

Orospu çocuğu ucuz bir jigolo gibi görünüyor.

"Vay canına," diye mırıldanıyor Adriano, benimle aynı anda onu fark ederek. "Kuzenin tam bir baş belası."

Başımı sallıyorum ve Marcelle kola içmeye başlamadan önce ona doğru yürüyüp Adriano'yu arkamda bırakıyorum.

"Marcelle."

Bana bakıyor. Gözlerindeki hoşnutsuzluğu görüyorum.

Hislerimiz karşılıklı.

"Kuzen!" diye mırıldanıyor sahte bir coşkuyla. "Burada harika bir düzen kurmuşsun."

"Partiye erken başlıyoruz," diyorum cam masamın üzerindeki kokain dizisine bakarken.

"Biraz asık suratlı görünüyorsun, *cugino*," diyor Marcelle, beni şöyle bir süzerek. "Özel bir nedeni var mı?"

"Burada durup seninle konuşmak yeterli bir sebep değil mi?"

Marcelle'in gülümsemesi gerginleşir. "Hakkında çok şey duyduğum şu meşhur espri anlayışı var ya," diyor. "Bunun bir efsane olduğunu sanıyordum."

"Şaka yaptığımı kim
söyledi?" Gülümsemesi
biraz duraksıyor.

Onu kışkırttığımı biliyorum ama bu aptal partide kalmak için bir nedene ihtiyacım var. O sebep bu moronu kıvrandırmak olsa bile.

"Lucio!"

Dönüyorum ve başka bir kuzenim olan Dante'nin bize doğru yürüdüğünü görüyorum.

Marcelle'in gözlerini sırtımda hissedebiliyorum, gömleğimdeki bir delik açıyor. Ama onu görmezden geliyorum ve Dante'nin sırtını sıvazlıyorum.

"Mükemmel zamanlama. Bir içkiye ihtiyacım var," dedim ona. "Hadi parasını ödediğim bara gidelim."

Dante omzunun üzerinden arkamdaki boktan manzaraya bakıyor. Anında anlıyor ve bir kahkahayı bastırıyor.

"Marcelle'e ne dedin?" diye kıkırdıyor. "Adam herkesin önünde altın pantolonuna sıçacakmış gibi görünüyor."

"Sevdiği bir şey değildi," diye cevap veriyorum karanlık bir şekilde.

Bara yaklaşıyoruz. Barmene "Viski" dedim. "Duble olsun."

"Bana viski," diyor Dante. Taburelerden birine tırmanıyor ve bana doğru dönüyor. "Bir dakika oldu kuzen."

"Gerçekten."

"Evie nasıl?" "Harika."

"Okula başladığını duydum."

Barmen Sampson içkileri önümüze koyuyor, bu sırada gözleriyle odayı tarıyor.

Onu bu gece için restoranlarımdan birinden getirdim. Ailenin uzun süreli bir parçası, bu yüzden burada barmen ve güvenlik olarak çifte görev yapıyor.

Eğer partililerden biri kontrolden çıkarsa, onları hızlı ve etkili bir şekilde hizaya sokacaktır.

Ve gerekirse acımasızca.

Bunun da ötesinde, gece için yerleşkenin etrafında konuşlanmış bir güvenlik ekibim var. Ama biraz uzakta, belirlenen parti alanının hemen ötesinde duruyorlar.

Parti içindeki insanlardan çok parti dışındaki insanlar için.

Olmaları gereken yerde olduklarından emin olmak için gözlerimi kısarak uzaklara bakıyorum. Yeterince eminim, bahçede siyah takımlarımdan birini görüyorum.

Kollarındaki AR-15'ten yansıyan ay ışığının parıltısı da öyle.

"İyi misin, kardeşim?" Dante soruyor. "Bu gece gergin görünüyorsun."

"Bekârlığa veda partisini burada düzenlemekten hoşlanmıyordum," diye itiraf ediyorum. "Yerleşke bir hedef."

"Evet, bunu duymuştum," diye yanıtlıyor. "Kulağa çılgınca geliyor."

"Ben hallettim."

"Evie'nin yaralanmadığına sevindim. Evie ya da Char-"

Kısa kesiyor, gözleri benimkileri bulduğunda sözleri biraz kesiliyor.

"Üzgünüm dostum," diye iç geçirdi. "Charlotte'la olanları ben de duydum."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Tam olarak ne duydun?"

"Sadece şey... Polonyalılarla çalıştığını söyledi," diye bitiriyor. "Adriano beni bilgilendirdi."

Doğru. İkisi arkadaş.

Yine de bu, Dante'nin ne kadar çok şey bildiği konusunda kızgın olmamı engellemiyor.

Güvenime ihanet gibi geliyor.

Charlotte'un yaptığına kıyasla önemsiz. Ama bugünlerde bu tür konularda hassasım.

Dante yüzümdeki kızgınlığı görmüş olmalı ki hemen araya girerek, "Dinle, ben sorduğum için söyledi. Charlotte'un nasıl olduğunu bilmek istedim."

"Neden?"

Kısa kesiyor. "Neden ne?"

"Charlotte'un ne yaptığından sana ne?" İşaretle sordum. Mazzeo ailesinin Pazar yemeğine katıldığı gece ona ne kadar sert vurduğunu unutmadım.

"Oh, şey... o-"

Viskimden büyük bir yudum alarak, "O yasak bölge," diye araya giriyorum. "Evet, tabii ki. Yaptıklarından sonra-"

"O her zaman sınırların dışındaydı."

Dante bir an duraksar, farkına varır. "Ah, doğru," diyor sonunda, başını eğerek. "Anlaşıldı."

Kendi içkisinden bir yudum alır ve odayı gözden geçirir.

Güvertede Marcelle'in salak arkadaşlarının kıyafetleriyle havuza gülle atarken çıkardıkları sesleri duyuyorum.

Alkol zaten biraz fazla serbestçe akıyor. İğrenerek homurdanıyorum.

"Müstakbel damat nerede?" İçeri girdiğimden beri Orlando'yu görmediğimi fark ederek soruyorum.

"Onu son gördüğümde havuz kenarında esrar içiyordu."

"Bu şeye kaç tane adam davet etti?" Dante'den gerçeği öğrenme olasılığımın daha yüksek olduğunu bilerek soruyorum.

"'Elli' bana verdiği rakamdı." Başımı

salladım. "Pislik herif."

"Sana söylediği gibi değil mi?"

"'En fazla yirmi beş,' dedi," diye acı bir şekilde alıntı yaptım. "Davet edilen herkesin uygun şekilde incelendiğine dair bana güvence verdi."

"Bu partiye tamamen hayır diyebilirdin, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum ve gülüyorum. "Ve teyzelerin gazabına mı uğrayayım? Hayatta olmaz," diye cevap veriyorum. "Polonyalılarla tekrar yüzleşmeyi tercih ederim."

Dante homurdanır. "Seni suçlamıyorum."

"Bu lanet olası bir sosis festivali!" diye bağılıyor arkadan biri. "Kahrolası memeler nerede?"

"Moronlar," diye homurdanıyorum. "Orlando'nun nişanlısı kendini neyin içine soktuğunun farkında mı?"

"Bunu sormak bana düşmez," diyor Dante. "Ama birazcık akılsaydı, onu mihrapta bırakırdı."

"Cidden!" diye bir başkası da katılıyor. "Kuku istiyoruz!"

"İşte buradasınız!" Alberto barda Dante ile benim aramda belirerek bağılıyor. Dante'nin koluna yumruk attı. "Ortadan kayboldun, seni saksocu."

Dante yüzünü buruşturuyor ve Alberto'nun vurduğu omzunu ovuşturuyor. "Bu kalabalıkta herkes kendi başının çaresine bakar."

Alberto, havuz başında şarkıları karıştıran DJ'e bakarak, "Parti harika," diyor. "İnsanlar o kadar da değil."

"Ne bekliyordun ki?" diye sordum. "Bu Orlando."

"Biliyorum. Bu yüzden burada hiç kadın olmamasına şaşırdım," diyor Alberto. "Gerçi striptizci sipariş ettiğine dair küçük bir söylenti duydum."

"Daha kötüsü. Marcelle yaptı," diye açıklıyor Dante. "O sağdıç, unuttun mu?"

Midemde bir huzursuzluk düğümü sıkılaşıyor. Ailem için izin verdim. Ama bu orospu çocukları beni çok zorluyor.

Ve zorlanacak havada değilim. "Siktiğimin

Marcelle'i mi?" Tekrar ediyorum. "Tanrım."

Bar taburesinden kalktım ve sarhoş kuzenime doğru ilerledim. Az önce sehpa­ndan bir yudum daha çekti ve içkisine uzanıyor. Iskılıyor, sertçe çarpıyor ve viskinin bir kısmı yere dökülüyor.

"Marcelle."

"Lucio! Koca oğlan geri döndü," diye ciyaklıyor. "Senin için ne yapabilirim, cuzzo?"

"Striptizci mi sipariş ettin?" Talep ediyorum.

Tek kaşını yukarı kaldırıyor. "Bu lanet olası bir bekarlığa veda partisi, dostum. Sorun nedir?"

Yanımdaki yumruğumu sıkıyorum. "Hangi şirketi kullandınız?"

Dengesizce ayağa kalkıyor ve deli gibi sırıtıyor. "Fark eder mi?"

"Evet, çok önemli," diye çıkışıyorum. "Umarım bütün kızları incelemiştir."

"Vetted?" Marcelle tek kaşını kaldırarak soruyor. "Yani her kızdan kucak dansı aldım mı? Hayır, ama size söz veriyorum resimler oldukça cezbedici." Demek istediğinin altını çizmek için bana göz kırpmıyor ve sevimsiz bir başparmak işareti yapıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, aptal transparan gömleğini tutuyorum ve onu kabinin çatısını destekleyen sütuna çarpıyorum.

"Ne kadar 'cazip' oldukları umurumda bile değil, seni aptal," diye yüzüne karşı homurdandım. "Geçmişlerini kontrol edip etmediğinizi soruyorum."

"Tanrım, onlar lanet olası striptizciler," diye yakınıyor Marcelle, omuz silkerek elimden kurtuluyor. "Onlar gizli ajan ya da onun gibi bir şey değiller. Sakin olman gerek."

Diğer partililerden birkaçı merakla bize bakıyor.

Burada kötü adam gibi görüldüğüm çok açık. Mantıksız olan.

Haklı olduğumu bilsem de bu saçmalık için çok yorgunum. Uzun bir altı hafta oldu. Depoda fazla yakıtım kalmadı.

Ben de bıraktım. Marcelle'i bırakıp bir adım geri çekiliyorum.

Ağır bir iç çekişle ona, "Bu striptizciler her şeyin üstünde olsa iyi olur, Marcelle," diyorum. "Aksi takdirde, sen ve ben bazı sözler söyleyeceğiz."

"Her şey yoluna girecek dostum," diye cevaplıyor Marcelle. "Burada deli gibi adamım var. Ve silahlılar."

Bunun zaten farkındayım. Traşlı birkaç serseri sağdıçların partisinin kilit üyelerini takip ediyor. Sözde 'deli kasları'nın hiçbirisi silah taşıdıklarını gizlemiyor.

Lanet olası amatör saat.

"Her şeyi kontrol altında tut, tamam mı?"

Dedim. Sonra da çekip gidiyorum.

Biraz huzur ve sessizlik bulmayı umarak bahçenin karanlık bir bölümüne gidiyorum.

Yine de nereye gittiğimin bir önemi yok. Müzik hala beni takip ediyor.

Bu uluyor. Bu Kahkaha. Bu ses . dikkatsiz kaos serbest bırakılıyor.

Bu tür partilerden gerçekten keyif aldığım bir zaman olmuş muydu?

Eğer öyleyse, bu bir ömür önceydi.

Gürültünün Evie'yi bütün gece ayakta tutmayacağını umarak üçüncü kata doğru bakıyorum. Becca'nın pencereden geçerkenki görüntüsünü yakalıyorum.

Tekrar iç çektim.

Gözlerimi aşağıya çevirdiğimde, iki takım elbiselinin yerleşkenin girişlerinden birine giden asfalt yolda ilerlediğini fark ediyorum.

Biri Enzo. Onun hemen arkasında Giovanni var.

Karanlığı sürekli tarıyorlar. Tehditleri kontrol ediyorlar. Donlarını koruyorlar.

Başka bir deyişle, mükemmel profesyoneller. Gölgede kalmaktan memnunar. Marcelle'in gösterişli kiralık aptallarının tam tersi.

Onlara el salladım. "*Buonasera*, beyler." "İyi akşamlar patron," diye koro halinde bağırıyorlar.

"Bu gece Evie'nin kapısının önünde kim var?"

"Marco," diye cevaplıyor Enzo. "Bütün gece orada olacak."

"Güzel." Çeşmenin yanındaki taş bankın üzerine yığılıyorum.

Su hoş bir şekilde akıyor. Güzel bir gece. Serin ve berrak. "Başka bir şey var mı patron?" Enzo itaatkâr bir şekilde soruyor.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. Sonra aklıma bir şey geliyor. "Bekle, birkaç kadın geliyor," diye yüzümü buruşturuyorum. "Striptizciler. Marcelle'in ikramı."

Enzo kaşlarını çatıyor. O da benim gibi korumacı ve paranoyak. Bu yüzden evimin güvenliği konusunda ona güveniyorum.

"Onları inceledi mi?"

Kıkırdıyorum. "İddiaya göre. Ama öndeki çocuklara buraya geldiklerinde tekrar yapmalarını söyle, tamam mı? Silah yok."

Başını salladı. "Şimdi onları telsizle arayacağım."

"*Grazie, mio amico,*" diye mırıldandım. "Olduğunuz gibi."

İki adam da yarım selam verip devriyelerine dönüyorlar. Onlar bahçede kaybolurken Enzo'nun talimatlarımı diğer nöbetçi muhafızlara iletirken çıkardığı sesi duyuyorum.

Bir süre karanlıkta oturdum. Hiçbir şey düşünmeden. Sadece nefes alıyorum.

Çok geçmeden havuz alanından bir uğultu yükseldiğini duyuyorum.

Striptizciler gelmiş olmalı.

Planım bir süre daha burada kalmaktı ama bir içki daha içmek için can atıyorum ve bardağımı içeride bıraktım.

Sinirimi yutarak kalktım ve ana eve geri döndüm.

Havuz terk edilmiş. Bütün erkekler oturma odasına doluşmuş ve striptizciler de aralarına dağılmış durumda.

Eski alışkanlıklar zor ölür, bu yüzden hızlı bir tarama ve sayım yapıyorum.

Toplamda on kadın var. Gökkuşağı gibi bir ten ve saç rengi. Ortak noktaları ise hiçbirinin fazla bir şey giymiyor olması.

On kişi arasında altı tanga ve iki bikini üstü saydım.

Çok fazla çıplaklık. Memeler, kalçalar ve tatlı dudaklar, hepsi dönüyor ve kükreyen, sarhoş erkeklerin kulaklarına tatlı cazibeler fısıldıyordu.

Hepsi kadınları ele geçirmek için can atıyor.

Benim için hiçbir şey yapmıyor.

İçlerinden biri beni cam kapıdan girerken gördüğünde bile.

Neon yeşili tanga giymiş sarışın bir bomba. Beni gördüğünde, gözleri 4 Temmuz gibi parlıyor.

Dante'nin kucağında sürtünürken bana göz kırpmıyor ama ben kaşlarımı çatarak geri dönüyorum ve bara doğru ilerliyorum.

"Bir içki daha, Sampson," dedim ona.

"Tamamdır, patron."

Etrafıma bakıyorum ve odanın bir köşesinde Adriano'yu fark ediyorum. Kadınlardan biri onun için kışını sallıyor ve tekilasını yudumlarken gülüyor.

İyi vakit geçiriyor gibi görünüyor.

Ve bir an için gerçekten kıskandım. Böyle bir şey artık benim için mümkün değil.

"Hey, yakışıklı."

Kadınlardan bir diğeri bacaklarımın arasına sıkışıyor, gözlerini bana diyor.

Koyu renk saçları Charlotte'unkine benzer bir tonda ama gözleri daha koyu ve kahverengi. Pembe pasties ve ona uygun bir tanga giyiyor.

"Benim adım Geceyarısı," diye ekliyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki gerçek adın?"

"Umurunda mı?"

"Hayır," diye kabul ediyorum. "Bilmiyorum."

Elini göğsümde gezdiriyor, bu sırada gömleğimi biraz aralıyor.

"Kucak dansı ilgin çeker mi?" diye soruyor.

Kesinlikle çekici ve sesinde dikkatimi çeken bir şey var. Eğitimli biri gibi konuşuyor. Klas.

Ama kendime bir şey hissettiremiyorum. Herhangi bir şey.

"Hayır."

"Hayır mı?" diye tekrarlıyor, reddettiğim için afallamış olduğu belli. "Hayır," diye tekrarlıyorum. "Başka bir işaret dene."

"Ah, hadi bebeğim," diye yalvarıyor, hızla toparlanmaya çalışıyor. "Ben gerçekten iyiyim."

"Ve gerçekten ilgilenmiyorum."

Kolundan tutup bacaklarımın arasında döndürüyorum. Yüzünde öfke parlıyor ama çabucak örtbas etmeyi başarıyor.

Bana son bir kez bakıyor ve kalçalarını ters yönde sallıyor. Tekrar Sampson'a bakıyorum.

"İçkiler gelmeye devam etsin," diye emrediyorum.

Adriano zıplayarak gelmeden önce yaklaşık üç saniye sessizlik yaşıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sorarak benimkinin yanındaki tabureye oturdu.

İçimden iç çekiyorum. "İçiyorum. Neye benziyordu?"

"Çok ateşliydi," diyor.

"*Hepsi* ateşli."

"Peki nasıl oluyor da hiçbiriyle ilgilenmiyorsun?"

"Çünkü hepsi çok sıkıcı," diyorum ona. "Yüzlerinde o kadar çok makyaj var ki Barbie bebeklere benziyorlar."

Adriano gülerek homurdanıyor. "Sence de biraz sert değil mi?"

Omuz silkiyorum. Kibar olmak hiçbir zaman önceliğim olmadı.

Marcelle'in koltukta rahatladığını, fildişi güzelinin ise onun sikini sıkıldığını fark ediyorum. 'Kası' arkasında hazır olda duruyor, bir eli kılıflı silahının üzerinde.

"Şu salağa bak," diye alay ediyorum. "Don olmanın her zaman böyle bir şey olduğunu hayal ediyor. Masada kola, kucağında kadınlar, yanında silahlı haydutlar."

Adriano homurdanıyor. "Genelde öyledir... Lucio Mazzeo değilsen tabii." Ona ters ters bakıyorum ama o sadece daha sert gülüyor.

Striptizciler odanın her tarafına yayılmıştı. Koyu tenli güzel bir kızın, Marcelle'in bu gece yanında getirdiği güvenlik görevlilerinden birinin üzerinde dans ettiğini fark ediyorum.

Elleri yavaşça kızın kışına inerken gözleri şehvetle doluyor.

"Gerçekten profesyonel korumaları var."

"Muhtemelen bir grup arkadaşına silah verdi ve rol yapmalarını söyledi" diyor. "'Kendimi büyük bir adam gibi hissetmemi sağlayın', anlıyor musunuz? Böyle şeyler yapardı."

"İşin üzücü tarafı, bu gerçekten doğru olabilir."

Adriano, "Tamam, Marcelle ve Orlando birer pislik," diye kabul ediyor. "Bu senin eğlenemeyeceğin anlamına gelmez."

"Eğleniyorum," diye cevap veriyorum inandırıcı olmaya bile çalışmadan. "Alkolün tadını çıkarıyorum."

Adriano nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, ben de kulağa "*Charlotte*" gibi gelen bir kelime yakalıyorum.

"Neydi o?" Talep ediyorum.

"Yok bir şey," diye yanıtlıyor Adriano çabucak. "Sampson, benim için bir tane daha."

Sampson'ın doldurduğu kadehi alıyor, boğazından aşağı atıyor ve bana vahşi bir sırıtış fırlatıyor.

"Bir kez daha yarığa, sevgili dostum," diyor.

Burnumu kırıstırıyorum. "Ne zamandan beri Shakespeare biliyorsun?" Göz kırpmıyor. "Fransızca değil. Ama kötü de değil."

Sonra kalabalığın arasına giriyor ve kendini tekli deri koltuklardan birine atıyor. Birkaç saniye içinde, kucağında gömleğini mıncıklayan bir dansçı vardır.

İşte o zaman bir şey fark ettim.

Her kız aynı hareketi yapıyor gibi görünüyor.

Bir adam bulur ve elleri hemen adamın göğsünden kalçalarına doğru iner.

Sanki onu okşuyormuş gibi.

Sanki bir şey arıyormuş gibi.

Kaşlarımı çatıyorum, dikkatimi vermeye başladığımda bedenim yavaşça geriliyor.

Kızların her biri mucizevi bir şekilde odadaki tüm silahlı güvenlik görevlilerinden en fazla birkaç santim uzakta konumlanmayı başarmıştır.

Ayağa kalktım. Elimdeki içki yere düşüyor. Patlıyor. İşte o zaman gözlerin üzerimde olduğunu hissettim.

Sola dönüyorum ve bana ölü gibi bakan birini yakalıyorum.

Bana ilk yaklaşan esmer gözlü striptizciydi. *Geceyarısı*, kendine öyle diyordu.

Vücudu gergin. Dikkatli.

Sikeyim.

"Şimdi!" diye bağılıyor, yakaladığımı fark ettiği anda. Tüm striptizciler eşzamanlı hareket ediyor.

Silahları aptal muhafızların kılıflarından çıkarıp doğrudan çaldıkları adamlara doğrultuyorlar.

Gece yarısı hariç hepsi.

Küçük bir bıçağı boğazıma dayamış. "Ne oluyor lan?"

Marcelle, birkaç saniye önce kucağında olan striptizciye bakarken yüzünü şok kaplıyor.

Adriano hâlâ tekli deri koltukta oturuyor, gözleri on kadın arasında gidip geliyor.

Zayıflık arıyor. Ya da belki ipucu arıyor. "Kimin için çalışıyorsun?"

Midnight'a mırıldanıyorum. "Kazimierz mi?"

Gülümsüyor ama bana cevap vermeyi reddediyor. Onun yerine diğer striptizcilerden birine başını salladı. İçeri ilk girdiğimde beni süzen yeşil tangalı sarışın olan.

Telefonunu çıkarır ve kısa bir mesaj yazar.

Kendimden nefret ederek dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu partililerin aptal olduğunu sanıyordum.

Ama buradaki en büyük salak benmişim meğer.

Marcelle hâlâ kekeliyor. "Ödeme yaptım, yani yapmam gerekiyordu-"

Öfke yaratmaya çalışıyor ama tek görebildiğim korkusu.

"Seni kandırmışlar Marcelle," diye sesleniyorum geri zekâlı kuzenime.

"Senin sözde güvenliğin tarafından da."

İçlerinden biri bana "Biz sadık insanlarız," diye çıkışma cüretini gösterdi.

"*Sadık* mı?" Gülüyorum. "Bu lanet olası sadakatle ilgili değil. Bu yeterlilikle ilgili. Eğer işini yapıyor olsaydın, onları silah zoruyla yakalardın, tersi olmazdı."

"Hey, şikayet etmiyorum," diyor sarışın konuşarak. "Siz çocuklar bunu gerçekten kolaylaştırdınız."

Telefonum çalmaya başladı ama duymazdan geldim.

"Yerinde olsam cevap verirdim," diyor sarışın kendini beğenmiş bir şekilde. "Devam et. Cevap ver."

Gözlerimi ondan ayırmadan cebimden telefonu çıkarıp aramayı kabul ediyorum.

"Patron," Enzo'nun sesi diğer hattan geliyor. "Kapıda biri var. Sizinle konuşmak istiyor."

Sikeyim.

Kim olduğunu çok iyi biliyorum.

Ve psikopat Polonyalı Kazimierz'le konuşmak bu gece yapmak istediğim şey değildi.

"Bırak girsin piç kurusu,"

diye homurdandım. "O bir

kadın, Don."

Bir kadın mı?

Ne haltlar dönüyor burada?

"Tamam," diye mırıldandım. "Onu içeri al."

Enzo'nun kararsızlığını duyabiliyorum. "Emin misin, patron?"

"Burada hepimizin silah zoruyla tutulduğunu düşünürsek, evet, eminim."

"Ne oluyor lan?" diye bağırmaya başladı.

"Adamların üzerimize gelirse ateş ederiz," diye uyarıyor Midnight beni. Ben de öyle düşünmüştüm.

"Yerinde kal," diye emrediyorum. "Ve onu yalnız gönder."

"Emredersiniz patron."

Hat kesildi.

Alaca gözlü esmer bana kendinden memnun bir gülümseme veriyor. "Gece yarısı, ha?" diye soruyorum.

Daha geniş gülümsüyor. "Gerçek adımı sormakta haklıydın," diyor. "Umursamamakla hata ettin."

Acı acı gülüyorum. "Artık umurumda."

"Üzgünüm yakışıklı," diye omuz silkiyor. "Şansını kaçırdın."

Midnight'ın omzunun üzerinden ani bir hareket fark ediyorum.

Marcelle'in adamlarından biri. Sanki bu noktada bir önemi varmış gibi "sadakati" hakkında böbürlenlen aynı salak.

Aptal, en yakındaki striptizcinin elinden silahı alabileceğini düşünüyor gibi görünüyor.

Önce ona üç santim kadar yaklaşıyor-

Bum.

Kurşunu onu boynundan vuruyor.

Ve moron yere yığılır. Ölmek üzere olan bir balık gibi yerde çırpınırken herkes gergin bir sessizlik içinde onu izler.

Kan sıçramalar her yerde-hepsi üzerinde benim beyaz halı-ve tutarsızca hıçkırıyor.

Ta ki ses ve hareket yavaş yavaş kaybolana kadar. Ve aptallıktan ölü aptallığa son sıçrayışını yapar.

"Siktir!" Marcelle dehşet içinde haykırır. "Lanet olsun, seni kaltak!"

"Belki de yeterince açık olamadık," diye tıslıyor sarışın tüm odaya. "İçinizden biri kıpırdarsa tetiği çekeriz!"

Tüm sarhoş, kafayı bulmuş salaklar sertçe yutkunuyor.

Sonra ayak sesleri duydum.

Yüksek topuklu ayakkabıların ahşap zeminde çıkardığı keskin tıkırtı.

Camların arasından altın sarısı saçların parıltısını görüyorum.

Kendinden emin yürüyüşünü görüyorum. Kırmızı deri ceketinin altındaki dar siyah kotu.

Köşeyi dönüyor, odanın sahibiymiş gibi adım atıyor.

Koyu kahverengi gözleri hemen üzerime dikiliyor. Dolgun pembe dudaklarında yumuşak bir gülümseme oynuyor.

Odadaki atmosferin değiştiğini hissediyorum.

Onu tanıyan erkeklerin nefesi kesilir. Tanımayanlar ise şaşkın bir hayranlıkla izliyor. *Peki ya ben?*

Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ne hissedeceğimi. Ne yapacağımı.

"Merhaba Lucio," diyor soğukkanlılıkla. "Uzun zaman oldu."

Eski karımın adı dudaklarımdan sıcak kül gibi dökülüyor. "Merhaba, Sonya."

CHARLOTTE

CHARLOTTE'UN DAİRESİ

"Yine mi geldin?"

Vanessa kaşlarını bana doğru salladı.

"Seni kurtarmak için buradayım," diyor yine, son derece dramatik bir şekilde. "Parlayan zırhlı şövalye statüsü. Yoksa neden böyle iğrenç bir kıyafet giyeyim ki? Hepsi senin için bebeğim."

Gülsem mi, ağlasam mı, çığlık mı atsam yoksa delirsem mi bilemiyorum.

"Vanessa, bu delilik. Senin için bile." "İşte

tam da bu yüzden işe yarayacak."

O saçma aksiyon filmi repliğini göz kırparak tamamlama cüretini gösteriyor.

"Nasıl?" Bastırıyorum. "*Nasıl* olacak bu iş? Yirmi dört-yedi kapımın önünde silahlı bir mafya koruması var. Kameralar konusunda haklıysan, bir düğmeye basmakla buraya yüz tane daha koruma gelebilir."

"Lütfen," diye elini sallar Vanessa, sanki Matteo bir buçuk metre boyunda büyük bir *sorun* değil de yoldaki küçük bir tümsekmiş gibi. "Süvariler gelmeden buradan gitmiş oluruz. Peki ya şuradaki küçük yavru? Onunla başa çıkabilirim."

"Onu hafife alıyorsun."

Vanessa, "Ve ona çok fazla kredi veriyorsun," diye karşılık verir. "Günlerdir burayı gözetliyorum. Bu iş için hazır olmayan ilk muhafız o."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Birincisi, buraya gelmeden önce onu esrar içerken gördüm," diyor bana. "Bir diğeri, beni tamamen kesiyordu."

Gözlerimi deviriyorum. "Çoğu erkek yapar," diye belirtiyorum. "Aman ne önemli. Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, onu manipüle edebilirim."

"Onu baştan çıkarmayı mı planlıyorsun?" diye sordum. "Çünkü sen şipşak sevişirken burada oturacak değilim."

Komplocu bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor.

Bir süre ona baktım, hâlâ şaşkınlık içindeydim.

"Ne?" Vanessa masumca soruyor.

"Bundan zevk alıyorsun," diye fark ettim.

Omuz silkiyor. "Sensiz hayat sıkıcıydı."

"Tanrım, Van," diye iç geçirdim. "Bu bir oyun değil! Eğer haklıysan ve Lucio beni izliyorsa, o zaman izimizi bulurlar."

"Dikkatli olursak olmaz."

Başımı sallıyorum, paniğin pençelerini etime geçirdiğini hissediyorum. "Buradan ayrılamam."

"Neden olmasın?" Vanessa talep ediyor, gözleri bana tehlikeli bir şekilde parlıyor.

Kısa kesiyorum.

Aslında adil bir soru.

Neden gidemiyorum?

Kendi tereddütlerimi kontrol ediyorum, kısa bir süre önce benim için çok doğal olan bir şeyi yapmak için neden bu kadar gergin olduğumu merak ediyorum.

"Aman Tanrım." Vanessa'nın ünlemi düşüncelerimi yarıp geçti. "Ne?"

"Aman Tanrım," diye tekrarlıyor.

Ona ters ters baktım. "Eğer söylemek istediğin bir şey varsa, şimdi tam zamanı."

Sesini gizemli bir fısıltıya indiriyor. "Ona *aşıksın*."

Vücudumun içgüdüsel olarak gerildiğini hissediyorum.

Kelimeleri reddetmeye çalışıyorum. Ona bunların ne kadar saçma olduğunu söylemek istiyorum. Ne kadar gerçek dışı olduklarını.

Ama dilim nedense ağır geliyor. "Bu... bu değil..."

"Şu haline bak," diyor Vanessa hayretle, gözleri yüzüme dikilmiş. "Kızarıyorsun."

"Çünkü telaşlıyım."

"Çünkü ben *haklıyım*. Değil miyim?" "Hayır," diyorum çekingen bir sesle.

"Tanrı aşkına, Charlotte!" Vanessa ellerini havaya kaldırarak haykırıyor. "Ona aşık olduğuna inanamıyorum!"

"Ona aşık değilim," diye inkar ediyorum. "Ben sadece... Ona karşı hafif duygular besliyor olabilirim."

"Hafif mi?"

Yorgunca iç çektim. "Önemli bir şey değil."

"Bu büyük bir anlaşma! Daha iyi bilmen gerekirdi." Kaşlarımı çattım. "Daha iyi mi bilmeliyim?"

"Hadi ama bebeğim," diyor Vanessa. "Bir erkeğe aşık olmak seni sadece daha zayıf bir konuma sokar. Tanrı biliyor ya, asla aynı şekilde karşılık vermezler. Bak Xander'a ne oldu."

Sözleri göğsüme saplanan bir hançer gibi.

Çünkü haklı olduğunu biliyorum.

"Nasıl hissettiğimi kontrol edemiyorum."

"Deneyebilirsin," diyor Vanessa. "Ve şimdi bundan uzaklaşmayı seçebilirsin. Sadece benimle gel."

O haklı.

Çok haklı.

Lucio'nun mucizevi bir şekilde beni affetmeye karar vereceğini ummaya devam edemem. Altı hafta oldu ve ondan tek kelime duymadım.

Bir tane bile yok.

Ne zaman onunla konuşmak istesem, gardiyanlar beni görmezden geliyor. Ne zaman Evie'yi görmek için yalvarsam, beni görmezden geliyorlar.

Lucio'nun beni asla affetmeyeceği gerçeğini kabul etmek zorundayım. Hayatımın geri kalanında bu suçluluk cehenneminde kapana kısıldım.

Bu da kendime dikkat etmem gerektiği anlamına geliyor.

"Tamam," diyorum derin bir nefes alarak. "Tamam. Hadi gidelim buradan."

"Evet!" Vanessa yumruğunu havaya kaldırarak "Evet!" diyor. "İşte ruh budur."

"Planınız tam olarak nedir?"

Vanessa kendinden emin bir şekilde, "Gerçekten hastaymışım gibi davranacağım," diyor. "Ağzımdan kusmaya başlayacağım ve o da beni hastaneye götürmek zorunda kalacak."

Kaşlarımı çattım. "Tamam, ama gerçekten." Gözlerini kırıştırdı. "Bu gerçek."

"Uh... plan bu mu?"

"Evet," diyor Vanessa, sesi kendinden memnun bir şekilde.

İçimi çektim. "Unutmuşum."

"Neyi unuttun?"

"Senin bir aptal olduğunu."

Ona tokat atmışım gibi yüzünü buruşturdu. "Ahh. Ne demek istiyorsun? İşe yaramayacağını mı düşünüyorsun?"

"Öncelikle, hasta olman onun umurunda olmayacak," diye belirtiyorum. "İkincisi, seni hastaneye götürmek için kesinlikle görev yerini terk etmeyecektir. Seni bir taksiye bindirmesi daha muhtemel. Ve bu, sen daha kelimeleri ağzından çıkaramadan kışını kaldırma atmayacağı varsayımına dayanıyor."

"Ölümcül derecede hasta olsam bile mi?"

Vanessa soruyor. "Ölümcül derecede hasta olsan bile."

"Sanırım beni alması için onu ikna edebilirim," diyor umursamaz bir omuz silkmeye. "Yani, çok ikna edici olabilirim."

I ürperti at a ani hafıza-Vanessa eğilerek üzerinde
Lucio, kıvrımlarıyla onu baştan çıkarıyor.

Sanki yıllar önce olmuş gibi. Ama hala
midemi bulandırıyor.

"Tamam, bir an için inançsızlığı askıya alalım ve bu planınızın işe yaradığını ve Matteo'nun sizi hastaneye götürdüğünü varsayalım..."

"Mhmm?"

"Buradan öylece çıkıp gidebileceğimi mi sanıyorsun?" Ben soruyorum. "Um..."

"Beni içeri kilitleyecek Vanessa," diye iç geçiriyorum. "Eğer kapımın önünde bir gardiyan yoksa, içeride kilitli kalırım. Bu küçük cezanın bütün amacı bu, hatırladın mı? Özgürlüğüm yok."

"Kahretsin," diye iç geçirir Vanessa. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Lanet olsun. Bunu çantada keklik sanmıştım."

Kapalı banyo kapısına yaslanıyor ve tavana bakıyor. "Ya önce anahtarı ondan almaya çalışırsam?"

"Nasıl?"

"Ah... onu baştan çıkarmak mı?" diye sorar, eski numaralarına geri döner.

"Suratına kusmadan hemen önce mi?" Kıkırdayarak soruyorum.

Tüm bu durumun saçmalığına gülmekten kendimi alamıyorum. Ya öyle olacak ya da gerçekten depresyona gireceğim.

Vanessa sabırla, "Sadece senin buradan çıkmana yetecek kadar dikkatini dağıtmam gerekiyor," diyor. "Beni dışarı çıkarmak için kapının kilidini açacak ve o seni tekrar içeri kilitleyemeden, ben onun üzerinde cazibemi kullanabilirim." Rahatlatıcı bir elini omzuma koyuyor. "Bildğin şeylere bağlı kal, tamam mı?"

Hâlâ midem bulanıyor. "Bunu bilmiyorum." "Güven bana."

"Van, ya öğrenirse?"

"Yapmayacak," diyor kendinden emin bir şekilde. "Ben bu işte iyiyim, unuttun mu?" "Evet, ama-"

"Kalmak için sebep bulmayı bırak," diye tersliyor

beni. Kısa kesiyorum. "Yaptığım şey bu değil."

"Oh hayır mı?" Vanessa soruyor. "Yani kaçmaya çalıştığın için kendini suçlu hissetmiyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

"Güzel. O zaman bu çocuk oyuncağı olmalı" diyor. Bu çılgın tartışmayı sonlandırmak için parmaklarını şıklatır ve kendini

Kapı.

Aynaya doğru ilerliyor ve yansımasını kontrol ediyor. Ardından giydiği büyük boy pizzacı tişörtünü çıkararak altındaki siyah sütyeni ortaya çıkarıyor.

"Hm, bugün bunu giydiğime sevindim," diyor onaylayarak. "Sen ne düşünüyorsun?"

Göğüsleri gerçekten inanılmaz görünüyor. Tek bir numarası olabilir, ama çok iyi bir numara.

"Kesinlikle seksi görünüyorsun," diye cevap veriyorum. "Ama yeni olan başka ne var?"

"Çok tatlısın," diyor Vanessa, bana bir öpücük kondurarak. "Hazır mısın?"

"Bekle," diyorum. "Çantamı hazırlamam lazım."

"Hızlı olsun," diyor. "Ve hafif olsun. Bunu hızlı yapmalıyız." "Anladım."

Odaya geri dönüyorum ve kameraları aramak için etrafı taramaktan kendimi alamıyorum.

Eğer oradalarsa bile, iyi gizlenmişler. Lucio'yu objektifin diğer tarafında hayal ediyorum. Beni izliyor.

Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyor.

Birkaç şeyi bir araya getirirken aklımdan çıkarıp atıyorum.

Toplanmak hiç zaman almaz. Burada fazla eşyam yok. Omzuma astığım çantamla oturma odasına geri dönüyorum.

"Tamam, gitmeye

hazırım." "Güzel. Hadi

yapalım şu işi."

Vanessa kapıya doğru yürür ve çekerek açar. Matteo şüpheli gözlerle ona döner.

"Uzun zamandır oradaydın."

Gözleri yeni kıyafetinin üzerinde geziniyor ve gözlerinin arasındaki kırıxıklık derinleşiyor. "Oraya girdiğinde üzerinde farklı bir şey yok muydu?"

"Yüzümü yıkıyordum ve üzerine su döktüm," diyor. "Bazen çok sakar olabiliyorum!"

Vanessa bana döndü. "Banyonuzu kullanmama izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Merak etme," diye cevap veriyorum yabancı olduğumuzu belli eden bir ses tonuyla. "Gidip o pizzayı yiyeceğim. Açlıktan ölüyorum."

Kapıyı ikisinin de üzerine kapattım ama tam olarak kapatmadım.

Sonra kulağımı kapının yüzeyine bastırıyorum ama çok fazla zorlamama gerek kalmıyor çünkü ikisini de net bir şekilde duyabiliyorum.

"Peki bunun olayı ne?" Vanessa merakla sorar.

Matteo'nun sesi sert ama ilgisiz değil. "Ne demek istiyorsun?"

"Kim o? Önemli biri olmalı, değil mi? Eğer bir korumaya ihtiyacı varsa?"

"Ben onun koruması

değilim." "Değil misin?

Nesin o zaman?" "Seni

ilgilendirmez." Bir süre

sessizlik oldu.

"Yine de yalnızlık çekiyor olmalısın, değil mi?" Vanessa devam ediyor. Sesini kalınlaştırıyor. Tam bir porno yıldızı sesi, sanki her kelimesi nefes nefese bir inilti. "Bütün gün ve bütün gece nöbet tutmak, yanında kimse olmadan, konuşacak kimse olmadan."

"Konuşacak kimseye ihtiyacım yok."

"Herkesin konuşacak birine ihtiyacı

vardır." "Benim değil."

"Hayır mı?" Vanessa sorar, sesi düpedüz müstehcenleşir. "O zaman hiç konuşmamıza gerek yok."

Göremiyorum ama Vanessa'nın ne yaptığını biliyorum. Bu oyunu bir sürü başka erkekle oynadığını gördüm.

Gülümser, flört eder, i l t i f a t eder, baştan çıkarır... ve gecenin sonunda dolu bir cüzdan ya da pahalı bir saatle oradan uzaklaşır.

Parmaklarını onun göğsünde gezdirdiğini, vücudunu onunkine doğru ittiğini hayal ediyorum.

Kapıda küçük bir çarpma sesi

duydum. Evet. Tam isabet.

Ama gizlice çıkma umudum varsa, Vanessa'nın onu girişten uzaklaştırması gerekecek.

Çantamı alıp omzuma atıyorum ve yakalanma korkusu olmadan kapıyı açabileceğime dair bir işaret bekliyorum.

"Bunu yapmayı bırakmalısın."

Şu an kesinlikle ona dokunuyor.

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?" Vanessa onu görmezden gelerek sorar. "Aslında tuvaleti kullanmam gerekmiyordu. Sadece seninle konuşmak için cesaretimi toplamak istedim."

Kız yetenekli. Bunu ona vermeliyim.

"Buradan çıkman gerek. Bunu yapamam."

"Yapamazsın, ama yapmak istiyorsun... Haksız mıyım?"

Küçük bir inilti duyuyorum, ama onun mu yoksa Vanessa'nın mı olduğundan emin değilim. Onun sikine gittiğine eminim.

"Benden hoşlandığını biliyordum."

Evet. Kesinlikle aleti için gitti.

"Bunu yapıyor olamayız," diyor tekrar.

Şimdiden huysuz, heyecanlı ve nefes darlığı çekiyor.

"Neden olmasın?" Vanessa sorar. "Orada güvende. Buraya biri gelirse önce biz duyarız."

Sözleri boğuldu. Vanessa'nın saldırdığını biliyorum. Kulağımın dayandığı kapıya karşı onu öpüyor.

Boğuşma sesleri duyuyorum. İnleme. Gırtlaktan gelen bir inilti.

Yine Vanessa: "Seni istiyorum. Hadi, bu küçük karanlık köşe mükemmel."

"Hayır, yapamam..."

"Hadi koca oğlan," diye inliyor Vanessa. "Küçük bir molayı hak ediyorsun. Ve bunu hep herkesin içinde yapmak istemişimdir."

Koridorda ilerlerken ağırlıklarının kapıdan çekildiğini hissedebiliyorum.

Kalbim hızla atıyor ama adrenalinimi bastırmaya çalışıyorum. Dikkatimi vermem gerekiyor.

Yüzden geriye doğru sayarken yerimde duruyorum. Evie ile saklambaç oynarken yaptığım gibi.

Gerçi şimdi riskler biraz daha yüksek.

Sıfıra ulaştığımda, hızla atan kalbimi sakinleştirmek için kocaman, derin bir nefes alıyorum.

Sonra kapıyı olabildiğince sessizce açıyorum.

Bir an donup kalıyorum ve koridordaki ışıkların sesini dinliyorum.

Kimse koşarak kapıya gelmeyince, kapıyı çekip açıyorum ve başımı biraz dışarı çıkarıyorum.

Başımı sağa çeviriyorum ve köşede, asansörlerin yanındaki pencere camına yaslanmış Vanessa ve Matteo'yu görüyorum.

Vanessa'nın bacakları Matteo'nun kalçasına sarılmış, elleri sırtını pençeliyor. Adam onun boynunu öpüyor ve omzunun üzerinden bana bakması için onu serbest bırakıyor.

Bana göz kırptı.

Gitme zamanı.

Çantamı da yanıma alarak evden çıkıyorum.

Köşeyi dönüp gözden kaybolur kaybolmaz merdivenlere koşuyorum.

Bir sonraki sahanlığa ulaşana kadar ses çıkarmamaya dikkat ediyorum. Sonra hızımı arttırıp binadan olabildiğince hızlı çıkıyorum.

Birinin gölgelerin arasından fırlayıp beni yakalamasını bekliyorum.

Ama kimse yapmadı. Bu da Vanessa'nın planının işe yaradığı anlamına geliyor.

Ben özgürüm.

Sokağın açık havasında duruyorum. Arkamda koruma yok. Beni izleyen kimse yok.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor...

Ve yanağımdan bir damla yaş

süzülüyor. *Şimdi ne olacak?*

LUCIO

MAZZEO KONAğI

Sonya lanet Prescott.

Onunla tanıştığımda belaydı.

Onunla evlendiğimde de belaydı.

İz bırakmadan ortadan kaybolduğunda sorun çıktı. Onu tekrar bulma umudumu yitirdiğimde. Boş bir tabutla cenaze töreni düzenlediğimde ve hayatıma devam etmem gerektiğine karar verdiğimde.

Ve şimdi geri döndü. Hayatta ve iyi.

Ve hala lanet bir bela.

Odaya bakar. Uzun boylu, sarışın, cehennem gibi sıska. Silah elinde gevşek duruyor, ama bunun sadece bir rol olduğunu biliyorum. Gerekirse tetiği çekmekten korkmuyor.

"Güzel yer," diyor. "Her zaman iyi bir zevkin vardı." "Kadınlar hariç," diye takılıyorum.

Gölümsüyor. "Hadi ama. Böyle yapma." "Burada ne halt ediyorsun?"

Omuz silkiyor. "Konuşmamızın zamanı geldi diye düşündüm."

"Yani, *hayatta* ne yapıyorsun?"

"Oh," diyor, dudaklarından ateşli bir kıkırdama kaçıyor. "Bu." "Evet," diyorum. "O."

"Üzgün müydün?" diye soruyor, başını yana eğerek. "Ne?"

"Üzgün müydün?" diye tekrarlıyor. "Öldüğümü düşündüğün zaman." İçimi çektim. "Hayır. Pek sayılmaz."

Kaşlarını kaldırıyor ve etkilenmiş gibi alçak sesle ıslık çalıyor. "Tanrım, sözlerini hiç sakınmıyorsun, değil mi?"

"Hiç yaptım mı?"

"İyi bir noktaya değindin," diye kabul ediyor. "Ebeveynliğin seni yumuşatmış olabileceğini u m u y o r d u m ."

"Bu beni neden değiştirsin ki?" diye sordum. "Seni değiştirm e d i ğ i kesin."

Onun gözler DART karşılarında benim yüz olarak
Yine de O arama bir şey için.

"Tam tersine," diye fısıldıyor. "Bu beni çok değiştirdi." Ayrıntıya girmiyor. Soracak kadar umursamıyorum.

Hala onun aniden ortaya çıkışının etkisindeyim. Benden ne istediğini merak ediyorum.

"Evie senin öldüğünü düşünüyor," diye haber verdim. Bu bir tepki aldı.

Zar zor.

Hafifçe irkiliyor, aksi takdirde mükemmel bir şekilde uyarlanmış görünümüne gölge düşüren bir şüphe.

"Buna inanmak zorundaydı," diyor sonunda. Sesi biraz pişmanlık dolu çıkma nezaketini gösteriyor. "Aksi takdirde sana gerçeği söylerdi. Doğru zaman gelene kadar bunun olmasına izin veremezdim."

"Gerçek nedir, Sonya?" Sakince soruyorum. "Bunu yapabilecek kapasitede misin?"

"Bunu senden duymak büyük zenginlik," diye çıkışıyor, savunmaya geçiyor.

"Ben mi?" diye sordum kuşkuyla. "O konuya girme bile. Sana hiç yalan söylemedim."

"Bu doğru," diyor acı bir şekilde. "Sen her zaman dürüsttün. Acı verici bir şekilde."

"Ve bu seni üzdü mü?"

"Beni üzdü mü?" diye yankılanıyor tiksintiyle. "Beni *öfkелendirdi*." Gözleri sıcak bir öfkeyle parlıyor.

Odadaki diğer herkes hareketsiz. Sessiz. Yere kök salmış heykeller gibi.

"Hangi gerçekle başa çıkamadınız?"

Gözleri benimkilere kayıyor ve sonra aynı hızla tekrar uzaklaşıyor. Geçmişin ağırlığını omuzlarında taşıyor.

Güzel.

Bunu kullanabilirim.

"Ailenin her zaman hayatındaki en önemli şey olacağını" söyledi bana. "Aile her zaman senin önceliğin olacak. Asla ben değil. Asla karın değil."

Hüzünlü bir nefes verdim. Ne kadar küçük bir öfkeyi açığa vuruyor. Bunu aştığını sanıyordum.

Görünüşe göre, yanlış düşünmüşüm.

"Benimle evlenmeyi kabul ettiğinde neye bulaştığını biliyordun."

Kırmızı dudaklarını büzüyor. "Senden daha fazlasını beklerdim." "O zaman belli ki dikkatini vermemişsin."

Üst dudağı öfkeyle kıvrılıyor. Hâlâ eski yaraların acısını çekiyor.

Tipik Sonya. Kinini değerli bir mcevhermiş gibi korurdu.

Onu tekrar şahsen gördüğüm için hâlâ biraz şaşkınım. İtiraf etmeliyim ki kendisi için yarattığı güzel bir cephe.

Güzelliğini korudu, vücudunu muhafaza etti, varlıklarıyla oynadı.

Ama tüm bunların altında, o hala beni terk eden aynı güvensiz kadın çünkü hayatı boyunca mafyaya ikinci keman çalmak zorunda kalacağından çok korkuyordu.

Benim hakkımda hiçbir şey anlamadı. O zaman anlamadı.

Kesinlikle şimdi değil.

"Kızınıızın nasıl olduğunu bilmek ister misiniz?" Kayıtsızca sordum. "Terk ettiğin kızın mı?"

enesinin inatçı duruşunu görüyorum ve onu etkilediğimi biliyorum. Bu da onu kızdırıyor.

Kontrolü teslim etmekten hiç hoşlanmazdı.

"Onu asla terk etmedim," diye tersledi Sonya. "Bir saniye bile."

"Hayır mı?" Bastırıyorum. "Kapımın önüne tamamen yalnız geldi. Elindeki tek şey uyuz bir peluş oyuncak ve bir not için özgün bir bahaneydi."

"Yapılması
gerekiyordu."

"Neden?"

Kısa kesiyor, gözleri hasar kontrol moduna geçiyor. "Kendimce sebeplerim vardı."

"ok korkmuştu Sonya," diyorum ona. "Sen onu kurtlara bıraktın, kurtlar da onu bana getirdi."

"Bunun bir hata olduğunu mu söylüyorsun?"

"Onu bana getirmeliydin diyorum," diye açıklıyorum. "Eğer ona daha fazla bakamayacak durumdaysan. Nedense durumun böyle olduğunu sanmıyorum."

Bakışlarını kaçırmadan önce bir saniye boyunca gözlerinde okunamayan bir duyguyla bana bakıyor.

Devam ediyorum. "Polonyalılarla çalışıyorsun, değil mi?"

Tek kelime bile etmiyor. Sadece bana bakıyor, öfkeli ama bocalıyor.

"Onu onlarla mı bıraktın?" Ben sordum. "Kızımı lanet Polonyalılarla mı bıraktın?"

"Dur," diye araya giriyor. "Babasıymışsın gibi davranmayı bırak. Beş dakikadır onun hayatındasın."

"Peki bu kimin hatası?" Ben talep ediyorum. "Baba olma şansım hiç olmadı çünkü sen bunu benden çaldın. Gittiğinde hamile olduğunu biliyor muydun?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Evet."

Kelime bir kamçı gibi saldırıyor. Bana zarar vermesini istiyor.

Bu cevabı zaten biliyordum. Ama onun onayı hâlâ sırtımdan aşağı buzlu su dökülmüş gibi hissettiriyor.

"Biliyordun ama yine de gittin."

"Sana söyleseydim, öylece gitmeme asla izin vermezdin" diye belirtiyor.

"Evet, yapardım," diye karşı çıkıyorum. "Ama çocuğum bende kalırdı."

Gözlerini bana dikti. "Benden çocuğumu bırakmamı mı isteyecektin?"

"Hayal etmek senin için bu kadar zor mu?" Ben soruyorum. "Onu çoktan terk ettin."

"Ama her zaman onun için geri dönecektim," diyor Sonya bana. "Ve işte buradayım."

Ona bakıyorum ve bir an için bu sözlerin aklımda yer etmesine izin veriyorum.

"Yani Evie'yi geri mi götürüyorsun?" Sakince sordum.

"Aynen öyle." Gözlerinde çelik gibi bir parıltı beliriyor. Başımı sallıyorum. "Böyle bir şey olmayacak."

Tırnaklarını tabancaya geçiriyor. "Pardon?"

"Böyle bir şey olmayacak dedim, Sonya."

Gözlerini kısıyor ve elini kaldırarak silahını görüş alanımda sallıyor. "Fark etmediysen söyleyeyim, burada silahlı olan benim."

Omuz silkiyorum. "Ve?"

"Ve kızlarım adamlarınıza silah doğrultmuş durumda," diye devam ediyor. "Bu konuda fazla seçeneğiniz yok."

"Şansımı deneyeceğim."

Midnight'ın bıçağının ucundan boynuma doğru bir damla kan süzüldüğünü hissediyorum. Striptizci -eğer öyleyse- bir milim bile kıpırdamadı. Belli ki emir almak için Sonya'ya bakıyor.

Sonya başını sallar. "Unutuyorsun Lucio: Seni tanıyorum."

"Düzelتيyorum," diye araya giriyorum, "beni *tanıyordun*. Ben artık o adam değilim."

Sözlerimin samimiyetini tartarak bana bakıyor. "Beni sevdin mi?" diye soruyor aniden.

Göz kırptım. Bu beklenmedik bir şeydi.

Boğazımı temizliyorum. "Ne cevap istiyorsun?"

"Siktir git," diye tıslıyor, açıkça sarsılmış. "Gerçeği istiyorum."

"Gerçek," diye yineliyorum. "Güzel. Hayır, seni sevdiğimi sanmıyorum. Ben senin fikrin. Ama seni değil. Gerçekten değil."

"Bu da ne demek şimdi?"

Başımı sallıyorum. "Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?"

"Aydınlat beni."

"Sabrım yok," diyorum. "Ve açıkçası, arzum da yok. Sen kendi yolunu seçtin, ben de kendi yolumu. Ve şimdi... şimdi evimden defolup gitmen gerekiyor."

"Kızım olmadan olmaz."

Parmak eklemlerinin silahın etrafında kenetlendiğini görüyorum. Silahı rahatça, ustalıkla tutuyor.

Bunu ona ben öğrettim.

"O artık benim kızım," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Onu sadece sana ödünç verdim," diyor Sonya. "Ama şimdi onu geri istiyorum."

Bir an ona bakıp Sonya'yı neyin motive ettiğini merak ediyorum. Polonyalılar ona ne teklif etmişti ki, kendi çocuğunu entrikalarında bir piyon olarak kullanmayı bu kadar isteyecekti?

"O altı yaşında, Sonya," diye homurdanıyorum. "Altı yaşında amına koyayım. Ve o senin lanet olası çocuğun. Uygun gördüğün zaman tahtanın üzerinde hareket ettirebileceğin bir satranç taşı değil."

Sonya'nın gözlerinden bir an için utanç aktığını görüyorum.

Sonra yerini öfkeye bırakıyor.

"Beni tanımıyorsun," diyor. "Ve nedenlerimi de bilmiyorsun." "O zaman söyle bana," diye meydan okuyorum.

"Oh, zamanla öğreneceksin..."

Öfkeli bir tiksintiyle homurdandım. "Tanrım, Sonya, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" diye soruyorum. "Evie'yi benden korumak istediğin için gittiğini söylüyorsun. O zaman neden onu tekrar bu işin içine soktun?"

Cevabı net ve tereddütsüz. "Bu daha büyük bir iyilik için." "Daha büyük... ne sikim?"

"Sen anlayamazsın," diyor başını sallayarak. "Hayatın boyunca sadece kendini düşündün. Başka hiç kimseyi gerçekten sevmedin."

"Bu doğru değil," diyorum kararlılıkla. "Evie'yi seviyorum."

"Öyle mi?" diye soruyor, sanki gerçekten merak ediyormuş gibi.

"Biliyorum," diyorum. "Onun var olduğunu keşfetmek kolay olmadı. Açıkçası, bu bir rahatsızlıktı. Ama bir süre sonra bu durum değiştı."

Sonya bir süre düşünceli bir şekilde bana bakıyor.

"Çok dokunaklı," diyor bir süre sonra. "Ve neredeyse ikna ediciydi. Bir an için neredeyse sana inanıyordum."

"Sonya-"

"Morgan!" Sonya omzunun üzerinden bağırarak sözümü kesti.

"Sen ne...?"

"Sakın kıpırdama," diye tıslıyor ve silahı bana doğrultuyor. "Lanet olası bir kıpırdama ve ateş edeceğim. Yemin ederim."

Ellerimi kaldırdım. "Sonya,

bunu yapma."

Kızlarından biri yanında belirirken gözlerini benden ayırmıyor.

"Evet, Hanımefendi?"

Sonya, "Git kızımı bul," diye talimat verdi. "Biz gidiyoruz."

"Onu götürmüyorsunuz," diyorum dişlerimi sıkarak. "İzle beni."

Sikerim böyle işi.

Kızıma dokunmasına izin vermeden önce o kaltağı öldüreceğim.

Midnight'ın karnına tekme attım. Bıçak kızın elinden düştü.

Sonya'ya doğru bir hamle yaptım.

Ve sonra ateş ediyor. Acı

hissediyorum.

Anında, amansız ve lav gibi sıcak.

Kurşunun isabet ettiği sol kolumda patlayan bir yıldız gibi içimde patlıyor. Yarıya kadar sarkıyorum, görüşüm kararıyor.

Ama yere yığılmayı ve buna boyun eğmeyi reddediyorum.

Evie'nin bana ihtiyacı var. Düşemem.

Bu yüzden acıyla savaşıyorum.

Bunu daha önce de yaptım. Yine yapabilirim.

"Sana kıpırdama demiştim," diyor Sonya kendini beğenmiş bir tavırla. Bana biraz daha yaklaşıyor. Görüşüm bulanık, ama oturma odamın siyah-beyaz karo zemininde parlak kırmızı topuklu ayakkabılarını görebiliyorum. "Bir dahaki sefere beni dinlememeye karar verdiğinde, o güzel çocuk suratını hedef alacağım."

"Sen hep psikopat mıydın?" Acıya karşı nefes alıyorum. "Yoksa bu sen beni terk ettikten sonra mı oldu?"

İki parmağını çenemin altına koyuyor ve gözlerimin onunla buluşması için kaldırıyor. Yırtıcı bir kedi gibi gülümsüyor. "Yağcılıkla hiçbir yere varamazsın, sevgilim."

Lanet olsun.

"Yakaladım onu!" diye bir ses yükseldi yukarıdan.

"Hayır..." Zayıfça homurdanıyorum. Ama sesim azalıyor. Gücüm elimden kayıp gidiyor.

Bir hamle yapmaya çalışıyorum. Özensiz ve

koordinasyonsuz. Ama en azından bir şey var.

Sonya tabancanın kabzasıyla yüzüme vurmadan önce fazla ilerleme kaydedemedim.

Acı dolu bir homurtuyla dizlerimin üzerine düşüyorum. Kolumdaki acı çok sıcaktı. Gömleğimin koluna kan bulaşıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve kenarları kararıyor.

Sonya önümde diz çöküyor. Yanağımı okşarken nazik bir sesle, "Orada kal Lucio," diyor. "Evie'nin senin öldüğünü görmesini istemiyorsun, değil mi?"

Bu beni durduruyor. O

da fark etti.

Gözleri bir an için belirsizlikle titriyor.

Sonra da gitti. Beni dizlerimin üzerine çökmüş, çenemi göğsüme dayamış bir halde bırakarak ayağa kalkıyor.

Merdivenlerden bir hareket. Sonya'nın aradığı kadın -Morgan, sanırım- merdivenlerden iniyor...

Kollarında kızımla.

Evie hâlâ yarı uykulu, sarı saçları yüzünün bir tarafına dökülmüş, kirpikleri usulca dalgalanıyor.

"Evie..."

Adını fısıldıyorum ama beni duyamayacağını

bilirim. Kendimi zar zor duyabiliyorum.

Gerçeklik bir şeye dönüşüyor, belki de bir kabus. Göremiyorum. Kolum çok kötü ağrıyor. Ve başım şok üstüne şok yaşıyor.

Kadınlar dışarı çıkarken Sonya omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. "Arayı kapatmak harikaydı bebeğim," diye sesleniyor alaycı bir şekilde.

Bana göz kırptı. Ve içimdeki öfkenin büküldüğünü hissediyorum. Sonya uzak kaldığı süre içinde çok şey öğrenmişti.

Ama yeterli değil.

Çünkü bir hata yaptı. Büyük bir hata. Beni hayatta bırakma hatası.

Ve ben de onun için geleceğim.

Kızımın adı üzerine yemin ederim.

CHARLOTTE

Sokağın aşağısındaki kafede oturuyorum.

Bana maksimum kapsama alanı sağlayan ama yine de daireyi net bir şekilde görmeme izin veren bir nokta seçmeye dikkat ediyorum. Biri çıkarsa, görebileceğim.

"Hey, tatlım, sana bir şey getireyim mi?"

Garsona baktım. Kabarık kırmızı lüleler, sevimli gamzeler. Bir kurabiye kutusunun kapağında olması gerekiyormuş gibi görünüyor. Sade, arkadaş canlısı bir havası var.

Ya da belki de çok uzun süredir içeride kapalı kaldım.

Bu, evimin-hapishanemin-hücremin dışında nöbet tutan gardiyanlar dışında biriyle yaptığım ilk konuşma. Onlar da ancak sohbet olarak nitelendirilebilir.

Cüzdanımı kontrol ediyorum, üzerimde yaklaşık yüz dolar olduğunu bilmek beni memnun ediyor.

Yemek yiyip kaçmak beni bütün bu karmaşanın içine soktu. Bu hatayı bir daha yapmayacağımdan eminim.

"Kahve lütfen," diyorum ona. "Bekle. Aslında... bir milkshake."

Acıdan tatlıya. Orada bir yerde uygun küçük bir metafor var. Ama bunu çözemeyecek kadar yorgun ve endişeliyim.

Sanki küçük, yaramaz bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi sırtıyor. "Karamelli, çilekli, çikolatalı ve cevizli var."

"Hmm... cevizli, lütfen," diye karar verdim. "Ve bir tabak kıvırcık patates kızartması."

"Hemen geliyorum hayatım," diyor ve uzaklaşırken bana küçük bir göz kırpıyor.

Daireye bakmaya devam ediyorum. Matteo ya da Vanessa'nın ortaya çıkmasını bekliyorum.

Ama dakikalar geçtikçe ve ikisinden de bir iz olmadıkça, daha da gerginleşmeye başlıyorum.

Vanessa'nın şimdiye kadar kaçmış olması gerekmez miydi?

Neden bu kadar uzun sürüyor?

"Buyurun," diyor garson kız omzumda belirerek.

Tuz, parmesan peyniri ve bir tutam acı biber tozu serpilmiş cömert bir porsiyon kıvırcık patates kızartması indiriyor. Sonra beklediğimden çok daha büyük olan cevizli milkshake'i bırakıyor.

"Vay canına," diye nefes alıyorum.

Gülüyor. "Her şey ev yapımı," diyor bana.

"Harika görünüyor," diye cevap veriyorum, gözlerim tekrar pencereye kayıyor.

"Birini mi bekliyorsun canım?"

Tereddüt ediyorum. "Uh...

sayılır."

"Özel biri mi?" diye soruyor. Buraya bir erkekle tanışmak için geldiğimi varsayıyor.

Bu düşünce karşısında yüzüne gülme isteğime karşı koyuyorum.

"Sadece bir arkadaş," diyorum diplomatik bir tavırla, kıvırcık kızartmaya uzanırken.

"Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli. Benim adım Casey. Keyfinize bakın!" diye cıvıldıyor ve tezgâha geri dönüyor.

Kıvırcık kızartmayı ağızıma atıyorum ve hemen yağlı, lezzetli cennete doğru tek yönlü bir yolculuğa çıkıyorum.

Ayrıca bana ne kadar aç olduğumu da hatırlatıyor. Bu şaşırtıcı. Yemekle ilgilenmeyeli uzun zaman olmuştu.

Görünüşe göre, özgürlük iştahınız için harikalar yaratabilir.

Bir sonraki kızartma da aynı derecede iyi. Üçüncüsü de öyle.

Vanessa'nın binadan çıktığını gördüğümde kıvırcık patates kızartmamı yarılamıştım. Bir o yana bir bu yana bakıyor, belli ki benden bir iz arıyor.

Ağızımda patates kızartması ve milkshake ile oturduğum yerden kalkıp ona el sallamaya hazırlanıyorum.

Neyse ki beni bu zahmetten kurtardı. Yeterince yaklaştığında, deli bir kadın gibi kollarımı sallamaya başlıyorum. Pencereden beni gördü ve lokantaya girdi.

Vanessa vinil kabine giriyor.

"Scooch over. Kahretsin, bunlar güzel görünüyor." Patates kızartmalarını seçiyor ve mutlu bir şekilde bir tanesini çiğnemeye başlıyor.

"Yani...?" Soluk soluğa

söyledim. "Ne olmuş yani?"

"Ne oldu?" Bağırıyorum.

Omuz silkiyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ona gerçekten çaktın mı?"

Gözlerini deviriyor. "Hayır, tabii ki değil. Sadece biraz öpüştük." "Nasıl kaçtınız?"

"Mide rahatsızlığım varmış gibi davrandım," diyor gülerek. "Ona hasta olacağımı ve belki de öğle yemeğinde yediğim eski pizzadan kaynaklandığını söyledim."

Vanessa ağızına birkaç patates kızartması daha atarken kahkahalarla gülüyorum.

"O noktada gitmeye hazırdı, bu yüzden zor bir işti. Ama sonunda başardım."

"Ve seni öylece bıraktı mı?"

"Ne yapabilirdi ki?" diye soruyor. "Birkaç kez neredeyse kusacakmış gibi yaptım ve sonra beni sıcak bir kaya gibi bıraktı."

Elimde olmadan kıkırdadım. "Sen şeytansın."

"Fark ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor sahte bir sosyete aksanıyla.

Başımı sallıyorum. En iyi arkadaşım yaptığı maskaralıklarla başımı epeyce belaya soktu.

Ama o da beni bir sürü beladan kurtardı. Takımımnda olduğu için mutluyum.

"Bir sonraki hamlesini kontrol etmek için biraz geride durdum," diyor bana. "Sana bakmadı bile. Az önce kapını kilitledi. Belli ki-"

"Hâlâ orada olduğumu sanıyordu," diye bitiriyorum.

"Evet." Vanessa zaferle gülümsüyor. "Demek ki kimse senin gittiğini fark etmemiş bile."

Acı acı iç çektim. "Yine de bu sadece bir zaman meselesi."

"Belki," diye itiraf ediyor. "Ama sanırım bu küçük ikramı bitirmek için kendimize yeterince zaman kazandık. Şimdi bana biraz shake ver. Güzel görünüyor."

İkimiz patates kızartması ve shake'i rekor sürede bitirdik. Ama ben her beş saniyede bir apartmana bakıp duruyorum.

"Yola çıkmalıyız," diyorum endişeyle.

"Anlaştık. Zaten karnım tok. Yola çıkalım."

"Nereye gidiyoruz peki?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor, tamamen ilgisiz. "Buradan uzaklaşmakla başlayalım. Gerisini anında hallederiz. Tamam mı?"

"O kadar da havalı değil" demek istiyorum ama kendimi tutuyorum. Van anlık yaşam konusunda benden çok daha rahat. Ama dilenciler seçici olamaz.

Yani, anında.

Yemeğimizin parasını ödemek için kasaya gidiyorum. Casey'ye de cömert bir bahşış bırakıyorum.

Zilimi çalarken "Yakında tekrar gel tatlım" diyor.

"Elimden geleni yapacağım," diyorum tatlı bir gülümsemeyle. Muhtemelen onu bir daha göremeyecek olsam bile.

El sallayıp vedalaşıyorum ve sonra Vanessa'yla tekrar sokağa çıkıyoruz. Aklımızda bir hedef yok, bu yüzden sadece ileri geri dolanıyoruz.

Buradan sola. Oradan sağa.

Caddeyi geç, sonra geri dön.

Kalabalığın akışına karşı bir Çin Mahallesi pazarında yürüyün.

Bize yetişmeye çalışan biri varsa, çok zor anlar yaşayacak.

Savaşmadan o hapishaneye geri dönmeyeceğim.

Pazarın diğer tarafı sessiz. Bir yerleşim bölgesine çıkıyoruz. Oldukça ıssız ve az ışıklı. Ay üzerimizde asılı duruyor ama kara bulutlar parlaklığını gölgeliyor.

"Charlotte?" "Evet?"

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Sesin iyi gelmiyor."

O haklı. Ben iyi değilim. Midemde kötü bir his var ve bunun patates kızartmasından kaynaklandığını sanmıyorum.

En çılgınca şey ise bu duyguyu tanıyor olmam.

Suçluluk duygusu.

Suçluluk, iyi bir önlem için biraz öfke ile karıştırıldı. "Belki de değilimdir," diye iç geçirdim.

Gölgeli bir merdivende duruyoruz ve Vanessa beni yanındaki basamağa oturtuyor.

"Olmalıyım. Değil mi? O pisliği ve bana yaptığı her şeyi dikiz aynasında bıraktığım için *çok heyecanlı* olmalıyım."

"Char, bebeğim..." Vanessa nazikçe kucaklıyor. "Ona karşı bir şeyler hissediyorsun. İşin içine duygular girdiğinde o kadar basit değildir."

Öfkeli gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Siktir et onu! Bir öğün yemek için bile param yoktu," diye bağıriyorum, tamamen kendimi kaybederek. "Ve bunun için onun tutsağı mıyım? Onun malı mıyım? Ne isterse yapmak zorunda mıyım? I..."

Sesim karanlığın içinde kayboluyor.

Vanessa, "Onu becermek doğru," diye ısrar ediyor. "Unut onu."

"Unut onu," diye yankılanıyorum. Kendimi duyabiliyorum ve sesim acınası ve zayıf çıkıyor. "Keşke yapabilsem."

Gerçek şu ki Lucio'nun benim için ne anlama geldiğini daha yeni yeni kavramaya başlıyorum.

Onun evindeyken, özgür kalmanın hayalini kurmak kolaydı. Ya da sadece Evie'ye odaklanıp Lucio'nun önemi yokmuş gibi davranmak.

Ama önemliydi.

Önemliydi.

Bana yaptığı onca şeyden sonra bile... Ona yaptığım onca şeyden sonra...

Onu seviyorum.

"Birbirimize bağlandık," diye itiraf ediyorum yavaşça, usulca. "Birbirimizi anladık."

"Eminim," diye alaycı bir şekilde mırıldandı. "Böyle hassas bir adam. Bahse girerim gerçekten iyi bir dinleyicidir."

"Kes şunu," diye azarladım. "Ben ciddiylim. Bana içini açtı." "Ne hakkında?"

"Pek çok şey. Baba olmanın onun için ne kadar zor olduğunu. Kendi çocukluğunun ne kadar zor geçtiğini. O... karmaşık biri."

"Bütün bunları sana o mu söyledi?"

"Evet," diye fısıldadım. "Ve ona annemden bahsettim."

Vanessa nefesini içine çekti. "Tanrım, gerçekten mi?"

"Evet."

"Onun hakkında hiç konuşmuyorsun. Benimle bile." Omuz silktim. "Onunla konuştum."

Bana dikkatle bakıyor. Neredeyse ihtiyatla.

"Yani bu seksten daha fazlası mı?" diye soruyor sonunda.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye tereddütle cevap verdim. "Ama şimdi ne olduğunu kim bilebilir?"

İç çekiyorum ve tekrar ayağa

kalkıyorum. "Yola devam

etmeliyiz."

Vanessa tekrar ayağa kalkarak bana katıldı ve kolunu benimkinin içinden geçirdi. Gecenin içinde kim bilir nereye doğru ilerliyoruz. Tek ses kaldırımdaki ayaklarımız ve uzaktaki arabaların korna sesleri.

Vanessa bir süre sonra "Sadece meraktan soruyorum," dedi, "seks *nasıldı?*"

"Van!"

"Ne? Bir kızı sorduğu için suçlayamazsın," diyor savunmacı bir şekilde.
"Adam çok seksi."

"Önemli değil. Bunların hiçbirinin önemi yok, gerçekten. Seksin, hislerimin, Evie'nin ya da herhangi birinin. Her şeyi berbat ettim. Yalan söyledim. Her şeyi mahvettim."

Yüzümden uçuşan bir saç telini fırçalıyor ve kolumu sıkıca kavıyor. "Her şeyin bir yolu vardır bebeğim," diye teselli ediyor beni. "Bir gün tüm bunlara dönüp bakacak ve güleceksin."

"Sanki bu boktan hayatta kalacağımdan eminmişsin gibi konuşuyorsun."

Vanessa gülüyor, o kaygısız kıkırdamasıyla. "Kuşlar kadar özgürüz, sevgilim!" Kolumu bırakıyor ve dünyanın en kötü balerini gibi kaldırımından aşağı pirouette yapıyor.

Gülmek istiyorum. Tanrım, gülmek çok iyi hissettirecek.

Ama bunun yerine yıkılmaya ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya daha da yaklaştım.

Çünkü özgür değilim. Şu anda bile kaçınılmaz olanı erteliyorum.

Polonyalı ve Lucio arasında, ihanetimin bedelini ödetmek isteyen çok büyük, çok kötü, çok güçlü iki düşmanım var.

Bir kaya ile zor bir yer arasında sıkıştım. Ve

ikisi de beni öldürmek istiyor.

Vanessa kaldırımın birkaç metre aşağısından arkasını dönüyor ve bana sempatik bir bakış atıyor. "Bebeğim, konuş benimle."

Ama ne söylemem gerekiyor?

Benden nefret eden bir adamı seviyorum.

Çaresizce bir anne figürüne ihtiyacı olan küçük bir kıza

bakıyorum. Hayatım darmadağın ve hepsi benim suçum.

Bunların hiçbirini yüksek sesle dile getiremiyorum. Kendi düşüncelerimde bile zar zor itiraf edebiliyorum.

Ama bir yerden başlamalıyım. Bu boku sonsuza kadar gömemem.

"Sadece düşünüyorum-"

Sözlerimi bitiremeden, yanımızdan geçen bir araba yavaşlıyor. Sürücü başını camdan dışarı çıkarırken panjurlar açılıyor ve bangır bangır çalan müziğin sesi kısılıyor.

"Selam kızlar," diyor müstehcen bir sırıtışla.

Tahmin etmem gerekirse yirmili yaşlarının sonlarında. Tersten takılmış bir beyzbol şapkası ve büyük boy bir New York Giants futbol forması giyiyor.

Yanında iki arkadaşı da var. İkisi de aynı derecede aptal görünüyor.

"Siz ikiniz burada yalnız görünüyorsunuz," diye mırıldanıyor bize. "Arkadaş ister misiniz?"

"Sizden mi çocuklar?" Vanessa, ses tonuna sinirlenmiş bir şekilde soruyor. "Bence iyiden çok daha fazlasıyız."

"Oh, hadi ama. Kaltaklık yapma," diye tersledi. "Sana iyi vakit geçirtebiliriz."

"Kendi başımıza da iyi vakit geçirebiliriz, teşekkürler," diye hırlıyor hırçınca. "Şimdi gidin."

Arka cam açılır. "Ne kadar?" diye soruyor bok kafalı arkadaşlardan biri. Bize doğru bir tomar para sallıyor ve sanki Noel Baba'ymış gibi kaşlarını sallıyor.

Yanaklarım öfkeyle alevlendi.

"Biz fahişe değiliz, sizi pislikler," diye tükürdüm. "Olsaydık bile standartlarımız olurdu. Bizden uzak durun."

Şoförün yüzü bir an için düştü. Sonra çok iyi tanıdığım o erkek öfkesi maskesine dönüşüyor.

"Siktir git, orospu!" diye bağıyor.

Yolda hızla ilerlerken lastikler gıcırıyor. Seyir zevkimiz için orta parmağını camdan dışarı sarkıtıyor.

"Piçler," diye mırıldanıyor Vanessa.

"Çocuklar," diye tıslıyorum tiksintiyle. "Onlar sadece aptal lanet çocuklar."

"Aynen öyle. Ve hepsi aynı. Önceki konumuza dönecek olursak... unutun onu! Onu toz içinde bırak! Dışarıda bir sürü iyi adam var, boo, ve sen güzelsin, akıllısın ve sertsin ve ben sadece öyle birini bulacağımı biliyorum-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Sadece... hayır."

İç geçiriyor ve omzuma dostça bir el koyuyor. "O zaman kendi zamanınızda. Önce seni ayağa kaldıralım."

"I-"

Sözlerim, yanımızda duran başka bir arabanın lastiklerinin gıcirtısıyla kesildi.

"Allah kahretsin!" Bağırıyorum. Araca doğru döndüm. "Eğer oral seks peşindeysen, orospu çocuğu, yanlış yere geldin-"

Cam açılıp sürücü koltuğunda oturan adam ortaya çıkınca duruyorum.

"Adriano?"

Bana bıkkın bir gülümseme veriyor.

"Bu gece oral seks aramıyorum," diyor sesinin kenarında karanlık bir kıkırdamayla. "İçimden bir ses yine de sikimi ısıtıp koparacağını söylüyor."

Vanessa kahkahalarla gülüyor. Ona sinirli bir bakış fırlatıyorum. "Bizi nasıl buldun?" Dehşete düşmüş bir halde soruyorum.

Adriano sanki cevap belliymiş gibi kaşlarını kaldırıyor. Elimdeki cep telefonuna baktığında ne kadar aptalca davrandığımı anlıyorum.

"Telefonuma takip cihazı mı yükledin?"

"Kaçmanın bu kadar kolay olmasını bekleyemezdin," diyor nazikçe. Sesi neredeyse özür diler gibi çıkıyor. Düşünceli.

Ama önemli değil.

Lucio'yu unutmak imkânsız gibi görünse de Vanessa'nın tavsiyesi doğruydu. Ondan uzaklaşmam gerek. Uzak kalmak için.

Bu da Adriano'nun arabasına binmeyeceğim anlamına geliyor. Başımı sallıyorum ve yavaşça geri çekiliyorum.

"Hayır," dedim ona. "Hayır, hayır, hayır. O hapishane hüccresine geri dönmeyeceğim." Gözlerimin kenarından çaresizce yaşlar süzölüyor. "Yapamam. Dönmeyeceğim."

"Merak etme," diyor Adriano. "Seni oraya götürmeyeceğim."

"O zaman beni nereye götürölürsün?"

"Seni yerleşkeye götürölürüm."

Bir süre ona baktım. "Yerleşke mi?"

"Hepimizin bildiğı ve sevdiğı yer," diye yanıtlıyor Adriano. "İçeri girin."

Cadde boyunca bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Burada başka kimse yok. Yardım için çığılık atamam ama belki hemen koşmaya başlarsam şu çite ulaşabilirim ve-

Adriano iç çeker. "Lütfen beni peşinden koşturma," diye yalvarıyor. "Uzun bir gün oldu ve hayatımı gerçekten zorlaştıracaksın. Çünkü kaçmak zorunda kalırım, sonra seni zapt etmek zorunda kalırım ve malikâneye döndüğümüzde bütün bunları koca adama açıklamak zorunda kalırım. O yüzden, hiç değılse benim iyiliğim için, lütfen arabaya bin."

Bakışları sakın ve düz.

Şaşırtıcı bir şekilde kendimi itaat ederken buluyorum.

Sanki bunların hepsi kadermiş gibi. Sanki Lucio'dan kaçmak hiçbir zaman gerçek bir seçenek değılmiş gibi.

Yolcu arabasının kapısına doğru yürüyorum ve içeri giriyorum. Birkaç saniye sonra arka kapının açıldığını ve Vanessa'nın da benimle birlikte bindiğini duyuyorum.

Adriano koltuğunda dönüp ona bakıyor.

"Orada Matteo'y la yaptığınız gösteri çok iyiydi," diyor hüzünle.

Ona göz kırpmıyor. "İkna gücümü kullandım."

Adriano, "Onun üzerinde hangi güçleri kullandığını tam olarak bildiğime dair bir his var içimde," diye yanıtlıyor. "Kirli oynuyorsun."

Vanessa pişmanlık duymadan gülümsüyor. "Kazanmak için oynarım."

"Vanessa 1, Matteo 0, orası kesin." Kıkırdıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Eğer ikinizin işi bittiyse, artık gidebilir miyiz? Hasta olacakmışım gibi hissediyorum."

Adriano motoru çalıştırıyor ve birkaç saniye içinde Mazzeo yerleşkesine doğru yola çıkıyoruz.

Midem düğümleniyor ama elimden geldiğince görmezden geliyorum.

"İtiraf etmeliyim ki," diyor Adriano bana bakarak, "daha fazla mücadele edeceğimi düşünmüştüm."

"Oh, bir sürü kavgam var," diyorum ona acı bir şekilde. "Sadece başkası için saklıyorum."

Adriano'nun gülümsemesi biraz daha genişliyor. Başını hafifçe sallarken nefesinin altından bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

Şüpheli bir şekilde...

"Zavallı herif neye bulaştığını bilmiyor."

LUCIO

MAZZEO KONAğI

Gözlerim bahçenin uzak tarafındaki siyah kapıya dikilmiş. Verandadaki sandalyelerden birinde oturuyorum.

Bekliyorum.

Kırk dakika oldu.

Ama daha uzunmuş gibi geliyor. Adriano'ya emri verdiğimden beri saatler geçmiş gibi geliyor.

Git onu getir, dedim.

Sorgulamadan dediğimi yaptı.

Kolum tamamen sargılı, ama bir aşağı bir yukarı gidip gelen sızı hoş bir dikkat dağıtıcı. Beni ana bağı tutuyor. Amacıma.

Bir şeyler içmek için can atıyorum, ama

dürtüye direniyorum. Geldiğinde uyanık

olmak istiyorum.

Gardımı düşürmeyi göze alamam. Başardığım onca şeyden sonra, Don olarak başardığım onca şeyden sonra... iki kadının benim felaketim olması ironik görünüyor.

Siktir et.

Hiçbir şey beni geri alamaz.

Beni hiçbir şey yıkamaz.

O bile.

Siyah kapı açılıyor ve ben anında geriliyorum. Ama oturmaya devam ediyorum. Önce Adriano'yu görüyorum.

Sonra onu gördüm.

Üstüne oturan beyaz bir tişört ve kot şort giymiş, cepleri ve kenarları yıpranmış, solgun teninin küçük dilimlerini sergiliyor.

Adriano'nun onu buraya tekmeleyerek ve bağırarak getirmesini bekliyordum. Görünüşe göre buna gerek yokmuş.

Aslına bakarsanız, Charlotte bana doğru yürürken başı çekiyor, ateş mavisi gözleri ayı bile utandırıyor. Çene yüksek. Göğsü gururlu.

Adriano bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. Bu sessiz bir uyarı.

Charlotte havuzun etrafında bana doğru yürürken ayağa kalkıyorum. Adriano ters yöne doğru kayarak bize mahremiyet sağlıyor ya da tepelere doğru kaçıyor, hangisi olduğundan emin değilim.

"Charlotte..." Ben başlıyorum. Tarafsız görünmeye özen gösteriyorum. Umursamaz.

Ve içimden kendime onun artık benim için hiçbir şey ifade etmediğini hatırlatıyorum.

Gözleri sargılı koluma kayıyor ama sormuyor. Onun yerine tekrar yüzüme odaklandı ve "Seni piç" diye tükürdü.

Duruyorum. Bu kadına bakarken adrenaline dolup taşıyorum. Bu alıngan ateş patlamaya hazır.

Ona bunu da göstermiyorum. Başımı yana eğiyorum ve ona soğuk, hafif bir eğlenceyle bakıyorum.

Onu daha da kızdıracak herhangi bir şey.

"Altı hafta," diye hırlıyor. "Altı lanet hafta!"

"Bunu hak etmediğini mi söylüyorsun?" diye soruyorum.

Geri çekiliyor. Belli ki bunu beklemiyordu. Ama hemen öfkesini ikiye katlıyor. "Tamam, evet, incinmek, üzülmek için her türlü nedenin var-"

"İhanete mi uğradın?" Teklif ediyorum.

"İhanete uğradım," diye iç geçirerek kabul ediyor. "O da var. Ama koşulları bilmiyorsun-"

"İstemiyorum," diye sertçe araya giriyorum. "Senin lanet olası nedenlerinle ilgilenmiyorum."

Duygularla dolup taşıyor. Öfke, suçluluk, öncelik için yarışan milyonlarca başka şey.

Suçluluk duygusu galip gelir.

"Bana bu kadarını borçlusun," diyor usulca. "Beni dinlemeyi bana borçlusun."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," diye tıslıyorum. "Hiçbir şey." "Aylarca senin çocuğuna baktım!" diye karşı çıkıyor.

"Ayrıca ilk fırsatta onu Polonyalılara sattınız."

Geri çekiliyor, yüz hatlarını incinmiş bir renk kaplıyor. "Bu hiç adil değil," diye fısıldıyor. Bu öfke hızla soğuyor.

"Bana bir şey söyle," diyorum. Kırılmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyorum. "O gece kendine vurdun mu? Yoksa ondan senin için yapmasını mı istedin?"

Düşüncelerimi anlamaya çalışarak bana göz kırpmıyor. "Ne?"

"Kilerde tuttuğum mahkûm," diye açıklıyorum. "Sana saldırdığını ve kaçtığını iddia ettiğin kişi. Bu çürük nasıl oldu Charlotte?"

Tereddüt ediyor, vücudu şiddetle geriliyor.

"Devam et," diye ısrar ediyorum sertçe. "Açıklamak istedin. Öyleyse açıkla. O çürüğü sana kim verdi Charlotte?"

Bir an için gözlerini kapatıyor. "O yaptı."

"Yani ondan sana vurmasını mı istedin?" Bastırıyorum. "Yoksa bu onun fikri miydi?" "I..."

"Cevap ver bana," diye hırlıyorum.

Charlotte irkilerek geri çekilse de geri adım atmıyor. "Bu benim fikrimdi."

"Tabii ki öyleydi," diyorum başımı sallayarak. "Akıllı kız. Sonrasında sergilediğin performans ilham vericiydi. Tüm bu süre boyunca için için gülmüş olmalısın."

"Bu doğru değil," diye umutsuzca itiraz ediyor. "Hissettiğim şey bu değildi."

Omuz silkiyorum. "Bana söylediğin hiçbir şeye inanacak değilim. Yetenekli bir aktris olduğunu kanıtladın."

"Hepsi rol değildi," diyor. "Aslında, o tek örnek dışında, hiçbir şey rol değildi."

"Uygun."

"Kulağa öyle geldiğini biliyorum," diye kabul ediyor. "Ama gerçek bu. Zorlandım-"

"Elbette zorlandın. Farklı bir şey söylemeni hiç beklemiyordum," diyorum sakince. "Söyleyin bana: O yüzünüze yumruk atarken sizi orada durmaya kim zorladı?"

Başını sallar. "Eğer beni dinlersen-" "Hayır."

Sabrım tükeniyor.

Ve dürüst olmak gerekirse.

Ben de irademi kaybediyorum.

Çünkü o zaman olduğu gibi şimdi de ondan etkilenmezsem lanetleneceğim.

Son altı haftadır kendi öfkemle kavruluyorum. Altı hafta boyunca onu o video yayınında görmek ve gördüğüm anda ondan nefret etmek çok kolaydı.

Onunla tekrar yüz yüze gelme zamanı geldiğinde, ondan nefret etmeye devam edeceğime inanmak kolaydı.

Onu bir zamanlar istediğim gibi istemeyeceğimi.

Onu bir zamanlar önemsemişim gibi önemsemeyeceğimi. Ama yine de buradayım.

İstiyorum

.

Şefkatli.

Aynı anda. Lanet olsun. şekilde.

"*Hayır*' mı?" diye tekrarlıyor, fazla mavi gözleriyle bana bakarak. "Bu kadar mı? Benim tarafımı dinlemeden beni öylece silip atıyor musun?"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin," diyorum ona. "Bunu başka biri yapmış olsaydı, ölmüş olurdu."

Elleri titriyor. Bunun için kendimden nefret ediyorum.

Hislerimi bastırıyorum ve güç veriyorum. Bu boku kendi başına getirdi.

"Kızım için yaptıklarına minnettarım," diye devam ediyorum. "Hâlâ hayatta olmanın tek sebebi bu."

Bir an için aşağı baktı. Koyu renk saçlarından bir perde öne düşüyor ve yüzünü görmemi engelliyor.

"İyi," diyor, başı öne eğik. "İyi."

Başını yavaşça kaldırıyor. Yüz ifadesi teslim olmuş. Yıldızların havuzdaki yansıması elmacık kemiklerini belirginleştiriyor.

parlıyor.

"Bu neden hayatta olduğumu açıklıyor," diyor. "Neden burada olduğumu açıklamıyor. Adriano'yu benim için neden gönderdin?"

Duraksadım.

Uzun, nefessiz bir duraklama.

Kelimeleri zorla çıkarmak için her şeyimi harcıyorum. Başarısızlığın acısı alışık olduğum bir duygu değil.

"Evie gitti."

Charlotte dehşetle nefesini içine çeker. Gözlerindeki panik ve korku açık ve nettir.

Ve en şaşırtıcı olanı da... gerçek. "Ne demek istiyorsun?"

"O kaçırıldı."

"Alındı mı?" Charlotte'un nefesi kesilir. "Bunun olmasına nasıl izin verirsin?" Sözlerine sinirleniyorum ama öfkemi bastırıyorum.

O haklı.

Bunun olmasına nasıl izin vermiştim?

"Tuzağa düşürüldük," diyorum ona. "Gardımı düşürdüm. O da bundan faydalandı."

Bu boktan bir bahane ve bunu biliyorum.

"O' mu? "O" kim?"

Derin bir iç çektim. "Sonya." Adı dudaklarımda zehir gibi.

"Sonya mı?" Charlotte tekrarlıyor, kaşları birbirine düğümleniyor. "Evie'nin annesi."

Charlotte'un ifadesi uzun süre değişmez. Yavaşça kaşları açılır.

"Evie'nin annesi," diyor yavaşça, sanki kendisi söyleyene kadar kelimeleri tam olarak anlayamıyormuş gibi. "Ölmüş olması gereken annesi mi?"

Başımı iğrenerek sallıyorum. Çoğunlukla kendime yönelik. "O asla ölmedi. Sadece öyle görünmesini istedi."

"Siktir," diye nefes alıyor Charlottes. "Emin misin? Bu gerçek mi?"

"Kızımı benden çalarken adamlarıma silah doğrulttu," diyorum karanlık bir sesle. "Ve bana bir veda hediyesi bıraktı." Başımı koluma sarılmış kanlı bandajlara doğru eğiyorum. "Yani evet, gerçek olduğunu söyleyebilirim."

Charlotte kafasını ileri geri sallıyor, sanki bu dönüşü aklına sığdıramıyormuş gibi. "Ölü numarası yaptı ve kızını yabancılara bıraktı. Bir anne için ne tür bir dengesiz bahane bunu yapar?"

"Bu iyi bir soru," diye yanıtlıyorum. "Cevap veremeyeceğim bir soru." "Evie şu anda çok korkmuş olmalı. Kafası çok karışık."

Dişlerimi sıkıyorum. Bunu düşünmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Onu geri alacağım," diye yemin ediyorum.

Bu kendime verdiğim bir söz. Tutmaya niyetli olduğum bir söz.

"Lucio?" Charlotte'un sesi konuşurken biraz dengesiz çıkıyor. "Bütün bunları bana neden anlatıyorsun? Neden bana Evie'den bahsettin?"

İşte zor kısım geliyor.

Korktuğum kısım.

Sonya'nın kızımı çalarken beni evimin zemininde kıvrılırken bıraktığı andan beri beni ayakta tutan ve adrenaline bağlayan kısım.

"Çünkü onu geri almak için yardımına ihtiyacım var." Bir an için dondu kaldı.

Ondan yorgunluk mu hissediyorum, emin değilim. Ya da umut. Ya da tamamen başka bir şey.

"Benim yardımım mı?" diye

tekrarlıyor. "Evet."

"Benden ne bekliyorsun-"

"Polonyalılarla bağlantıların var," dedim sertçe. "Onları kullanmana ihtiyacım olacak."

Yüzünde bir farkındalık belirir. Mavi gözleri biraz kararmış gibi görünüyor.

Ne söylemem için dua ediyordu bilmiyorum ama öyle olduğunu sanmıyorum.

Belki de affedilmeyi bekliyordu. Buna hazır olabilir miyim bilmiyorum.

En iyi ihtimalle, bu geçmişini temizleyecek. Kızımı geri alırım. Charlotte özgürlüğünü geri alır.

Ve sonra birbirimizi bir daha hiç görmedik.

"Bağlantılarım yok," diye fısıldıyor üzüntüyle.

"Saçmalık," diye karşılık veriyorum. "Siktiğimin saçmalığı. Onlarla çalışıyordun."

"Onlarla çalışmaya zorlandım!" diye karşılık veriyor sesini yükselterek. "Bunu birini korumak için yaptım."

"Sana söyledim: Nedenlerin umurumda değil," diye ıkıştım. "Ben sadece Lehçe'de kimi tanıdığınla ilgileniyorum."

"Hiç kimse!" diyor. "Kimseyi tanıımıyordum. Bir keresinde tanıştığım birkaç alt patron vardı. Bir kez! O da kapımı kırıp beni silah zoruyla tehdit ettikleri içindi."

"Peki ya serbest bıraktığın adam?" Talep ediyorum.

İ geçiriyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Onun adı Xander," diyor minicik bir sesle. "Xander mı?" Tekrar ediyorum. "Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyor?" "Çünkü o benim eski sevgilim," diye açıklıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Kısmen kızgınlıktan. Kısmen de kafa karışıklığından. "Eski sevgilin mi?" Şerefsiz *benim evimdeydi*. Benim merhametimde.

Ve parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdim.

Karnımda bir öfke dalgası kabarıyor, sıcak ve hırçın. Polonyalı bir casus olduğu için mi bilmiyorum.

Ya da Charlotte'un eski sevgilisi olduğu için.

"Xander bir polis," diye açıklıyor. "Kirli bir polis ve birkaç yıldır Polonyalılarla çalışıyor. Yaptığı anlaşmalardan biri bozulmuş ve onu suçlamışlar. Bu yüzden bir gece onu evinde pusuya düşürdüler. Ben de onunla birlikteydim."

Bunu duymak istemiyorum. Bir açıklama sadece işleri daha karmaşık hale getirecektir.

Ama ben de onu durdurmuyorum.

"Onu öldüreceklerdi," diye devam ediyor. "Ben de devreye girdim. Xander'ı korumak için onlarla bir anlaşma yaptım. Onlara, Xander'a bir şans daha verirlerse benden ne isterlerse yapacağımı söyledim."

Titreyerek nefes alıyor. Sanki o geceyi yeniden yaşamak onun için travmatik bir şeymiş gibi.

Uzanıp yanağını okşamak için içimde bir dürtü var. Bir zamanlar sevdiğimi sandığım kadını rahatlatmak için.

Ama bunun yerine ellerimi arkamda sıkıca kavuşturuyorum.

"Kısa bir süre sonra ayrıldık ve bir süre sonra beni unutmuş gibi görünüyorlardı. Sonra kendimi senin evinde buldum ve-"

"Seni hatırladılar. Uygun."

Charlotte iç geçirir. "Xander'ı benimle konuşması ve onlarla yaptığım anlaşmayı hatırlatması için gönderdiler," diyor. "Bir gece gizlice yerleşkeye girdi ve Evie'yi gördü. Ona Evie hakkında hiçbir şey söylemedim Lucio. Kendini zor durumdan kurtarmak için onu bir pazarlık kozu olarak kullanan oydu."

"Bütün bunları bana anlatmalıydın," diye homurdanıyorum. Bu kadar kolay paçayı kurtarmasına izin vermeyi reddediyorum.

"O kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?" diye soruyor. "Dürüst itiraflara ilham verecek türden bir adam olduğunu mu sanıyorsun? Çok korkmuştum Lucio. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, her şey olmadan önce sana itiraf etmeyi planlıyordum."

"Saçmalık."

"Kulağa yalan gibi geldiğini biliyorum ama ciddiylim," diyor. "Bu yüzden yerleşkenin saldırıya uğradığı gün evden çıkmak istedim. Xander'ı görmeye gittim."

"Neden?"

Ona tüm kalbimle inanabilir miyim bilmiyorum.

Ama söylediği her şeyde yalın bir gerçeklik payı var. Her şey mantıklı. Sadece çirkin bir tesadüf.

"Ona bu oyunu oynamayı bıraktığımı söylemek için. Ona artık seni gözetlemeyeceğimi söylemek için. Bitirmek için. Yani artık Polonyalılarla bağlantım yok dediğimde ciddiylim. Yok."

Bana söylediklerinin ne kadarının doğru, ne kadarının yanlış olduğunu anlamaya çalışarak ona dikkatle bakıyorum.

Bunu kabul etmek istiyorum.

Ama Charlotte söz konusu olduğunda kendime güvenmiyorum. Onun yüzünün olduğu bir kör nokta var.

"O zaman yalvarma vakti geldi," diyorum.

Yüz ifadesi şaşkınlıkla titriyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, onlara geri d nmen gerekiyor," diyorum ona. "Onların tarafında olduğuna, onlar için çalışmak istediğine onları ikna etmelisin."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Polonya'ya geri dönmemi mi istiyorsun? Hayatta olmaz."

"Evet lanet olası. Ama," diyorum uzun bir ara vererek, "bu sefer... benim için çalışacaksın."

Yüzünden acı akıyor ama duygularını bastırıyor. "Benden intihar etmemi istiyorsun."

"Sana başka seçeneğin olmadığını söylüyorum."

Orada birbirimize bakarak duruyoruz. Gerilim havadaki statik elektrik gibi.

Karanlık fırtına bulutları pencerelerden uzaklara doğru ilerliyor. Bu gece yağmur yağacak. Gök gürültüsü. şimşek.

Ruh halime uyuyor.

Sonunda Charlotte gözlerini kaldırıp tekrar bakışlarımla buluşuyor. "Nasıl?" diye fısıldıyor.

"The Lehçe koşmak bir yeraltı savaşmak Yüzük.
Bu Onlar için son derece kazançlı, bu yüzden tüm büyük
oyuncular işin içinde. Sen-"

"Tanrım," diye sözümü bitirmeden araya giriyor. "Bana ne sorduğunu biliyorum. Ve tekrar söylüyorum: bu bir intihar."

"Ring kızları herkesten daha yakın olur," diyorum. "En iyi yol bu. Tek yol bu."

Charlotte bunları düşünürken sessizce nefes alır.

Sonunda o da benimle aynı sonuca varıyor.

Adriano ve ben tüm seçenekleri gözden geçirdik. Bulabildiğimizin en iyisi buydu.

Ring kızları Polonyalıları adına dövüşlerde çalışırlar. Etrafta dolaşıp içki servisi yapan ve dövüşlere bahis oynamaya gelen erkeklerle flört eden, açık saçık giyimli sürtüklerdir.

Askerlerimden herhangi biri orada göze batardı.

Ama bir çift meme ve güzel bir kalça, tehlikeli erkeklerin dikkatini dağıtmak için uzun bir yol kat eder.

Charlotte en iyi seçeneğimiz.

"O zaman ne yapman gerektiğini zaten biliyorsun."

Uzun bir süre bana baktı.

"Tamam," diyor. "Geri dönme fikrinden hoşlanmıyorum. Ama bu Evie'yi geri almak anlamına geliyorsa... o zaman ne gerekiyorsa yaparım."

Gözlerinde kararlılık parlıyor ve vücudumun yeni bir adrenalinle pompalandığını hissediyorum.

O lanet bir savaşçı.

Bir zamanlar Sonya'nın nasıl bir kadın olduğunu düşünmüştüm.

"Ama bu planın işe yaramasının tek yolu, Xander'ın kararından patronlarını haberdar etmemiş olması," diye belirtiyor.

"Doğru. O zaman onu arayıp öğrensen iyi olur," diye

öneriyorum. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şimdi mi?"

"Şu andan daha iyi bir zaman olabilir mi?"

"Ona ne söylemeliyim?" diye sorar.

"İkna edici bir şey," diyorum ona. "Beni kandırmak için kullandığın yetenekten faydalan."

Mavi gözleri parlıyor ama dilinin ucunda olduğunu bildiğim cevabı ısırarak geri püskürtüyor. Telefonunu çıkarıp kişi listesinde geziniyor.

Telefonuna dokunmadan önce bana bakıyor.

"Hoparlöre ver," diye emrediyorum.

Tek kelime etmeden tam olarak bunu yapıyor ve çevir sesinin aramızdaki gergin sessizliği doldurduğunu duyuyorum.

"Tanrım!" diye cevap veriyor. "Char?"

Sesini duyunca içim kara bir öfkeyle çalkalanıyor. Onu duyunca verdiğim tepkinin bu kadar içgüdüsel olması beni şaşırttı.

Ve yine aynı soru ortaya çıkıyor: Ondan neden nefret

ediyorum? Bana yaptığı şey yüzünden mi?

Yoksa Charlotte'a yaptıkları yüzünden mi?

"Merhaba Xander," diye mırıldanıyor

Charlotte usulca.

"Hangi c e h e n n e m d e y d i n ? Haftalardır seni aramaya çalışıyorum."

"Üzgünüm," diyor Charlotte. "Ben, uh-" Sözlerini bitirmeden önce gözleri benimkilere dikildi, "meşguldüm."

"Şimdi neredesin?"

"Önemli değil," diyor sertçe. "Mesajımı Polonyalılara ilettiler mi?"

"Bir çeşit ölüm arzum olduğunu mu düşünüyorsun?" Xander soruyor.

"Kafayı mı yedin sen?"

"Tamam, yani bilmiyorlar. Güzel."

"İyi mi?" Xander diyor ki. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu fikrimi değiştirdiğim anlamına geliyor," diye homurdanıyor Charlotte. Ben bile onun ikna edici olduğunu kabul etmek zorundayım. "Oyuna geri döndüm. Lucio Mazzeo'nun yanmasını istiyorum."

Bunu söylerken bakışlarımı tutuyor. Mavi gözleri parlak ve düz. İçinde hala korku var, ama onu ehlileştiriyor. Görmezden geliyor.

Bu manzara karşısında göğsüm sıkışıyor.

"Bunu... bunu duymak çok güzel," diye mırıldandı Xander. "Ama ne oldu? Neden fikrini değiştirdi?"

"Kendimce sebeplerim var."

"Başka birini mi becerdi?"

Charlotte'un telefonunu biraz daha sıkı tutarken parmak eklemlerinin beyazlaştığını görüyorum.

"Hayır-"

"Yoksa neden fikrini değiştiresin ki?" diye soruyor. "Son konuştuğumuzda, hayatını tehlikeye atmak pahasına da olsa onu ihbar etmekten vazgeçmek istiyordun."

şu anda bana bakmaktan kaçınıyor.

"O zaman öyleydi," diyor sertçe. "Bu ise şimdi. Mesele şu ki, ben geri döndüm. Ve sadakatimi kanıtlamaya hazırım."

"Oh,  yle mi?" Xander sorar. "Nasıl?"

" ifte ajan gibi davranacağım. Lucio onun için casusluk yaptığımı düşünecek. Ama hepsi yalan."

" ifte ajan nerede?" "Yüzük

kızı olmak istiyorum."

Nefes alıyor. Tereddütlü bir ses. Düşünceli.

Ama şüpheli değil.

Aptal piç kurusu.

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" Xander sorar. "Senin ringde olmandan ş phelenmeyecek mi?"

"Artık bana güveniyor," diyor Charlotte. "Bu bir sorun olmayacak."

"Hm."

"Ne?" diye bastırıyor.

"Yok bir şey. Sadece seni hafife almışım."

Charlotte acı bir ifadeyle, "Sen ilk olmazsın," diye cevap verir. "Bu arada: beni sordular mı?"

"Birden çok kez," diyor Xander hemen.

İçten içe tıslıyorum. Belki de bu plan umduğum kadar kusursuz değildir. "Onlara yalan mı söyledin?"

Xander savunmacı bir tavırla, "Hayattaki planım ölümden olabildiğince uzun süre kaçınmak," diyor. "Ve ne yazık ki benim vagonum seninkine bağlı. En azından Polonyalılar söz konusu olduğunda. Onlara senin izini kaybettirdiğini söyledim. Onlara yakalanmış ve icabına bakılmış olabileceğinizi söyledim."

"Öldüğümü mü düşünüyorlar?"

Xander, "Bu da bir olasılık," dedi. "Son birkaç aydır nerede olduğunu kesinlikle bilmek isteyeceklerdir."

Charlotte soruyu düşünür. "Onlara Lucio'nun emriyle gittiğimi söyle. Kimseyle temas kurma riskini göze alamazdım çünkü fark ederdi. Ama şimdi geri döndüm. Ve bana her zamankinden daha çok güveniyor."

Yine bana baktı. Gözleri okunmuyor.

"Sattığınızdan emin olun," diye ekliyor. "İyi satın."

"Pekâlâ," diyor. Sesinde açgözlülük duyuyorum. Yeni bir yüzük kızı getirmenin ve değerli bir casusu elinde tutmanın onu Polonyalıların gözüne sokacağını düşündüğüne şüphe yok.

Tekrar söylüyorum: aptal piç.

"Onlarla konuştuktan sonra beni ara."

Charlotte o cevap vermeden telefonu kapatıyor ve doğrudan bana bakıyor. "Mutlu musun?" diye homurdanıyor.

"Şimdilik." İfadem hiçbir şeyi ele vermiyor. "Zemini hazırladık."

Havuza doğru bakıyor.

Yine de bakışlarımdan kaçmak istediği açık. Telefonumu elime alıp Adriano'ya kısa bir mesaj gönderiyorum.

Tekrar baktığımda sargılı koluma bakıyordu.

"Ne kadar kötü?" diye fısıldıyor. Parmakları dokunmak istercesine uzanıyor ama dürtüsünü yarı yolda dizginleyip elini yanına geri götürüyor.

"Bu seni ilgilendirmez."

Ağzını açıyor ama sonra hemen fikrini değiştiriyor ve ağzı kapanıyor.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Charlotte," diye homurdandım. "Artık benim için çalışıyorsun. Bu da bana sadık olduğun anlamına geliyor. Bana hesap vereceksin. Sadece benden emir alacaksın."

"Emirler mi?" diye tekrarlıyor, kelimenin üzerinde duraksayarak.

"Emirler," diye tekrarlıyorum kararlılıkla. "Kefaret mi istiyorsun? Bunu elde etmenin tek yolu bu."

Gözlerinde bir şey titreşiyor. Nefes alış verişi bir an için ağırlaşıyor, sonra tekrar azalıyor.

Öfkenin sınırında sallanıyormuş gibi hissediyor. Ama sürekli kendini geri çekiyor.

"Bunu Evie için yapıyorum," diyor usulca.

"O zaman iyi yap," diye cevap veriyorum. "Evie'yi geri almak senin rolünü ne kadar iyi oynadığına bağlı."

"Peki," diyor sertçe. "Anlıyorum."

"Dairede kalmaya devam edeceksin," diyorum ona. "Ama korumalar kaldırılacak. Bizim tarafımızdan gözetleniyor gibi görünmemelisin. Sana güveniyormuşum gibi görünmeli."

Alaycı bir kahkaha attı. Bunu görmezden geliyorum.

"İŖi garantiledikten ve ringdeki mesain bittikten sonra doğruca daireye d nmeni bekliyorum," diyorum ona. "İŖten sonra kimseyle takılmak yok. Arkadaşlarınla içki içmek yok. Parti yok. Doğruca lanet olası dairene geri d n."

Dudaklarını meydan okurcasına büzüyor ama tek kelime etmiyor.

"Yeterince açık konuştum mu?" İleri doğru tehditkâr bir adım atarak talep ediyorum.

Çevresel görüşüm Adriano'nun siluetini seçiyor. Geride durmuş, bitirmemi bekliyor.

"Crystal," diye tıslıyor.

"Kimin için çalışıyorsun?" Ben soruyorum.

Mavi gözleri öfkeyle parlıyor. Ama soğukkanlılığını koruyor. "Sen."

"Senden ne bekleyebilirim ki?"

"Sadakat," diyor dişlerini sıkarak. "Eğer sana atlamanı s ylerssem?"

Çenesi sıkıştı. "Ne kadar yüksek diye soruyorum."

Gülümsüyorum.

"Aferin kızıma." "Bana  yle deme."

Sırıtışım daha da genişliyor. Tekrar doğruluyorum ve omzumun üzerinden Adriano'nun adını sesleniyorum. Gölgelerin arasından çıkıp bize doğru geliyor.

"Burada işimiz bitti," diyorum sertçe. "Charlotte'u artık dairene geri götürebilirsin. Onun lanet olası evimden gitmesini istiyorum."

Adriano'nun bakışları Charlotte'a kayar.

"Tamam," der sessizce. "Hadi gidelim."

Uzaklaşırken ona doğru bakma dürtüsüne direniyorum.

Yine de pek bir şey fark etmiyor.

Çünkü onun yokluğunda bile...

Onun yüzünü zihnimde

görüyorum.

CHARLOTTE

İKİ GÜN SONRA POLONYA YERALTI DÖVÜŞ PİSTİ DIŞINDA

"Bunu mu giymeyi seçtin?"

Xander bana yukarıdan aşağıya bakarken gözlerimi deviriyorum, hayal kırıklığı yüzünden okunuyor.

Üzerimde kirli beyaz bir hırka, mavi bir kot pantolon ve siyah sandaletler var. Kuşkusuz, "seks sembolü "nden ziyade "kütüphaneci "ye daha yakın.

"Yüzükçü kız kıyafetlerini benim için temin edeceklerini düşünmüştüm."

"Olacaklar ama mesele bu değil," diye tersliyor Xander. "İyi bir izlenim bırakmalısın. Bu toplantıyı ayarlamak kolay değildi."

Bundan çok şüpheliyim. Xander'ın olaylardaki rolünü abartmak gibi bir huyu var.

Ama benden minnettar olmamı bekliyorsa, başka bir şey daha var demektir.

"Beni rahat bırak. Aylardır düşman topraklarındayım," diye hatırlatıyorum ona. "Benimle görüşmek istememelerine imkân yok."

Xander gözlerini bana diyor. "Onları hafife alma," diye uyarıyor. "Sana soracakları sorular var."

"Bundan şüphem yok. Cevaplar bende."

Keşke sesim kadar sakin

hissedebilseydim.

"İkna edici olsalar iyi olur," diye hırlıyor Xander bana. "Eğer sen batarsan, ben de seninle birlikte batırım."

"Harika bir duygu değil, değil mi?" Üzerimdeki ince beyaz kazağı düzelterek soruyorum.

Hava hiç de soğuk değil ama yine de biraz üşüyorum. İçimde yankılanan türden bir soğuk.

Dışarıda, geniş bir otoparkın ortasında duruyoruz. Büyük ve etkileyici görünümlü bir spor salonunu çevreliyor.

Tamamen kitaba uygun, sıradan bir yer gibi görünüyor. Ama bu spor salonunun sahibi Polonya mafyası. Yani görüldüğünden daha fazlası olduğunu biliyorum.

Xander hâlâ mutsuz bir şekilde kulağımın dibinde vızıldıyor. "En azından biraz makyaj yapabilirdin."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Tanrım, senin derdin ne?"

"Benim *sorunum* mu?" Xander öne doğru ilerleyip kolumu acıyla kavıyor. "Benim *sorunum*, bu işin ne kadar ciddi olduğunu kavrayamaman. Sana henüz işi vermediler. Bu sadece sana güvenip güvenmediklerini belirlemek için yapılan bir toplantı. Ya güvenmediklerine karar verirlerse...? Buradan canlı çıkamazsın. Muhtemelen ben de çıkmayacağım."

Ben de ona bakıyorum.

"Charlotte?" Xander'ın sert sesi, dolambaçlı düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Dinliyor musun lan sen?"

Düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Özür dilerim."

"Lanet olsun," diye nefes alıyor ve elini seyrelemiş saçlarında gezdiriyor. "Bu iş ciddi Charlotte."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Bu kesin bir şey değil," diye devam ediyor. "Onlara yeniden ortaya çıktığını söylediğimde çok kızdılar. Senin öldüğün izlenimine kapılmışlardı."

"Tüm bunları açıklayabilirim."

"Açıklayabilsen iyi olur," diye araya giriyor. "Çünkü en ufak bir aldatma kokusu alırlarsa ikimiz de ölürüz. Ve eğer bir ay önce bana gelip onlar için casusluk yapmayı bırakmak istediğini söylediğini bilselerdi..."

"Anlıyorum," diye karşılık veriyorum ona. "Anladım, tamam mı? Sürekli gevezelik etmek zorunda değilsin."

Derin bir nefes alıyorum, sanki onun varlığı beni boğuyormuş gibi. Ki öyle de sayılır.

Omzumun üzerinden geriye bakma isteğime direniyorum.

Uzakta bir araba olduğunu biliyorum. Gösterişsiz ve mütevazı.

Ama Lucio'nun ekibinden uzun menzilli gözetleme ekipmanına sahip iki kişi var.

Gözleri üzerimde. Olan biten her şeyi duymasa bile, her zaman izliyor.

Koruma. Bir

güvenlik ağı.

Bir sigorta poliçesi.

Bu sabah bana anlattığında böyle demişti. Ama ben daha iyi biliyorum.

Bu *beni* korumakla ilgili değil.

Kendini korumakla ilgili.

Sadece bana güvenmiyor. Ve bunu açıkça belirtti.

Onun lanet evimden gitmesini istiyorum.

Sadece anısı bile beni irkiltiyor. Bu sözler son iki gecedir rüyalarımın giriyor.

Ama şimdi bununla ya da beynimde dolaşan Lucio ile ilgili diğer şeylerle dikkatimi dağıtmanın zamanı değil.

Xander bir konuda haklı: Bu toplantının sonucu ikimiz için de ölüm kalım anlamına gelebilir.

Onu kabul edebilirim ya da bırakabilirim. Biraz acıyı

hak etti. Ama ben ölmek istemiyorum.

Daha da ötesi, düşünmem gereken küçük bir kızım var. Yeterince acı çekti.

"Hazır mısın o zaman?" Xander soruyor, sesi hafifçe kaynamış.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet. Evet, hazırım."

"Sadece hatırla..." Durmadan gevezelik etmeye başlar. Gergin bir konuşmacı.

Onu duymazdan geliyorum. Ayrıntıların üzerinden milyonlarca kez geçtik. Şu anda beynime kazınmış durumdalar.

Kazimierz'in üç alt patronuyla görüşeceğim. Büyük adamın kendisi orada olmayacak. Görünüşe göre, onun varlığını çok özlemeyeceğim.

Kardeşi yeterince kötüydü. Ve tüm raporlar onun daha kötü olduğunu gösteriyor.

Xander'ın yine alt patronların profillerini mırıldandığının hayal meyal farkındayım.

"Juliusz üçü arasında en genç olanı. Ve muhtemelen en kolayı. Kırklı yaşlarında ve senin tam olarak onun tipi olduğunu biliyorum."

Juliusz. Genç. Saf. Kontrol et.

"Felix'i okumak zor. Adam bir süredir buralarda ve tam bir profesyonel. Yetmişine merdiven dayadı ama kadınlarını hâlâ genç seviyor."

Felix. Sinsi. Ürkütücü. Kontrol et.

"Ve son olarak, Nowak var," diyor Xander bana. "Muhtemelen Kazimierz'e en yakın olan o. Adamın kulağı kesinlikle onda. Bu da demek oluyor ki
."

"İkna etmem gereken kişi o."

Nowak. Birincil hedef. Kontrol edin.

"Senden ne isterlerse yap, tamam mı?"

Göğsümü delip geçen buz gibi bir korku beni irkiltiyor. Ses tonunda bir şey var... bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum.

Sadece hoşuma gitmediğini

biliyorum. "Ne?"

Asık gözlerle bana bakıyor. "Bu oyunun nasıl oynandığını biliyorsun Charlotte," diye hatırlatıyor bana. "Neyin tehlikede olduğunu unutma."

Sikeyim.

Derin bir nefes alıyorum.

Evie. Tehlikede olan o.

"Bu kadar beklemek yeter," diye yüzümü buruşturuyorum. "Hadi gidelim."

Spor salonunun içindeki alan çok büyüktür ve en son teknoloji ürünü egzersiz makineleri ve ekipmanlarıyla doludur. Burası bir fitness fanatiğinin cenneti.

Birkaç kişi devasa alanın farklı köşelerinde egzersiz yapıyor. Kaygımı dindirmenin bir yolu olarak tarıyor ve sayıyorum.

Ağırlık bölümünde iki erkek. Koşu bandında altı kadın. Diğer dördü eliptik makinelerde.

Hepsi sıradan insanlar gibi görünüyor. Hiçbiri bu dünyayla bir ilgisi varmış gibi görünmüyor.

Xander dalgınlığımı fark ederek, "Burası gerçek bir spor salonu," diyor. "Bu insanların hepsinin üyeliği var. Buradaki tesisleri kullanabilmenin tek yolu bu. Bağlantılı olmak zorunda değilsin ama zengin olmak zorundasın."

Spor salonunun uzak köşesinde bir dizi kapı var.

Hepsi işaretli.

Personel

.

*Depola
ma.*

*Tuvaletl
er.*

Xander beni "Ekipman" yazan yere götürüyor.

Büyükçe bir oda, belli ki bir depolama alanı olarak işlev görüyor. Xander en sağdaki duvara doğru yürür ve bir yığın kutu tarafından yarı yarıya gizlenmiş, göze çarpmayan bir kapıyı açar.

Derin, sakın bir nefes alıyorum ve onun arkasından geçiyorum. Uzun bir merdivenin tepesindeki sahanlığa çıkıyoruz. "Vay canına," diye fısıldıyorum.

Mekan çok büyük. E t r a f ı zincirle çevrili bir dövüş ringi arenanın ortasını kaplıyor.

Şu anda yeraltında olduğumuz için tek ışık yapay. Büyük projektörler yukarıdaki girişlerden sarkıyor.

Çoğu . onlar vardır Kapalı, Yani ve yer o Tam .
derin Gölgeler. Dövüş gecesi olmadığını düşünürsek,
şaşırmadım.

Ama yine de oda tüylerimi diken diken ediyor.

Roma'daki gladyatör Coliseum'u ile karıştırılmış üst düzey bir gece kulübü gibi. Çevresinde tribünler yükseliyor. Çılgık atan gangsterler ve üç eyalet bölgesindeki her türlü yozlaşmış pislikle tıka basa dolu olduklarını hayal edebiliyorum.

İki uçtaki barlar raflardaki yüzlerce içki şişesiyle ıslıl ıslıl. Birkaç kişi gelecekteki dövüş gecelerine hazırlanmak için kim bilir ne yapıyor.

Xander beni bir duvarın içine yerleştirilmiş bir dizi özel odaya götürüyor. Kalın, kırmızı deri kaplı kapılardan birini itip içeri girdiğimizde ikinci kez nefesim kesiliyor.

Yemyeşil halı kaplı zeminler. Üzerinde beni belli belirsiz tedirgin eden koyu, pürüzlü bir desen olan duvar kağıdı. Gösterişli kristal avizeler yukarıdan sarkıyor, ışığı kıran ağır camlar.

Gevşek bir yarım daire şeklinde düzenlenmiş pelüş kanepeler odanın ortasını kaplıyor...

Ve üzerlerinde üç adam bizi bekliyor.

İçeri girdiğimiz anda dönüyorlar. Üç çift göz aynı anda bana kilitleniyor. Gecenin üç yırtıcısı.

Ve yeni bir av buldular.

İçgüdülerim gerginleşmek, kaçmak. Ama bedenimin bana ihanet etmesine izin veremem.

Bir etki yaratmak için tek bir şansım var.

Onları bana güvenebileceklerine ikna etmek için tek bir şans.

Evie için.

Bunu Evie için yapıyorum.

Önce ortadaki adam konuşuyor. En genci o gibi görünüyor. Sanırım bu onu Juliusz yapıyor.

"Demek kız bu."

Boncuk gözleri açgözlülükle parlıyor.

Bu kelimedenden duyduğum rahatsızlığı bastırıyorum.

Akıllı kız. Haydutları tarafından ilk kez önüne sürüklendiğim gün Lucio bana böyle seslenmişti. O zaman nefret etmiştim.

Şimdi daha da nefret ediyorum.

Ama yüz ifademden hiçbir şey anlaşılmıyor. Başımı saygıyla eğiyorum.

"Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Parmağını bana doğru uzattı ve "Yaklaş" diye mırıldandı.

Bir adım öne çıktığımda, üçünü daha iyi görebiliyorum.

Juliusz geleneksel bir şekilde yakışıklı. Gür siyah saçları ve tehlikeli olduğu kadar yaramaz da olabilen açık renk gözleri var.

Yanında oturan adam, eğer kırıksıklıkları bir şey ifade ediyorsa, üçünün en yaşlısı. Cilt rengiyle tuhaf bir şekilde çatışan bulanık gözler. Parlayan kel ve tombul.

Feliks.

Üçüncü adam diğer ikisinin karşısında oturuyor. Mavi bir tişört giymiş, tişörtün alt kısmı biraz fazla açık ve mide bulandırıcı miktarda göğüs kılını ortaya çıkarıyor.

Sarışın, zayıf ve bir şekilde üçü arasında en korkutucu olanı.

Nowak.

Ne istediklerini biliyorum. Ve tüylerim diken diken olsa da onlara bunu veriyorum.

İşğa doğru bir adım atıyorum ve yavaş bir pirouette yapıyorum. Bakışları bir aşağı bir yukarı. Değerlendiriyorlar. Analiz ediyorlar.

Umarım, hayranlıkla.

Hayatımda ilk kez bir erkeğin üzerimde gördüğü şeyi beğenmesini istediğimi hatırlıyorum.

Hayır, ikincisi.

Lucio'nun ofisindeki o ilk gün beni istemesini istedim. Sadece o zaman istediğimin bu olduğunu bilmiyordum.

"Adın Charlotte, değil mi?" Nowak soruyor. "Evet."

Juliusz dudaklarını yalıyor.

Feliks şişman bir kedi gibi mırlıyor.

"Sen!" Nowak havlıyor, bakışları tam arkamda duran Xander'a kayıyor.

Sanki eski sevgilim beni kanepedeki erkeklerden saklanmak için kullanıyormuş gibi hissediyorum.

"Evet, efendim?" Xander'ın sesi acınası bir vızıltı.

"Artık burada bulunmanıza ihtiyacımız yok. Gidebilirsiniz."

Hemen odadan dışarı fırladı. Bana doğru bir bakış bile atmadığını anlamak için arkama bakmama gerek yok.

Korkak.

Kapı Xander'ın arkasından kapandı. Aslanın ininde tek başıma kalakaldım.

Ve canavarlar etrafımızda dönüyor.

"Otur Charlotte," diyor Juliusz. Ses tonu dostça. İlgileniyor. Açık.

Ama bir saniye bile güvenmiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum ve beni bekleyen köhne sandalyeye oturuyorum.

"Orada bir süreliğine ortadan kayboldun," diye devam ediyor Juliusz. "Altı hafta uzun bir süre. Öldüğünü sanmıştık."

"Lucio Mazzeo ile birlikteydim," diye cevap veriyorum, ellerimi birbirine vurma dürtüsüne direnerek.

Güven. Bu adamları sadakatime ikna etmenin tek yolu bu. Kendime güvenmeliyim.

Bu rolü üstlenmeliyim. Evie için.

Lucio için.

"Yerleşkeye yapılan saldırıdan sonra sarsıldı," diyorum onlara, kelimeler içimden akıp gidiyor. Her birinin gözlerinin içine baktığımdan emin oluyorum. "Yeniden toparlanmak istedi. En çok da kızını birkaç haftalığına yerleşkeden uzaklaştırmak istiyordu. Benden bir çanta hazırlamam ve onunla aşağıda buluşmam istenene kadar yolculuktan haberim yoktu."

"Nereye gittiniz?" Nowak soruyor.

"Los Angeles'ta bir Mazzeo sığınağı."

Hiçbiri onlara verdiğim bu küçük bilgi kırıntısını önemsediklerine dair bir işaret vermiyor. Ama ben önemsediklerini biliyorum.

Düşmanın güvenli evini öğrenmek önemli bir istihbarattır. Lucio'nun emriyle onlara verdiğim bir istihbarat.

Bir şey almak için bir şey vermek. Bu dünyada işler böyle yürür.

Bilmedikleri şey ise bu lokmanın sadece oltaya takılmış bir yem olduğudur. Ve Lucio oltanın diğer ucunda duruyor. Onları her seferinde biraz daha makaraya sarıyor.

"L.A.'de bir güvenli ev mi?" Feliks soruyor.

Başımı salladım. "Doğu Hollywood'da küçük bir mülk. Amaç mütevazı olmak. Duyduğuma göre Mazzeo Ailesi burayı bazı müşterileriyle buluşmak için bir randevu noktası olarak kullanıyormuş."

Nowak bu bilgiyi düşünürken kaşlarını çatıyor. Gözleri göğsüme inmeden önce yüzümde geziniyor.

Bana olan açlığını gizlemiyor. Daha doğrusu, bedenime.

Ama henüz hiçbirini kazanamadığıma dair içimde sinsi bir şüphe var.

"Lucio bana güveniyor," diye konuşuyorum. "Kızı konusunda bana güveniyor ve o da beni seviyor. Beni yanlarına almasının bir nedeni de bu."

"Sebebin bir *parçası* mı?" Juliusz soruyor.

Bir an tereddüt ediyorum. "O da... beni istiyor," diye itiraf ediyorum. İşaret üzerine kızarmayı bile başardım.

Yine de bu özel durumun ne kadar karmaşık olduğunu taklit etmek zor değil.

"Onu suçlamıyorum," diye mırıldandı Feliks. "Lucio Mazzeo gibi bir adam genellikle istediğini alır."

Ne sorduğunu biliyorum. Ve cevabım hazır.

"Birlikte yattık," diyorum açık açık.

Bu Juliusz ve Feliks'ten bir tepki alır. İkisi de yenilenmiş bir ilgiyle biraz eğilmiş görünüyor.

Nowak bana hiçbir şey vermiyor.

Adam sanki ağzımdan çıkan her şey yalanmış gibi bana bakıyor.

"Lucio, Lucio, Lucio," diye mırıldanıyor Juliusz tiz bir sesle, kıkırdayarak. "Adam seni becerdi mi?"

Ses tonundan, sorunun doğrudanlığından ürküyorum - her ne kadar pek de soru sayılmasa da.

"Evet," diye fısıldıyorum yutkunarak.

"Peki söyleyin bana: eğlendiniz mi?"

Yine, açık sözlülüğü beni kıvrandırıyor. Ama bu durumda, tepkiyi kabulleniyorum. Bu benim lehime olacak.

"Seçme şansınız olmadığında eğlenmeniz mümkün mü?" Ses tonuma acılık katarak soruyorum.

"Sanırım kur yapacak türden bir adam değil."

"İstedliğini aldı," diye homurdandım. "Hâlâ da öyle."

Nowak araya giriyor. "Seni buraya getiren şey bu mu?" Hâlâ ketum. Şüpheli.

İşte kırılma anı geliyor. Eğer bu başarısız olursa, ölmüş sayılırım. Bunu satmak zorundayım. Bana inanmalarını sağlamalıyım.

Derin bir nefes alıyorum ve başlıyorum.

"Bir bakıma. Bana dokunduğunda ona ait olmayan bir şeyi aldı. Masumiyetimi elimden aldı. Ve bunun için onu cehennemde yakmaya niyetliyim."

Adamlar sessiz. Dikkatli. Yumruklarımı eklemlerimin akları **g ö r ü n e n e** kadar sıkıyorum. Nefesim kısa ve öfkeli bir şekilde geliyor.

burnumdan.

Sat onu, Charlotte. Sana inanmalarını sağla.

"Onun için seni gözetlemeye geldiğimi sanıyor. Ama bu bir yalan. *Senin* için *onu* gözetleyebilmek için *onun* evindeyim. Sadece oyuna devam etmek için buradayım. Onu kayıtsızlığa sürüklemek için. Böylece onu batırmamı istediğin yalanlarla besleyebileceğim. Bana çektiği gibi onun da acı çekmesini istiyorum."

Sessizlikle karşılaştım.

Bu zor bir iddia. Planlamaya başladığımızda bunu biliyorduk. Ama bu şüpheli adamları benim aniden ortaya çıkışıma ve bu işe olan yeni ilgime inandıracak tek şey bu.

Para yeterli bir motivasyon kaynağı

değil. Korku da öyle.

Lucio Mazzeo'dan büyük bir tutkuyla nefret ettiğim için her şeyimi ortaya koyduğuma inanmak zorundalar. Düşman hattının gerisinde yaşamaya, yüzüne karşı tekrar tekrar yalan söylemeye istekli olduğuma.

"Bir çifte ajan," diye özetliyor Juliusz. "Bizim için çalışıyor. Gündüzleri Mazzeo malikanesinde. Geceleri ringde."

Başımı sallıyorum. Sesimin çatlamayacağına

güvenmiyorum. "İlginç," diye mırıldanıyor Feliks. "Bu çok ilginç."

İkisi de yemin etrafında dönüyor. Isırmaya çok yakınlar. Üçüncüsü - en önemli hedef- uzak duruyor.

Nowak, "Yüzük kızı olmak her hafta en az birkaç gece burada olmanı gerektirecek," diye belirtiyor. "Ne zaman istersen evinden çıkıp gitmene izin mi verecek?"

Beni bir tuzığa çekmeye çalışıyor.

Ama Adriano ve ben önceki gece açıklamalarımın üzerinden defalarca geçtik.

Ben hazırım.

"Sana söyledim, artık bana güveniyor," diyorum. "Bana baktığı için onu terk etmek için bir nedenim olmadığını varsayıyor. Bana şehir dışında bir daire bile ayarladı."

"Neden en sevdiği oyuncağını yerleşkesinin dışına taşırsın ki?" Juliusz şüpheli bir ifadeyle kaşlarını çatıyor.

Duraklıyorum, gözlerim bir an için ellerime kayıyor. Omuzlarım aşağılanma ve öfkeyle çöküyor.

Tekrar başımı kaldırdığımda, yüzümde kızgınlık ifadesi beliriyor. "Çünkü artık onun en sevdiği oyuncağı değilim."

"Ah..."

Juliusz bana sempatiyle bakıyor ama bir an bile inanmıyorum. Altındaki sadist eğlenceyi zar zor gizleyen ince bir örtü bu.

"O senin yerine geçti."

"Evet," diyorum sertçe. "Ama hâlâ bana ihtiyacı var. Dediğim gibi, kızı beni seviyor. Onu sakinleştirebilecek tek kişi benim."

Sanki biraz çaresizmişim gibi konuştum. Lucio'nun gözünden düşmekten ve dolayısıyla Polonyalılar için artık yararlı olamamaktan korkuyorum.

Ve bunu satın alıyorlar.

Kanca, çizgi ve platin.

Son yem zamanı.

"Ayrıca imparatorluğu çökmekte olduğu için beni kaybetmeyi de göze alamaz."

Bu onları yolun geri kalanına çeker. "Tekrar gelelim mi?" Nowak soruyor.

"Yerleşkeye yapılan saldırı onu çok etkiledi," diyorum aceleyle, sanki ticari sırları itiraf ediyormuşum gibi. "Biz L.A.'deyken alt patronlarından biriyle konuşurken duydum. Her şeyi kaybetmek üzere."

Nowak gözlerimin içine baktı. İlk kez bakışlarımla ilgileniyor. "Peki ya kız-Mazzeo'nun kızı?"

"Anlamıyorum," diyorum, kendimi birden gergin hissederek.

"Sen bahsedilen a az zamanlar o ve Kız seviyor Sen," devam ediyor. "Söyle bana: Onun için ne hissediyorsun?"

Soruyu reddedebilirim. Ona Evie'nin benim için bir şey ifade etmediğini söyleyebilirim. Ama her iyi yalanın kalbinde bir gerçek vardır.

Bu şekilde inandırıcı olursunuz.

Burada görüşü en önemli olan adamı etkileyecek tek şey budur.

"Ben de onu seviyorum," diye itiraf ediyorum, sesim hafifçe kırılıyor. "Bunların hiçbirinin onu incitmesini istemiyorum. Ve elimden geldiğince onu korumaya çalışacağım. Lucio'nun iyiliği için değil. Onun iyiliği için."

Nowak bana bakıyor, zırhındaki çatlakları arıyor.

"Bizi seçmeniz özgürlüğünüzü garanti etmez," diyor bana, sesindeki tehdit çok açık. "Bunun farkındasın, değil mi?"

"Risklerin farkındayım," diyorum. "Ama benim sadakatim Polonyalılara. Bir gün özgür olmak için en iyi şansım bu."

Nowak bana biraz daha bakıyor. Acaba bu onun yöntemi mi? Kurbanlarını kırma yöntemi.

Çatlamayı reddediyorum.

"Aramıza hoş geldin canım," diyor Nowak sonunda. "Doğrudan içimizden birine rapor vereceksin. Bu arada, Xander aramızdaki kişi olacak."

İfademi sakın tutuyorum. Çok rahatlamış görünmek istemiyorum.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, ayağa kalkarak.

Nowak elini kaldırarak, "Bekle," diyor.

Sikeyim.

Bir hata mı yaptım?"

Feliks hoş olmayan bir şekilde gülümser. "Yüzük kızı mı olmak istiyorsun?" diye araya giriyor. "Rolünü oynamalısın."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Juliusz beni bir aşağı bir yukarı süzerken son derece memnun.

"Neyle çalıştığını görmemiz gerek," diyor dilini alt dudağında gezdirerek. "Kıyafetlerinizi çıkarın."

Midemin çukurunda dehşet birikiyor. Ama

Xander'ın uyarısı kulaklarımda çınlıyor.

Uyarısına rağmen bu adamları reddedemeyeceğimi biliyorum.

"Elbette," diye fısıldıyorum boğuk bir sesle.

Aşağılanma duygumu bastırıyorum.

Sonra parmaklarımı kazağımın eteklerine doluyorum ve başımın üzerine çekiyorum.

LUCIO

BİR HAFTA SONRA- MAZZEO KONAĞI

"Yerini tekrar kontrol edin."

Adriano bana çaresiz bir bakış fırlatıyor ama ben dişlerimi gösteriyorum ve o da telefonuna bakıyor.

"Kardeşim, görünüşe göre bir kulübe gidiyor." "*Hangi kulübe?*"

Adriano bana "Savoretti'nin Yeri" dedi.

Kaşlarımı çattım. "Hiç duymadım," diye cevap veriyorum.

"Polonyalıların takıldığı bir yer mi?" "Hayır," diye kestirip atıyor, "Fransız."

Ona soğuk bir bakış fırlatıyorum. Kıkırdamaya çalışıyor ama yüzümdeki ifadeyi görünce kahkahası hemen kesiliyor.

Keşke ben de ona katılabilseydim. Keşke bütün bunlar gülünecek bir şey olsaydı. Ama kendimi çok sıkışmış hissediyorum.

Adriano yutkunur ve tekrar elindeki işe odaklanır. "Doğru. Savoretti's. Bildiğim kadarıyla temelde İsviçre'ye ait. Herhangi bir organizasyonla bağı yok."

Ayağa kalktım ve volta atmaya başladım.

Charlotte.

Bana yine yalan söylüyorsun.

Hep yalan söylüyor, değil mi?

Birbiri ardına. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Düşündükçe daha da sinirleniyorum.

Öfke bir an için görüşümü engelliyor ve neredeyse Adriano'ya çarpacaktım.

"Ne halt ettiğini sanıyor bu?" diye bağıriyorum. Zor nefes alıyorum ve sanki cevabı biliyormuş gibi Adriano'ya bakıyorum.

Beni yatıştırmak için ellerini kaldırdı. "Lucio, neler olduğunu bilmiyoruz. Belki de başka seçeneği yoktu."

"Burası lanet olası bir kulüp," diye hırladım. "Lanet olası bir seçeneği vardı." Yumruğumu masanın üzerine indirdim.

Çekmeceler takırdıyor.

"Ona söyledim. Ringde işi biter bitmez doğruca daireye dönmesini açıkça söyledim. Dolambaçlı yol yok. Durmak yok."

"Belki de kendine göre sebepleri vardır."

Ona döndüm. "Kimin tarafındasın?"

"Taraflar olduğunu bilmiyordum."

"Suratını yumruklamama ramak kaldı," diye gürlüyorum.

Adriano bana kurt gibi sırtıyor ve tekrar telefonuna bakıyor. "Dinle, *mio amico*," diyor sakince, "Onu takip edeceğim. Daireye döner dönmez sana haber veririm."

"Siktir et," diyorum başımı sallayarak. "Beklemiyoruz."

Adriano kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yeni acemilerden ikisini buraya getirin. Şimdi."

"Lucio-"

"Şimdi, Adriano," diye bağıriyorum.

Telefon etmek için odadan çıkmadan önce bana yorgun bir bakış attı.

Volta atmaya devam ediyorum, yumruklarım öfkeyle sıkılıyor.

Ona güvenebileceğimi düşündüren neydi? Sadakat konusunda yeteneksiz olduğunu açıkça kanıtladı.

Adriano yine eşikte beliriyor, kafesteki bir aslan gibi beni izliyor.

"Ne?" Tek kelime etmeden orada öylece durunca sinirleniyorum.

"Gerçekten oraya gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" Yeşil gözleri endişeyle parlıyor.

"Kuralları biliyor."

"Şu anda etkin bir şekilde gizli görevde," diye hatırlatıyor bana nazikçe. "Oraya gidersen her şeyi mahvedersin."

"İster inanın ister inanmayın, ben tam bir aptal değilim. Görünmeyi planlamıyorum," diyorum ona öfkeyle. "Acemiler bunun için var. Onlar benim gözlerim olacak."

"Ya da -ve beni iyi dinle, çünkü kulağa çılgınca geldiğini biliyorum- bu gece eve gelene kadar bekleyebilirsin."

Benimle köprüden atlayacakmışım gibi konuşuyor. Ama ben bunun bir parçası değilim.

Bana yeterince yalan

söylendi. Yeter artık.

Kızımın hayatı tehlikedeyken olmaz.

"Bunun ne zaman olacağını bilmiyoruz," diye homurdandım. "Geri dönmeyi planlayıp planlamadığını bile bilmiyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" Adriano kuşkuyla sorar. "Onun iltica ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Bu ilk kez olmazdı."

"Lucio," diyor Adriano aceleyle, "kötüye gidiyorsun dostum."

"Bana karşı gelemeyeceğini bilmesi gerekiyor. Onu her zaman izlediğimi bilmeli."

"Sana karşı çalıştığından mı endişeleniyorsun?" Adriano soruyor. "Yoksa onun güvenliği için mi endişeleniyorsun?"

Kısa bir süre duruyorum, bu düşünceyi reddetmeden önce bir saniye düşünüyorum.

"Onun güvenliği zerre kadar umurumda değil."

Adriano iç çeker.

"Söyleyecek bir şeyin varsa Adriano, söyle gitsin."

"Deniyorum," diye yanıtlıyor sabırsızca. "Dinlemeyi reddediyorsun."

Tiksinerek elimi kaldırıyorum ve volta atmaya devam ediyorum.

Adriano bir koltuğa yığılır ve yüzünü ellerinin arasına gömer.

"N e r d e l e r ?" Bir dakika sonra acemiler hâlâ ortaya çıkmayınca ben de hemen atılıyorum.

"Onlara birkaç dakika ver."

"Kimi aradın?"

"Emile ve Salvatore."

Tüm acemilerimle tanışırım. Onları kendim seçerim. Ama hayatım boyunca bu iki ismin de yüzünü göremedim.

"Lucio."

"Ne?"

"Bundan emin misin?" diye sorar.

Hâlâ öfkemden kurtulmamı ve aklımı başıma toplamamı beklediğini söyleyebilirim. Ama bu konuda fikrimi değiştirmeyeceğim.

"Çok eminim."

"Peki. O zaman en azından seninle gelmeme izin ver." "Hayır," diye cevap verdim.

"Tanınabilirsin."

"Tanınmış olabilirsin, *stronzo*," diye i ş a r e t ediyor. İnatçılığımın dolayı sinirlenmeye başladı.

"Dediğim gibi, görünmeyi planlamıyorum."

"Doğru," diyor Adriano alaycı bir şekilde, "çünkü sen genellikle arka planda kalan bir adamsın."

Karanlık bir şekilde sırtıyorum. "Benim de kendi yöntemlerim var."

"Çok ürkütücü. Bunu neden yaptığını biliyorum Lucio."

"Kiminle uğraştığını bildiğinden emin oluyorum," diye bağıyorum.

"Hayır, onun için endişeleniyorsun," diye ısrar ediyor. "Bunu yüzünde görebiliyorum."

"O zaman yeteneğini kaybediyorsun."

Hayal kırıklığı içinde neredeyse koparmak üzere olduğu için saçları karmakarışık ve dağınık. "Hep böyle mantıksız mıydın?" diye ağlıyor. "Yoksa Evie ve Charlotte kafanı mı karıştırıyor?"

Onunla yüzleşmek için dönüyorum ama Adriano yerinde duruyor. "Bunu bana bir daha asla sorma," diye yüzüne karşı homurdanıyorum."

Uzun bir süre bakışlarımı tutuyor.

Ve sonra öfkesi yorgunluğa dönüşür.

"Dinle kardeşim, sadece endişeliyim. Bence kararların biraz..."

"Biraz ne?" Talep ediyorum.

"Çarpık."

"Bu da ne demek oluyor?"

Adriano sessizce, "Bu, Evie için endişelendiğin ve ne pahasına olursa olsun onu geri istediğin için sağlıklı düşünemediğin anlamına geliyor," diyor.

"Charlotte bunu yapmak için en iyi şansımız Lucio. Neden şimdi onu ifşa ederek bunu mahvedelim?"

"Ben değilim."

Adriano bana, "İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında bunun zor bir istek olabileceğini anlıyorum, ancak onun muhakemesine güvenmeniz gerekiyor," dedi.

Cevap veremedi kapı çalındı. "Efendim?"

Kapıya döndüğümde iki adamın omuz omuza durduğunu görüyorum.

İkisi de uzun boylu, zayıf, hafif kaslı. Salvatore keskin yüz hatlarına ve beyaz-sarı saçlara sahip. Emile koyu renk saçlı ve koyu renk gözlü.

Anında unutulurlar. Tamamen tehditkar değiller. Mükemmel.

Kalabalığın içinde erimelerini istiyorum. Görevdeki iki gangsterden ziyade, kulüpteki iki adam gibi görünmelerini istiyorum.

"Emile, Salvatore," diyorum, onları öne doğru işaret ederek. "Siz ikiniz bu gece benimlesiniz. Savoretti'yi duydunuz mu?"

"Bu bir kulüp," diye net bir şekilde cevap veriyor Emile.

"Güzel. Bu gece oraya gidiyoruz. Adamlarımdan birini görmem lazım."

İtalyan bir üstadın karanlık bir tablosunun arkasına gizlenmiş duvar kasasına doğru yürüyorum. Şifreyi giriyorum ve bir dizi farklı aletin yanı sıra en sevdiğim silahlardan birkaçını, farklı para birimlerinde nakit para yığınlarını ve birden fazla pasaportu ortaya çıkarmak için açıyorum.

Bir Don asla çok güvenli olamaz.

Diğer şeyleri görmezden geliyorum ve iki küçük mikro kamera çıkarıyorum.

Her iki kamerayı da telefonumla senkronize ediyorum ve cihazları Emile ve Salvatore'a teslim ediyorum.

"Kimsenin onları görmediğinden emin olun," diye talimat veriyorum. "Bunun ince olması gerekiyor."

"Bitki kim, efendim?" Emile sorar.

"Bir kız. Adı Charlotte," diye cevap veriyorum ve masamın çekmecesini açıp onun bir fotoğrafını alıyorum.

Bu fotoğraf birkaç ay önce Evie'nin okuldaki ilk haftasında çekildi. Enzo dışarıda çeşmenin yanında çekmiş.

Charlotte dizlerinin üzerine çökmüş, kollarını önünde durup ısılt ısılt gülümseyen Evie'ye dolamış. Paulie, Evie'nin kollarına sıkıca sarılmış durumda.

İki yüzde de uzun süre oyalanmıyorum. Görmek bile kalbimi parçalara ayırıyor.

Resmi Salvatore'a vermek için büyük bir çaba sarf etmem gerekiyor.

"Polonyalılarla birlikte gizli görevde," diyorum onlara. "Bu yüzden gizliliği korumak önemli. Onu görüntüleyin. Onu biraz izleyin. Ama bu konuda incelikli olun. Kimse ikinizin de Aile ile bağlantılı olduğunuzdan şüphelenmemeli."

Salvatore, "Anlaşıldı efendim," diyerek resmi Emile'e uzatır.

"Kameraların güvende olduğundan emin olun," diyorum onlara. "İçeri girdiğinizde onun yerini tespit edin, onu rahatça görebileceğiniz bir yer bulun ve birkaç içki sipariş edin. Onu bulduğunuzda iğinizden biri ona yaklaşacak ve buluşma noktasına yönlendirecek."

Adriano tüm bu planı zar zor gizlediği bir şüphecilikle dinliyor. Ama ben onu görmezden geliyorum.

İki adamın da kameraları gömleklerine sabitlemesini izliyorum. Telefonumu açıp görüntüyü telefonuma yüklüyorum.

Birkaç saniye sonra ekranda kendimi görebiliyorum. Tanım kristal berraklığında.

"Çok hızlı hareket etmeyin," diyorum onlara. "Bu beslemeyi engeller. Hadi gidelim."

"Ben de geliyorum," diye ısrar ediyor Adriano.

"Peki," diye homurdandım. "Ama sen lanet arabada kalacaksın."

Emile'e daha mütevazı arabalarımın birini getirmesini söyledim. Dördümüz bindik.

Savoretti'ye gitmek çok hızlı. Çok hızlı. Öfkemin dinmesi için hiç yer bırakmadı.

Aynı soru kafamda dönüp duruyor: *Ne yaptığını sanıyor bu kadın?*

Kulübe vardığımızda, her şey tüm hızıyla devam ediyor gibi görünüyor. Saat gece yarısını geçmiş, yani kalabalık çoktan hazır ve gürültülü.

Savoretti'nin bitişiğindeki caddenin karşısına park ediyoruz. Bana görüntü sağlayan ama yine de bize belli bir görünmezlik sunan bir yer.

Kulübe girmek için sıra uzun değil ama adamlarım ne olursa olsun içeride kalmak zorunda kalmayacaklar.

Kapıdaki fedaiyi yağlaması için Emile'e birkaç yüz dolar veriyorum. Sonra o ve Salvatore arabadan inip girişe doğru yöneliyorlar.

Adriano derin bir nefes alıyor.

"Kapa çenenini," diye çıkışıyorum.

"Ben bir şey söylemedim."

"Düşündüğünü duyabiliyorum."

Adriano gülümser. "Düşüncelerimi bastırmaya çalışacağım." "Sonuna kadar."

Yayınımı açmadan önce Emile ve Salvatore'un kulüpte kaybolmasını bekliyorum. Salvatore'un ve Emile'in bakış açıları arasında geçiş yapıyorum.

Ancak şu anda görülecek pek bir şey yok.

Sadece a çok . titreşimliIşıklar, terli cesetler, ve
Kulüpte yürürken etraflarında sarhoş sohbetler dönüyor.

Ve böylece bekleriz.

Charlotte'u görmeleri neredeyse yarım saat sürüyor.

VIP kabinlerinden birinde oturuyor, siyah deri mini bir etek ve göğüs dekoltesini fazlasıyla ortaya çıkaran payetli bir askılı üst giyiyor.

Aletimin bu manzara karşısında nasıl zıpladığını görmezden geliyorum.

Emile ve Salvatore onun karşısında bir kabin seçtiler. Ekran sinir bozucu derecede küçük ama en azından artık onu görebiliyorum.

Kocaman bir adamın yanında oturuyor. En az üç yüz kilo saf kas. Boyalı gibi görünecek kadar dar bir gömlek giyiyor.

"Tanrım. Bir savaşçı olmalı," diye düşünüyor Adriano. Benimle birlikte ekranı izlemek için omzumun üzerinden eğiliyor.

"Ya da lanet olası bir fil," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak. "Asıl soru, onunla ne yapıyor?"

Kolu Charlotte'un omuzlarına düşüyor ve cüssesiyle onu cüceleştiriyor.

Kollarım kenetleniyor ve güçlü bir sahiplenme dalgasının üzerimde dalgalandığını hissediyorum. Ben orada olsaydım, o piç kurusu gözlerinin arasında bir Mazzeo mermisiyle topuğumun altında olurdu.

O zaman kasları bir fark yaratmazdı.

Charlotte'un yüzünü çok net göremiyorum ama gülümsediğini biliyorum. Canavara tüm dikkatini veriyor.

Ama çok fazla gülüyor. Numara yaptığına dair kesin bir işaret. Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Salvatore'un sesi geliyor. Doğrudan yakasındaki mikrofona konuşuyor.

Salvatore bana "Patron, onu görüyoruz" dedi. "O-"

"Biliyorum," diyorum sabırsızlıkla. "Senin gördüğünü ben de görüyorum. Kulübü keşfettin mi?"

"Tuvaletler binanın arka tarafında," dedi bana, arabayla gelirken yaptığımız plana göre. "Acil çıkışların yanında. Onlara kulübün arkasından erişebilmelisiniz. Onu oraya yönlendireceğiz."

Yumruğumu sıkıyorum. *Mükemmel.*

"Onunla bağlantı kur," diye talimat verdim. "Hemen oraya gitmesini söyle." "Anlaşıldı patron."

Telefonumu Adriano'ya veriyorum ve kemerimi çözmeye başlıyorum. "Yayını kontrol etmeye devam et," diye emrediyorum. "Uzun sürmez."

Beni geri itmekten bıkmış gibi iç geçiriyor. "Nedense bundan şüpheliyim."

Onu görmezden geliyorum ve arabadan iniyorum.

Kulübün etrafında dönüyorum, dikkat çekmemek için geniş bir alan bırakmaya dikkat ediyorum.

Birkaç kişi binanın arka tarafına yakın bir yerde oyalanıyor. Yirmili yaşlarının başında, çoktan kafayı bulmuş ve bilince zorlukla tutunmaya çalışan bir grup çocuk.

Arka girişi koruyan tek güvenlik görevlisi, sarhoş aptalları kulüpten uzaklaştırmaya çalışmakla meşgul.

Bu da bana içeri girmek için mükemmel bir fırsat veriyor.

Binanın köşesinde durmuş, onlar ara sokakta dans ederek uzaklaşırken onlara kükrüyor. Gülüyorlar ve şişeleri ona doğru fırlatıyorlar.

"Sizi lanet sıçanlar...!" diye bağırıyor.

Bir şişe havaya fırlıyor. Gardiyanın kafasına isabet edemeyecek kadar yüksek.

Ama tam olarak elime düşecek şekilde.

Havadan kaptım.

Güvenlik görevlisi duraksıyor. Asla gelmeyecek bir çarpışma ve patlamayı bekliyor.

Şişeye ne olduğunu görmek için döndüğünde, sallanıyorum.

ÇATLAK.

Camlar kel kafasının üzerinde

paramparça olur. Bir anda yere

yığılır.

Onu bir çöp konteynerinin arkasına sürükleyip gözden uzaklaştırdım, sonra da kafatasına aldığı darbeyi telafi etmek için gömleğinin cebine yüz dolarlık bir banknot sıkıştırdım.

Sonra ne için geldiysem ona geri dönüyorum: Mavi gözlü yalancıyı avlamak.

Arka kapı paslanmış, bu yüzden içeri doğru patlamadan önce sağlam bir tekme atmam gerekiyor. Adımlarımı atıyorum ve loş koridorda yürüyorum.

Tuvaletler köşede beliriyor. Her iki kadın bölümü için de uzun bir sıra var. Üzerinde 'Kullanım Dışı' yazan kapıya yöneldim.

Burası küf gibi kokuyor, ama sabırsızlığımdan bunu zar zor fark edebiliyorum.

Saate bakıyorum. Sadece birkaç dakika olmuş. Yakında gelse

iyi olur.

Telefonumu yanıma almadığım için pişmanlık duyarak bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Tek duyabildiğim uzaktan gelen bas sesi ve saatimin *tik takları*.

İki dakika geçti. Şimdi

sinirlenmeye başladım.

Tam kapıya yönelip Charlotte'u saçlarından sürükleyerek kulüpten dışarı çıkarmak üzereydim ki ayak seslerini duydum.

Topukların yere vururken çıkardığı keskin tıkırtı sesi.

İç duvara yaslanıyorum ve Charlotte'un banyoya girmesini izliyorum, gözleri geniş ve kararsız.

Köşedeki karanlık tezgahlara doğru bakıyor. Sonra döndü

ve beni gördü.

"Tanrım!" diye soludu, eli göğsüne gitti. "Lanet olsun, Lucio! Burada ne işin var senin?"

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirdim," diye çıkışıyorum, kapıyı kilitlemek için hararetle ileri atılıyorum. Tek parça gibi görüldüğü için rahatladığımı belirtirken bile ona dönüyorum. "Bu lanet olası planın bir parçası değildi."

"Evet, bazen planlar değişir, göt herif!" diye tersliyor. "Gitmek zorundasın. Birlikte görünemeyiz."

Giydiği payetli bluz, her hareket ettiğinde loş ışığı yakalıyor. Göğüs dekoltesi tam teşhirde. Bacakları da öyle. Kilometrelerce uzanıyor gibi görünüyorlar.

Makyajı hafif. İnce. Koyu renk göz kalemi ve yoğun farla çevrelenmiş gözleri hariç.

Olduğu şeye benziyor: kâbusa dönüşmüş bir rüya. Onu kapıya yaslanmaya zorlayarak bir adım öne çıkıyorum.

"İyi ve hazır olduğumda gideceğim," diye hırladım. "Ve g i t t i ğ i m d e , sen de benimle geleceksin."

Mavi gözleri kararlılıkla parlıyor. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Ben de öyle dedim," diye tıslıyor ve meydan okurcasına kendini bana doğru itiyor. "*Hayır*. Gitmiyorum. Yapmam gereken bir iş var."

"Senin işin ben ne dersem odur," diye hatırlatıyorum ona. "Ve göğüslerini kaslı bir moronun suratına sokmak senin lanet olası işin değil."

Yüzünde bir gölge dalgalanıyor. Çenesi inatla dışarı fırlıyor.

"Memelerimi nereye soktuğumdan sana ne?" diye soruyor. "İsteddiğini aldığın sürece mi?"

"Charlotte, beni zorlama."

Buna karşılık olarak ellerini göğsüme koyup beni itti. Gerçekten.

"O zaman yolumdan çekil."

Bu kadın beni delirtecek.

Onu yakalayıp kapıya sıkıştırırken aklımdan geçen düşünce bu.

"Bırak beni, pislik!" diye bağıyor.

Yakınına eğildim, burnum neredeyse onunkine değiyordu. O kadar yakınım ki gözlerinin her çizgisini görebiliyorum.

"Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun be kadın?" Fısıldıyorum.

Küstah bir sözle karşılık vermesini bekliyorum. Bana patlamasını bekliyorum. Tokat atmasını. Beni tekrar itmesini.

Onun yerine, alt dudağı hareket ediyor. Titriyor, gerçekten.

Sadece bir anlığına, ama o kadar yakınım ki, kaçırmak imkansız. Onun zayıf anını gördüğümü biliyor.

Tavrını kırdığımı biliyor.

Ve kaybettiğini anladığında neler olduğunu izleyeceğim. Yüzünde utanç. Hayal kırıklığı. Yenilgi.

"Sahibimle konuşuyorum," diye acı acı cevap veriyor. "Sahibimle. Gardiyanım. Benim-"

Dudaklarım onunkilere çarpıyor ve öfkeli tiradını kesiyor. Öpücüğümün altında nefesinin kesildiğini hissediyorum.

Bir an için beni tekrar iteceğinden yüzde bin emin oldum.

Onun yerine, elleri boynuma dolanıyor, umutsuzca beni kendine
ç e k i y o r .

İlk başta yumuşak ve narin. Ama ben buraya nazik olmak için gelmedim.

Bu küçük yalancıyı bağirtmaya geldim.

Ellerim vücudunda geziniyor, her dokunuşta titremeler ve inlemeler çıkarıyor.

Minik eteğini yukarı itiyorum, bir parmağım külotunun ince askısında geziniyor. Titreyen kalçalarından aşağı kabaca çekiyorum.

Onları yırttığımdan eminim ama umurumda değil.

Onun da umurunda değil gibi görünüyor.

Kıçını tutup sertçe sıktığımda inlemekle meşguldü.

Onu belimden yukarı çekiyorum. Bacakları kalçalarımın etrafında kilitleniyor ve ereksiyonum uyluklarının arasındaki sıcaklığa karşı geriliyor.

Sikimi çıkarıp içine soktuğumda hâlâ omuzlarıma yapışıyor.

"Lucio!" diye haykırıyor ben pervasızca içine dalarken.

Sırılsıklam. Amcığı beni bütünüyle yutuyor, duvarları etrafımda sıkılırken beni derinlere alıyor.

Yüzünü görebileceğim kadar ondan uzaklaşıyorum. Orada yazılı olan acıyı ve zevki izlemek istiyorum.

Dudakları şişmiş, ruju solmuş ve kenarlarına bulaşmış. Gözleri şehvetle büyümüş. Saçları çılgınca etrafa saçılmış

omuzlar.

Ve ben izlerken, ağzı şok olmuş bir zevkle açılıyor ve ben onun inlemelerini sikip atıyorum.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Ben ona daha sert vurdukça tırnakları sırtıma daha derin batıyor.

Kıçı kapıya sertçe vuruyor, çerçevesini sarsıyor. Ben daha sert, daha sert, daha hızlı ve daha hızlı becerirken beni can havliyle kavırıyor. Hiçbir şeyi geri tutmuyorum.

Bu sabırla ilgili değil. Bu

yumuşaklıkla ilgili değil.

Bu aşkla ilgili değil.

Bu benim olanı geri almamla ilgili.

Ve birkaç dakika içinde, orgazm vücudunu sararken yumuşak inlemeleri keskin küçük zevk çılgınlıklarına dönüşür.

Aletimin üzerinde patladığını hissettiğim an, ben de bırakıyorum.

Duygu her birimizin içinden geçerken birkaç kez daha birlikte sarsılıyoruz.

Sonra göğsümden gelen bir hırıltıyla onu tekrar ayaklarının üzerine yatırdım.

Denge için kapının koluna tutunuyor. Bacaklarının güçsüzce titrediğini fark ettim.

Tohumlarımdan bir damla kalçalarından aşağı yuvarlanıyor. Fermuarımı tekrar çekerken bu manzaranın tadını çıkarıyorum.

Benimkini.

O tamamen benim.

Charlotte derin bir nefes alır ve kendini toparlamaya çalışır. Sonra lavaboya doğru ilerler ve musluğu açar.

İnce bir su damlası akıyor ve ellerini suyun altına koyuyor.

Önündeki aynaya bakıyor ama gözleri onunkine değil benim yansımama odaklanmış durumda.

Kalçalarındaki izlerimi sildikten sonra etrafına bakınıyor ve yerdeki külotunu görüyor.

Kesinlikle yırtık. Onları giymesinin imkanı yok.

Sarhoş ve azgın erkekler denizine külot giymeden geri dönmek zorunda kalacağını bilmek beni daha az heyecanlandırıyor.

Benimle birlikte gitmesi için bir sebep daha.

"Seninle gelmiyorum," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi.

"Neden olmasın?" Talep ediyorum.

"Çünkü bir sebepten dolayı buradayım. İyi bir sebep."

Sikişmeden önceki halimize geri döndük. Birbirimizin kıyafetlerini yırtmak için terk ettiğimiz tartışmanın tam ortasındaydık.

"Beni dinleseydin," diyor yüzünü bana dönerek, "anlardın."

"Peki," diye homurdandım. "Dinliyorum."

"Birlikte olduğum adam ringdeki MMA dövüşçülerinden biri," diyor bana.

"Bunu anlamak için Sherlock Holmes olmama gerek yoktu."

Bana ters ters bakıyor. "Ama aynı zamanda Polonyalılarla devam eden tonlarca anlaşması var," diye ekliyor. "Onlarla ring *dışında* da sık sık çalışıyor. Bu yüzden Evie hakkında bilgi sahibi olabilir."

Alay ediyorum. "Pek olası değil."

"Ama mümkün," diye ısrar ediyor. "Vardiyamdan sonra bana bir şeyler içmek için çıkma teklif etti. Ben de kabul etmekten zarar gelmeyeceğini düşündüm. Ondan biraz bilgi almaya çalıştım."

Korkunç bir fikir değil, ancak şu anda objektif olma yeteneğine sahip değilim.

"Plan bu değil Charlotte."

"Planı unut Lucio! Bu Evie'yi geri almak için ne gerekiyorsa yapmakla ilgili, değil mi?" diye soruyor. "Ben de öyle yapıyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve hayal kırıklığımı dışarı veriyorum. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, o haklı.

"Peki," diye kabul ediyorum öfkeyle. "Anladım."

"O zaman bunu yapmama izin vermelisin," diyor bana, anlamam için yalvararak. "Kimin yararlı olabileceğini bilmiyoruz. Kimin doğru bilgiye sahip olduğunu bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, ihtiyacımız olan şeyin Igor'da olduğu."

Kısa kesiyorum.

"Igor mu dedin?" Ben sordum. "Igor Zelinski gibi mi?"

Gözleri bir an için irileşiyor. "Onu tanıyor musun?"

"Sadece ismen," diye cevap veriyorum. "Tehlikeli biri."

"Polonyalılarla birlikte çalışıyor," diyor, tepkimi geçiştirmeye çalışarak. "Bunu zaten tahmin etmiştim."

"O lanet olası bir yırtıcı, Charlotte," diyorum ses tonumu alçaltmaya çalışarak. "Onun yakınında olmanı istemiyorum."

"Bu senin kararın değil-"

"Benim için çalışıyorsun," diye hırladım. "Her şeye ben karar veririm. Fikrimi değiştirdim. Senin bu haydut operasyonun sona erdi diyorum."

Gözlerini bana dikeyyor. Gözlerindeki mavi daha da mavileşiyor. Derinleşiyor. Daha tehlikeli.

"Ben de öyle olmadığını söylüyorum."

"Lanet olsun, Charlotte," diye homurdandım. "Beni test etme."

"Bunu yapmak zorundayım,"

diye ısrar ediyor. "Hayır-"

"Neden buna bu kadar karşısın?" diye soruyor. "Çünkü seni de kaybetmeyeceğim!"

Beynim onları gerçekten inceleyemedi kelimeler ağzımdan uçup gidiyor. *Sikeyim.*

Az önce bunu

söyledim mi?

Yüksek sesle mi?

Charlotte bana bakıyor, gözleri kocaman... şaşkınlıkla mı? Belirsizlik mi? Endişe mi?

Söyleyemem.

Ben de dedi daha fazla daha I hiç amaçlanan için. Ve o yapar beni kesinlikle öfkeli yaptı.

"Şimdi benimle geliyorsun. Ya kendi başına çıkarsın ya da seni tekmeleyerek ve bağırarak dışarı sürüklerim."

İfadesindeki yumuşaklık anında kaybolur.

"Blöfünü görüyorum," diyor. "Kimliğimi açığa çıkarmanın imkanı yok. Ve eğer bana dokunursan, öyle bir çılgılık atarım ki kulüpteki herkesin haberi olur. Polonyalılar da dahil."

"Buna cesaret edemezsin."

"Dene beni," diye cevap veriyor, bakışlarını beni yeniden sertleştirme potansiyeline sahip bir güvenle karşılayarak.

Keşke bu kadar sinir bozucu olmayı bıraksa.

Keşke sadece ona söyleneni yapsa.

Gözlerindeki kararlılığı görebiliyorum. İş ciddiye alıyor. Bu yüzden ona doğru bir hamle yapmadım.

Bu raundu o kazandı.

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor.

"Seni ararım," diyor ve yanımdan geçip kapıya doğru yürüyor. "İyi akşamlar, Lucio."

CHARLOTTE

Bütün vücudum ağrıyor.

Günün büyük bölümünde ayaktaydım. Ve çok uzun bir gün oldu.

Ama bu değil. Gerçek sebep bu değil.

Gerçek neden kulübün karanlığında bir yerlerde, o parlayan gri gözleriyle beni izliyor.

Lucio'yla banyoda karşılaştığım için yüzüm hâlâ kızarmış durumda ve kalçalarım hâlâ kaygan ve titriyor.

Her yerde yanıp sönen çılgın flaş ışıkları için mutluyum. Lucio'nun acımasız ellerinin kanıtlarını gizliyor. Ateşli öpüşünü. Aletinin o çürük kapıya karşı beni tekrar tekrar içine almasını.

Igor yüzümle pek ilgilenmiyor zaten. Döndüğümde beri gözleri göğsümde.

Push-up sütyenler için Tanrı'ya şükürler olsun, sanırım.

Dans pistindeki kalabalık biraz azaldı, ancak bu gece kulüpte hâlâ yapılacak tonlarca kötü seçim var.

Kabine geri döndüğümde Igor, "Benim evime gel," diye gürlüyor.

Vücudum içgüdüsel olarak geriliyor ama yüzüme yapışan baştan çıkarıcı gülümsemeyi koruyorum.

"Çok isterdim," diye mırıldanıyorum. "Ama bu gece olmaz."

Gözlerine hoşnutsuz bir gölge düşüyor. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Doğrusu, bu noktada gözlemlerimin doğru mu yoksa hayal ürünü mü olduğunu bilmiyorum.

Lanet olası Lucio. Kafama şüphe tohumları ekmeyi başardı.

Zelinski lanet bir avcı.

Uyarıyla alay etmiştim. Ama şimdi kelimeler tam yerine oturdu. Polonyalı adamın gözlerinde, ellerinde, kaçış yollarımı kesmek için vücuduna verdiği açılarda...

Başım belada mı?

"Neden olmasın?" Igor soruyor. Sorusunun kenarındaki tehdidi gözden kaçırmıyorum.

Cevap vermemi beklemiyor. Sadece ayağa kalktı ve kulüpte titreşen flaş ışıklarını sildi.

Görebildiğim tek şey o. Onun

cüssesi. Kütlesi.

O devasa ellerin benim gibi bir kıza neler yapabileceğini hayal etmek zor değil.

Ayaklarımın üzerinde düşünmek zorundayım.

"Gitmem gereken bir yer var," diyorum. Bahane, üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan dudaklarımdan dökülüveriyor.

Bahaneler arasında oldukça boktan bir bahane.

Kaşlarını çatıyor. "Saat sabahın üçü."

"Biliyorum, ama..."

Ve sonra, göklerden gelen bir hediye gibi, ilham gelir.

"Ama buluşacağım adam beni bekliyor." "*Adam* mı?"

Bundan rahatsız olmuş gibi görünüyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, ona en göz kamaştırıcı gülümsememi ve en aptal sarışın sesimi vererek. "Kazimierz, sanırım onun adı?"

Igor'un gözlerindeki karanlık hemen dağılır. Kelimenin tam anlamıyla geriye doğru adım atıyor. Sanki sadece Polonyalı Don'un adı bile ayaklarının üzerinde duramaması için yeterliymiş gibi.

"Kazimierz," diye tekrarlar. "Elbette. Seni o toplantıdan alıkoymayı asla düşünmem."

"Seninle harika bir gece geçirdim," diyorum elimi koluna koyarak.

Beni silkeliyor ve titriyor. "Bu gece birlikte olduğumuzdan bahsetmezsen daha iyi olur," diyor kaba bir şekilde. "Kazimierz'in yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum."

Kahretsin. Planım biraz fazla iyi işlemiş olabilir. "Oh,"

diye kekeledim. "Peki, tamam..."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp maiyetine doğru yürüyor. Bana bir kez bile dönüp bakmadı.

Kabinde tek başıma kaldım ve kendimi sönmüş hissettim.

Çantamı aldım ve kulüpten çıktım. Migreni tetikleyen ışıklardan ve dişleri titreten ritimlerden uzaklaşıyorum.

Yorgunluktan bacaklarıma kramp giriyor, bu yüzden Savoretti'nin birkaç blok aşağısındaki ıssız bir otobüs durağının paslı bankına oturuyorum.

Kitaplara geçecek bir gece oldu. Çok ama çok uzun bir süre unutamayacağım bir gece.

Yüzümü ellerimin arasına alıp derin bir nefes alıyorum. Tek bir yavaş nefes.

İçgüdülerim harekete geçmeden önce tek yapabildiğim bu.

Biri beni izliyor.

Hızla başımı kaldırıyorum, gözlerim ıssız yolda geziniyor.

Telaşa kapılmamaya çalışıyorum ama birdenbire çok güçlü iki rakip mafya grubunun arasında kaldığımı, bir tarafı diğerine karşı oynadığımı ve en ufak bir hatanın bedelinin uzun ve acılı bir ölüm olduğunun farkına vardım.

Annemin sesini kafamın içinde duyabiliyorum: *Şimdi ne tür bir pislik pişirdin, Charlotte Dunn?*

Keşke bilseydin, anne. Keşke bilseydin.

Başımı yana çeviriyorum ve caddenin karşı tarafında duran bir adam görüyorum.

Koyu renk kot pantolon ve büyük boy bir parka giyiyor. Yuvarlak gözlüklü. Dağınık kahverengi saçlar. Tamamen sıradan görünüyor.

Gözlerimiz kilitlenirken kalbim bir an için düzensiz atıyor.

Sonra "İyi akşamlar" der gibi başını öne eğiyor ve caddede yürümeye devam ediyor.

Vücudum rahatladı.

Geç oldu. Belli ki yorgunum. Sebepsiz yere paranoyaklaşıyorum.

Eve gitmek istiyorum.

Lucio'yu kızdırdığımı biliyorum ve bunu görmezden geleceğine inanacak kadar saf değilim.

Ama bu Gelecek Charlotte için bir sorun. Bu gece bununla uğraşamam.

Kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum ve ana yola doğru yürümeye başlıyorum, oradan bir taksi bulabileceğime eminim.

Kavşağa varmak üzereyken arkamdan bir arabanın geldiğini duyuyorum. Hafifçe gerildim ama üstümden attım. Bu sadece benim artan savaş ya da kaç panik duygum. Gece vakti şehirde tek başına, çok açık bir kıyafet giymiş bir kızın normal paranoyası.

En azından kendimi buna inandırmaya çalışıyorum.

Ama sonra araba yavaşladı. Tam arkamda.

Sikeyim.

Araç ileri doğru hareket eder ve camlar açılır. "Yine karşılaştık," diyor ürkütücü bir ses.

"Tanrı aşkına Adriano," diye tıslıyorum öfkeyle. "Bunu yapmaya devam etmek zorunda mısın?"

Sırıttıyor. "Üzgünüm, Charlie kız. Yürümeyi mi tercih edersin?"

İçimi çektim ve onun yanındaki yolcu koltuğuna oturdum. "Lütfen beni eve götürmek için burada olduğunu söyle." Sesim umutlu, her ne kadar bundan en uzak şey olsam da.

Adriano bana sempatik bir şekilde başını sallıyor. "'Fraid not."

"Lanet olsun," diye inleyerek başımı koltuk başlığının arkasına vurdum.

"Bu gece birinci sınıf iş çıkardın. Yıllardır koca adamı bu akşam yaptığın gibi kızdırmaya çalışıyordum. Onu gerçekten kızdırdın. Sana şapka çıkarıyorum."

"Başka yeni ne var ki?" Yüzümü buruşturuyorum.

"Orada dikkatli olmak isteyebilirsin," diyor hafifçe.

Ama sözlerinin daha ağır bir anlam taşıdığını hissedebiliyorum. Şu anda deşifre edemeyecek kadar yorgun olduğum bir anlam.

"Her neyse," diye devam ediyor, "bitkin görünüyorsun. Çenemi kapatacağım." Sahte bir gece yarısı radyo DJ'i sesi takınıyor ve "*İşte seni uykuya daldıracak bazı kolay melodiler...*" diyor.

Gülüyorum. Gerçekten komik bir adam. Lucio gibi acımasız bir suratsızın yanında kalmayı seçmesi akıllara durgunluk veriyor.

Ve sonra yorgunluk bana bir ton tuğla gibi çarpıyor. Şehrin karanlık sokaklarında ilerlerken arabanın içinde biraz uyukluyorum.

Sadece Adriano motoru kapattığında uyanıyorum.

"Hey, delikanlı," diyor usulca, kaburgalarımı dürtüyor. "Geldik işte."

Gözlerimdeki uykuyu siliyorum ve kendimi arabadan dışarı sürüklüyorum.

"Gidip arabayı park edeceğim, tamam mı?" Adriano yolcu tarafındaki açık camdan bana sesleniyor.

Dudaklarımı birbirine kenetliyorum. "Korkak."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Seni ofisinde bekliyor."

Başımı salladım. Adriano garajda kayboldu.

Artık yapayalnızım.

Eve doğru yürürken, ön kapının yanında yeni bir ekleme olduğunu fark ediyorum.

Yanında yanıp sönen kırmızı bir ışık olan kocaman bir tuş takımı. Belli ki Lucio yeni bir güvenlik sistemi almış. Görünüşe göre pahalı bir tane.

Ona baktığımda bir şey bip sesi çıkarıyor. Kapıdaki kilitlerin vızıltısını duyuyorum.

Ve sonra kendiliğinden açılır.

"Çok etkileyici," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Umarım kibirli piç dinliyordur.

İçeri giriyorum ve eski kokuları içime çekiyorum. Bu evin bana bu kadar tanıdık gelmesi çok garip. Altı haftadır burada değildim ama hâlâ evimdeymişim gibi geliyor.

Kendi düşüncemle alay ediyorum.

Burası benim evim *değil*. Hiçbir zaman da olmadı.

Ve bu tür bir düşünce sadece daha fazla kalp kırıklığına yol açacaktır.

O yüzden kes şunu Charlotte.

Çenemi düzeltiyorum ve ıssız evin üst katına çıkıyorum.

Güvenlik kameralarının her hareketimi takip ettiğinden eminim. Muhtemelen birkaç muhafız bile gizlenmiş, gözlerini ve silahlarını gölgelerden bana doğrultmuşlardır.

Ama her neredelerse, onları göremiyorum. Hiç kimseyi görmüyorum.

Lucio'nun ofisine gidene kadar.

Kapı aralıktı. İçeri itiyorum, bir adım atıyorum ve duruyorum.

Olmasını beklediğim gibi masasında değil.

Kapı otomatik olarak üzerime kapanırken kaşlarımı çatıyorum. Kilitler tıngırdıyor, beni buraya hapsediyor.

Dönüp boşluğun geri kalanına bakıyorum. Ve onu şömineye yaslanmış, perili, boş bir ifadeyle şöminenin derinliklerine bakarken buluyorum.

Tek kelime etmeden öne çıktım. O

da konuşmuyor.

Aslında, bana bakmıyor bile.

Elinde bir içki var. Azar azar yudumluyor. Ve bakıyor. Bakmaya devam ediyor. Sanki alevlerin içinde bir yerlerde önemli cevaplar varmış gibi.

Gerçi hangi soruları sorduğunu tam olarak bilmiyorum.

"Beni mi çağırdınız, sensei?" Hamile sessizliğini bozarak aptal bir sesle soruyorum. Söylediğim anda kendimi suçlu hissediyorum. Şaka yapmak için doğru zaman değil.

Vücudunu bana doğru çeviriyor. Bakışları yavaşça yüzüme doğru yükseliyor. "Igor Zelinski."

Sinirle nefes veriyorum. "Evet, ne olmuş ona?"

"On yıl önce tutuklandı," diyor Lucio bana. "Ne için olduğunu biliyor musun?"

Gerginim. Bu hiç iyi olmayacak.

"Hiçbir ipucu yok."

"Çılgınca bir tahminde bulun."

Yorgunca iç çektim. "Lucio, gerçekten geç oldu. Çok yorulдум. Bu bilgi yarışması saçmalığını başka bir zaman yapabilir miyiz?"

"Tahmin et bakalım," diye homurdanıyor.

"Uyuşturucu mu?" Oraya atıyorum. "Cinayet? Dikkatsizce yürümek? Bilmiyorum. Yukarıdakilerin hepsi."

"Dört farklı kadın onu tecavüzle suçladı," diyor Lucio. "Aslında, onları evinin bodrumuna kilitlediğini ve günlerce orada tuttuğunu iddia ettiler. Onlara rutin olarak tecavüz etti. Onları bir dizi aşağılayıcı cinsel eylemde bulunmaya zorlamış ve bunu yapmadıklarında -"

"Yeter!" Bağırıyorum, daha fazla duyamıyorum. "Dur."

"Yeterli mi?" Lucio sakince sorar. "Nasıl bir adamla ilişki kurduğunu bilmek istersin diye düşünmüştüm."

"Onunla ilişki *kurmuyorum*," diye çıkıştım. "Araştırmaya çalışıyordum."

"Bu senin lanet olası işin değil!" Lucio bağırıyor.

Muhtemelen ilk kez gerçekten sesini yükseltti. Ve yüzündeki öfke beni bir adım geri attırdı.

"Senin işin sana söylediklerimi yapmak," diye devam ediyor, tepkimden etkilenmeden. "Ne yaparsan yap, sadece benim otoritemle yapacaksın."

Lucio haklı. Bu gece neredeyse kendimi tehlikeye atıyordum. Sadece Kazimierz'in adını söylemem beni kurtardı.

Ama mesele onun haklı olması değil.

Mesele şu ki, o bir pislik gibi davranıyor.

"Bana güvenmen gerek!" Ben de ona bağırıyorum.

Kelimeler ağızımdan çıkıyor ve göğsümdeki ağırlığın gerçek sebebini anlıyorum.

"Sana güveniyor muyum?" Lucio soruyor. Acı kahkahalar sözlerinin kenarında dans ediyor. "*Sana* güvenmek mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum. Sesimin titremesini engellemek zor ama yine de deniyorum. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu işte artık beraberiz. Beni işe alan sendin, hatırladın mı? Benden yardım isteyen sendin. Bu belli bir miktar güven gerektirir."

Başını sallıyor. Bardağındaki buz küpleri şingirdiyor.

"Seni kullanıyor olmam sana güvenmem gerektiği anlamına gelmez." Bunu beni incitmek için söylüyor.

Ve biraz da öyle.

Ama burada daha fazlası var. Asıl konuşma yüzeyin altında gerçekleşiyor. Kullandığı kelimeler sadece dikkat dağıtıcı.

"Evet, öyle," diye ısrar ediyorum. "Ve dürüst olalım: Eğer bana az da olsa güvenmeseydin, en başta beni o yılan çukuruna atmazdın."

Gri gözlerindeki çatışma ateşini görüyorum.

"Seni her zaman geri çekebilirim," diye tehdit ediyor. "Ve ihanetini öğrendiğim gün yapmam gerekeni yaparım."

Başımı yana eğiyorum. "Olabilir. Ama o zaman Evie'yi bulmak için elindeki tek şans da kaybedersin," diyorum. "Ve Polonyalılar benim bir casus olduğumu öğrenir. Kızınıza veda öpücüğü verebilirsiniz."

Başını sallıyor. Sanki dünyaya "*Hayır*" demek her şeyin onun için yoluna gireceği anlamına geliyormuş gibi.

Bu konuda anlamadığı şey ne? Her şeyi kontrol edemez. Parmaklarını şıklatıp evrenin kendi kaprislerine göre hareket etmesini sağlayamaz.

Lucio Mazzeo bile bunu yapamaz.

"Şunu açıklığa kavuşturalım," diye homurdanıyor, bana giderek yaklaşıyor. "Sen bir casus değilsin. Mafya değilsin. Mazzeo değilsin. Sen benim tahtamdaki bir satranç taşından başka bir şey değilsin."

Yine kelimelerini bir silah gibi kullanıyor. Her biri görünmez bir parçanı kesip açıyor.

Ancak bu, işe yaradığını teyit etme memnuniyetini ona vermem gerektiği anlamına gelmiyor.

"Oh, öyle mi?" Talep

ediyorum. "Evet."

Onun alanına girdim. Geri çekilmiyor, ben de geniş göğsüne yaslanıp ona bakıyorum.

Sesimi boğuk bir fısıltıya düşürüyorum. "Senin için sadece bir piyon muyum?" "Tam olarak öylesin."

"Bütün piyonlarını becermek gibi bir alışkanlığın mı var?" Gözlerinde bir şey parlıyor. Şehvete çok benziyor.

Ama var. Öfke, Ben de. Saldırganlık. Bu
çaresiz ihtiyaç hakimiyet için. Kontrol için.

"Sadece parmaklarımı şıklattığımda pes eden dar amcıklı olanlar," diye karşılık veriyor.

Bu çok duygusuzca ve gereksiz yere acımasızca söylenmiş bir söz. Ancak okul bahçesindeki bir kabadayı gibi davranmak istiyorsa, o zaman bir kabadayı gibi mücadele etmeye de hazır olsa iyi olur.

Ben de geri çekilip onu tokatladım. Ya da en azından denedim.

Ama o geldiğini görüyor. Ve benden daha hızlı. Çok daha hızlı.

Eli hızla dışarı fırlıyor ve ben yüzüne temas etmeden hemen önce bileğimi yakalıyor. Başını sallarken yüzünde karanlık bir gülümseme belirliyor.

"Oh, Charlotte. Bu iyi bir fikir değildi."

Öfkeli gözyaşlarının sıcak dikenini hissederek elini sıkmaya çalışıyorum. Ama tutuşu mengene gibi. İnatçı.

"Bırakın beni!" Bağıríyorum ama ses tonum artık sert değil. "İyi ve hazır olduğumda seni bırakacağım," diyor.

Nefesi burnumu gıdıklıyor. Dudaklarımın üzerinden geçiyor.

Bacaklarımın otomatik olarak birbirine kenetlendiğini hissediyorum ve göğsümde bir rahatsızlık birikiyor.

Nasıl oluyor da tek bir adam bu kadar zıt duygulara yol açabiliyor?

Nasıl oluyor da aynı anda hem onu tokatlamak hem de öpmek isteyebiliyorum? Nasıl oluyor da onu sevdiğim kadar ondan nefret edebiliyorum?

"Lucio," diye yalvarıyorum, sesim yenilgiyle alçalıyor. "Lütfen bırak gideyim." Gözlerimi arıyor. İfademi inceliyor.

Bir şey arıyor.

Ve korkarım ki daha fazla bakarsa gerçeğin kendisine yansıdığını görececek.

"Gitmene izin vermemi istiyor musun?" diye soruyor boğuk bir fısıltıyla. Ağzımı açıyorum ama bir şey çıkmıyor.

Bu soruya nasıl cevap verebileceğimi bilmiyorum.

Bana bakıyor. Gözleri buzdağı gibi. Soğuk ve inanılmaz derin.

Yorgunum, hayal kırıklığına uğradım ve öfkeliyim. Ve tüm bu duygular bir çıkış yolu arıyor.

Eğilip onu öptüğümde eli hâlâ bileğimi sıkmaya devam ediyor.

İsteyerek yapmadım. Ben bile şok oluyorum ama kendimi durduramıyorum. O da öyle.

Beni duvara yasladı ve sonra iki eliyle bileklerimi başımın iki yanına sıkıştırdı.

Lucio bana sürtünürken dillerimiz birbirine karşı savaşıyor, hâkimiyet için mücadele ediyor. Aleti bizi ayıran kıyafetlerin arasından bana saplanıyor.

Ellerine karşı koyuyorum, kıyafetlerini çıkarabilmek için kendi ellerimi serbest bırakıyorum.

Gömleğinin düğmelerini karıştıyorum ve o da beni yalnız bırakıyor, her türlü karanlık vaadi barındıran ağır, büyümüş gözlerle ilerleyişimi izliyor.

Gömleğİ geniş omuzlarından itiyorum ve ellerimi hemen kalçalarından aşağİ indiriyorum.

Aletini boxerından kurtarıırken tükürük ağzımı dolduruyor. Parmak ularıma karşı sıcak ve ağır. İhtiyaçtan zonkluyordu.

Ve siktir et, ben de öyleyim.

Önümde çırılçıplak durduktan sonra beni soymaya başladı. Bluzumu çekip çıkarırken gözleri üzerimde geziniyor ve tiksintiyle fırlatıp atıyor.

Eteğimi aşağİ doğru iterken gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

ıplağım. Birkaç saat önce yaptıklarımızdan dolayı hala acıyor

ve ıslağım. Tam olarak beni bıraktığİ gibi.

Beni yle sert kavırıyor ki tenimde izler bırakacağından eminim ve beni kaldırıp kulübün tuvaletinde yaptığİ gibi beline doluyor.

Ama bu sefer beni sadece bir kapıya karşı acımasızca sikmiyor.

Beni şöminenin karşısındaki maun deri kanepeye taşıdı. Beni üstüne attı. Pelş minderlerine gmldğmde şaşkınlıkla irkiliyorum ama ben daha nefes bile alamadan o kalçalarımın arasına giriyor.

Beni itiyor. Dokunuşundaki hassasiyet beni şaşırtıyor. Kukumun zerindeki dili bundan daha da narin.

Sadece bir yalama fısıltısı. Dilinin ucu, alay ediyor, yokluyor ve daha fazlasını vaat ediyordu.

"Ahh," diye inliyorum, parmaklarım omuzlarına gömülüyor. "Siktir... Lucio..."

Dili klitorisime karşı daireler çiziyor ve sekiz rakamı yapıyor. Ve sonra orada neler olduğunu unutuyorum.

Tek bildiğim, içimdeki her hücrenin her geçen saniye daha da hızlı titreştiği. Isı bir fırtına cephesi gibi içimde yuvarlanıyor. Tenimin yüzeyinde şimşekler çakıyor.

Lucio'nun kasları parmak uçlarımda hareket ediyor ve çığlık atıp başına yapıştığımda saçlarının yumuşak ipeğini hissedebiliyorum.

Ellerinden biri göğüslerimin üzerine düşerken klitorisimin üzerinde hafifçe geziniyor.

En hassas noktama bastırırken meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlıyor ve benden küçük bir patlama gibi hissettiren bir ürperti salıyor.

"Çok yaklaştım..."

Kalçalarımı yüzüne sürüyorum, serbest kalmak için çaresizce. Tam oradayım.

Ben de oradayım.

Haklıyım-

Ama kaba bir sarsıntıyla geri çekiliyor.

Korku, şok ve öfkeyle soluk soluğa kaldım. "Ne-"

"Ben gelebilirsin dediğimde geleceksin," diye araya giriyor. Gözleri karanlık ve inkar edilemez.

Ve o sik... *Tanrım yardım et.*

Bu noktada o kadar tahrik oluyorum ki, ona hak ettiği bakışı atmak için yeterli iradeyi zar zor toplayabiliyorum.

"Sen bir piçsin."

"Sana katılmıyorum." Dudakları sularıyla kayganlaşmış. Ateş ışığında parıldıyor.

Hiç bu kadar ıslanmamıştım.

Sonra vücudumda yukarı doğru kayıyor ve sert aletini tek ve acımasız bir hamleyle içime sokuyor. Kanepe altımda hırıldıyor ve ben de onunla birlikte inliyorum.

"Siktir!" Nefesim kesildi.

Bir sonraki itiş daha yumuşak ve ondan sonraki daha da yumuşak.

Bir bulutun üzerinde süzülüyormuşum gibi hissediyorum.

İlk defa düşman gibi sevişmiyoruz.

Hayır, bu sefer mafya babası benimle sanki bir anlamı varmış gibi sevişiyor.

Olur mu? Olabilir mi? Olmalı mı?

Bilmiyorum. Tek bildiğim bunun asla bitmesini istemediğim.

Ellerim göğsünde. Sanki mermerden oyulmuş gibi hissediyorum. Sargılı kolu bile dövmeli vücudunun mükemmelliğini bozamıyor.

Yarası ona herhangi bir rahatsızlık veriyorsa bile bunu belli etmiyor. Ellerimi karın kaslarına doğru götürüyorum ve ne kadar mükemmel şekillendirilmiş olduklarına hayret ediyorum.

Kalçalarımın arasında, acı verici bir şekilde yavaşça sürtünüyor. Vücudum onunla dolduğu için çığlık atana kadar içeri giriyor. Ve sonra tüm yol boyunca, vücudum çığlık atana kadar, çünkü çok iç karartıcı bir şekilde boş.

Lucio ellerimi itiyor ve başını göğsüme doğru eğiyor. Dili sağ meme ucumu şişene ve hassaslaşana kadar dolaştırıyor. Sonra ağzına sokup emmeye başlıyor.

Altında kıvranıyorum, rahatlamak için çaresizim. Bana vermek istediğini bildiğim sert sikiş için çaresizce.

Ama o bana istediğimi vermeyi reddediyor.

Sol meme ucuma geçiyor, ama bu sefer daha agresif.

Onu ısıırıyor ve acı göğsümden klitorisime doğru yayılıyor. Acı, zevke dönüşene kadar yavaşça şekil değiştiriyor.

Bunu nasıl yaptı?

Sonra istediğini elde etmiş gibi -tam ve mutlak teslimiyetimi- hızını ve yoğunluğunu tekrar artırmaya başladı.

Daha sert. Daha hızlı.

Her bir itiş, kalçalarımızın acımasız bir çarpışması olana kadar. Zar zor nefes alana kadar. Tek yapabildiğim ona sınıksız tutunmak olana kadar.

Ve sonra, tam beni daha fazla beceremeyeceğini düşündüğümde, beceriyor.

Beni sınıra doğru itiyor. Gelebilirdim ama sonra onun sözlerini hatırladım.
Gelebilirsin dediğimde geleceksin.

Ben de onun sikinin üzerinde çırpınıyor, seğiriyor ve soluk soluğa kalıyorum.

Ama sonra tekrar hareket ediyor. Beni kucaklıyor ve etrafında dönüyor, böylece ona biniyorum.

"Sür beni" diye kulağıma hırılıyor.

Ve biniyorum.

Aleti içimde daha da derinlere kayarken kalçalarımı sertçe ona doğru itiyorum. Daha önce hiç ulaşılmamış yerlere.

Boynuna yapışıyorum, sıktığım dişlerimin arasından taze inilti kaçıyor.

İçime girerken kıcıımı sıkıyor, aramızdaki basınç artıyor.

"Gelmek istiyor musun?" diye soruyor, kulağıma

ısırarak. "Lütfen..."

Meme uçlarımı yavaşça imdikliyorum, amıma doğru yeni bir zevk dalgası gönderiyorum.

"Sen de gelebilirsin."

İçime sertçe giriyor, beni devasa sikinin üzerine oturtuyor.

Onun emriyle orgazm vücudumda roketler fırlatıyor, bacaklarımı macuna çeviriyor ve kalbimi ateşe veriyor.

O da geliyor. İçimde patlıyor.

Bağırıyorum, bağırıyorum, bağırıyorum. Oda onunla yankılanıyor. Lucio'nun ve benim kokularım birbirine karışıyor.

Sıcaklık, boyun eğme, kabullenme ve iki inatçı ruhun birbiriyle çarpışması ve sonunda birbirlerinin içine düşmeleri.

Ve sonra bitti.

İkimiz de işimizi bitirir bitirmez beni üzerinden itti ve ayağa fırladı.

Ben dik durmak için çabaladığımda, o çoktan boxer külotunu giymişti.

I Kaşlarını çat, hissetmek aniden son derece savunmasız ve çok Çıplaklığımın bilincindeydim.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum. Bir minder kapıyorum ve vücuduma yaslıyorum.

"Neye benziyor?" diye cevap veriyor, pantolonuna uzanırken. "Neydi o?"

Gömleğini yere bıraktı ve bana döndü. Yüzündeki pişmanlığı gizleme zahmetine bile girmiyor.

"Bunu yapmamalıydık." Vücudum anında soğuyor.

"Hangi zaman?" Acı bir şekilde talep ediyorum. "Beni kulüpte becerdiğin zaman mı? Yoksa şimdi mi?"

Çenesi seğiriyor ama cevap vermiyor.

"Kıyafetlerimi uzat," diyorum ona.

Eteğimi ve bütün gece giydiğim rahatsız edici payetli bluzumu alıp bana uzattı.

Çabucak giyindim. Planım, giyindiğim anda dışarı fırlamak.

Ama onu terk etme düşüncesi... kaburgalarımın arasını yakıyor.

"Neden?" Etrafımda dönerek ve önceki planımdan vazgeçerek soruyorum.

"Neden beni öpüyorsun? Neden beni beceriyorsun? Neden bunlardan herhangi birini yapıyorsun?"

Gözlerimi görmezden geliyor. Ama ben görmezden gelinecek

havada değilim. Kolundan tutup bana dönmesi için zorluyorum.

"Cevap ver bana!"

"Çünkü kendimi durduramadım!" diye bağıyor. "Duymak istediğin bu mu?"

Kısa kesiyorum. O tanıdık çaresizlik hissi yeniden yükseliyor. "Lucio..."

"Bana ihanet ettin," diye tıslıyor ben daha konuşmadan.

Sessizliğe gömülüyorum, gözlerim otomatik olarak ayaklarıma gidiyor. Fısıldıyorum, "Biliyorum."

"Kızımı sana emanet ettim."

Çenemi hafifçe kaldırıyorum. "Evie'yi tehlikeye atacak bir şeyi asla kasten yapmam," diyorum sesim titreyerek. "Onu seviyorum."

"Seni seviyor," diyor bana. "Ama sen onu incittin Charlotte. Derinden."

Kalbinin kırılması böyle bir şey mi?

Bir yırtık gevşemiş.

"Ve biliyor musun?" diyor boğuk, acı dolu bir sesle. "Yine de seni sormaktan hiç vazgeçmedi."

Gözyaşlarımdan sel olup akmasını engellemeye çalışarak ona sırtımı dönüyorum.

"Yeni dadısından nefret ediyordu," diye devam ediyor Lucio. "Kadın aslında kalifiye biriydi. İşinde iyiydi. Ama bu yeterli değildi. Hiçbir şey yeterli değildi. Hiçbir şey ama..."

Sözünü kesiyor. Omzumun üzerinden arkama bakıyorum ve Lucio'nun kendi acısıyla uğraştığını fark ediyorum. Kendi kaybıyla.

Keşke ona gidebilsem, bunu atlatmasına yardım edebilsem.

Ama onu teselli etmeye hakkı olan son kişi benim.

"Ne yaptıysam hayatta kalmak için yaptım," diyorum ona usulca. "Sana zarar vermeye çalışmıyordum. Ya da Evie'ye. Ben sadece... Hayatta kalmaya çalışıyordum."

"İyi iş çıkardığınız için tebrikler."

"Evie için kendimi gözümü kırpmadan feda edeceğimi düşünmüyor musun?" diye sordum. "Hayatım boyunca sadece ben vardım. Güvenebileceğim kimse yoktu ve bana güvenecek kimse de yoktu. Sonra Evie'yle tanıştım ve her şey değişti."

Alay ediyor. "Görünüşe göre yeterince yakın değil." Geri çekiliyorum. Ama o haklı.

"Bunu hak ediyorum," diye itiraf ediyorum. Gözlerimdeki yaşları siliyorum. "Öfkenizi, suçlamanızı hak ediyorum. Ve yaptığım hataların sorumluluğunu üstleniyorum. Ama bunların hepsi benim suçum değil Lucio."

"Hayır," diye cevap veriyor, gözleri kararıyor, "suç bende. En başta evime girmene izin verdiğim için."

Derin bir nefes alıp öfkemi yutmaya çalışıyorum.

Ama işe yaramıyor.

"Evie'yi gerçekten önemsiyorum," diyorum ona. "Ve kulağa ne kadar inanılmaz gelse de, ben de seni önemsiyorum."

Gözlerime bakıyor ama onu hiç okuyamıyorum. Sanki gözümün önünde bir yabancıya dönüşmüş gibi.

Dudakları sessizce hareket ediyor. Sanki onun için zor olan bir şeyi söylemek üzereymiş gibi.

Acaba bunu atlatabilecek miyiz? Bu boku geçip diğerk taraftan sağlam çıkmamız için hala bir umut kırıntısı varsa.

Ama o bir Şey söylemeden önce görüyorum; gözlerinin üzerindeki buzlar yeniden çözülüyor.

Beni dışlıyorsun.

Son umut kırıntısını da ellerimden skp aldı.

"Evimden defol Charlotte," diyor hayatımda duyduğum en soğuk fısıltıyla.

Yavaşça başımı

sallıyorum. "İyi

geceler, Lucio."

Döndüm ve ofisinden ıktım.

Koridora çıktığım anda gözyaşlarım daha da sert akmaya başlıyor.

LUCIO

İKİ GÜN SONRA LUCIO'NUN OFİSİ

Masamdaki telefon yine çalıyor. Korkuyla ona bakıyorum.

"Lanet olsun."

Bu aramadan daha fazla kaçmamın mümkün olmadığını bildiğimden, aramayı cevaplıyorum ve hoparlöre veriyorum.

Pia Teyze'nin sesi ofisimin rahatlatıcı sessizliğini bozuyor. "Lucio Serrani Mazzeo."

"Pia Teyze," diye homurdanıyorum. "Senin için ne yapabilirim?"

"Başlangıç olarak kuzeninin telefonlarına cevap verebilirsin!" diye bağılıyor.

Tabii ki Marcelle adına arıyor. O zavallı herifin üzerine titrerdi.

Bu konuda ona hep hak verdim. Ne de olsa tek gerçek suçu oğlunu sevmek.

Oğlunun pisliğin teki olması onun suçu değil. Yani, tamamen onun suçu değil.

"Marcelle'e söyleyecek bir şeyim yok."

"O senin *kuzenin*," diye azarlıyor. Tiz sesi şimdiden sinirlerimi bozmaya başladı. "Senin kan bağı var. Birbirinize her şeyi borçlusunuz."

"Kendimizi fazla kaptırmayalım."

"Lucio!" Pia ağlıyor. "Kan sudan daha kalındır."

"Kesinlikle," diye karşılık verdim. "Ve oğlunuzun aptallığı yüzünden *çocuğumu* kaybettim."

Dikenli bir sessizlikle karşılaştım.

Ses tonumun onu hazırlıksız yakaladığını biliyorum. Ülkedeki en güçlü mafya örgütlerinden birinin başı olabilirim ama büyüklerime karşı her zaman saygılı davrandım.

Şimdiye kadar.

Bazıları sabrımı taşırdı.

"Bir hata yaptı," dedi Pia sonunda. Şimdi temkinli. Belki de Mazzeo'nun sıralamasını hatırlamıştır.

"Şartlarımı biliyordu," diyorum. "Eğer dışarıdan birini işe alacaksa, o kişi incelenecekti. Bu işi halledeceğine yemin etti. Gözlerimin içine baktı ve söz verdi."

"Onu kandırdılar-"

"Saçmalık," diye çıktım. "Parmağını bile kımıldatmak zorunda kalmadılar. Çünkü Marcelle bir bok yapmadı. Azgın bir ergen gibi bir sürü kadın seçti."

"Son zamanlarda çok stres altında-"

"Stres umurumda değil. O gümüş bir kaşıkla doğdu
-Hayır, lanet olası ağızda koca bir çekmece dolusu çatal bıçak var. Hiç bir bok için çalışmak zorunda kalmadı. Ona her şeyi *ben* verdim. Hayatını bu hale ben getirdim."

"Bu değil-"

"İşlerine yaptığı her yatırım benden geldi," diye araya giriyorum. "Ve başarısız olduklarında, kefaletini ben ödüyorum. Neden mi? Çünkü aynı lanet ismi paylaşıyoruz."

Pia şok olmuş bir nefes alır.

"Kesinlikle ondan hoşlandığım için değil. Çünkü hoşlanmıyorum. Hiç sevmedim. O kırk yaşında bir çocuk ve annesi hala onun için savaşıyor."

"Lucio-"

"Evie kaçırıldığından beri beni aramadığının farkında mısın?" Sözünü keserek söylüyorum. "Bu aramayı yapan o olmalı. Sen değil."

"Çok şey yaşadığımı anlıyorum," diyor Pia, konuşmanın kontrolünü ele almaya çalışarak. "Evie'yi kaybetmek. Ve... Charlotte'u."

Kısa kesiyorum.

"Dadı ile yakın olduğunuz herkes için çok açıktı." Konuşmacıya hançer gibi bakıyorum.

Alçak ve tehlikeli bir sesle, "Dadı mesele değil," diye homurdandım.

"Orlando'nun bekârlığa veda partisinin olduğu gece Marcelle senin için endişeleniyordu," diye devam ediyor. "Senin-"

"Neden arıyorsun, Pia?" Talep ediyorum.

"Sen ve Marcelle barışmalısınız." "Beni aramasını söyle."

Bir an tereddüt ediyor. "Onu... affedecek misin?"

"Onu affetmek mi?" Tekrar ediyorum. "Tabii ki hayır. O orospu çocuğunu affetmeden önce aptal kafasını patlatırım. Telefonu açıp beni aramalı ki bunu ona ben söyleyebileyim."

Pia konuşmaya çalışıyor ama devam edemeden sözünü kesiyorum.

"Oh, ve Pia?" Hoparlöre doğru eğilerek söylüyorum. "Eğer beni bir daha Marcelle adına ararsan, onun tüm 'iş girişimleri' için verdiğim fonu çekerim. O zaman fahişelerinin parasını ödeyen sen olursun. Ve bunu istemezsin, değil mi?"

Cevap vermesini beklemiyorum.

Zaten cevap verme modunda olmadığını tahmin ediyorum.

"Buona fucking notte, zietta."

Onu asmak olması gerekenden daha tatmin edici.

Ama ailem söz konusu olduğunda dilimi ısılmaktan bıktım. Benden istediklerini almaya alıştılar.

Kimseye öncelik vermek zorunda olmadığım için de pes etmeye razı oldum. Ne de olsa onlar ailem.

Ama bu Evie'den önceydi.

Artık kızımından başka hiçbir şeyin ve hiç kimsenin önemi yok. Kapım çalındı.

"İçeri gel." Sandalyeme yaslandım ve bekledim.

Adriano içeri girdi. "Eğlenceli bir görüşme mi?" diye sordu.

Gözlerimi deviriyorum. "Ne zamandır kulak misafiri oluyordun?"

"Marcelle'e zavallı sıkık dediğin sıralarda," diye sırtıyor. "Yoksa domuz sıkici miydi? Bilmiyorum. Orada gerçekten son sürat gidiyordun."

Başımı sallıyorum ama bu özel konuşmadan çoktan ayrılmıştım. Özellikle de Adriano'nun az önce nereden geldiğini bildiğim için.

Adriano koltuğuna yığılıp ayaklarını masama vururken "Yani" diyorum, "o dairede mi?"

Adriano, "Önümüzdeki hafta sonuna kadar ringde olması gerekmiyor," diye yanıtlıyor. "Döner dönmez yatmaya gitti."

Başımı sallıyorum, başımdaki damarın seğirdiğini hissediyorum.

"Ne oldu dostum?" Adriano temkinli bir şekilde soruyor. "Hiçbir şey," diyorum. Sıradan olmak için biraz fazla hızlı.

Kaşlarını kaldırıyor, ağzının kenarından küçük bir gülümseme yayılıyor.

"Kesinlikle öyle görünüyor."

Bir iç çekişisi bastırıyorum. "Ona gerçeği söyledim."

"Oldukça perişan görünüyordu," diyor Adriano. "Yani, bunu saklamak için elinden geleni yapıyordu. Ama bunu anlayabiliyordum."

"Gerçek size bunu yapar."

Adriano şüpheli bakışlarıyla beni süzmeye devam ediyor. "Ne?"

Talep ediyorum.

"Ona gerçeği söyledin mi?" diye dikkatle sorar. "Yoksa sadece onu incitmeye mi çalışıyordun?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bunu hak etmediğini mi söylüyorsun?"

Adriano ellerini kaldırıyor. "Hatasını telafî etmek için gerçekten çok çabaladığını söylüyorum."

"'Hata' yaptığı şeyin küçük olduğunu ima ediyor. Affedilebilir," diye belirtiyorum. "Yaptığı şey bir ihanetti. O bir hain, sakar değil."

"Seninle tartışmıyorum," diyor Adriano sakince. "Sadece algının her şey olduğunu söylüyorum."

"Tanrım, ne zaman Yoda'ya dönüştün?"

Adriano kıkırdıyor. "Zor bir durumdaydı. Seni gerçekten tanımadan önce Polonyalılarla anlaşma yaptı. Ve tanıdıktan sonra da bunu düzeltmeye çalıştı."

"Çok az. Çok geç."

Adriano sessizce başını sallar ve konuyu kapatır.

Öfkem konusunda inatçı davrandığımın farkındayım. Ama Evie gidince, Charlotte'un her şeyi berbat ettiği yolları hatırlamak kolay oluyor.

"Hey, ben çıkıyorum, tamam mı?" Adriano aniden söyledi. "Ben gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ben iyiyim."

Adriano tam ayağa kalkarken telefonundan bir ping sesi gelir. Mesajı okur ve gülümser.

Bu, onu hemen ele veren küçük bir sırtış. "Vay, vay, vay," diye mırıldandım.

Telefonunu kaldırıyor ve dikkatle eğitilmiş bir ifadeyle bana bakıyor. "Kes şunu."

"Kız kim?" diye sordum. "O-uh...

kız falan yok."

Buna çok güldüm. Elini kurabiye kavanozuna sokarken yakalanan bir çocuk gibi.

Adriano iç çeker ve gözlerini devirir. "Önemli bir şey değil."

"Sana mesaj atıyorsa, ona numaranı vermişsin demektir," diye belirtiyorum. "Ve sen bunu... iki yıldır yapmadın mı? Üç yıl mı?"

"İyi dedektiflik, Sherlock," Adriano yüzünü buruşturuyor. "Aslında dört yıl. Ama öyle değil."

"Onu becermeyecek misin?" Açıkça

soruyorum. "Hayır," diye yanıtlıyor.

"Henüz değil demek istiyorsun."

Adriano gülümsüyor. "Biz arkadaşız."

"Eğer seni böyle gülümsetebiliyorsa, uzun süre *sadece* arkadaş olarak kalacağınızdan şüpheliyim."

"Evet, Evet, Evet. Isırık Ben. Neyse, iyi geceler, patron Adamım," diyor Adriano, kapıya doğru dönerek.

Garip bir şekilde boş hissederek gidişini izliyorum.

Ev her zaman olduğu gibi duruyor: sessiz ve

hareketsiz. Ve yine de farklı *hissettiriyor*.

Evie olmadan, sessizlik bunaltıcı. Durgunluk ürkütücü. Boşluk bir uçurum gibi açılıyor.

Bara gidip kendime bir içki dolduruyorum. Sonra masama geri dönüyorum ve masamın yan tarafındaki monitörleri açıyorum.

Görüntüler açılmadan önce ekran maviye dönüyor ve doğrudan Charlotte'un dairesinden canlı bir yayın sunuyor.

Neredeyse iki gündür monitörleri açmadım. Kavgamızdan beri.

Yatak odasının ışıkları yanıyor ve bedeninin yatakta yattığı girintiyi görebiliyorum.

Ama kendisi görünürde yok.

Dairenin neresine gittiğini bulmak için diğer açıları çevirmeyi düşünüyorum. Yine de bu dürtüye direniyorum. Bundan iyi bir şey çıkmaz.

Soğuk hindi. Tek seçenek bu. Onu tamamen kesmek. Hayatıma devam etmek.

Monitörü kapatıyorum ve içkimden bir yudum alıyorum.

Viskinin yanığı boğazımı yakıyor. Hoş bir rahatlama.

Bardak boşaldıktan sonra ofisimden çıkıp mutfığa iniyorum, böylece bir tane daha doldurmak istemeyeceğim.

Son birkaç aydır tüm bu alandan dini olarak uzak durdum. Charlotte'un ihanetini öğrendiğimden beri.

Ama artık o anılardan kaçmıyorum.

Dünyamın kontrolünü tekrar ele almanın zamanı geldi.

Mutfağın ışıklarını açıyorum. Yapay ışık geniş alanı dolduruyor ve cam kapıların hemen ötesindeki havuz güvertesine yayılıyor.

Evie havuzu çok severdi. Seçeneği olsa bütün gün orada kalırdı.

"Seviyor," diye düzeltiyorum kendimi kısık bir mırıltıyla. "Şimdiki zaman."

Buzdolabını açıyorum ve dün akşam yemeği için sipariş ettiğim domuz etli sandviçleri çıkarıyorum.

Isıtmaya zahmet etmiyorum. Sadece ısıtırıyorum.

Ama yemek tatsız. Yuttuktan sonra mideme bir kömür parçası gibi oturuyor.

Sandviçi buzdolabına geri koyuyorum ve gözümü kırpmadan derinlerine bakıyorum. Beyaz ışık parlıyor. Motor çalışıyor.

Sonsuz. Anlamsız. Boş.

Ve sonra, sessizliği bozan bir çığlık gibi, alarm sistemi çalmaya başlar.

"Kahretsin." Mutfaktan çıkıp cephaneliğe doğru koştum. İçeri

dalıp raftan bir silah kapıyorum, bulduğum ilk silah.

Sonra da Lucio Mazzeo'yu kimin sikmeye geldiğini öğrenmek için ana kapıya doğru yola çıkıyorum.

Oraya giderken, adamlarımdan birkaçı silahlarını kaldırmış bir şekilde mevzilerinden çıktılar.

"Gedik nerede?" Stefano'ya sordum.

"Ana kapı," diye cevap veriyor, kehribar rengi gözleri tetikte. "Henüz yerleşkeye girmediler."

"Güzel. Ana kapılarda kaç adam var?" "Yarım düzine."

Etrafıma bakıyorum. Arkamda yaklaşık sekiz adam var. Birkaçı da yerleşkenin bahçesinde tur atıyor.

Asıl soru şu: Bizim için kaç kişi geldi?

Bu hamle beni biraz şaşırttı. Rakip bir yerleşkeyi bir kez vurmak yeterince çılgınca. İki kez vurmak savaş ilanıdır. Kaos için bir davetiye.

Ama Kazimierz'le tanıştıktan sonra mantıklı geliyor. Adam kaosun vücut bulmuş hali.

Askerlerime dağılmalarını ve farklı pozisyonlardan kapılara yaklaşmalarını işaret ediyorum.

"Gözünüz üzerlerinde olsun," diye talimat verdim. "Ve içinizden biri net bir atış yaparsa, onu alın."

Jipler getirildiği anda atladım. Uzun yoldan kapılara doğru hızla ilerliyoruz. Yaklaşırken gözlerimi kısıyorum.

Hiçbir şey

duymuyorum. Hiçbir

şey görmüyorum.

Sadece her yöne yayılan karanlık bir gece.

"Orada kim konuşlanmış?" Stefano'ya soruyorum. "Bu gece komuta Dominic'te."

"Bana bir telsiz getirin."

Stefano bir tane aldı ve bana fırlattı. Açtığımda cızırtı sesi geliyor.

"Dominic," diye seslendim. "Dominic, cevap ver." Bir cızırtı.

Ve sonra: "Patron, saldırganları görüyoruz," Dominic'in sesi yüksek ve net geliyor. "Ama..."

"Ama ne?" Talep ediyorum.

"Silah yok. Elleri havada geldiler," diyor temkinli bir şekilde. "İstediklerini söylüyorlar..."

"Ne istiyorlar?"

Nefes alıyor. "Sadece konuşmak istediklerini söylüyorlar." Stefano ve ben bakıştık.

"Bu lanet olası bir tuzak," diyor bana, başını sallayarak.

Haklı olabilir. Ama henüz geri dönemeyiz. Kızım hala şehirde bir yerlerdeyken olmaz.

Cipten iniyorum. Adamlarım beni takip ediyor. Kapılar sıkıca kapatılmış ve alarm hala çalışıyor.

En azından güvenlik sistemi düzgün çalışıyor. "Dom, kaç adam var?"

"Tek bir araba," diyor, sesi hâlâ şaşkın geliyor. "Anladığım kadarıyla içinde de sadece bir adam var."

"*Bir kişi mi?*" İnanamayarak tekrarlıyorum.

Kazimierz geldi tek başına Burada mı? Sonra ne oldu için Bartek? Bu bana hiç mantıklı gelmiyor.

Stefano'ya bakıyorum.

"Yerleşkenin etrafını sarmak için birkaç adam gönder," diye emrediyorum. "Bu, yerleşkenin başka bir bölümünü vurmak için dikkat dağıtıcı o l a b i l i r ."

Stefano başını sallayıp emrindeki adamlara dönerken ben elimdeki telsize konsantre oluyorum.

"Patron," Dom'un sesi telsizden çatırdıyor. "Bu Polonyalı değil."

Stefano bir Mazzeongent'i çevreyi kolaçan etmesi için gönderdikten sonra yanıma geliyor. "Bunun bir numara olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," diyorum. Bu kedi-fare oyununa sabrım tükeniyor. "Aç şu lanet kapıları."

"Ne?" Stefano telaşlı gözlerle bana bakıyor. "Şimdi."

Hemen iki adamım kapının yan tarafındaki kontrollere koşuyor.

Ve yavaşça, ön tarafta duran aracı ortaya çıkarmak için açılır.

Adamlarım ve ben kapının önünde, düşman arabasına dönük bir hat oluşturduk. Silahlar yerlerini aldı.

Eğer o piç hoşuma gitmeyen bir şekilde hapşırırsa, bir daha nefes alamadan göğsüne bir düzine kurşun yer.

Ama buna gerek kalmayacak gibi görünüyor. Karşımızda duran tek bir adam var.

Kazimierz değil. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, onun alt patronlarından biri de değil.

Bu orospu çocuğu her k i m s e , tamamen sıradan görünüyor. Kafanı çevirdiğin anda unutacağın türden bir yüz.

Küçük gür bir bıyık. Solgun. Cılız ve fasulye sırtığı uzunluğunda. Mafyaya bile benzemiyor.

"Sen de kimsin lan?" Adamlarımdan uzaklaşarak ilerlememi talep ediyorum.

"Ben mi?" diye hafifçe sorar. "Adım Jacobsen."

Kaşlarımı çattım.

Kesinlikle mafya değil.

"Senin için ne yapabilirim, Jacobsen?" Homurdanıyorum.

"Silahınızı bırakabilirsiniz, efendim," dedi bana. "Ve adamlarınızdan da aynısını yapmalarını isteyebilirsiniz."

"Bunu yapabilirim," diyorum, "eğer bana ne istediğini söylersen."

Göz kırpıyor. Kızıl kaşları ve soluk çilleri, kapıya monte edilmiş projektörlerin sert parıltısında onu bir hayalet gibi gösteriyor.

"*Seni* istiyorum," diyor sakince. "Sizi tutuklamak için buradayım Bay Mazzeo." İnanmayan bir kahkaha attım. "Beni tutuklamak mı?"

Ceketinin önünü açıp bir rozet gösterirken başını sallıyor. Lanet olası bir *rozet*.

"FBI," diye açıklıyor. "Ben *Ajan* Jacobsen. Tutuklusunuz Bay Mazzeo."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Hangi gerekçeyle?"

"Cinayet, uyuşturucu ticareti, kara para aklama... İstedığınızı seçin. Burada bir arama emrim var," diye ekliyor ceketinin göğüs cebine dokunarak.

Gülümsemem daha da genişliyor.

"Ve benden öylece sana gelip kendimi sunmamı mı bekliyorsun?"

Kendinden emin bir şekilde başını sallıyor. "Tam olarak beklediğim şey bu."

"Peki neden?"

A r k a s ı n a dönüp hemen arkasında park etmiş olan araca bakar. Arka kapılar açılır ve önce bir adam iner. Sonra içeri uzanır ve başka birini çıkarır.

Bir kadın.

Zaten kelepçeli olan.

"Lucio," diye nefes nefese

kalıyor. "Charlotte."

Mavi gözleri endişe ve belirsizlikle parlıyor. "Evime girdiler ve-"

Jacobsen onu susturur. "Yeter artık, tatlım. Bay Mazzeo, lütfen bunu bizim için zorlaştırmayın."

"Onu neden tutukluyorsunuz?" Talep ediyorum.

Esprili bir kaşını kaldırır. "Sanırım nedenini çok iyi biliyorsunuz efendim. Bayan Dunn sizin birçok başarınıza katkıda bulundu."

Derin bir nefes alıyorum ama öfkem azalıyor.

Omzumun üzerinden sesleniyorum. "Beyler... *Lascia cadere le tue armi.*"

Silahlarınızı bırakın.

Adamlarım tereddüt ediyor, şaşkınlıkla bana bakıyorlar.

"Yap," diye vurguluyorum. Stefano ile göz göze geliyoruz. "O zaman Adriano'yu ara."

Silahımın emniyetini açtım ve Stefano'ya fırlattım. Sonra ellerimi uzatarak Jacobsen'a doğru yürüyorum.

"Bu onuru sen kazanabilirsin," diyorum sakince.

"Lucio, ne yapıyorsun?" Charlotte şok içinde bana bakarak fısıldıyor.

Ona güven verici bir bakış attım.

"Beni tutuklayabilirler," diyorum ona, bakışlarımı Jacobsen'a çevirmeden önce. "Ama beni tutamayacaklar."

Kendini beğenmiş ajan gözlerini kısar, kaşları çatılır. "Bundan emin misin, evlat?"

İnce bir gülümsemeyle. "Çok eminim. Ama denemekte serbestsiniz."

LUCIO

BİRKAÇ SAAT SONRA-FBI SORGU ODASI

Ajan Jacobsen'ın kara gözleri bana bakarken kurnazca bakıyor. İlk kez de değil. Kapıdan ilk adımını attığından beri beni parçalara ayırmaya çalışıyor.

Kasvetli sorgu odasına mükemmel bir şekilde uyuyor. Cildinde gri solgunluk, saçlarında tuz ve biber. Gri kravat. Gri gömlek. Tek bir renk zerresi bile yok.

Onun hemen arkasındaki çift yönlü aynada kendi yansımanı görebiliyorum. Birkaç saniyede bir aynaya bakmaya özen gösteriyorum.

Aynanın diğer tarafında muhtemelen bir avuç gözlemci var. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

Sadece arkama yaslanıp nefes alıyorum.

Sakinlik gösterisi yapmama gerek yok. Ben gerçekten sakinim.

"Size bir şey ikram edebilir miyim, Bay Mazzeo?" Jacobsen sorar.

"Kahve? Su?"

"Benim için bir şey yok,

teşekkürler." "Başlamaya hazır

mısın?"

"Bu senin partin," diyorum ellerimi iki yana açarak. "Burada senin programındayım."

Masanın üzerindeki bazı kâğıtları düzeltiyor, sonra karşımdaki sandalyeye oturuyor. "Sizi uzun zamandır izliyorduk, Bay Mazzeo."

"Lucio iyi," diyorum ona.

"Lucio," diye düzeltiyor. "Oldukça yüksek profilli bazı anlaşmalarda yer aldın."

Kaşlarımı ilgiyle kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Ruiz karteli mi?" diye soruyor. "Bu isim bir şey çağrıştırıyor mu?"

Gülmek için kendimi zor tutuyorum. Ruiz karteli son beş yıldır aktif değil. İstihbaratları bu kadar acınacak derecede eski mi?

"Pek sayılmaz, hayır."

"Söylenenlere göre, onları avlayarak soylarını tüketmişsiniz."

"Eğer öyle olsaydı bana teşekkür etmen gerekirdi," diyorum göz kırparak. "Haber kanalları o adamların son derece çürük elmalar olduğunu gösterdi."

"Bazıları senin için de aynı şeyi söyleyebilir."

Kıkırdıyorum. "O zaman yanlış insanlarla konuşuyorsun."

Bana ters ters bakıyor. İfadesi pek değişmiyor ama kolluk kuvvetlerini incelerken biraz rahatsızlık hissetmek için yeterince zaman harcadım.

Boyundan büyük işlere kalkıştığının farkına varmaya başladı. Bu boku yapıyor çünkü bu onun işi.

Bunu yapıyorum çünkü bu benim doğuştan hakkım.

"Kız kim?" Jacobsen aniden sorar, ses tonu sıradanlıktan kabalığa dönüşür.

"Kız mı?"

"Charlotte Dunn."

"Charlotte, Charlotte..." Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Oh, doğru-Charlotte. Kızımın dadısı."

"Dadı mı?" diye tekrarlıyor sahte bir şaşkınlıkla. "Çocuğun yokken bir dadıya sahip olmak garip."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Çocuğunuzu okula kaydettirmişsiniz," diyor. "Staffordshire Prep, sanırım." Bana bakıyor ve ıslık çalıyor. "Ne güzel! Ama görünüşe göre artık okula gitmiyor."

Bu beni şaşırttı. *Evie hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorlar?*

"Şimdilik annesiyle birlikte." "Anlıyorum..."

Ses tonu, bu sorgulama hattına devam e t m e k istediğini ima ediyor. Ama bir şey onu durduruyor.

"Polonyalı ile aranızda bir şeyler var," diyor. Tekrar yer değiştiriyor. Tekrar tekrar yeni saldırı yollarıyla beni şaşırtmaya çalışıyor. "Durumu aylardır izliyoruz."

"Öyle mi?" diye sordum. "O zaman yerleşkeme yapılan saldırıdan haberdardın. Müdahale etmen çok hoştu ve-oh, bekle. Sen bir bok yapmadın."

"Mafya anlaşmazlıklarına karışmak bize düşmez."

Öne doğru eğildim ve soğuk bir gülümsemeyle onu düzelttim. "O zaman neden şimdi yapıyorsun?"

"Çünkü bu iş kontrolden çıkmaya başladı. Dün gece üç adam ölü bulundu."

Donup kaldım.

Bu benim için yeni bir haber.

"Ve benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Jacobsen bana "Üç adamın da Polonya mafyasıyla bağlantıları vardı" diyor. "Cesetleri bir barın dışında bulundu. Bir bar ki

adamlarının uğrak yeri."

"Tanrım," diye iç geçirdim. "Gerçekten adamlarımın kendi arka bahçemizde cinayet işleyip cesetlerden kurtulacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne diyorsun sen?"

"O cesetlerin, cinayetlerden bizim sorumlu olduğumuzu göstermek için oraya yerleştirildiğini söylüyorum," diyorum sabırsızlıkla. "Sizi zahmetten kurtarayım: biz değiliz."

"Sözüne inanmazsam beni affet."

Ona omuz silkiyorum. "Benim için gerçekten bir fark yaratmıyor."

"Suç çeteniz ile Polonyalılar arasındaki gerilim artıyor," diye devam ediyor. "Bunun tam ölçekli bir savaşa dönüşmesini istemiyoruz."

Demek bu yüzden şimdi harekete geçmeyi

seçtiler. Tipik federaller.

Parti devam ederken hiçbir şey yapmazlar ama sonra ev yandığında şok olmuş gibi davranma cesaretini gösterirler.

Başımı salladım. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Polonyalılarla çok iyi anlaşıyorum."

Jacobsen sinirli bir şekilde bıyıklarını ovuşturuyor. "Bana karşı dürüst olursan bu iş daha kolay hallolur."

"Gerçekten mi? Şu anda bana karşı dürüst olduğun için mi?" "Lucio-"

"Edgar."

Kısa kesiyor, ilk ismini kullanmamdan etkilendiği belli.

Kendisini Ajan Jacobsen olarak tanıtmıştı. İlk adını bilmemem gerekiyordu. Aslına bakarsan, onun hakkında hiçbir şey bilmemem gerekiyor.

Bu yüzden gülümsüyorum.

Sanki onu tehdit etmişim gibi gergin. Bir bakıma öyle.

Çünkü bilmemi istediğinden çok ama çok daha fazlasını biliyorum.

Tekrar üstünlüğü ele geçirmek için umutsuzca çabalıyor. Gerçi ilk etapta buna hiç sahip olmamıştı.

"Bazı sorularım var-"

"Hayır," diyerek sözünü kestim. "Sorulara cevap vermeyi bıraktım. Konuşmam bitti. Konuşacağım tek kişi avukatım."

"Lucio-"

"Bana Bay Mazzeo diyebilirsiniz," diye homurdandım. "Ve o bir fincan kahveyi şimdi alacağım."

Jacobsen'in gözleri karardı. Sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Ayağa kalktı. Üzerinden yayılan öfkeyi hissedebiliyorum. Ağır adımlarla sorgu odasından çıkıyor ve ben yalnız kalıyorum. İki yönlü aynadaki yansımama bakıyordum.

Yavaşça gülümsüyorum ve bardağa küçük bir selam veriyorum.

Onlarla uğraşmamalıyım. Ama lanet olsun, zor birkaç hafta oldu.

Biraz eğlenmeye hakkım var.

Birkaç dakika sonra daha genç bir adam elinde bana bir fincan kahve ile odaya girdi.

Tekrar dışarı çıktığında, avukatım gelene kadar kim bilir ne kadar süre orada oturmak zorunda kaldım.

Asık bir surat ve şişmiş gözlerle içeri girer. Adriano'dan telefon aldığı anda uyku sancıları çektiğinin açık bir göstergesi.

"Ah, William," diye selamlıyorum. "Gelman ne güzel."

Yanıma oturdu ve elindeki dosyaları masaya koydu.

"Lucio," diye mırıldanıyor, duyulmamamız için sesini alçaltıyor.

"Adriano aradı."

"Biliyorum. Ona ben

söyledim." "Doğru."

"Eee?" diye sordum. "İlgili makamlarla konuştunuz mu?"

"Elbette," diyor William. Asık suratı her zamankinden daha da asık görünüyor. "Ellerinde seni sıkıştıracak sağlam bir şey yok. Hepsi kulaktan dolma bilgiler ve kağıttan kalkanlar."

"Tabii ki öyle," diye hırıliyorum. "Yaptığımız pislikleri ortadan kaldırmak için her yıl çok para harcıyorum."

"İşe yaradı," diyor William bana. "Burada çaresizlikle hareket ediyorlar. Bu şehri siz yönetiyorsunuz ve bu zavallı pislikler mafya faaliyetlerini şimdi engellemezlerse kontrolü tamamen kaybedeceklerinden endişe ediyorlar."

"Gemi o konuda yelken açtı."

"İnkâr güçlü bir şey olabilir," diyor ayık bir şekilde.

Ağarmış saçları ve göze çarpan kel bölgesiyle William bir köpekbalığına benzemiyor. Ama onu tam da bu yüzden seviyorum. Kaçmak için çok geç olana kadar kafanızı koparmak üzere olduğunu fark etmiyorsunuz.

"Kiminle konuştun?" Ben sordum.

"Hamlin. Büro'da Suç Araştırma Bölümü'nün başında. Hakkınızdaki suçlamaları düşürmek için şimdiden torpil yapıyor."

"Suçlamalar?"

"Saldırı ve darp," diyor William tiksintiyle, elini küçümseyici bir şekilde sallayarak. "Geçen yıl İrlandalılarla olan olaydan. Şimdi onu arıyorlar."

Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Bunca zamandır pusuya mı yatmışlardı?"

"Görünüşe göre."

Aynaya bakıyorum. "Bir şeylerin peşindeler," diyorum, dudaklarım zar zor kıpırdıyor.

"Hiç şüphesiz."

"Beni buradan ne kadar çabuk çıkarabilirsin?" diye sordum.

William bana, "Hamlin yakında bir talimat gönderecek," dedi. "Artık çok uzun sürmez."

Başımı salladım. "Peki ya Charlotte?" diye soruyorum. "Onu bu odalardan birinde tutuyorlar."

"Ah..."

Ona ters ters baktım. "Ben de onun gitmesini istiyorum." "Hamlin senin için ipleri çekti, onun için değil."

"Onun üzerinde benim üzerimde olduklarından daha az şey var," diye tükürdüm.

"Dedektiflerden biriyle onun hakkında konuştum," diyor William. "Şu anda Polonyalılarla mı çalışıyor? Yüzük kızı denen bir şey mi?"

Sikeyim.

"Evet."

"Lucio," diyor William iç çekerek, "bu bile başlı başına onu tehlikeye atıyor."

"Yine de ellerinde somut bir şey yok," diye belirtiyorum. "Ona bir iş teklif edildi. O da kabul etti."

William kuşkuyla, "Mazzeo ve Polonyalılarla bağları var," diyor. "İtibarı için iyiye işaret değil."

"Lanet olası itibarını sikeyim," diye hırlıyorum. Yumruğumu cılız metal masaya vuruyorum. "Onun gitmesini istiyorum."

William öfke gösterisinden çekinmiyor. "Onu dışarı çıkaracağım," diye beni temin ediyor.

"Güzel."

Kahveyi aldım ve bir yudumda içtim. Sonra boş fincanı aynaya tutuyorum.

"Bir tane daha lütfen," diyorum yüksek sesle. "Ve çabuk olun."

Bir dakika sonra topuk sesleri duyuyorum ve sorgu odasının kapısı açılıyor.

İçeri giren kadın uzun boylu, esmer tenli ve siyah pantolonu ile beyaz gömleğinin altında katil bir vücut saklıyor.

Onda tanıdık gelen bir şeyler var ama ne olduğunu çıkaramıyorum. "Bay Mazzeo," dedi soğuk bir şekilde.

"Kahvemi unuttun."

Çenesi kare şeklinde. "Madem serbest bırakılıyorsun, kendine bir tane alabilirsin diye düşündüm."

William dosyalarına uzanırken ben zaferle gülümseyerek ayağa kalkıyorum.

Çıkarken acentenin önünde duruyorum, gözlerinin şehvetle üzerimde gezindiğinin farkındayım.

"Gerçekten, ajan, daha az şeffaf olmalısın," diye azarlıyorum. "Ben bir et parçası değilim."

Gözleri yüzüme kayıyor ama orada utanç belirtisi yok.

"Hayır mı?" diye karşılık verir. "Beni

kandırabilirdin." Gülümsüyorum. "Seni bir yerden tanıyor muyum?"

"Belki," diye yanıtlıyor. "Gerçekten daha dikkatli olmalısın."

"Her zaman dikkatimi veririm," diye söz veriyorum. "Adın ne senin? Böylece bir dahaki sefere hatırlayabilirim."

"Ladipo," diye cevap veriyor. "Mara Ladipo."

Başımı eğiyorum. "Şimdi, izin verirsiniz..."

"Kızınızı biraz daha tutacağız," diyor. "İçini dökmek istediği çok şey var gibi görünüyor."

Bu bariz iğneleme karşısında hiçbir şey belli etmiyorum. Charlotte'un konuştuğunu düşünmem için beni korkutmaya çalışıyor.

Ama içgüdülerim bana öyle olmadığını söylüyor.

Hoş bir şekilde gülümsedim. "Umarım tekrar karşılaşırız Ajan Ladipo."

Sorgu odasından çıkıyorum, William da arkamdan geliyor.

Küçük dedektif grubunu temizledikten sonra ona dönüyorum. "Kalıyor musun?"

"Elbette," diyor. "Onu serbest bıraktıklarında sana haber veririm." "İyi adam."

Onu sırtından alkışladım ve devasa FBI binasından çıktım.

Kaldırımında bir araba beni bekliyor. Adriano Range Rover'ın yanında duruyor, yolcu tarafındaki kapıya yaslanmış.

Geldiğimi görünce doğruldu. "Bok gibi görünüyorsun," diye yorum yapıyor.

"Bütün geceyi bir FBI sorgu odasında geçirmek gibisi yok." El ele tutuşuyoruz ve Adriano ciddi bir bakışla beni sabitliyor. Sonra beni bırakıyor ve arabanın kendi taraflarına geçiyoruz.

"Üzerinde ne vardı?" diye soruyor biz havalanırken.

"Ellerinde bir bok yok," diye alay ediyorum. "Beni çarmıha çivileyebilecekleri hiçbir şey yok."

"Güzel," diyor Adriano, belli ki rahatlamış. "Peki ya Charlotte?" "Onu bir süre daha gözaltında tutacaklar."

Kelimeler çıkarken dilimi yakıyor.

"Konuştuğum menajer konuştuğunu ima etti." diye ekliyorum.

"Ama onlara ne verebilir?" Adriano soruyor. "Somut bir şey değil."

"Biraz zarar vermeye yetecek kadar."

Bir an için bunu düşünür. "Hayır. Konuşmayacak." "Nasıl emin olabiliyorsun?" Şeytanın avukatını oynayarak soruyorum.

"Çünkü," diye karşılık veriyor Adriano, "seni gerçekten önemsediyini düşünüyorum."

Dikiz aynasında küçüldükçe gözüme batan FBI binasına bakıyorum.

Orada bir yerde.

Dışarı çıktığında ona ne yapacağımı bilmiyorum. Ona ne diyeceğimi.

Tek bildiğim, onu kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım, bütün binayı yakacağım.

"William onu çıkarabileceğini düşünüyor," diyorum.

Adriano omzumu sıkarak, "O zaman yapacak," diye beni temin ediyor.

"Bırak ne için para alıyorsa onu yapsın. Bırak da eve gidelim."

İç çekiyorum ve koltuğa yaslanıyorum. Arabanın gürültüsü rahatlatıcı. Ateşli beynimi yatıştırmak için beyaz gürültü.

Ama düşüncelerim korkutulmayı reddediyor. Aynı konular üzerinde tekrar tekrar yarışıyorlar.

Charlotte.

Kazimierz.

Evie.

Ladipo.

Jacobsen.

Milyonlarca farklı şey beni milyonlarca farklı yöne sürüklüyor. Bu yeni bir şey değil. Don olmanın doğasında var.

Ama daha önce hiç kaybedecek bir şeyim olmamıştı. Şimdi... sevdiğim her şey tehlikeydeymiş gibi hissediyorum. Gözlerimi açıyorum. "Evie hakkında yeni bir şey var mı?"

Adriano'nun ifadesi değişir.

"Raffaele haftalardır onun peşinde," diye itiraf ediyor. "Ve... hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

"Sonya Polonyalılarla çalışıyor," diye cevap veriyorum karanlık bir şekilde. "Görünüşe göre, onun izlerini örtmek için hiçbir masraftan kaçınmıyorlar."

"Bu da onun sandığımızdan daha üst rütbede olduğu anlamına geliyor."

Gösterge paneline sinirli bir yumruk indirdim. "Birkaç hafta önce ölmüştü. Şimdi çocuğum onda."

"Evie'yi geri alacağız," diyor Adriano. "Yemin ederim."

"Ama ne zaman?" Talep ediyorum. "Nasıl? Ve ne pahasına?" Sessizliğe gömülüyor. Bu bana verebileceği bir cevap değil. Kimse veremez.

CHARLOTTE

Saatlerdir sorgu odasında oturuyorum. Bunca zamandır buraya kimse gelmedi.

Kavruldum. Yorgunum. Ve
üşüyorum. Gerçekten soğuk.

Kutup soğuğu.

Tavanın köşesinde soğuk hava püskürten havalandırma delikleri var.
Onları kapatmak için serçe parmağımı verirdim.

Eminim amaç da budur. Sadece saçma bir manipölasyon taktiği.

Bu yüzden başımı eğip kollarımı kendime doladım. Bir duvarı kaplayan dev aynaya bakmamak için her şeyi yapıyorum.

O camın diğer tarafında ne olduğunu bilecek kadar polis dizisi izledim.

Beni izliyorlar.

Neden beni izliyorlar? Neden

benimle *konuşmuyorlar*?

Kapı nihayet açıldığında rahatlayacağımı sanıyorum ama tek hissettiğim kendi korkum. Kendi yalnızlık duygum.

Artık kime güvenebileceğimi bilmiyorum.

Kimin için savaştığımı bile bilmiyorum.

Kapı açıldığında bu bilmeceleri çözmeye daha yakın değilim.

Odaya giren kadın moda podyumlarında boy gösterecek kadar güzel. Uzun boylu, zayıf, siyahi. Koyu renk saçları kalın örgülerle arkadan bağlanmış, güçlü çene hattını ve zarif elmacık kemiklerini vurguluyor.

"İyi akşamlar, Bayan Dunn," diyor. "Ben Ajan Ladipo." "Merhaba," diye ciyaklıyorum, sesimin ne kadar titrek ve kararsız çıktığına sinirlenerek.

"Rahat mısınız?" diye soruyor kibarca. "Size biraz su getireyim mi?"

"Evet, lütfen," diye yanıtlıyorum.

Aynaya bakar ve başını sallar. Biraz sonra kravatlı genç bir adam elinde dolu bir bardak suyla içeri giriyor. Önümdeki masaya koyuyor ve tek kelime etmeden aceleyle geri çıkıyor.

Ajan Ladipo masanın karşı tarafındaki tekli koltuğa oturuyor ve bana dostça bir gülümseme veriyor. Samimi, sıcak ve içten görünüyor.

Buna zerre kadar güvenmiyorum.

Suya uzanıyorum ve hızlıca boşaltıyorum. Bardağı masaya geri koyduğumda, kuruyan boğazım temizlenmişti.

Hava sıcaklığı da değişmiş gibi görünüyor. Sonunda ısınmak için kendime sarılmayı bırakabilirim.

Burada hiçbir şey için dikkat dağıtıcı Ben itibaren ve Çelik gözlü Dedektif beni izliyor.

"Şimdi iyi misin?" diye soruyor. "Rahat mısın?"

Etrafıma bakıyorum. "Bir hapishane hücresinde olabileceğin kadar rahat." Ajan Ladipo kaşlarını kaldırıyor. "Sorgu odası." "Tanrım," diye nefes alıyorum. "Bu kulağa çok daha kötü geliyor."

Özür dileyerek gülümsüyor. "Gergin olmana gerek yok."

"Hayır mı?" İnanamayarak sordum. "Çünkü evime zorla girildi ve kelepçelenerek dışarı çıkarıldım."

"Özür dilerim. Travmatik bir durum olmalı."

Beni sahte bir güven duygusuna sokmaya çalıştığını biliyorum. Ama eğer amaç buysa, beni bu odaya tıkıp saatlerce sessizce acı çektirmek bana sorarsanız tuhaf bir hareket gibi görünüyor.

"Hayatım travmatik geçti," diye iç geçiriyorum. "Bunu da listeye ekleyeceğim." "Aslen nerelisin?" diye soruyor.

"Burada olmaz."

"Ve bu şehri seçtiniz çünkü...?"

"Annemden olabildiğince uzaktaydım." Kıkırdıyor.

"Bunu anlayabiliyorum."

Beni yatıştırmaya çalışıyor. Beni gevşetmeye.

Ama neden burada olduğumu unutmadım.

Bu kadar ileri gitmelerinin tek sebebi Lucio. Onu kirletmek istiyorlar. Benim zayıf halka olacağımı düşünüyorlar. Beni doğru sıkıştırırlarsa öten küçük kanarya.

Beni küçümsüyorlar.

"Size birkaç sorum olacak Bayan Dunn." "Avukatım olması gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Eğer bir avukata ihtiyacınız varsa, sizin için bir tane bulabiliriz-" "Bu hoşuma giderdi."

"...Ama," diye devam ediyor, "eğer yanlış bir şey yapmadıysanız, avukata gerek yok, değil mi? Sadece doğruyu söyle ve her şey çabucak çözülsün."

"Bunu söylemeye iznin olmadığına eminim," diye belirttim.

Göz kırpıyor. "O zaman bu aramızda kalsın hanımlar, olur mu? Sadece dostça bir tavsiye."

Ajan Ladipo biraz eğiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. Bir kız arkadaşının diğerine sırrını açtığı bir ifade takınıyor.

"Charlotte," dedi soyadımı tamamen atarak, "sorularıma cevap verir ve işbirliği yaparsan bu daha kolay olacak."

Ses tonunda ya da ifadesinde herhangi bir tehdit eğilimi yok gibi görünüyor.

Ama bu orada olmadığı anlamına gelmez.

"Bir bardak su daha alabilir miyim lütfen?" Mırıldanıyorum.

Dedektif Ladipo sandalyesine yaslanıyor ve yavaşça başını sallıyor. Sessizce oturuyoruz. Öncekiyle aynı rutin: Bir kapı açılıyor. Biri içeri giriyor. Önüme bir bardak su koydular.

Ama ilk kez giren aynı genç adam değil. Bu seferki farklı. Daha yaşlı.

Ve en çılgını... tanıdık.

Bardağı dikkatli elleriyle yere bırakırken yüzüne bakıyorum. Onu daha önce nerede görmüştüm?

Yuvarlak gözlüklü. Dağınık kahverengi saçlar.

Yapbozun parçaları bir araya geliyor. Onu nereden tanıdığımı anladığımda gözlerim kocaman oldu.

"Savoretti'nin yakınındaydın!" Haykırıyorum. "Siz geçerken ben otobüs durağında oturuyordum."

Meslektaşına şöyle bir bakıyor, bana bir baş selamı veriyor ve tek kelime etmeden odadan çıkıyor.

"Beni takip mi ettirdin?" Ladipo'ya dönerek soruyorum. "Evet."

"Neden?"

"*Neden?*" diye sordu küçük bir gülümsemeyle. "Güçlü bir mafya grubuyla çalışıyor gibi görünüyorsun. Ama yine de başka bir güçlü mafya babasının evindesin. Bunu anlamama yardım et Charlotte."

"Benim kendi dairem var."

"Bunun parasını Lucio Mazzeo ödedi, değil mi?"

Tereddüt ediyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Biz ve FBI, Charlotte," o diyor ki
küçümseyerek. "Araştırıyoruz."

Başımı salladım. "Ben hiçbir şeye karışmadım."

Gülümsüyor. "Buna inanmanın benim için neden zor olduğunu anlayabilirsin." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Bir avukat istiyorum, lütfen."

"Ve bir tane alacaksın," diyor bana. "Ama o gelene kadar... kalıp sohbet etmemin bir sakıncası yok, değil mi?"

Aslında umursuyorum.

Ama söylemenin yararlı olacağını sanmıyorum. Saklayacak bir şeyim olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Ben de cevap olarak omuz silktim ve suyumdan bir yudum aldım.

"Polonyalıların ring kızı olma işini nasıl aldın?" diye soruyor.

"Polonyalılar için çalıştığımı hiç bilmiyordum," diye yalan söyledim. "Bana bir iş teklif edildi ve ben de kabul ettim. Bir kız bir şekilde para kazanmalı, değil mi?"

"Peki Lucio Mazzeo ile bağlantınız nedir?"

"Hiçbir bağlantımız yok," diye cevap veriyorum. "Ben onun dadısıyım."

Ladipo, "Kaynaklarım kızının artık onun gözetiminde olmadığını söylüyor," diyor. En ufak bir ifade kayması için yüzümü dikkatle izliyor.

"Sanırım Şimdi annesinin yanına d6ndü?" Ben 6neririm.

Umarım bu sorulara cevap vererek kendi ayağıma kurşun sıklmıyorumdur.

Daha da 6nemlisi, umarım bu sorulara cevap vererek Lucio'yu ayağından vurmuyorumdur.

"Lucio Mazzeo'nun kızı artık evde olmadığı halde onunla bu kadar 6ok vakit ge6iriyor olmanız bana ilgin6 geliyor," diye belirtiyor. "Sonu6ta, bakacak kimse yoksa dadı olarak hizmet vermenize gerek yok, değil mi?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden ona

bakıyorum. "Charlotte?"

"Evet?"

"Burada olduk6a ciddi su6lamalarla karşı karŐıyasın," diyor bana. "Bay Mazzeo gibi tehlikeli bir adam i6in g6nah ke6isi olmanızı istemem."

"Bana ne anlatmaya 6alıŐıyorsun?" diye sordum.

"Size s6ylüyorum, eğer bize bildiklerinizi anlatırsanız - her iki grup hakkında, İtalyanlar ya da Polonyalılar - sizi koruyabiliriz," diye ısrar ediyor. "Sana karşı yapılan su6lamaların ortadan kalkmasını sağlayabiliriz."

Bir s6re ona baktım. "Onları ispiyonlamamı istiyorsun."

"Hak ettiğiniz hayat i6in ikinci bir őansa sahip olmanızın tek yolu budur."

G6zlerimi ona dikeyorum ve sandalyeme geri oturuyorum. "Bir avukat istiyorum." "Charlotte -"

"Avukat."

"Ben sadece sana g6z kulak olmaya 6alıŐıyorum-

" "Hukuk. Yer."

"Bana bildiklerini anlatırsan, seni koruyabiliriz-"

"Avukat *istediğimi* söyledim!" Ladipo

hemen sustu.

Ben de kendimi biraz şaşırtıyorum.

Eskiden olduğum Charlotte Dunn gibi konuşmuyorum.

Aylar önce o iğrenç apartmanda Mickey'den kaçan kişi.

Annemin onu tekrar tekrar azarlamasına izin veren kişi. Sesim

güçlü geliyor. Güçlü.

Korkmuş olabilirim ama bu korkuya rağmen harekete

geçmeye istekliyim. Lucio Mazzeo gibi konuşuyorum.

Ve Ladipo bilir O. Onun Çene sıkar Sıkı. Bu "dost koruyucu" havası bir anda kayboluyor.

Sandalyesini geriye itiyor ve masadan kalkıyor.

Metal ayakların beton zeminde çıkardığı ses rahatsız edici ama irkilmiyorum. Kımıldamıyorum.

Topuklarının üzerinde dönüp sorgu odasından hışım la çıkmadan önce bir an için bakışlarını soğukkanlılıkla karşılıyorum.

Kapı kapanmaya fırsat bulamadan hemen ardından başka biri içeri girer.

"Charlotte Dunn?" diye soruyor adam.

Ufak tefek, cılız, saçları ağarmış ve kel bir adam. Gümüş grisi bir takım elbise ve son derece buruşuk görünen beyaz yakalı bir gömlek giyiyor.

"O benim."

"Ben William Henley," dedi bana elini uzatarak. "Bugün avukatınız olarak görev yapıyorum."

Bir kitabı kapağına göre yargılamak istemem ama adamın gelişigüzel görünüşü pek güven vermiyor.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Henley."

"William, lütfen," diyor ve Ajan Ladipo'nun az önce boşalttığı sandalyeye doğru yürüyor. Sandalyeyi masanın etrafından dolaştırıyor ve oturmadan önce yanıma yerleştiriyor.

"Bay Mazzeo'nun işleriyle ilgili tüm konularda danışmanlık yapıyorum," dedi bana. "Artık sizin de ait olduğunuz bir kategori."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Lucio'nun avukatı mısınız?" "Evet, doğru."

"Nerede o?" Ben soruyorum. "O iyi mi?"

William sesini alçaltarak, "O iyi," diyor. "Çoktan çıktı." "Oh. Bu iyi."

"Merak etme. Seni de buradan çıkaracağım."

"Bana karşı suçlamaları olduğunu söylüyorlar."

"Bunu herkes için söylerler." William elini sallayarak bunu reddediyor. "Hiçbir anlamı yok. Sadece seni korkutmaya çalışıyorlar. Dur tahmin edeyim: Hapisten bedava çıkmak için Lucio'yu ihbar etmeni mi istediler?"

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Evet."

Hemen hemen." "Onlara bir şey verdin mi?"

"Zaten bilmedikleri bir şey değildi," diyorum dürüstçe. "Beni dadısı olarak işe aldığını doğruladım ama hepsi bu kadar."

"Size Polonya MMA ringindeki işinizi sordular mı?"

"Evet. Ama ajansa bunun sadece bir iş olduğunu söyledim. Kimin için çalıştığımı bilmediğimi söyledim."

"Güzel," diyor William. "Bu çok iyi."

"William," diyorum, "çok şey biliyor gibi görünüyorlar. Neredeyse..."

"Evet?"

"Sanki birileri Lucio'yu içeriden ihbar ediyormuş gibi görünüyor."

Yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyor. Aslında, düpedüz ezilmiş görünüyor.

"Bu bir olasılık," diyor. "Ama bunu başka bir zaman tartışabiliriz. Bana bir dakika verin."

Tekrar ayağa kalkıyor ve kapıdan dışarı çıkıyor. İnce mavi dosyasını geride bıraktı. İçine bir göz atmak istiyorum.

Yine de bana bakan iki yönlü aynanın farkındayım. Bu yüzden ellerimi kendime saklıyorum.

Bir saniye sonra William eşikte yeniden belirir.

"Tamam, Bayan Dunn," der. "Hadi gidelim."

Ona bakmak için koltuğumda döndüm. "Ne?"

"Gitmekte özgürsün."

"Şu anda mı?"

"Hemen şimdi," diye onaylıyor. "Ve dosyamı da yanında getir."

Ayağa kalkıyorum ve kapıya doğru yönelmeden önce dosyayı alıyorum.

"Teşekkürler," diyor William dosyayı elimden alırken.

"Gerçekten gitmekte özgür müyüm?"

İnanamayarak sordum. "Bir kuş kadar özgürsün."

Buradan uçup git."

Sorgu odasından çıkarken, büyük koridorun karşısındaki Ajan Ladipo'yu fark ediyorum. Savoretti'nin dışında beni gözetleyen gözlüklü adamın yanında duruyordu.

"Eminim tekrar görüşeceğiz Bayan Dunn," diye sesleniyor ben geçerken. Gördüğüm kadarıyla yine soyadına dönmüş. Artık Ajan İyi Kız yok.

"Umarım öyle değildir."

Cevabını bekleme zahmetine girmeden William'ı FBI binasının dışına kadar takip ediyorum.

Arabası park yerinin köşesinde bekliyor. Son derece iyi maaş alıyor olması gereken biri için bu kadar sade olması beni şaşırttı. Tamamen sıradan kahverengi bir Buick, birkaç yaşında.

Ona yaklaşıyor.

Tek kelime etmeden yolcu koltuğuna geçtim ve kemerimi bağladım. Burası onun gibi kokuyor; tıraş losyonu ve sigara. Sorgu odasındaki bayat kahve ve dezenfektan kokusundan daha iyi.

Ayrılırken rahat bir nefes alıyorum. Bu binanın arkasını gördüğüm için çok mutluyum.

Ama yine de geçmişe bakmaktan kendimi alamıyorum.

"İlk kez mi sorgu odasına giriyorsun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Ve umarım sonuncusu olur."

Kıkırdıyor. "Lucio ile asla bilemezsin."

"Beni oradan çıkarmak için torpil yapması mı gerekti?" William sözünü sakınmadan, "Evet," diye yanıtlıyor.

Bu üzerinde düşünülecek bir şey. Beni orada çürümeye terk etmedi.

Bu.. güzel. Bence de.

"Ne zamandır Lucio'nun avukatısınız?" diye sordum.

"Bakalım. 1989... yani, birini taşı... Otuz yıldan fazla." "Vay canına. Yani onu uzun zamandır tanıyorsun?"

"Küçüklüğünden beri," diye yanıtlıyor William. "O z a m a n l a r farklıydı."

"Nasıl farklı?" Hiçbir şeyi kaçırmamak için koltuğumda dönerek soruyorum.

William omuz silkiyor. "Sessiz bir çocuktu," diyor bana. "Her zaman bir köşede, burnu bir kitapta."

"Okumak mı?" Ağzımdan kaçırdım. Adamla ilgili deneyimlerimle bunu bağdaştırmak zor.

William kıkırdar. "Oh, evet. Kadınları kendinden geçiren o etkileyici kaslara sahip olmadan önce küçük bir kitap kurduydu."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben bayılmadım."

Yani, içimden yaptım. Birazcık. Ama bunu başka kimse bilmiyordu.

William bana hiç inanmadığını ima eden bir bakış attı. "Ne?" "Ne?" diye sordum. "O benim tipim değil."

"Hayır mı?" William soruyor. "Bu yüzden mi orada ağzını kapalı tuttun ve onun hakkında hiçbir şey söylemedin?"

"Ben... ben... bunu yaptım çünkü-"

"Dinle Charlotte," diye araya giriyor William. "Bir hiç gibi göründüğümü biliyorum. Ama bu mahallede birkaç kez bulundum. Gördüğüm zaman anlarım."

"Neyi biliyorsun?"

"Aşk," diyor basitçe. "Aşk."

LUCIO

MAZZEO KONAĞI

Ön kapıdaki Giovanni'den mesaj aldığımnda mutfaktaydım.

O burada.

Kıpırdamadan duruyorum. Bir dakika sonra ayak sesleri duydum.

Evdeki tek ses bu. Mermer döşemelerimdeki yorgun ayakların sessiz *şuş-şuş-şuş* sesleri.

Ve sonra o burada. Yine mutfagımda duruyordu. Beni gördüğünde adımı fısıldıyor.

Sadece ismim. Başka bir şey yok.

"Lucio..."

Bitkin görünüyor.

Saçları dağınık ve topuzundan kaçıyor. Gözleri kan çanağına dönmüş, irislerinin mavisini azaltıyor. Tüylü, büyük boy bir hırkanın altında siyah bir eşofman altı ve beyaz bir atlet.

Ve yine de güzel olmayı başarıyor. "Charlotte,"

diye mırıldanıyorum karşılığında.

Bir an için senkronize nefes alıyoruz.

"Beni dışarı çıkardığın için teşekkürler."

Onunla göz göze gelmedim. "Polonyalılar kesinlikle bunu yapmayacaktı."
Bu acı bir yorum. Dudaklarımdan çıkar çıkmaz bir parçam pişman oluyor.
Ama eğer bu onu etkiliyorsa, hiçbir şey
söylemiyor. Uzun süre sessiz kalır.

Sonra benden sadece birkaç adım ötedeki tezgâha doğru yürüdü.

"Hiçbir şey söylemedim, biliyorsun," diyor gözlerime bakmadan. "Bana
bir sürü soru sordular ama onlara hiçbir şey vermedim. Ben böyle bir şey
yapmazdım."

Yavaşça başımı salladım. "Sormayacaktım."

Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğiliyor ve alnını tezgâha bastırıyor.
Onu görmek bile beni yoruyor.

Kafamın içinde bir ses beni ona gitmeye zorluyor.

Saçlarını alnından geriye doğru tara.

*Kollarınızda eriyene kadar omurgasından aşağı
öpün. Onu yatağa taşı ve uyuyana kadar usulca
becer.*

Bunun yerine olduğum yerde duruyorum ve tırnaklarımı avuçlarıma öyle
bir geçiriyorum ki, deri kırıldığında kanın sıcak damlasını hissediyorum.

"Her neyse," diyorum huysuzca, "geç oldu ve polislerin gözünün hâlâ
üzerinde olup olmadığını bilmiyorum. Yani bu gece burada kalabilirsin.
Ama sadece bu gece."

Sonra, aptalca bir şey yapmadan önce, kapıya yöneliyorum.

"Bana daha ne kadar kızgın kalacaksın?" diye soruyor geri çekilen
sırtıma.

Kısa kesiyorum.

Arkamı dönmemem gerektiğini biliyorum.

Karışmayın.

İşleri olduğundan daha karmaşık hale getirmeyin.

"Lucio, bana bak. En azından bunu yapabilecek kadar erkek ol."

Bu dramanın içine çekilmeyi reddederek çenemi sıkıyorum. Bu saçma dramaya şu anda ihtiyacım yok.

Ama işi bitmedi.

"Bay Kodaman Don, silahları ve aptallardan oluşan çevresiyle. Bay Hiçbir Şeyden Korkmayan. Bir de kendine bak. Gözlerimin içine bile bakamıyorsun. Sen bir korkaksın, biliyorsun. Sen lanet bir korkaksın."

Yemi yuttum.

Arkamı döndüm ve onunla yüzleştım. Kızgın bir öfke bekliyordu. Bu yüzden sakın kaldım.

Öfkem yüzeyin altında kaynıyor elbette. Ama kontrol altında.

Şimdilik.

"Cevap ver bana," diye çıkışıyor. "Kinini daha ne kadar tutacaksın?"

"Kızım bana döndüğünde," diyorum ona tehlikeli bir ses tonuyla. "Ve hayatımızdan sonsuza dek çıkarsın."

Sanki ona vurmuşum gibi geri

çekiliyor. Bir an için öyle hissettim.

Bu çok alçakça bir darbe. Ama geri almıyorum.

Aramızdaki bu garip, zehirli şeyin kontrolden çıkmasına izin verdim. O bir varlık değil, bir yük haline geldi.

Ve bu benim suçum. Bu benim hatam. Buna sebep olduğum için suçu üstleneceğim. Ama düzeltmek için de sorumluluk alacağım.

Bu da Charlotte'un benim için ne ifade ettiğinin farkına varmasını sağlamakla başlar: Hiçbir şey.

Mutfak adasının etrafında dönerek önümde duruyor. Artık aramızda hiçbir engel yok.

Havanın yüklü, çatırdayan bir statikle kıvılcımlandığını hissedebiliyorum.

"Şu haline bak, orada durmuş ahlaki üstünlük taşıyorsun," diye feveran ediyor, gözlerindeki ateş yeniden parlıyor. "Sen lanet olası bir ikiyüzlüden başka bir şey değilsin."

"İkiyüzlü, hm?"

"Evet! İkiyüzlü," diye bağırıyor. "Sana yalan söylediğim için çok kızsınsın. Peki ya sen, ha? Bana ne seçenek sundun? Beni tutsağın yaptın. Beni bu eve getirip lanet olası bodrumuna attığında başka seçeneğim yoktu."

Yaklaşıyor ve öfkeli bir parmağını göğsüme saplıyor.

"Bu çok güven uyandırıyor mu Lucio? Yaratıyor mu? Evet, güvenine ihanet ettim. Ama önce sen yaptın."

"Bu tamamen farklı bir şey," diye homurdanıyorum. Ona doğru ilerleyerek topuklarının üzerinde geri dönmeye zorluyorum.

"Öyle mi? Pekala," diyor, melodramatik bir şekilde odaya bakarak, "hepimiz dinliyoruz! Devam et o zaman, nasıl olduğunu anlat! Neden haklı olduğunu söyle!"

"Bu eve ilk geldiğinde seni tanıımıyordum," diye tısladım. "Beni Polonyalıları ihbar etmeyi ve kızımı riske atmayı seçtiğinde beni tanıyordun. *Onu* tanıyordun."

"İkiniz hakkında da kimseye bir şey vermedim!" diye ağlıyor.

Gözleri yaşlarla dolmuş ama yine de onları kırıştıtararak uzaklaştırmayı başarıyor.

"Bunu durdurmaya çalıştım. Gittim ve Xander'a artık bunu yapmayacağımı söyledim. Denedim..."

Yaklaşıyorum. O geri adım atıyor.

Yaptığımız çılgınca, boktan bir dans.

Yerimiz kalmadı ama. Duvar Charlotte'un arkasında beliriyor.

Geri çekilecek fazla yer yok.

"Belki daha çok çabalasaydın," diye hırlıyorum, "Evie hâlâ burada olurdu."

Sözlerimden etkilenererek kısa kesiyor. Ya da belki de sözlerimdeki zehir peşini bırakmıyor.

Sağ gözünden düşen tek bir damla yaşı izliyorum. Işığı yakaladıkça parlıyor ve yanağından aşağı yuvarlanıyor.

O tek gözyaşını görmek kendimden nefret etmeme neden oluyor.

Yaptıklarını savunmaya çalışmanın ağırlığıyla dudaklarının titremesini izliyorum.

Ve sonra durdu. Söyleyeceği her şeyi geri yutuyor. Gözlerini kapatır ve vücudu hareketsiz kalır.

Gözlerini tekrar açtığında, boyun eğmiş görünüyor.

Aylar önce onu kıracağıma yemin ettiğimde istediğim şey bu muydu?

Bu bir zafer gibi hissettirmiyor.

Charlotte topuklarının üzerinde dönüp mutfaktan çıkarken bana bir bakış bile atmıyor. Sürgülü cam kapıdan geçip havuzun güvertesine çıktı.

Üzerindeki hırkayı çıkarıp bir kenara fırlatıyor. Kaşlarımı çatarak onu takip ediyorum.

O ne halt ediyor?

Sonra beyaz atletini çıkarıyor ve göğüslerini mükemmel bir şekilde saran sade siyah sütyenini ortaya çıkarıyor.

Soyunmasında çılgınca, umutsuz bir yoğunluk var. Ele geçirilmiş bir kadın gibi.

Eşofmanlarını çıkarıyor. Onlardan dışarı adım atıyor. İkinci bir bakış atmadan onları tekmeleyip uzaklaştırıyor.

Havuzun kenarında sütyeni ve ona uygun siyah külotundan başka bir şey giymeden duruyor.

Titreyerek nefes alıyor...

Ve doğrudan parlayan havuza dalıyor.

Zarif bir dalış.

Ve her nasılsa, kederli bir dalış.

Bir daha yüzeye çıkacağından emin olmayan ve öyle ya da böyle çok da umursamayan biri gibi.

Vücudu suda neredeyse hiç sıçramadan ilerliyor. Tekrar yukarı çıkmasını bekliyorum.

Yapmıyor.

Bekliyorum.

Hala bir şey yok.

Ne oluyor lan?

Ne haltlar karıştırdığını merak ederek havuzun güvertesine doğru ilerliyorum.

Sonra onu gördüm.

Havuzun en dibine batmış durumda. Yüzü koyu renk saçlarının girdaplı bulutunun ardında saklı.

Bekliyorum.

Sadece bir dakika oldu.

Ama yine de suyun altındayken bu çok uzun bir süre. "Charlotte!" Ona doğru havlıyorum.

Beni duyduğuna dair en ufak bir işaret bile vermiyor. Pozisyonu yavaşça değişmeye başlıyor. Gevşemeye. Buruşmaya.

Neredeyse bayılmak üzereymiş gibi. "Siktir," diye mırıldandım. "Charlotte. Charlotte!"

Hiçbir şey.

Ve kendimi rol yapmaktan alıkoyamıyorum.

Boxer külotumla orada durana kadar kıyafetlerimi yırtıp atıyorum.

Sonra havuza dalıp dibe doğru tekmeliyorum.

Kulak zarlarımdan soğuk su akıyor. Aşağı doğru bıçaklanırken nefesim öfkeli baloncuklar halinde kaçıyor.

Ben yaklaşırken kımıldamıyor. Burada olduğumu biliyormuş gibi bile görünmüyor.

Uzuvları suyun içinde tembelce sürükleniyor. Her şey yeşil ve mavinin alacalı tonları ve ışıkların uzak beyaz parıltısı.

Bileğini tutuyorum. Daha fazla baloncuk görüşümü engelliyor. Ama en azından onu kollarımın arasına aldım.

Ayaklarım sert beton zemini buluyor. Yerleştiriyorum, topluyorum ve tekmeliyorum. Charlotte'un gevşek bedenini kavradığım gibi yüzeye fırlıyoruz.

İçeri girdiğimizde ciğerlerim yanıyor. İkimiz de açgözlü ciğerler dolusu hava emiyoruz.

Yerimde durdum ve ona baktım.

Kollarımda çok kırılğan. Elmacık kemiklerinin soluk çizgisi. Dudaklarının ince kıvrımı.

Sonra bir kez öksürüyor, bir kez daha öksürüyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Nerede olduğunu anladığında çenesini sıktı. Ben onu bırakıp birkaç metre uzağa süzülmesine izin verene kadar beni itiyor.

Ne söylemem gerektiğine dair en ufak bir fikrim olmadan gidişini izliyorum.

Beni şaşırtarak geri çekildi ve yüzüme doğru büyük bir su dalgası sıçrattı.

"Siktir git! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ben mi?" diye soruyorum kuşkuyla. "Aklını mı kaçırdın sen? Seni ben kurtardım!"

Kızgınlıkla başını sallar. "Kurtarılmayı ben istemedim."

"Kurtarılmaya ihtiyacın olduğu kesin!"

"Ben iyiydim. Sadece... her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı." "Kendini öldürerek mi?" Kükredim.

Bana ters ters bakıyor. "Kendimi öldürmeye çalışmıyordum."

"Olmadığına eminim. Adına ne derseniz deyin, burada olmuyor. Zaten başımda yeterince bela var. Polislerden saklamak için başka bir cesede ihtiyacım yok."

Gözlerinde öfke parlıyor. "Nerede durduğumu bilmek güzel," diye alay ediyor. "Mazzeo yemek kitabındaki bir başka sorumluluk."

"Charlotte-"

Cümlemi bitirmemi beklemedi. Yüzüme daha fazla su sıçratıyor ve havuzdan çıkmaya çalışıyor. Ama yanından geçerken onu yakaladım.

"Bırakın beni!" diye bağırıyor.

"Kesin şunu! Bir saniye bekle."

"Ne için?" diye tıslıyor dişlerini sıkarak. "Pislik gibi davranmayı bırakman için mi? Çünkü bu yakın zamanda olacak gibi görünmüyor."

"Seninle konuşmaya çalışıyorum," diye homurdandım.

Ki bu doğru. Yine de kollarımda neredeyse çıplak olduğu gerçeğinin ne kadar farkında olduğum karmaşık bir durum.

"Oh, şimdi mi konuşmak istiyorsun?" diyor bana dönerek. "Şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

"Charlotte-"

"Yapma bunu!" diye tersliyor, manik hareketleriyle daha fazla suyu yerinden oynatıyor. "Sakin ve soğukkanlı davranıp beni psikopat biri gibi gösterme. Beni uçurumun kenarına iten sen olduktan sonra olmaz. Bana söylediğin ve yaptığın onca şeyden sonra-"

Geniş bir elimle onu yanaklarından tutup kendime doğru çekiyorum.

Sonra ağzımı onunkinin üzerine indiriyorum. Sessizleşiyor ve bunu kabul ediyor, öpücüğün içinde eriyor.

Dudakları ayrılıyor ve eli yan tarafıma geliyor... Ve sonra içinde bir şey kırılıyor.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve dudaklarımız bir kez daha birbirinden ayrılırken beni kendisinden uzaklaştırdı.

"Sen bir pisliksin," diye ikinci kez tıslıyor. "Bana bir daha asla dokunma."

Sonra gitti, havuzun kenarına doğru tekmeleyerek uzaklaştı.

Sudan çıkıp güverteye tırmanıyor. Ben de arkasından onu takip ediyorum.

"Benden uzak dur dedim," diye emrediyor su küçük, sıkı bedeninden aşağı akarken.

Komutunu görmezden geliyorum ve koluna yapışıyorum. Bileğini yakaladığımda, eve doğru koşmadan önce onu kendime doğru çeviriyorum.

Tutuşuma karşı mücadele ediyor ama ben

bırakmıyorum. Kapana kısılmıştı, boştaki eliyle bana tokat attı.

Çenem sıkıştı ama bunun dışında bir tepki vermedim. "Daha iyi misin?" Söylüyorum.

"Yakınından bile geçmiyor," diye tıslıyor. "Bırak. Me.

Bırak." "Hayır."

Bana tekrar vurmaya çalışıyor ama elini kolayca engelliyorum.

Sonra hızlı bir hareketle onu arkaya doğru döndürüyorum, böylece kıcı zonklayan sikime doğru itiliyor ve cam kapıya doğru bastırılıyor.

Dudaklarım kulağına yaklaşıyor ve neredeyse onun çılgın kalp atışlarını duyabiliyorum. Ya da belki benimkini. Şu anda bile söyleyemiyorum.

"Bırak beni, Lucio!"

Adımı soluk soluğa söylemesi inleme gibi geliyor.

Bir yalvarışa benziyor.

Davete benziyor.

Sonra olacıklara engel olamıyorum. Elim kalçasını buluyor ve onu kendime daha da yaklaştırıyor.

Bir an hareketsiz kalıyor ve dilimin izine daha iyi erişebilmem için boynu geriye doğru kıvrılıyor.

"Dur..." diye fısıldıyor.

Ama vücudu bana aynı sinyalleri vermiyor. Kıcını sikime doğru itiyor ve ben de boynunu ısııyorum.

Ellerim sutyeninin ıslak kaplarının altından kaymadan önce vücudunun her yerinde geziniyor.

İnliyor ve meme uçlarının ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. Bir elim orada kalıyor, gergin tepesini okşuyor. Diğer elim vücudunda geziniyor.

Parmaklarımı külotunun içine sokup amının ıslak tümseğinin etrafında dolaştırıyorum.

"Lucio," diye fısıldıyor yine. "Ne bok yiyoruz biz?"

Ne bok yiyoruz biz?

Birlikte yaşadığımız berbat kimyadaki payını kabul ediyor.

Bunun iki yönlü bir yol olduğunu kabul ediyor. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor.

Benim ondan nefret ettiğim kadar o da benden nefret ediyor.

Ve tüm bu kaosun içinde bir yerlerde uğruna savaşmaya değer bir şey var. Parmaklarımı içine sokuyorum ve dudaklarından sarsıcı bir inilti çıkarıyorum.

Bana karşı geriliyor, hâlâ kıpırdanıyor ama bacakları isteyerek ayrılıyor ve parmaklarımı daha derine itmeme izin veriyor.

Yüzünü benimkiyle buluşmak için çevirirken eli tekrar boynuma uzanıyor. Umutsuzca öpüşüyoruz, bedenlerimiz birbiriyle boğuşuyor.

Ben parmaklarımı daha yoğun kullanırken öpücük kesiliyor. İnliyor, ben onu parmaklarken başı omzuma düşüyor.

Bir yatak ya da kanepe bulmak için onu içeri taşımayı düşünüyorum ama o kadar bekleyemem.

Sikim onun içinde olmak için can atıyor ve o da aynı derecede istekli görünüyor.

Yüzü bana dönük olacak şekilde kollarımda dönüyor. Eli hemen boxerımın içine, sikimin üzerine düşüyor ve elini sikimin etrafına sarıyor.

Mavi gözleri şehvetle parlayarak bana birkaç kez vuruyor.

Sonra eğilip alt dudağımı ısıyor, bırakmadan önce dişlerinin arasında hafifçe çekiyor.

Bununla nasıl savaşabilirim ki?

Havuz kenarındaki sandalyelerden birine tökezleyerek oturuyoruz. Havuzla şezlong arasında bir yerde onun külotunu çıkardım. O da benim boxer külotumu çıkardı.

Kontrolü ele alıyor, beni şezlonga doğru itiyor ve vücudumun üzerine çöküyor.

Hiç tereddüt etmeden, beni hazırlıksız yakalayıp sikimi bütün olarak yuttu.

"Siktir, *Micetta*..." İnledim.

Sanki açlıktan  l yormu  gibi sikimi emiyor. Yukarı aşağı zıplarken avucu tabanımı sarıyor, serbest bırakmadan ve her şeye yeniden başlamadan önce uzunluğumu tüketiyor.

H   çılgınca, h   inleyerek aşağı iniyor ve ta aklarımı yalamaya başlıyor.

"Charlotte..."

Eli dikle mi   aftıma pompalarken ta aklarımı emiyor ve yalıyor. Orgazmın yaklaştığını hissedebiliyorum ama onu geri çekmeye zorluyorum.

Henüz bunun bitmesine hazır değilim. "Buraya gel," diye homurdanıyorum.

 ki kez sorulmasına gerek yok.

Kendini yukarı kaldırıyor ve bana sarılıyor. Sikime batışını izliyorum.

Sürtünmesiz. Saf ve güzel, o kadar tatlı ki neredeyse boşalacaktım. O da benimle aynı savaşı veriyor.

 nsani olarak mümkün olduğu kadar uzun süre dayanmak.

Ama birbirimize kayna tığımızda, ne kadar derin olduğumu anlayabiliyorum.  kimizin de ne kadar yakın olduğunu.

Arkasına yaslanıp gece gökyüzüne bir inilti bırakırken sıkı duvarları etrafımı sarıyor.

Yukarı ve aşağı gidiyor, uzunluğumu  alı tırıyor. Göğüsleri zıplıyor. Onları avu lamak ve sıkmak için uzanıyorum.

Ağırlığını desteklemek için ellerini arkasına, kal alarımaya koymuş, beni sonuna kadar zorluyor, sadece bir an duraksıyor ve sonra kendini tekrar aşağıya bırakıyor. Yolun her santiminde dudaklarından yumuşak mırıltılar kaçıyor.

Başka bir dünyada kaybolmuş. Çok yavaş gidiyor.

O kadar yavaş ki kafam patlayacakmı  gibi hissediyorum.

Sikimi içine sokmak, kontrolü ele almak, canına okumak istiyorum.

Ama kendimi tutuyorum.

Kendime sabırlı olmamı söylüyorum.

Yavaş yanmak gibisi yoktur. Kırılma noktası bu yüzden her zaman daha yoğundur.

Meme uçlarını nazikçe çimdiklediğimde gözleri fal taşı gibi açılıyor ve benimkilerle buluşuyor. Yoğunluk artıyor.

Bana binmeye devam ederken göz temasını kesmiyor. Ben de öyle.

Sadece gözleri. Safir gibi mavi.

Amcığı. Islak ve sıcak.

Ve yüzlerimizin arasındaki boşlukta nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Görebildiğim tek şey o. Hissedebildiğim tek şey o.

Bir parçam çok mu ileri gittiğimizi merak ediyor. Bunu olmaması gereken bir şey haline getiriyorsak, asla olması gerekmeyen bir şey haline getiriyorsak, asla toparlayamayacağımız bir şey haline getiriyorsak.

Ama durmuyorum.

Ve o da bilmiyor.

Sikimin üzerinde biraz daha zıpladı ve sonra hareketini değiştirdi. Aletimin üzerine alabildiğine gömülüyor ve sonra kalçalarını ileri geri sallıyor.

Yeni bir his dalgası yaratıyor ve göğsümün derinliklerinden yeni bir lanet çıkarıyor.

Elleri göğsümde öne doğru düşüyor. Kalçalarını bulup sıkıca kavıyorum.

Daha hızlı ve daha hızlı gidiyoruz.

Bana çılgınca biniyor. ırpınıyor ve inliyor. İkimiz de terliyoruz. İkimiz de çok sert nefes alıyoruz. Sandalye altımda titriyor, her an yol vermeye hazır.

Adı dudaklarımdan döküldü. "Siktir... Charlotte..." Ağzını açıyor ve inlemeye başlıyor.

Nefes almaya başlar.

Bırakmaya başladı.

Ve onu orgazma sürüklediğimi biliyorum.

Artık geri durmak yok. Kalçalarını yakaladım ve aşağıdan ona çarpmaya başladım.

Onu sikimle kırmaya çalıştığımda gözleri büyüyor. Bana teslim oluyor. Artık tüm kontrol bende.

Ve onu tepemde parçalamak niyetindeyim.

Ben içine girerken o sadece bana tutunabiliyor. Olabildiğince sert.

Etlerimizin arpışma sesi beni daha da sinirlendiriyor. Kendimi kaybetmeye, patlamaya çok yakınım. Yine de ondan daha uzun süre dayanmaya kararlıyım.

O da aynısını yapmaya alışıyor.

Bu bir oyun, ilişkimizin en başından beri oynadığımız türden bir oyun ya da bu her ne haltsa.

Bir güç oyunu. Bir kontrol oyunu. Ama

kontrolünü hızla kaybediyor.

İnlemeleri yerini zevk çığlıklarına bırakırken gözlerindeki vahşi aresizlikte.

Kalçalarını biraz daha sıkı kavradım ve sertçe

ittim. Bir kere.

İki kere.

Onu kıran üçüncüsü.

"Oh, Tanrım!" Charlotte orgazmı onu sararken çığlık atıyor.

Duvarları agresif bir şekilde kasılıyor, sikimi boğuyor ve beni ıslatıyor.

Bu olduğunda kendimi tutamıyorum. İçimdeki her şeyi ona boşaltıyorum. Sanki ruhum da onun içine akıyor.

Ben boşalırken üstümde kalıyor, bana sarılıyor, ellerini göğsüme doğru uzatıyor.

Gözleri yorgunluk ve tükenmiş tutkuyla puslu. Vücutlarımız klorlu havuz suyu ve terle sıırsıklam.

Sonrasında uzun dakikalar boyunca tek duyabildiğim, bedenlerimiz o sikişin yüksekliğinden inmeye çalışırken kaotik nefes alış verişlerimizin sesiydi.

Başını eğik tutuyor, alnı karın kaslarıma değiyor. Ama üzerimden kalkmak için hiçbir girişimde bulunmuyor. Ben de onu zorlamıyorum.

Ellerim hâlâ kalçalarında, öylece uzanıyorum.

Bir saat gibi gelen dakikalardan sonra başını kaldırıyor.

Bakışlarımı karşılıyor ve tek kelime etmeden birbirimize bakıyoruz.

Sessizliği bozmamı bekliyorsa, hayal kırıklığına uğrayacak.

Hiçbir şey söylemiyorum.

İstemediğim için değil. Ama ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim olmadığı için.

Mavi gözlerinin biraz donuklaştığını görüyorum. Göz temasımızı kesiyor ve kısa bir süre sonra kendini üzerimden kaldırıyor.

Onun yokluğunda soğuk hava etrafımı sarıyor. Düşmanlarımin ellerinde çekebileceğim tüm işkencelerden daha kötü.

Sütyenine ve külotuna uzanırken titriyor. Belki soğuktan. Belki de başka bir şeyden.

Ama onları giymiyor. Sadece eşyaları alıyor ve eve doğru dönüyor.

Tek kelime etmeden, tamamen çıplak bir şekilde yanımdan uzaklaştı. Asla unutamayacağım bir görüntü.

Evin içinde kayboldu. Ve ben yıldızların altında öylece uzanıyorum... Ne halt ettiğimizi merak ediyorum.

CHARLOTTE

Çıplak ayakla yukarı çıkıyorum. Düşünmeden, otomatik bir içgüdüyle hareket ediyorum ama kendimi eski odamın kapısının önünde bulunca yine de şaşıyorum.

İçeri girebilirim. Orada mükemmel bir yatak var. Ve ben çok yorgunum. Kıvrılıp sızmak kolay olurdu.

Ama eşikten geçmeye çalıştığımda bunu yapamıyorum.

Bu oda Evie'ninkiyle bağlantılı. Anılarla dolu. Kahkahalarının yankılarıyla.

Bununla başa çıkamam. Bu gece olanlardan sonra olmaz.

Zaten yorgunum ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım. Küçük kızımın boş yatak odasını görmeye dayanacak enerjim olduğunu sanmıyorum. Onun dışarıda bir yerlerde olduğunu bilmekle. Korkmuş. Kafası karışık. Belki yalnız belki de değil, ama hangi seçeneğin daha kötü olduğuna karar veremiyorum.

Ben de yakındaki ortak salonda bir kanepeye çekildim. İç çamaşırlarımı kuruması için serdim ve hemen bir sersemliğin içine yığıldım.

Söylemeye gerek yok, gecenin çoğunda dönüp durdum.

Uyumayı başardığımda da kâbuslarla boğuşuyorum.

Lucio'nun kabusları. Beni beceriyor ve boşalmamı sağlıyor, sonra da ellerini boğazıma doluyor ve beni boğarak öldürüyordu.

Uyanmak için kendimi zorluyorum. Parmaklarım içgüdüsel olarak boynumda çırpınıyor.

Bu sadece bir rüya, Charlotte.

Kafamın içinde, bunu biliyorum.

Yine de kalbimde her şey çok gerçekçiydi.

Kalın dekoratif bir örtüye sarınmışım. Kısmen gece hava soğuduğu için, ama çoğunlukla altında çıplak olduğum için.

Kıyafetlerim kanepenin yanındaki koltukların üzerine serilmiş. Artık kuru olduklarına göre kalkıp sütyenimi ve külotumu giyiyorum. Sonra eşofmanlarımı giyiyorum ama atlet ve kazağımı görmezden geliyorum.

Pencereye doğru yürüyorum ve bahçenin bozulmamış güzelliğine bakıyorum.

Küçük bir çocuğun mekânı dönüştürmesi ve canlandırması çok tuhaf. Evie buradayken burası cennet gibiydi. Saf cennet.

Şimdi mi? Sadece bir bahçeye benziyor.

"Ahem."

Çıglık atıp etrafımda dönüyorum.

Ama Enzo'yu gördüğüm an rahatlıyorum. "Enzo," diye

mırıldandım. "Seninle burada karşılaşmak ne güzel."

Bana karmaşık bir gülümseme veriyor ve temkinli bir şekilde odaya

giriyor. "Henüz hazır değilsen geri gelebilirim."

"Ha? Sorun değil-oh, pardon." Karşısında sadece bir sütyenle durduğumu fark ediyorum, bu yüzden gözlerini saygıyla aşağıya çeviriyor. "Bir saniye."

Aceleyle koltuğa doğru ilerledim, gömleğimi aldım ve omuz silktim.

"Presto-change-o," diyorum hüzünlü bir gülümsemeyle. "Artık tamamen terbiyeliyim. İçeri gelin."

Odanın geri kalanına adım atarken yüzünde nazik bir sıcaklıkla bana bakıyor.

"Nasılsın?" diye soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse oldukça berbat," diye itiraf ediyorum. "Cehennem gibi birkaç hafta oldu."

"Duydum."

"Tam olarak ne duydun?"

"Düşman için çalışıyormuşsun" diyor.

Ses tonunda bir suçlama yok. Ama yine de tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum.

"Onlara hiçbir şey vermedim," diyorum usulca. "Ve onlara Evie'den de bahsetmedim. Onu asla bu şekilde tehlikeye atmazdım."

"Biliyorum."

Bu kelimeler düşmek dışarı . onun ağız
Hemen, Basitçe. Tamamen zorlamasız. Sanki dünyadaki en bariz
gerçekmiş gibi.

"Sen... sen mi?" Şok ve minnettarlık arasında kalarak kekeleyorum.

"Elbette," diyor Enzo. "Seni aylarca o çocukla birlikte izledim. Onu seviyorsun."

Yine, bunu söylerkenki rahatlığı kalbimi eritiyor.

Uzun bir süre ona baktım.

Sonra birkaç adım ileri atıp kendimi onun kollarına bırakıyorum.

Bunu kesinlikle beklemiyordu, çünkü şok içinde geri sendeledi ve neredeyse devriliyorduk.

Konuştuğunda sesi şaşkınlık içinde geliyor.

"Charlotte?"

Cevap vermiyorum. Ona sarılmaya devam ediyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum. Onun da bana sarılmaması umurumda bile değil.

"Charlotte?"

"Bana bir dakika verin," diyorum.

Bir saniye tereddüt ettikten sonra kollarının yukarı kalktığını hissediyorum. Sarılmaya karşılık veriyor ve ben de onu daha sıkı kavıyorum.

Görünüşe göre, buna ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamış gibi görünüyor, çünkü başımı okşamaya başladı.

Tanıdık, nostaljik bir jest gibi hissettirmeli. Bana çocukluğumu, annemin beni yatağa yatırdığı ya da hasta veya üzgün olduğumda beni yatıştırdığı zamanları hatırlatmalı.

Ama bu tanıdık bir hareket değil.

Beni yatağa yatıran bir annem yoktu.

Hastalandığımda ya da üzüldüğümde başımı okşayan bir annem olmadı.

Sahip olduğum tek şey kendimdi. Bu yüzden işler kötüye gittiğinde, genellikle kendi kendime ilaç alır ve günüme devam ederdim.

Dinlenme lüksünüz olmadığında, sadece acının içinden geçmeyi öğrenirsiniz.

Ve bunu unutmak dünyadaki en zor şey olabilir.

Yine de üzerinde çalışıyorum. Enzo başımı okşamaya devam ettiğinde, ona izin veriyorum. Çünkü lanet olsun ki iyileşmek böyle bir şey değil.

Onu rahatsız ettiğim umurumda bile değil. Şu an buna ihtiyacım var.

Sonunda acıyıp onu serbest bırakmadan önce birkaç dakika daha böyle kaldık.

Geri çekiliyorum ve gözlerimdeki tomurcuklanan yaşları siliyorum. Enzo'ya tekrar bakabilmem için bir dakika daha geçmesi gerekiyor.

Yüzünde garip bir hoşgörü ifadesi olmasını bekliyordum. Ama onun yerine bana endişeyle bakıyor.

"Charlotte," diye mırıldandı, "iyi misin?" "Oh, evet, ben..."

Ona, birisi size böyle bir soru sorduğunda vermeniz beklenen genel cevabı vermek üzereyim.

Evet, her şey yolunda! Rühayı yaşıyorum! Hayat harika!

Ama bunların hiçbiri doğru değil. Tam tersi.

"Aslında hayır," diyorum cevabımı değiştirerek. "İyi değilim."

"Lucio Evie'yi geri getirecek," diyor bana.

"Yapacağını biliyorum."

"O zaman neden endişeleniyorsun?"

Pencereden dışarı bakıyorum.

"Lucio artık bana güvenmiyor," diye itiraf ediyorum. "Ve bir p a r ç a m onu suçlamıyor. Ama..."

"Söylediğinden daha mı karmaşık?" Enzo teklif ediyor. "Evet!" Anlıyor gibi görüldüğü için minnettarım. "Evet."

"Ve onu önemsiyorsun."

Derin bir iç çektim. Herkes ve onların kahrolası anneleri bana bunu söylemekte ısrar ediyor gibi görünüyor.

Ama bu noktada neden inkar edelim?

Eğer bir şey varsa, dün gece aramızdaki bağı acı verici bir şekilde belirginleştirdi. "Evet," diye fısıldadım. "Seviyorum."

"Bunu ona söyledin mi?" Enzo soruyor.

"Bana inanmıyor."

"Ya da," diye öneriyor, "belki de istemiyordur."

Kaşlarımı çattım. "Neden-"

Enzo omuz silkiyor. "Kendini koruma mı?"

Bir an durdum ve bunu düşündüm.

Lucio kadar güçlü, kuvvetli ve baskın birinin benimki gibi bir ihaneti kişisel olarak algılaması mantıklı. Ona tekrar zarar verme olasılığımın izin vermektense beni hayatından çıkarmayı tercih ederdi.

"Odasında," dedi Enzo bana. "Eğer onunla konuşmak istersen, bilirsin işte... herhangi bir şey."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler, Enzo."

Bana küçük bir göz kırpmıyor ve tekrar koridora çıkıyor. Sonra derin bir nefes alıp Lucio'nun odasına doğru ilerliyorum.

Kısa yürüyüş göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Ve ne olduğunu anlamadan, kapısının önünde duruyorum. Parmak eklemlerim kapıyı çalmaya hazırdı.

İçeriden İtalyanca küfürler ettiğini duyuyorum. "...*Che cazzo...! Va'fanculo...*"

"Lucio?"

Küfürler bir an için kesiliyor. "Her şey yolunda mı?" Mırıldanıyorum.

Cevap vermek yerine kaba bir şekilde "Kapı açık," diyor.

Alabileceğim en iyi davetin bu olduğunu düşünerek kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum. Yatak odasında değil ama banyonun kapısı ardına kadar açık.

Ona doğru ilerliyorum ve Lucio'yu lavabonun önünde dururken yakalıyorum. Üst kolunun etrafındaki bandajları açmaya çalışıyordu. Bandajların üzerinde çok fazla kırmızı renk var ama en azından taze kan yok.

Yara iyileşiyor gibi görünüyor. Ama düşündüğümde çok daha kötü. Daha önce nasıl fark etmedim?

Yani, fark etmiştim. Sadece bu kadar kötü olduğunu düşünmemiştim. "Siktir," diye nefes alıyorum.

Yaklaşıyorum ve kafamı ısırıp koparmaya çalışmamasını ya da gitmemi talep etmemesini iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Doğrusu, bandajlarını açmakla meşgul görünüyor. Belli ki değiştirilmeleri gerekiyor.

"Bırak ben yapayım," diyorum
otomatik olarak. Elimden kaçmaya
çalışıyor.

"Buna gerek yok," diyor bana. "Doktor birazdan burada olur. Benim için değiştirecek. Ben sadece yaranın biraz nefes almasını istedim."

Uzun bandajı çözerken biraz homurdanıyor.

Onu görmezden geliyorum ve ellerini iterek ilerliyorum.

Karşı çıkıyor. "İhtiyacın yok-"

"Yardıma mı kabul edersen bu iş çok daha kolay olacak," diye çıkışıyorum. "Kabul edersen bu seni daha az erkek yapmaz."

Bana bakıyor ama bakışlarında her zamanki sıcaklık yok. Aslına bakarsanız, o da benim kadar iyi uyumuş gibi görünüyor.

Yorgun bir iç çekişle dövüşmeyi bırakıyor ve kontrolü bana bırakıyor. "Tanrım," diye mırıldandım, "bu çok çirkin."

Omuz silkiyor. "Daha kötülerini de yaşadım."

Sakatlığını göz önünde bulundurarak dün gece benimle bu kadar çok şey yapabilmesinden biraz etkilendim. Acaba şu anda ona biraz sorun çıkarmasının nedenlerinden biri de bu mu?

Sormamaya karar verdim.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" diye sordum.

"Serseri bir kurşunun yoluna girdim."

Ona ters bir bakış fırlatıyorum. "Peki, bana söyleme-" "Sonya," diye sözümü kesiyor Lucio.

"Beni o vurdu."

Kısa bir süre durup ona bakıyorum. "O... o ne yaptı?"

"Yerleşkeyi pusuya düşürdüğü ve Evie'yi geri çaldığı gece," diye beni bilgilendiriyor. "Onu durdurmaya çalıştım ve beni vurdu."

"Tanrım," diyorum, hâlâ iyileşmekte olan yaranın etrafındaki damarlara bakarak. "Aşırı görünüyor."

"O aşırı bir kadın."

"Evie'yi geri almamız için bir neden daha," diyorum kararlılıkla.

"Biz' mi?" Lucio tekrarlar.

Delici gri gözlerinden kaçınmak için dikkatimi yarasına odaklıyorum.

"Sen," diye beceriksizce düzeltiyorum. "Seni kastetmiştim."

Kolu sargılardan kurtulana kadar kalan sargıları soyuyorum. Sonra dezenfektanı çıkarıyorum ve önce yaranın etrafındaki bölgeyi temizlemeye başlıyorum.

"Gerçekten bundan daha kötüsünü yaşadın mı?"

"Aynen öyle," diye yüzünü buruşturuyor Lucio. "Çok sayıda kurşun yarası, çok sayıda beyin sarsıntısı, kırık kemikler, kırık bir burun geçirdim. Bir de komada olduğum bir zaman vardı."

"Bir ne?"

"Sadece iki gündü."

"Yine de," diyorum şok içinde, ağzım bir karış açık ona bakarken, "komadaydı."

"Küçük bir tane. Uzun bir şekerleme gibi."

Benden bir kahkaha balonu kaçıyor. "Böyle bir şey var mı?"

"Alışırısın."

"Koma mı?"

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Acıya."

Aklımdan yine bir düşünce geçiyor, Enzo'ya sarılırken düşündüğümün aynısı:
Dinlenme lüksün olmadığında, acının üzerine gitmeyi öğreniyorsun.

Lucio bunun canlı kanıtı.

"Senin için kolaylaşabilir," diyorum dikkatle, "ama eminim seni önemseyen insanlar için o kadar kolay değildir."

Lucio omuz silkiyor. "Şimdiye kadar sadece kendim için endişelenmek zorunda kaldım. Başka hiç kimseye gerçekten yakın olmadım."

"Annen mi?"

Alay ediyor. "Ben dahil tüm dünyaya karşı hissizleşmiş durumda."

"Adriano mu?"

"O da en az benim kadar bu dünyanın bir parçası. Riskleri anlıyor."

"Sonya?" Ben soruyorum.

Bu onu bir an için duraksatıyor.

"Bilmiyorum," diyor sonunda. "Belki de."

"Ona evlenme teklif ettin ve o da evet dedi," diye hatırlatıyorum.

"Önemsemiş olmalı. Seni sevmiş olmalı."

"Biz evlenemedi o da ortadan kayboldu." Göz ucuyla

ona bakıyorum.

"Neden gittiğini açıkladı mı? Neden sana Evie'den hiç bahsetmediğini?
Neden şimdi geri döndüğünü?"

"O kadının ağızından çıkan hiçbir şeye güvenemem," diye mırıldanıyor Lucio. "Öyleyse bana ne söylediği neden önemli olsun ki?"

"Çünkü belki bir kısmı doğrudu."

Lucio'nun gözleri kararır. "Artık benim için bir önemi yok. Ayrılma nedenleri tartışmalı. Şu anda tek umursadığım kızımı geri almak. Sonya benim için o zamanlar olduğu kadar ölü."

Başımı sallıyorum, parmaklarımı derisinin üzerinde hafifçe gezdiriyorum. Dezenfektanın onu yakıyor olması gerektiğini biliyorum ama öyle olduğuna dair herhangi bir belirti vermiyor.

"Lucio?"

"Hm?"

"Sence... Sonya'nın Evie'ye zarar vereceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Temkinli bir şekilde sordum.

Bu düşünce birkaç gündür aklımın bir köşesinde dönüp duruyordu.

Kadının çocuğunu terk edip ölü taklidi yapması, sonra da aniden ortaya çıkıp onu geri alması bana garip geliyor.

Hiçbiri bana mantıklı gelmiyor.

Ve şimdi, Lucio'nun az önce söylediklerinden sonra, Evie için endişelenmek için daha fazla nedenim var.

Lucio hemen, "Hayır," diye cevap verdi.

Ama ifadesi belli belirsiz değişiyor. Sanki o da ilk kez doğru düzgün düşünüyormuş gibi.

Ve sonra düşer. Çatlayarak açılıyor. Sanki bu kaybın ne anlama geleceğinin ağırlığını hissetmesine izin veriyor.

Sonya, Evie'nin saçının tek bir teline zarar verirse bunun ona ne yapacağını düşündü.

"Dürüst olmak gerekirse?" diyor derin bir iç çekerek. "Bilmiyorum amına koyayım. Yerleşkeye girdiği gece kontrol ondaydı. Güçlüydü. Planı olan bir kadın gibi görünüyordu, ne yaptığını bilen bir kadın gibi..."

Onu tarif etmesi kendimi son derece yetersiz hissetmeme neden oluyor. Ama bunu kendimle ilgili yapmak istemiyorum.

"Evie'nin burada olduğu ilk birkaç hafta onu ne kadar çok istediğine bakılırsa, iyi bir anne olduğunu varsaymak zorundayım," diye devam ediyor.

Ama kendini ikna etmeye çalışıyor gibi görünüyor.

"Gerçek şu ki, ikisini birlikte hiç görmedim. Sonya'nın anne olduğunu görmedim. Bu yüzden şu hissi üzerimden atamıyorum..."

"Bu...?" Teşvik ediyorum.

"Evie'yi bir pazarlık kozu olarak kullanıyormuş gibi geliyor. Beni alaşağı etme planında bir piyon" diyor. "Ona verdiğim zarara karşılık bana zarar vermek için."

Ben de son birkaç gündür tam olarak bunu düşünüyordum.

Ancak ben buna bir şey eklemiyorum. Kendisi için bu alana ihtiyacı var.

"Nasıl biriydi?" Fısıldıyorum. "O zamanlar mı?"

Bana bakıyor. Çenesi biraz seğiriyor ve konuşmayı kesip kesmeyeceğini merak ediyorum.

Beni şaşırttı, o da kabul etti.

"O her zaman kendine güvenen bir kadındı. Kendine güvenen, dirençli, becerikli," diyor. "Ama bir egosu vardı. Şişirilmiş bir kendini beğenmişlik duygusu vardı."

Evie'yi ve onun ne kadar özgür olduğunu düşünüyorum. Ne kadar saf ve şefkatli. Ne kadar duyarlı. Ne kadar özverili olduğunu.

"Her zaman kin tutan biriydi ve belli ki bu değişmemiş. Nazik ve şefkatli olabilirdi. Hatta tatlı. Ama aynı zamanda

aynı sıklıkta kaprisli ve öngörülemezdir."

Ağzının kenarında minik bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Kısacası, tam bir baş belasıydı."

Gülümsüyorum. "Sanki ucuz atlatmışsın gibi konuşuyorsun."

Kan lekeli yarasına bakıyor ve omuz silkiyor. "Belki o kadar da değil." Gözleri gülerek parıldıyor.

Sonra yüksek sesle gülüyor. Ben de gülüyorum. Aramızda dönüp duran bastırılmış gerilimi boşaltmak için harikalar yaratıyor.

"En azından mecazi olarak," diye düzeltiyorum kendimi.

"Doğru," diyor Lucio. "Sonya söz konusu olduğunda bir kurşunu atlattım. Tanrı bilir hangi nedenle Polonyalılarla ittifak kurdu. Ama günün sonunda, o hâlâ Evie'nin annesi. Bu da her zaman ona bağlı olacağım anlamına geliyor."

Bu sözleri duymak insanı ayıltıyor. Yarasını temizlemeyi bitirdim ve elimi indirdim.

Şimdi konuyu değiştirmek için çırpınan benim.

"Acıyor mu?" diye soruyorum.

"Ne acıtıyor?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

Ve hala Sonya hakkında konuştuğumuzu düşündüğünü fark ettim. Ya da belki Evie'den.

"Yara, aptal." "Oh. Sorun

yok."

"Doğru, unutmuşum. Daha kötülerini de

yaşadın." Neredeyse gülümsüyor.

Neredeyse.

Yukarı bakıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Aramızdaki kimya neredeyse elle tutulur gibi. Sanki uzanıp dokunmaya çalışsam elektrik çarpacakmış gibi hissediyorum.

Birbirimize çok yakın duruyoruz.

Bu bana sadece dün geceyi hatırlatıyor, yıldızların altında seviştiğimiz zamanı. Hatırladıkça meme uçlarım karıncalanıyor.

Bir şeyler değişir. Yoğunlaşıyor. Onunla aynı anda eğildim.

Sonra gözlerinde bir şeyin parladığını ve ifadesinin değiştiğini görüyorum. Dudaklarımız buluşmadan önce geri çekildi.

Değişim o kadar hızlı ki başım dönüyor.

"Gitmelisin," diyor huysuzca. "Bu gece ringde olman gerekmiyor mu?"

"Oh. Evet."

Başını sallıyor. "Vardiyayı bitirdiğinde bir rapor bekliyorum," diyor bana, sesi tekrar resmiyete kayıyor.

Bu kadar acıtmasından nefret ediyorum. Beni ne kadar soğuk ve yalnız hissettirdiğinden. "Tamam," diyorum.

Sonra da yüzümdeki acıyı görmeden oradan kaçıp gidiyorum.

CHARLOTTE

O GECENİN İLERLEYEN SAATLERİNDE - POLONYALI DÖVÜŞ RINGİ

Ring kızları için soyunma odaları oldukça özenli. Muhtemelen her duvarı süsleyen kıyafet raflarını telafi etmek için.

"Kıyafet" bu durumda göreceli bir terim. "İpliksi iç çamaşırı" gerçeğe biraz daha yakın.

"Yeni kız!" Roxy cıvıldıyor, beni öne doğru işaret ediyor. "Buraya gel."

Ring kızlarını yönetiyor, bu yüzden herkes ona "Madam" diyor. Artık bir ring kızı olmayabilir, ama kesinlikle hala öyle giyiniyor.

Üzerinde, göğüslerini neredeyse çenesine değecek kadar yukarı kaldıran siyah bir büstiyer var. Kırmızı mini eteği uzaktan deri gibi görünüyor ama yakından kesinlikle değil.

Kot pantolonum ve kapüşonlu tişörtümle ona doğru yaklaştım. Onaylamayan bakışlarının sıcaklığını şimdiden hissedebiliyorum.

"Bunu giy," diyor, belli ki kendi seçtiği bir kıyafeti işaret ederek.

Midem bulanıyor.

Göğüs uçlarımı neredeyse hiç kapatmayan şeffaf kırmızı bir sütyen. Üstünde de gerçek bir giysiden çok tütü gibi görünen filmsi bir malzemedен kısa siyah bir etek var.

"Bu mu?" İnanamayarak sordum.

"Az önce söylediğim şey bu değil miydi?" diye bağıyor. "Ve yüzündeki o bakışı sil, Küçük Bayan Üstün. Bu tür tavırlar burada işe yaramaz."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Madam Roxy'yi hafife alınacak bir kadın olmadığını bilecek kadar tanıyorum.

"Evet, öyle olsan iyi olur," diye tersliyor. "Bu lanet olası iyi bir iş. Bu pozisyon için adam öldürecek düzinelerce kız var. O yüzden işi berbat etme."

"Evet, hanımefendi... Hanımefendi."

Gülümsüyor. Dostça değil ama en azından biraz bağışlayıcı.

"Üstünü değiştir ve makyajını yaptığından emin ol." Uzaklaşıyordu ki aniden durdu ve bana döndü. "Bir daha düşündüm de, makyajını Alexis yapsın."

Sonra boncuklu perdeye doğru süzüldü. Arkasından
aval aval bakakalıyorum.

"O kadar endişeli görünme. Makyaj konusunda gerçekten iyiyimdir."

Konuşan kıza döndüm. Alexis. Onu ringde görmüştüm elbette ama onunla hiç konuşmamıştım.

Dürüst olmak gerekirse, bu kızların çoğu için geçerli. Hiçbiri beni tanımak için aşırı istekli değildi. Çalışan kadınlar arasında son derece klişe bir hava var.

Alexis bana "Önce giyin," diye talimat verdi. "Sonra benimle makyaj istasyonunda buluş."

Kendimi şimdiden keyifsiz bir şov kızı gibi hissederek soyunma kabinlerinden birine yöneldim. Burası odanın geri kalanından şeffaf perdelerle ayrılmış, kordonla çevrili küçük bir alan.

Kıyafetlerimi çıkarıp yerine bralet ve etek giyiyorum.

Perdenin arkasından dışarı adımımı attığım anda, salonun her tarafına serpiştirilmiş boy aynalarından birinde kendimi görüyorum.

uzay.

Uygunsuz teşhircilikten tutuklanmadan çıplaklığa en fazla bu kadar yaklaşabilirim.

Seks dükkanındaki bir manken gibi görünüyorum. Tamamen teşhirdeyim. Kıç dışarıda, memeler dışarıda, göbek açıkta.

Sanırım bütün mesele de bu.

Alexis makyaj masalarından birinin önünde beni bekliyor. Masanın üzerinde küçük bir sandık var. Hayatımda hiç görmediğim türden tüpler, fırçalar ve şişelerle dolup taşıyor. Sanki biri Revlon deposunu silah zoruyla soymuş gibi.

"Çok fazla makyaj var," diye yorum yapıyorum.

"Güven bana," diyor kaba ama umursamaz olmayan bir sesle, "dayanabildiğin kadarını sürmek istiyorsun. Bunu savaş boyası gibi düşün."

Gülüyorum. Ama şaka yapmıyor.

Sanırım haklı. Bırakın bebeği görsünler, altındaki gerçek kişiyi değil.

Bana bir insan yerine seks objesi gibi davranmaları işimi kolaylaştıracak.

"Tam burada," diye ekliyor. Yanındaki tabureye vuruyor.

Temkinli bir şekilde koltuğa gömülüyorum ve o da hemen yüzüme fondöten sürmek için işe koyuluyor.

"On yıldır buradaki kalabalıkla başa çıkma konusunda bir iki şey biliyorum" diyor.

Gözüme bir bıçak saplanması riskini göze almadan yüz ifadelerimi fazla değiştiremiyorum. Bu yüzden kaşlarımı çok ince bir şekilde kaldırmakla yetiniyorum.

"On yıl mı? Vay be."

Açıkça ifade etmiyorum: bunun için yeterince yaşlı görünmüyor.

Doğruyu söylemek gerekirse, benden çok da yaşlı görünmüyor. Y a p t ı ğ ı tüm o makyajın altında, yüzünün parlaklığı

Gençlik hâlâ ortada.

Alexis şaşkınlığını hissetmiş olmalı ki kıkırdıyor. "Buraya on altı yaşında başladım," diye açıklıyor. "Şimdi yirmi altı yaşımdayım."

"Matematik dersi için teşekkürler," diye çıkışıyorum. Sonra bir müttefikle konuştuğumu fark ediyorum.

Lucio'ya değil.

Beni hapse atmaya çalışan bir FBI ajanına

değil. Ama bir arkadaşıma.

Sakinleştirici hap alabilirim.

Yine de Alexis hiç etkilenmiyor. Gülüyor.

"Yavru köpek gözlü küçük kızın da pençeleri var mı ş!" diye haykırıyor. "Bunu sevdim. Çok iyi anlaşıcağız."

Onun rahat samimiyeti karşısında omuzlarım gevşedi. Yeni biriyle tanışıp da gardımı almak zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu.

Çok, çok uzun.

"Her neyse. Evet. Burada on yıl. Eğlenirken zaman uçup gidiyor, haksız mıyım?"

Rimel fırçası aramak için çantasına geri dalıyor. Ben de fırsattan istifade Madam Roxy'nin gittiği yöne omzumun üzerinden bakıyorum.

"Evet," diye şaka yapıyorum, "kesinlikle yanında olmak için gerçek bir keyif gibi görünüyor."

Alexis'in gözleri parlıyor. "Kim, Agatha mı?"

Kıkırdıyorum. "Onun gerçek adı *Agatha* olamaz."

"Kesinlikle öyle," diyor Alexis alaycı bir sırıtışla. "Yaklaşık aynı zamanlarda başladık. O daha büyük olduğu için madamlık işini o aldı. Şikayet ettiğimden değil. Onun işini yapmaktan nefret ederdim."

"Bu konuda biraz becerikli, değil mi?" Ben de öyle diyorum.

Kadının sert sesinin arenanın derinliklerinde bir yerlerden süzöldüğünü duyabiliyorum. Başka bir ring kızını bir ihlalinden dolayı azarlıyor.

"Doğal yetenek," diye sırtıyor Alexis.

Yüzümü pudralamaya başladı. Ne yaptığını görmek için aynaya bakma zahmetine bile girmiyorum.

"Nasıl oldu da bu kadar uzun süre kalabildin?" Ben soruyorum. "On yıl...

"Çılgınca. Biliyorum." Alexis iç geçiriyor. "Çok fazla bilgi zamanı: alt patronlardan biri benden hoşlandı. Bir gün içeri girdiğinde şehrin tehlikeli bir ucunda garsonluk yapıyordum. Bana güzel bir daire ayarladı, burada bir iş verdi ve - bilmiyorum, uzun lafın kıyası, burası benim hayatım oldu. Beni bataklıktan çıkardığını söylemeyi seviyor."

Bunun onun için ne anlama geldiğini yavaş yavaş kavrarken ona bakıyorum. Böyle bir adamın onun gibi bir kıza ilgi duymasının anlamı.

Özellikle de bu kadar genç biri.

"Yani... temelde...?"

"Bana küçük bir ek iş yaptı," diye söze giriyor.

Umursamazca omuz silkiyor, ama gözlerinde bir parıltı gördüğüme yemin edebilirim. Belki de üzüntü. İyi saklamayı öğrendiği yaralar.

"Yine de her şey kötü değil. İlk birkaç yıl bana neredeyse takıntılıydı. Ben büyüdükçe daha az ilgilenmeye başladı. Ama hala beni yanında tutmayı seviyor. Şimdi beni ayda bir ya da iki kez ziyaret ediyor."

"Alexis..."

Gerçekten ona ne diyeceğimi bilmiyorum.

Tepkime gülümsüyor. "O kadar da kötü biri değil, cidden. Tuhaf şeyler falan yapmıyor. Sadece normal seks. Sadece kadınlarını genç seviyor."

Kadınlarını genç seviyor.

Bu sözler beni etkiledi. Bana bir şey hatırlatıyor. "Onun adı ne?"

"Feliks," diye cevaplıyor Alexis.

Titriyorum. Feliks'i hatırlıyorum.

"Seçmelerim" sırasında kanepede güneşlenen şişman kedi. Domuz gözlü ve kıır saçlı olan.

Bu işi almak için görüştüğüm üç Polonyalı müsteşarın en yaşlısıydı. Hafızam beni yanıltmıyorsa, yetmişine yaklaşıyordu.

Yani çarpık ilişkileri başladığında, eğer buna ilişki denebilirse, adam altmışlı yaşlarındaydı ve kadın sadece...

İçten içe ürperiyorum.

Alexis, "Gözlerinizi kapatın lütfen," diye talimat veriyor. "Karanlık ve boğucu olalım. Erkekler buna bayılır."

Bana söyleneni yapıyorum ama bir sonraki sorumu çoktan hazırladım.

"Onun dışında bir hayatın olmasına izin var mı?" diye soruyorum.

"Eğer başka erkeklerle çıkabilir miyim diye soruyorsanız, cevabım hayır. Ben onunum. Beni görmezden gelmeye karar verse bile evimin parasını yine de o ödüyor."

"Ama başka kadınları var?"

"Onlara gerçekten 'kadın' diyemezsiniz," diyor Alexis. "Çoğu on sekiz yaşın altında. Ama evet. Birlikte olduğumuz süre içinde düzinelerce kadınla birlikte oldu."

Ürperdim. "Bu korkunç."

Alexis tepkimi anlamış gibi görünmüyor.

"Erkekler işe yaramaz. Aşk zaman kaybıdır. Kadınlar bundan nadiren bir şey elde eder," diyor kesin bir ifadeyle. "Ve dürüst olmak gerekirse, seks ve aşk yerine para ve güvenliği tercih ederim."

Her şeyi açık açık söylüyor. Tamamen yalın. Ciddi olup olmadığını merak ediyorum.

Acaba faydası olur mu?

"Bu konuda haklısın," diye kabul ediyorum. "Aşk zaman kaybıdır." "Yanmış biri gibi konuştun."

"Birçok kez."

Alexis'i severim ama neden burada olduğumu unutmadım. O harika bir kaynak.

Ringde on yıllık bir deneyime sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda Polonya mafyasının en önemli patronlarından birinin kulağına da sahip.

Artık her zaman onun yatağında olmayabilir. Bu hala ona güvenmediği anlamına gelmez.

En azından küçük şeyler hakkında. İlişkilerinin on yıl sürmüş olması, en azından kendisini arkadan bıçaklamayacağı konusunda ona güvendiği anlamına geliyor.

Eğer bana güvenmesini sağlayabilirsem, gerçek bilgilere ulaşmaya bir adım daha yaklaşmış olacağım.

Önemli bilgiler. Gerçekten

kullanabileceğimiz şeyler.

Ama bana güvenmesini nasıl sağlayabilirim?

Bu tür bir yakınlık kurmak haftalar alabilir. Belki de aylar. Ve benim o kadar zamanım yok.

"Bu iş nasıl aldın?" Alexis soruyor.

Bir an için cevabımı düşündüm. Sonra fark ediyorum ki belki de onun güvenini kazanmak için benim de ona güven vermem gerekiyor.

Ona bakmadan önce etrafıma bakıyorum. "Bu uzun bir hikaye." "Öyle mi?" Alexis gülümsüyor. "Ve belli ki ilginç bir hikâye."

Ben de gülümserim. Ama biraz tereddütlü görüldüğünden emin oluyorum. Biraz temkinli. Biraz kararsız.

"Bunu bilmiyorum," diye cevap veriyorum. "Ama kesinlikle karmaşık."

"En iyi hikâyeler hep öyledir, tatlım."

"Sana bir soru sorabilir miyim... yüzük kızından yüzük kızına?" Gülümsemesi biraz daha genişliyor. "Sor."

Derin bir nefes alıyorum.

Burada bir şey yok.

"Yakın zamanda kaçırılan küçük bir kız hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Alexis'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Mazzeo denen çocuğu biliyor musun?" diye fısıldar.

Onun dikkatini çektim. Şimdi onu tutmalıyım. Onu manipüle etmeliyim. Ona yeterince vermeliyim ki karşılığında o da bana bir şey versin.

"Burada olmamın sebebi biraz da o çocuk," diye itiraf ediyorum. Kulak misafiri var mı diye kontrol ediyormuş gibi gözlerimi tekrar etrafa dikiyorum.

"Kahretsin," diye nefes alıyor.

"Onu tanıyor musun?"

"Feliks birkaç hafta önce bana ondan bahsetti," diye itiraf ediyor. "Bu çocuğun, The-"i alaşağı etmenin anahtarı olduğunu söyledi.

Muhtemelen çok fazla konuştuğunun farkına vararak cümlesini yarıda keser.

"Sorun yok Alexis," diyorum ona, güveniyormuş gibi yaparak. "İtalyanları alaşağı etme planında ben de varım. Mazzeo Ailesi."

Fırçasını yere bırakıyor ve beni inceliyor. "Öyle misin?"

Biraz eğildim. "Sır tutma konusunda sana güvenebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Polonyalılar için Lucio Mazzeo'yu gözetliyorum," diyorum ona. "Mazzeo'nun kızından haberdar olmalarını sağlayan benim. Onu alacaklarını bu şekilde öğrendiler."

Alexis kocaman gözlerle bana bakıyor. "Vay be. Alınma ama bu kadar derinde olduğunu asla tahmin edemezdim."

"Kimse bilmiyor." Omuz silkiyorum. "Muhtemelen bu yüzden beni seçtiler." "Bekle, yani senden hiç şüpheleniyor mu?" Alexis ısrarla soruyor.

Ona yalan söylediğim için suçluluk duyuyorum. Ama bunun gerekli olduğunu biliyorum. Önceliklerim belli.

Şu anda önemli olan tek şey Evie'yi geri almak.

"Hayır, hiç de değil," diyorum. "Ama onu geri almak konusunda oldukça kararlı. Ve bu onu... zor biri haline getirdi."

"Zor mu?"

"Çocuğun dadısı olarak işe alındım," diyorum ona. "Ama Lucio benimle ilgilendi."

"Tabii ki yaptı." diye homurdanıyor.

"Bu yüzden kızı götürdükten sonra bile beni yanında tuttu," diye devam ediyorum. "Ama kız kaçırıldığından beri beni daha çok taciz ediyor. Sanırım bastırılmış öfkesini boşaltmanın bir yolu bu."

"Kahretsin, tatlım. Sana karşı agresif mi? Şiddet uyguluyor mu?"

Midem bulanıyor. Ama bu sefer hissettiğim suçluluk duygusu daha çok Lucio'ya yönelik. Onun hakkında böyle şeyler uydurmaktan nefret ediyorum.

Hiçbir şekilde mükemmel bir adam değil.

Ama bir kadını asla zorlamayacağını biliyorum.

Çok fazla gururu var. Bu kadar alçalmayacak kadar kendine saygısı var.

Umarım bunu neden yapmak zorunda olduğumu anlar.

Lucio'nun ellerinde gördüğüm kâbusları hatırlar gibi gözlerimin kucağıma düşmesine izin veriyorum.

"Evet," diyorum kırık bir sesle. "Bazen. Ve giderek kötüleşiyor."

"Tatlım, inanılmaz cesursun," diye teselli ediyor Alexis. "Ben buna dayanabilir miydim bilmiyorum."

"Polonyalıların beni güvende tutacağını biliyorum," diyorum. Kelimeler ağzımdan çıkarken çok acı geliyor. "Ama bazen onunla birlikteyken korkuyorum."

En azından bu bir yalan değil.

Alexis bir an bana baktı.

Eğildiğinde, gür sarı saçları yüzünün sol tarafında bir tür perde oluşturuyor. Ben de kendimi biraz eğilmiş buluyorum.

"Ben olsam fazla endişelenmezdim," diyor bana. Sesi bir sırrın vaadiyle doluydu. Açıklamak üzere olduğu bir şeyin.

Bir oyun değiştirici.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Alexis odanın iki tarafına da bakıyor, davetsiz misafir olup olmadığını kontrol ediyor. Kalp atışlarımdan biraz yükseldiğini hissediyorum.

Benim için bir şeyi var.

Dökmek için ağzını açıyor...

Ve tam o anda, kıdemli ring kızlarından ikisi içeri daldı.

Yanımızdan geçip köşedeki giysi rafına doğru yürüyorlar. Alexis hemen benden uzaklaşıyor ve küçük göğsündeki yarısı kullanılmış ruju kapıyor.

Lanet olsun.

Sonra Madam Roxy kafasını ana kapıdan içeri soktu. Gözleri üzerimdeydi.

"Hey, yeni kız," diye bağıyor. "Beş dakika içinde burada olmanı istiyorum." "Onunla işim neredeyse bitti," diye karşılık veriyor Alexis.

O anın geçip gitmesinden korkuyorum ama geçip gitmesine de izin vermek istemiyorum. Kızlar dışarı çıkar çıkmaz Alexis'in bileğini tutuyorum.

"Ne söylemek üzereydin?"

Hafifçe tereddüt ediyor, bana söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değil. "Lütfen," diye fısıldıyorum.

"Lütfen."

İç çekiyor. "Lucio Mazzeo ile daha uzun süre uğraşmak zorunda kalmayacağını biliyorum. Hem de hiç."

Kalbim biraz kırılıyor ama yüzümün düşmemesi için elimden geleni yapıyorum.

Orada oturmuş, içimden çılgılık atmak gelse bile kendimi gülümsemeye alıştırmaya çalışıyorum.

Tüm bu süre boyunca Alexis, zaten topaklanmış olan yüzüme bolca ruj sürüyor.

"İşte," diyor sonunda geri adım atarak. "Mükemmel görünüyorsun." Aynadaki yansımama bakıyorum.

En az beş yaş daha yaşlı görünüyorum.

Gözlerimin kenarları kömür renginde ve lekeli. Göz makyajımın koyuluğu sadece gözlerimin mavisini vurguluyor.

Alexis'in seçtiği ruj alaca. Seksi siren görünümünü tercih etmiş. Ve kesinlikle etkili.

Bana bakan kadını zar zor tanıyabiliyorum. Ama yine de, sanırım amaç da bu.

"Hazır mısın, tatlım?" Alexis soruyor ve beni hayallerimden koparıyor.
"Roxy ikinci kez sormayı sevmez."

"Hazır," diye onaylıyorum. "Teşekkürler
Alexis." "Arkadaşlarım bana Lexy der,"
diyor. *Arkadaşlar.*

Bir pişmanlık hissediyorum. O ve ben arkadaş olamayız.
Zıt taraflardayız, o bunu henüz bilme bile. Arkadaşlıklar
yalanlar üzerine kurulamaz.

Bu dersi mümkün olan en zor yoldan öğrendim.

"Görüşürüz Lexy," diyorum ona.

Kulağa ne kadar inandırıcı gelmeye başladığımın farkındayım.

Lucio'nun uzun zaman önceki sözlerini hatırlıyorum.

Ayaklarınızın üzerinde düşünmek pratik gerektirir. Aldatmak da bir beceridir.

Çok ama çok iyi olmaya başladığım bir şey.

Ayağa kalkıyorum ve kendimden emin bir şekilde kapıya doğru
yürüyorum. İçeride çığlık atmak istiyorum.

Ama benim yok.

Çığlığı göğsümün derinliklerine gömüyorum ve sahte gülümsememi
takınıyorum. Savaş boyalarım yerindeyken bunu yapmak kolay.

Arenaya çıkıyorum ve hemen yüzlerce erkeğin gözlerini üzerimde
hissediyorum.

Madam Roxy görüş alanıma giriyor. "Onları
mutlu et," diye emrediyor.

Dilimin ucuna gelen acı karşılığı ısırarak geri alıyorum.

Tek iyi olduğum şey bu.

LUCIO

BİRKAÇ SAAT SONRA - MAZZEO KONAĞI

"Nasıl görünüyor doktor?" Adriano, Dr. Hellman'ın omzunun üzerinden yarama bakarak soruyor.

"İyileşiyor," diye cevaplıyor Hellman. Suratı asık, bu da biraz rahatsız edici.

Yine de her zaman suratı asıktır.

Mafya doktoru olmanın getirdiği bir şey sanırım.

Hellman, "Kolunu benim için kaldır ve yavaşça döndür," diye talimat veriyor. Dediğini yapıyorum.

"Ağrın var mı?"

"Hafif," diyorum.

"Güzel." Hellman tatmin olmuş görünüyor. "Birkaç hafta içinde tamamen iyileşmiş olursun."

"Haftalar mı?" İnledim.

Bu hala büyük bir ilerleme, ancak şu anda içinde bulunduğum durum göz önüne alındığında, çok uzun gibi geliyor.

Lanet olası Sonya.

Tek tesellim, öldürmeyi amaçlamamış olması.

Hellman, "Yara güzelce dezenfekte edildi," diyor. "Kendiniz mi yaptınız?"

"Tam olarak değil," diye itiraf ediyorum.

"İyi iş çıkardılar," diyor tekrar. "Çok kapsamlı."

Beni tekrar sarıyor ve tüm tıbbi malzemelerini topladıktan sonra ofisimden çıkıyor. Adriano'nun da doktoru takip etmesini bekliyorum.

Ama onun yerine, gözlerini benden ayırmıyor.

"Ne?" Bakmayı kesmeyince sordum.

"Yaranı *kim* temizledi?" diye soruyor "*Kim olduğunu çok iyi biliyorum. Gülümseme.*

Gözlerimi deviriyorum. "Şirin olmaya çalışma," diye çıkışıyorum. "Sana yakışmıyor."

"Saçma," diye yanıtlıyor, sırtışı genişliyor. "Annem her zaman çok tatlı olduğumu söylerdi." Öne doğru eğiliyor. "Charlotte yaptı, ha?"

"Madem biliyordun, neden sordun?"

"Sebebi yok. Dün havuzda eğlendin mi?"

"Dün havuzu kullanmadım," diyorum ona sabırsızca, gömleğimin içinde omuz silkmeyi bitirirken. "Neden garip davranıyorsun?"

Adriano kıkırdar. "Elimizdeki bazı güvenlik görüntülerine göre, havuzu kullanmışsınız-ve sonra sandalyeyi ve kapıyı..."

Kafama dank etti.

Lanet güvenlik kameraları.

Polonya pususundan bu yana her yerde, özellikle de açık havada yaşıyorlar.

Sikeyim. Ben.

Homurdanıyorum. "Çocuklar ne kadarını gördü?"

"Her şey filmde var," diyor Adriano. "Neyse ki haftalık güvenlik kontrolümün bir parçası olarak görüntüleri inceliyordum ve rastladım. Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, tamamını izlemedim. Ben sapık değilim."

"Hayır mı? Beni kandırabilirdin."

Adriano iyi huylu bir şekilde gülüyor. "Yerinizde olsam, seks kasetinizi bastırmayı başaran adama daha çok minnettar olurdum."

"Seks kaseti değildi."

"Öyle olmalı. Çok popüler olurdu. Fransızların dediği gibi çok *yoğun*." Demek istediğini anlatmak için bana bir kurt ıslığı çalıyor.

Gözlerimi ona diktim. "İzlemediğini sanıyordum?"

"Sadece Aile'ye yönelik bir tehdit olmadığından emin olacak kadar," diyor gözlerinde hınzır bir parıltıyla. "Ama sonra hemen kapattım. Scout'un onuru."

"O boku sabit diskten sil," diye emrediyorum. "Ve beyninden de sil, seni lanet olası sapık."

"Bakacağım. Önce görmek istemediğine emin misin?" Bana bir kaşını salladı.

"Hayır, *Stronzo*, önce onu görmek istemiyorum. Sadece görüntüleri sil."

"Tamamdır patron," diyor. Hâlâ bana Cheshire kedisi gibi gülümsüyor.

Kolumu biraz uzatıyorum ve masamı bırakıp şöminenin önündeki sandalyeye oturuyorum. Adriano benimkinin hemen yanındakini alıyor.

"Havuz şamatası bir yana, aranızda neler oluyor?" diye açık açık soruyor. "Son duyduğumda ona çok kızmıştın."

Pek nazık değil, en iyi dostum. Hiçbir zaman da olmadı. "Hâlâ öyleyim," diye cevap veriyorum otomatik olarak.

Adriano kaşlarını kaldırır. "Ooh. Çok karmaşık." Derin bir iç çektim. "Hiçbir fikrin yok."

"Ona karşı koyamıyorsun, değil mi?" diye soruyor. "Patronun dadı için bir planı var."

Keşke bu kadar basit olsaydı. Bu kadar net.

"Düzeltilme" olarak tanımlanması bu kadar kolay olan bir şeyi kontrol etmek de bir o kadar kolay olacaktır. Görmezden gelmek.

Charlotte için hissettiklerim kolay olmaktan çok uzak.

Öyle başladığı kesin. Sadece birkaç ay önce, basit bir dadıdan başka bir şey değildi.

Kızım ona bağlıydı. Ben de ona güveniyordum.

Ona güvenmiştim.

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, dostum," diye itiraf ediyorum. "Ondan uzak durmam gerektiğini biliyorum. Sonra o bana yaklaşıyor ve kendim için koyduğum tüm kuralları unutuyorum."

"Bir seferde sadece bir kafaya yetecek kadar kan, değil mi?" Ergen bir çocuk gibi kıkırdıyor.

"Bazı şeyleri gerçekten nazikçe ifade etmeyi sana bırakıyorum," diye homurdanıyorum. Biraz ayıldı. "Sanki bu sadece bir çekimmiş gibi davranıyorsun." "Başka ne olabilir ki?" Talep ediyorum.

Adriano omuz silkiyor. "Daha güçlü bir şey."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu lanet olası bir peri masalı değil, dostum," diye belirtiyorum. "O bir prenses değil, ben de bir prens değilim."

Nedense Adriano bunu çok komik buluyor. Başını geriye atıp yarım dakika boyunca gülüyor.

Bitirmesini bekliyorum. "Bitirdin mi?"

"Üzgünüm," diye hırıltılı bir kahkaha attı, "sadece seni düşünüyorum... bir prens olarak... o aptal küçük taytların içinde... ve kıvrıcık küçük perukla... Kahretsin, bu çok komik..."

Başka bir kakhaha krizine giriyor.

"Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandım. "Neden kendimi bu konuşmanın içine soktum ki?"

Adriano sonunda rahatlıyor ve gözlerindeki gülme yaşlarını siliyor. Arkasına yaslanıyor ve bir bacağına kol dayanağının üzerine atarak bana bakıyor.

"Tamam, Charlotte ile aranda sıcak bir bağ var. Onu istiyorsun. Belli ki o da seni istiyor," diyor. "Öyleyse neden kendini ona vermiyorsun?"

İnanılmaz bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. "Kimin için çalıştığını unuttun mu?"

"Bırakmaya çalıştı, değil mi?"

"Sen kimsin lan, onun savunma avukatı mı?" Şak diye söyledim.

Ses tonumdan etkilenmeden gülümsüyor. "Sadece söylüyorum, belki ona daha önce güvenemiyordun. Ama şimdi ona güvenme ihtimalin var. Demek istediğim, *senin* emrinle aslanın ininde. Telafi etmek istemiyorsa neden kendini böyle riske atsın?"

Güzel bir soru.

Ama oraya gitmeme izin veremem. Eğer izin verirsem ve o bana tekrar ihanet ederse.

Gerçekten çok sert bir şey yapmam gerekirdi.

"Ve Evie'yi korumak için o iki Polonyalı piçi öldürdü. Hatırladın mı?"

"Tabii ki hatırlıyorum."

"Küçük kızınızla gerçekten ilgilenmiyorsa bunu neden yapsın?"

"Bana söylemedi," diyorum kelimeleri zorlayarak. "Bana gelip gerçeği söyleyebilirdi."

Adriano kaşlarını kaldırır. "Alınma kardeşim. Ama pek cana yakın bir adam değilsin."

"Şu anda yumruğumla yüzüne yaklaşmak üzereyim. Bu nasıl yaklaşılabilir?"

Adriano bana sııttı. "Örnek olarak."

Gözlerimi deviriyorum.

Yine de işi bitmedi. "Charlotte o küçük arkadaşıyla görüşmeye devam ediyor mu...?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Arkadaşı. Valerie ya da Vanessa ya da her neyse." Sıradan bir şeymiş, önemli bir şey değilmiş gibi söylüyor ama içinde bir yerlerde gerçek bir ilgi seziyorum.

"Oh," diyorum. "O. Charlotte'u evden kaçırabileceğini ve benim bunu fark etmeyeceğimi düşünen küçük aptal."

"Kesinlikle dar görüşlölüktü," diyor Adriano. "Ama biraz da cesurcaydı, biliyor musunuz?"

"Cesur ve aptal," diye homurdandım. "Görünüşe göre bu kızın tarzı bu."

Adriano bir an sessiz kalıyor. İkimiz de şöminedeki alevlerin sessizce titreyişini izliyoruz.

Sonra aklıma bir şey geldi. Neden en başta Vanessa'dan bahsetti ki?

"Bekle. Onun hakkında ne bilmek istiyordun?"

"Sadece iletişim halinde olup olmadıklarını mı?" Adriano diyor ki. "Charlotte'u görmeye geldi mi?"

"Güvenlik kayıtlarıma göre öyle değil. Yanlış yönlendirilmiş kurtarma operasyonundan beri temas yok."

O kadar çok şey oluyor ki, küçük şeylerin geçip gitmesine izin verdim.

Onları fark etmediğimden değil, zamanım ya da enerjim olmadığından.

"Belki de kızla biraz sohbet etmem gerekiyordur," diye düşünüyorum.

Adriano merakla bana baktı. "Neden?"

"Charlotte'un nerede olduğunu nasıl öğrendiğini bilmek istiyorum. Charlotte'un yerini adamlarımızdan başka kimse bilmiyordu."

Adriano, "Belli ki becerikli biri," diyor. "Belli ki," diye cevap veriyorum. "Bu da pek ideal değil."

"Kızla daha önce konuşmalıydım," diyorum. "Ama hiç zamanım yok."

"Haklısın," diyor Adriano başını sallayarak. "Senin uğraşman gereken başka şeyler var. Onunla konuşmak için zaman ayırabilirim. Ne bildiğini öğrenirim, eğer bir şey varsa."

Dalgınca başımı sallıyorum. "Evet... bunu yaparsın."

Son birkaç haftadır başım dönerken biraz daha dik oturuyorum.

Belki de Vanessa'yı küçümsemek bir hatadır. Belki de bu yüzden bu kadar çok şey kaçırmışımdır.

"Ne?" Adriano sorar. "Bu ifadeyi biliyorum. Bir şeyi anlamaya çalışıyorsun."

Herif beni çok iyi tanıyor.

"Sadece Vanessa'nın görüldüğünden daha fazlasını bilip bilmediğini merak ediyorum," diyorum. "Charlotte'u nasıl bulacağını kesinlikle biliyordu. Ya düşündüğümüzden daha fazla bağlantısı varsa?"

Adriano kaşlarını çatıyor. "Polonyalılarla bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsun?" Sesi kuşkulu geliyor.

"Neden olmasın?" diye sordum. "Gençleri işe alıyorlar. Ve o da kesinlikle onların profiline uyuyor."

"Sanmıyorum," diyor Adriano küçümseyerek.

"Neden olmasın?" Talep ediyorum.

"O çok genç. Çok deneyimsiz," diye akıl yürütmeye çalışıyor. "Bunu riske atmazlar."

"Bilmiyorum. Kazimierz'in toplantımızda söylediği bir şey aklıma takıldı..."

"Çimenlerin arasındaki yılanlar ya da o n u n gibi bir şey mi?" Adriano soruyor.

"Sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi."

"O oldu çalışıyor için olsun içinde senin Kafa, adamım," Adriano sabırsızca tartışıyor.

"Hayır, öyle değil," diye karşılık veriyorum. "Daha çok bana karşı bir kozu varmış ve bunu bilmemi istiyormuş gibiydi."

"Belki de Charlotte'tan bahsediyordu?" Adriano öneriyor. "Ya da Sonya'yı, bildiğimiz kadarıyla."

"Evet," diye kabul ediyorum. "Muhtemelen ö y l e d i r ."

"Dinle, tetikte olduğun için seni suçlamıyorum. Bu dünyada ihanet kaçınılmazdır," diyor Adriano.

İhanet kaçınılmazdır. Bu konuda haklı.

Charlotte'la bunun olacağını görmeli miydim?

Hala bekliyor olmalı mıyım?

"Her neyse, yeterli dükkân Konuş. Sen İstiyorum
vurmak a kulüp bu gece?" Adriano soruyor.

"Hayır."

Gülümsüyor. "Charlotte yüzünden
mi?" Ona ters ters bakıyorum.

"Hıyarlık etme."

Yine de Charlotte'u becermeye başladığımdan beri başka bir kadınla yatmadığımın farkındayım.

En son ne zaman sadece bir kadınla yattım?

Sonya'dan beri değil.

Ve bu yedi yıl önceydi.

Adriano'ya "Burada halletmem gereken işler var," diyorum. "Don

boku." "Tamam o zaman," diye kolayca cevap veriyor. "Bir şey

çıkarsa beni ara." Minnetle başımı sallıyorum. "Gözlerini açık tut."

"Her zaman öyle," diyor Adriano, ayağa kalkarken bana göz kırpmıyor.

Ayrılmadan hemen önce bana geri dönüyor.

"Ah, dinle Luc..." diyor aniden, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi.

"Ona güvendiğini düşünmesini sağlamak sana zarar vermez. Güvenmesen bile."

Bir kaşımı çattım. "Oh?"

"Demek istediğim, ona güvendiğinizi düşünürse, belki gardını indirir ve size biraz daha açılır. Ya ona güvenebileceğinizi ve size gerçekten sadık olduğunu keşfedersiniz. Ya da onun dönüştürüldüğünü öğrenirsiniz. Gerçeği öyle ya da böyle öğrenirsin."

Gerçeği.

Belki de en çok korktuğum şey budur.

Adriano çıkarken avucunu omzuma vuruyor. Sonra kapı kapanıyor ve

ben başımı koltuk başlığına yaslıyorum. Cehennem gibi bir geceydi.

Sadece bitmesini istiyorum.

Çoğunlukla Charlotte'un bir noktada dairesine geri döneceğini bildiğim için. Belki şimdi bile.

Ayağa kalktım ve masamın üzerindeki monitöre yöneldim. Açıyorum ve canlı yayını açıyorum.

Geç oldu, Charlotte'u ya uyurken ya da yatmaya hazırlanırken görmeyi umuyorum.

Ama o mutfakta. Görünüşe bakılırsa, fırtına pişiriyor.

Kaşlarımı çatıyorum, uzun zamandır onu ilk kez yemek yaparken gördüğümü fark ediyorum.

Ben bir şey duyamıyorum ama arka planda müzik çaldığı belli.

Sobanın önünde sallanıyor, koyu kahverengi saçları bir o yana bir bu yana savruluyor.

Haftalardır onu görmediğim kadar mutlu görünüyor.

Ama yemek pişirmek ona hep bunu yapardı.

Hiçbir zaman mutfakta olduğu, milyonlarca şeyin aynı anda cızırdadığı, marine edildiği ya da pişirildiği zamankinden daha kendinden emin, daha kontrollü ya da daha memnun değildir.

Monitörü kapatıp yatağıma gitmem gerektiğini biliyorum. Ama yapmıyorum.

Monitörlere bakmaya devam ediyorum, aklımdan çıkaramadığım siyah saçlı baştan çıkarıcıya aklıkla bakıyorum.

Şu anda benden çok uzak görünüyor.

Fiziksel mesafe açısından da konuşmuyorum.

Önemli olduğunu düşündüğüm her şey ulaşamayacağım bir yerdeymiş gibi görünüyor.

Charlotte.

İntikam.

Evie.

Kızımın adını düşünmek bile içimde bir öfke dalgasının dalgalanmasına neden oluyor.

Ancak öfke, yüzünü tamamen göstermeyi reddeden daha derin bir duyguyu gizlemektedir.

Daha acı verici bir tane. Tam olarak sindiremediğim bir tane.

Bu yüzden onu, başa çıkmak için daha donanımlı olduğum duyguların altında bastırıyorum.

Öfkeyle ne yapacağımı biliyorum. Onu faydalı bir yere kanalizere edebilirim. Tam tersi yerine benim için çalışmasını sağlayabilirim.

Diğer şeyler? O kadar da değil.

Ekranda, Charlotte küçük mutfağının ortasında dönüp durmaktadır. Neredeyse kızartma tavasını devirecekti ama dramatik bir süsleme ve reveransla tam zamanında yakalamayı başardı.

Bu gece gülebilecek olsaydım gülerdim.

Dans etmeyi bırakmıyor. Hareket etmeye, kalçalarını sallamaya, saçlarını savurmaya ve şarkı sözlerini sessizce söylemeye devam ediyor.

Üzerinde küçücük bir şort ve onu bütünüyle yutuyormuş gibi görünen büyük bir tişört var.

Islak bir rüya gibi görünüyor. Tam bana göre.

Saniyeler içinde sertleşiyorum. Ve hiç bu kadar yalnız olduğumun farkında olmamıştım.

Belki de bir kulüp bu gece benim için doğru hareket olurdu. İçimde biriken gerginliğin bir kısmını boşaltmaya fena halde ihtiyacım var.

Ama başka bir kadınla seks yapmanın beni sadece tatminsiz ve hayal kırıklığına uğratacağını zaten biliyorum.

Ondan sadece bir tane var.

Öyleyse neden başkasıyla uğraşalım?

"*Che cazzo*," diye İtalyanca homurdanıyorum monitörleri kapatırken.

Sikim hâlâ sert ama görmezden geliyorum. Bir tanesini ovalasam bile beni tüketen şeye bir çentik atamazdım.

Gerçeğini bu kadar yakın zamanda yedikten sonra olmaz.

Onun daracık küçük amcığı sikimin üzerindeyken, beni sağarken ve kulağımda müzik gibi inlerken olmaz. Sadece benim için bir günahkarın ninnisi.

Onun yerine kalkıp kendime bir içki koyuyorum.

Onu aşağıya sarkıtıyorum ve şehvetimi dindirmesi için dua ediyorum.

Bunu yaparken kendime bir şeyi hatırlatıyorum: Charlotte sadece bir uyuşturucu. Ve ben oradaki tüm ilaçlardan daha güçlüyüm.

Ama ne olur ne olmaz.

Kendime bir içki daha koyuyorum.

CHARLOTTE

ERTESİ GECE-CHARLOTTE'UN DAİRESİ

"Araba on beş dakika içinde orada olacak."

İlk başta cevap vermedim. Lucio'nun beni eve çağırması olmasına hâlâ şaşıyorum.

"Bekle, bekle," diyorum telefona hızlıca. "On beş dakika mı?" "Evet."

Daha fazla soru sormadan hat kesiliyor.

Tanrım.

Yıpranmış eşofmanlarıma ve ince atletime bakıyorum. Aracım gelmeden önce kesinlikle üstümü değiştirmem gerekiyor.

Ama ne giymeli?

Yatak odama gidip kıyafetlerimi karıştırmaya başladım.

İnce askılı siyah bir elbise gözüme çarpıyor ama kendimi tam zamanında yakalıyorum.

Bu lanet bir randevu değil.

Lucio benimle konuşmak istiyorsa, bu kesinlikle ilişkimiz hakkında olmayacak - tabii buna ilişkimiz denebilirse.

Dar bir kot pantolon ve ince, omuzları açık pamuklu bir kazak seçiyorum.

Sonra banyo aynasının önünde durup yansımama bakıyorum.

İyi görünüyorum. Ama abartılı değil. Rahat. Sakin.

Bütün mesele de bu zaten.

Makyaj yapma isteğime karşı koyuyorum ve tam da kapı zilimin çaldığı anda oturma odasına geri dönüyorum.

Derin bir nefes alarak çantamı aldım ve dışarı çıktım.

Beni almaya gelen şoför tanıdığım biri değil. Başıyla onaylıyor ve kendisi binmeden önce arka koltuğa yerleştiğimden emin oluyor.

Sormadan edemedim. "Lucio'nun, yani Don Mazzeo'nun yerleşkede olup olmadığını biliyor musun?"

Beklediğimden daha kibar bir şekilde, "Bilmiyorum hanımefendi," diye cevap veriyor. Harika. Daha fazla sürpriz.

Adam akıl oyunlarını seviyor.

Yerleşkeye vardığımızda, Enzo malikanenin girişinde beni bekliyor. Kasvetli görünüyordu.

En azından ben öyle düşünüyorum. Hayal mi görüyorum? Lucio'nun akıl oyunları beni şimdiden etkilemeye mi başladı?

Panik sakinliğimi bastırırken kalbim biraz sendeliyor.

"Enzo, her şey yolunda mı?" diye sordum. "Bir şey mi oldu? Evie mi... o-"

"Dur, dur, Charlotte," diye ısrar ediyor Enzo, öne çıkıp beni omuzlarımdan tutuyor. "Sakin ol. Nefes al."

Nefesim kesik kesik geliyor.

"Bugün çağrılmayı beklemiyordum," diye itiraf ediyorum. "Bir sorun mu var yoksa... Lucio burada mı emin olamadım?"

Enzo başını sallar. "Lucio dışarıda. Bütün gün dışarıdaydı."

"Oh."

Üzerime çöken hayal kırıklığı o kadar şiddetli ki bunu gerçekten hissediyorum. İstenmeyen bir artçı şok gibi.

"O zaman neden buradayım?" Aklımı tekrar başıma topladığımda söyledim.

Enzo gülümsüyor. "Benimle gel."

Hayal kırıklığımı bir kenara itip onu evin derinliklerine kadar takip ediyorum.

"Beni öldürmeyeceksin, değil mi?" Temkinli bir şekilde soruyorum. Kıkırdıyor. "Bugün değil."

"*Bugün* değil mi?" Tekrar ediyorum.

"Tanrım, teşekkürler." "Merak etme. Bu güzel bir sürpriz." "Sürpriz mi yapıyorsun?"

"Öyle görünüyor."

"Kimden?" Temkinli bir şekilde soruyorum. "Sence kimden?"

"Oh, Tanrım," diye inliyorum. "Beni öldüreceksin, değil mi?"

Beni mutfağa götürürken bıyık altından gülüyor.

Lavabonun yanında, sırtı bize dönük duran bir adam görüyorum. Cam kapılara yaklaştıkça adamın çok tanıdık geldiğini fark ediyorum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Bu Edmund Santiago mu?" Enzo'ya fısıldadım.

"Evet."

"Devam sorusu: Onun burada ne işi var?"

O cevap veremedi Şef Santiago dönüp beni görüyor.

"Ah, öğrencim sonunda geldi," diye duyuruyor ellerini coşkuyla havaya kaldırarak.

Öğrenci.

Bekle. Ne?

"Şef Santiago," diyorum, bana doğru uzattığı elini sıkmak için yavaşça öne doğru adım atarak. "Sizi tekrar görmek çok güzel."

"Ve siz, Bayan Dunn."

"Lütfen, adım Charlotte, unuttun mu?" "O

zaman bana Edmund demende ısrar

ediyorum." Gülümsedim ve başımı salladım.

"Edmund. Tamamdır."

Enzo'ya bakmak için arkamı dönüyorum ama o çoktan ortadan

kaybolmuş. Yutkunarak tekrar Edmund'a bakıyorum.

"Bu o a Sürpriz." I söyle Onu. "Ben değil tamamen
Tabii ki Neler oluyor?"

Gülümsüyor. "Lucio bana yemek konusunda ne kadar tutkulu olduğunuzu söyledi. Son görüşmemizde, doğal içgüdülerinize büyük hayranlık duymuştum. O da bu yeteneklerini nasıl özel bir şeye dönüştürebileceğin konusunda senden kişisel bir ders almak isteyebileceğini düşündü."

Bir an için kesinlikle nutkum tutuldu.

Lucio bunu benim için mi organize etti?

İnanılmaz derecede tatlı. Son birkaç haftadır içinde bulunduğumuz düşmanca gidiş gelişlerden büyük bir sapma olduğundan bahsetmiyorum bile.

Öyle bir sapma ki güvenmiyorum.

Sorun ne?

"Bunu Lucio organize etti," diye aptalca tekrarlıyorum. "Emin misin?"

"Elbette eminim," diye yanıtlıyor Edmund. "Beni kendisi aradı."

Ona bön bön bakıyorum.

"Sarsılmış görünüyorsun, Charlotte."

Garip bir şekilde gülüyorum. "Şaşırdım," diye itiraf ediyorum. "Bunu gerçekten beklemiyordum."

"Bunu işlemek ne kadar uzun sürerse, yemek yapmak için o kadar az zamanımız olur," diye belirtiyor. "Ve benim zamanım çok değerli, canım."

Bu beni kendime getirdi.

"Elbette, Şef," diye kekeliyorum. "Bugün için öğrenciniz olmaktan onur duyuyorum."

"Mükemmel," diyor ellerini çırparak. "Güzel bir ördek *pâté en croûte* deneyelim diye düşündüm."

Gözlerim kocaman oldu. "Kulağa harika geliyor. Ve karmaşık."

Hınzırca gülümsüyor. "Önemli değil," diyor elini sallayarak. "Sadece biraz ev yapımı hamur işi hazırlamamız gerekiyor, ne kadar gevrek olursa o kadar iyi olur ve her şeyi lezzetli bir gelee ile eşleştirmemiz gerekiyor. Belki vaktimiz olursa, yanında güzel, kalın bir *jus* yapabiliriz."

Sinirlerime hakim oluyorum ve bunun yerine heyecana odaklanıyorum. "Ben boş bir levhayım, sensei."

İyi huylu bir şaşkınlıkla göz kırptıyor. "Yine mi geldin?"

"Öğrenmeye hazırım," diye düzeltiyorum yanaklarımda mahcup bir kızarıklık belirirken.

"Ah. Bunu anlıyorum." Bana göz kırptı. "Önlüğün şurada."

Onu almak için acele ediyorum. Elbiseyi giyer giymez Edmund bana birkaç hazırlık görevi verirken kendisi de bir kadeh şarap dolduruyor.

"Sana biraz teklif ederdim ama çok genç görünüyorsun." Yüksek sesle güldüm. "Aslında yirmi bir yaşımdayım."

"Her iki durumda da sana şarap yok. Çaylaklar ayık kalır. Sadece profesyoneller içki içer ve yemek yapar."

"Yeterince makul," diyorum. "Zaten pek içki içen biri değilim."

"Bu kafa için iyi. Belki kalp için değil. Ama herkes kendine!" Kadehini kaldırdı ve şerefime kadeh kaldırdı.

Hâlâ Edmund Santiago ile yemek yapacağıma şaşırılmış bir halde hoppaca gülüyorum.

Geçen sefer her şeyi berbat ettikten sonra, bir daha böyle bir şansım olmayacağından emindim.

Önceki fiyaskoyu düşünmek bile yüzümü yeniden kızartıyor. Ne büyük bir felaketti.

"Edmund?" Tıfıl bir sesle söylüyorum.

"Evet, canım?" diye soruyor. "Soğanları daha küçük doğra." "Sadece senden özür dilemek istiyorum. Geçen sefer için."

Neden bahsettiğimi gerçekten bilmiyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Geçen sefer mi?"

"Akşam yemeğine gelmiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Ve ben pişirdim."

"Anlamıyorum," diyor. "Bir şeylerin yanlış gittiğini ima ediyor gibisiniz."

"Şey, senin için pişirdiğim yemek," diyorum, kelimeleri zorla söylerken boğazımda bir ürperti hissediyorum. "Pek iyi değildi."

Başını yana eğiyor ve beni eğlenen bir bakışla süzüyor. "Öyle mi?"

Bir an tereddüt ettim. "Şey, her yemekle ilgili sorunlar vardı..."

"Charlotte," diye araya giriyor, "hiç aşçılık okuluna gittin mi?"

"Uh, hayır."

"Pastacılık okulu

mu?" "Hayır."

"Profesyonel bir restoranda çalıştınız mı?" "Hayır."

"Kafe mi?"

"Hayır."

"Hayır," diye tekrarlıyor kesin bir ifadeyle. "Başka bir deyişle, sen gerçek bir eğitimi ya da deneyimi olmayan bir amatörsün. Kendine bu kadar yüklenmeyi bırakmalısın."

Bazı nedenlerden dolayı, onun sözleri beni gerçekten daha iyi hissettirmiyor.

"Ama içgüdülerimin daha iyi olduğunu sanıyordum," diye itiraz ediyorum. "Daha iyi olmalıydılar."

"Yemeğiniz iyiydi," diyor kararlı bir şekilde. "Mükemmel değildi. Kusurları yok değildi. Bazı alanlarda incelikten yoksundu. Ama sonuçta, orada ham bir yetenek vardı. Ve nadir bulunan bir lezzet içgüdüğü."

İşte bu beni daha iyi hissettirdi.

Yine de buna ne kadar inandığımdan emin

değilim. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onaylıyor. "Yemek pişirmek de resim yapmak, şarkı söylemek ya da dans etmek gibi bir sanattır. Bazı insanlar doğuştan yeteneklidir. Ama o şanslı olanlar bile bu temelin üzerine bir şeyler inşa etmek için çalışmak zorundadır. Pratik yapmanız gerekir. Üzerinde çalışmanız gerekir. Mükemmelleşmek zaman alır."

"Evet. Evet. Tabii ki. Bunu biliyorum." Büyük bir iştahla doğruyorum. Bıçak, kesme tahtasına tekrar tekrar tatmin edici bir *şiiiiink* ile çarpıyor.

Ve yavaş yavaş kaygım normal seviyelere iniyor.

"Biliyor musun?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Çünkü *en başından* beri mükemmel olmak istiyor gibisin, nasıl desem... *en başından* beri."

Alt dudağımı ısıırıyorum ve parmağımın üst kısmını koparmamaya çalışıyorum. "İkna olmamış görünüyorsun."

"Hayır, hayır," diyorum aceleyle. Kafamı kaldırdığımda bana güldüğünü görüyorum. "Tamam," diye itiraf ediyorum, "belki biraz."

"Dört Mazzeonent'te üç Michelin yıldızım ve altı restoranım var, aşkım," diyor Edmund cömert bir göz kırpmayla. "Ve hâlâ bazı sabahlar tostumu yakıyorum. Hâlâ fazla tuzluyorum. Balıklarımın içinde zaman zaman kılçıklar oluyor. Mükemmel asla ulaşamayacağımız bir seraptır, sevgilim."

Parmaklarını şıklattı ve beni işaret etti. "Aynı anda hem dinle hem de doğra."

"Özür dilerim." Yüzüm kızardı ve elimdeki işe geri döndüm. "Bu çok iyi bir moral konuşmasıydı."

"Bah!" diye reddediyor. "Ben moral konuşması yapmam. Ben hayatı öğretirim. Şimdi, buraya gel. Sana ördeği nasıl hazırlayacağını göstereyim."

Sonraki birkaç saat uçup gitti. Bana bir yemek kitabından ya da bir yemek kanalından asla öğrenemeyeceğim pek çok farklı teknik, pek çok küçük kısayol ve hile öğretiyor.

Ayrıca öğrenmem gereken ne kadar çok şey olduğunu fark etmemi sağlıyor. İçgüdüler sizi ancak bir yere kadar götürebilir. Yolun geri kalanında ilerlemek için çalışmanız gerekir.

Lucio'nun sözleri tekrar aklımdan geçiyor, hiçbir şeyle ilgisi yok.

Aldatmak da bir beceridir.

Ürperiyorum ve tekrar şu ana odaklanıyorum.

"Yapmayı en çok sevdiğin şey nedir?" Ördek hamur işine sarılıp fırına atıldıktan sonra soruyorum.

Edmund ikinci kadeh şarabını kaldırır ve bir yudum alır. "Bu kolay," diyor. "Izgara peynir."

Kahkahayı patlatmadan önce ona bakıyorum. Can alıcı noktayı bekliyorum.

Ama gelmiyor.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Bir şef asla şaka yapmaz," diyor ciddiyetle. Sonra tekrar göz kırpmıyor.

"Bu nasıl bir cevap?" diye sordum. "Izgara peynir, dünyada yapılması en basit şeydir."

"Ve yine de çok lezzetli," diyor. "Çok güzel değil mi?"

"Ben... Sanırım," diyorum kararsızca.

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Charlotte, kızarmış peynir yapmayı sevmemin gerçek nedenini bilmek ister misin?"

"Lütfen."

"Çünkü çocuklarımla benimle olduğu her hafta sonu onlar için bunu yapardım" diyor sessizce.

Çocuklarından bahsederken gözleri belirgin bir şekilde yumuşuyor.

"Hattie ve Sam," diyor bana. "Anneleri ve ben boşandıktan sonra, onları ayda iki kez tam bir hafta sonu için alırdım. Geç uyanıklardı ve açlıktan ölürlardı. Yüzlerine bir gülümseme yerleştirmenin en hızlı yolu onlara ızgara peynir yapmaktı. Kahvaltı masasının etrafında oturur, birlikte yer, hikayeler anlatır, şakalar yapardık. Hattie şimdi yirmi dört, Sam ise yirmi altı yaşında. Ama onlarla ilgili en güzel anılarım hala bunlar."

O hikâyeyi anlatırken sahneyi kafamda canlandırabiliyorum.

Daha genç bir Edmund, belki de saçları tamamen dökülmüş. İki çocukla birlikte masanın etrafında oturuyor. Her biri onları tutuyor ızgara

peynirli sandviçler ve sabah güneşinin altında gülüşmeler. Küçük bir kızken böyle bir sabah geçirmek için neler vermezdim.

"Değer verdiğin insanlar için yemek pişirmekten daha büyük bir sevgi jesti yoktur" diyor Edmund bilgeliğin kesinliğiyle.

Homurdanıyorum. "O zaman annemden hiç ev yemeği yememiş olmama şaşmamalı."

"Öyle mi?" Edmund aniden sorar.

Utancımdan kızardım. "Özür dilerim. Bu n e r e d e n çıktı bilmiyorum. Bugünlerde herkese ondan bahsediyorum, öyle görünüyor."

"Üzülme," diye sertçe karşılık verir Edmund. "Herkesin onlar için yemek yapan bir ebeveyni yok. Ya da onlarla ilgilenen. Benim yoktu. Bu yüzden çocuklarımin yanında olmaya bu kadar kararlıyım."

"Annen nasıl biriydi?" Dikkatleri üzerimden uzaklaştırmak için çaresizce soruyorum.

"Tam bir orospuydu," diye gülüyor. "Huysuzlandığında beni yemek masasının etrafında tavayla kovalardı. Çok iyi bir aşçı da değildi. Babam da öyle. İkisi de bu konuda övgü alamadığı için mutluyum."

Onda çok sakin bir sıcaklık var. Artık şeytanlarından kaçmayan bir adam olduğu çok açık.

Aslına bakarsanız, geri döndü, onları içeri davet etti ve onlara doyurucu bir yemek pişirdi.

Ve bu onun ruhunu özgür bıraktı.

Kızaran ördeğin kokusu mutfağı dolduruyor. Tuzlu ve keskin. Bunu ben yaptım. Kendimle gurur duymalıyım. Mutlu olmalıyım.

Ama ben değilim.

En azından tam olarak değil.

Bir parçam hâlâ eksik. Hala tatmin olmamış.

Sevdiğiniz biri olmadan mutfak, evde yemek yapılan bir odadan ibarettir.
Mekanın kendisinde sihir yoktur.

Sihir Evie ile gitti. Onu
geri almalıyım.

LUCIO

BİR SAAT SONRA LUCIO'NUN OFISI.

Kapıya hafifçe vurulduğunu duyduğumda saat dokuz civarıydı. Aslında vuruştan çok gümbürtü gibiydi.

Kaşlarımı çattım. "Girin."

"Biraz yardıma

ihtiyacım var."

Kaşlarım çatıldı.

Charlotte mu?

Bugün Edmund Santiago'nun gelip ona mutfakta birkaç şey öğretmesini ayarladığım gün. Spontane bir karardı. Pişman olmayacağımı umduğum bir karar.

Kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtığımda Charlotte diğ r tarafta, ellerinin arasında kocaman bir tepsiyle duruyor. Ortasında gümüş bir cloche, altındaki büyük beyaz tabağın içindekileri gizliyor.

Yanında küçük bir sepet taze ekmek ve ona eşlik eden birkaç parça otlu tereyağı var.

"Nedir bu?" diye sordum.

Bana temkinli, çekingen bir gülümseme veriyor.

Ona bir şeyler oluyor. G l msemesinden bile fark edilebilen kaş çatıklığından bunu anlayabiliyorum.

Ama bunu sormanın bana düşmeyeceğine karar verdim.

"Şey, akşam yemeği," diye yanıtlıyor. "Edmund eve yeni gitti ve ben de aç olabileceğini düşündüm." Sesi sonunda soru gibi bir şeye dönüşüyor.

"Değilim," diye cevap veriyorum sertçe. "Daha önce yemek yedim."

"Oh," diyor. Yüzü anında düşüyor. "Peki, tamam o zaman." Yavaşça arkasını dönmeye başlar. "Bunu mutfığa geri götüreceğim o zaman. Ben sadece... Bugün ne öğrendiğimi sana göstermek istedim."

Kahretsin.

"Charlotte," diyorum ve onu olduğu yerde durduruyorum. "Bekle. Şimdi düşündüm de, uzun zaman önce yemek yedim. Kesinlikle tekrar yiyebilirim."

Gülümsüyor. "Harika."

Odaya girdi ve tepsiyi masamın üzerine koydu. Düzeneklerin önüne oturduğum anda, gururlu bir sırtıyla cloche'u alıp götürüyor.

"Eee?" diye soruyor. Sesindeki gururdan hiç şüphe yok. "Ne düşünüyorsun?"

Kesinlikle lezzetli görünüyor. Ve

harika da kokuyor.

Milföy hamuruna sarılmış ve kalın bir *jus* ile süslenmiş sulu, etli et. Yanında güzelce kömürleşmiş gevrek kök sebzeler.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Duck *pâté en croûte*."

"Vay canına... Kulağa hoş

geliyor."

Gülümsemesi parlak. Gözlerinin arkasında ışık parıldıyor, uzun zamandır görmediğim türden bir ışık.

Bunu ona verdiğim için çok mutluyum. Şef Santiago ile yaşadığımız bu küçük maceranın amacı da buydu.

"Her neyse, ne düşündüğünü bana sonra söylersin" diyor.

Gitmeye hazırlanıyor.

Ve bunu yapmasına izin vermeliyim, değil mi?

Bana ne yaptığını biliyorum. Bana her zaman ne yaptığını. Ve etrafımda oyalanmasına izin verdikçe, etkisi daha da kötüleşiyor.

Ama onun çekip gitme düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Charlotte!" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırıyorum.

"Evet?"

"Neden oturmuyorsun?" Diyorum. "Burada bir kişi için çok fazla şey var. Paylaşabiliriz."

Şaşkınlık gözlerinden okunuyor ama hemen üstünü örtüyor. "Sorun değil," diye mırıldanıyor. "Meşgul olduğumu biliyorum ve..."

"Charlotte. Otur."

Sarsılan gülümsemesi yeniden güç kazanıyor. "Tamam," diye fısıldıyor kısık, boğuk bir sesle.

K a r ş ı m d a k i koltuğa zarifçe yerleşiyor. Heyecanlı sırtışı gözümden kaçmıyor.

"Bu onuru sen kazanabilirsin" diyor. "İlk ısırığı aldığı anda bakmamaya çalışacağım."

Yufkayı keserken dudaklarımdan küçük bir gülümsemenin kaçmasına engel olamıyorum. Koku bana kadar geliyor. Baharatlı ve biberli, altında yumuşak bir tereyağı zenginliği var.

Ağzıma attım ve tatların dilime vurmasına izin verdim.

Aman Tanrım.

Gözlerini sürekli benden ayırmıyor.

Ancak çiğneyip yutkunduktan sonra tekrar konuşabiliyorum.

"Tanrı aşkına..." Homurdanıyorum.

Charlotte bana far ışığına tutulmuş bir geyik gibi bakıyordu. Koltuğunun kenarında. Kalp atışlarının endişeyle çırpındığını duyabiliyorum.

Ben bitirene kadar: "...Bu inanılmaz."

Sevdiğimi fark edince gözleri irileşiyor. "Gerçekten mi?" diye haykırıyor. "Beğendin mi?"

"Hayatımda yediğim en güzel yemek," diyorum ciddiyetle. Her kelimesinde ciddiyim.

Rahatlayarak iç çeker ve koltuğuna geri döner.

Çatalımı suçlayıcı bir şekilde ona doğru itiyorum. "Bunun lezzetli olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Öyle olmasını umuyordum. Olabileceğini düşündüm. Ama yargılarınızın doğru olup olmadığını asla bilemezsiniz."

"Peki ya Santiago'nunki?"

Elini sallıyor. "Artık benden hoşlanıyor. Onun fikirleri pek de objektif değil."

Sırıtiyorum. "Şimdi senden hoşlanıyor, ha?"

Charlotte'un gülümsemesi utangaçlaşır. Omuz silkiyor. "Güzel bir sohbet ettik. Yemek yaparken birbirimizi biraz tanıdık," diyor. "Harika bir akşamdı."

Bir ısırık daha alıyorum ve her bir lezzetin tadını çıkarıyorum. İpeksi, topraksı, sıcak. Elimde olmadan gözlerimi kapatıyorum ve tadın dilimde kaynamasına izin veriyorum.

"Ördek mi?" Ben soruyorum.

"Mhmm. Quack-quack."

"Bu gerçekten harika," diye iç geçiriyorum, önümdeki yemeği kısa sürede mideye indiriyorum. "Aç olmamak için çok fazla."

Yemeklerini bu kadar beğenmemden çok etkilendiği her halinden belli.

"Paylaşacağımızı söyledim mi?" Bir süre sonra soruyorum.

Gölüyor. "Hepsini bitirebilirsin," diyor. "Ben daha önce doydum."

"Size son lokmayı ikram edebilirim," diyorum nezaketle, bir parça hamur işi ve ördek parçalayıp ona sunuyorum.

Elimdeki çatala bakıyor.

Ağız açık bir şekilde eğilmeden önce tereddütü sadece bir an sürüyor. Dudakları çatalın etrafında kapanıyor.

Ve Tanrı aşkına, sikim seğiriyor.

Aniden, odadaki hava değişir. Sanki biri tüm oksijeni emmiş gibi.

Gergin. Çatırdıyor. Canlı.

Bu jestin çok samimi bir yanı var.

Geri çekilir ve yutkunur. Dudaklarını yalıyor. Her hareketini izliyorum, vücudum tepeden tırnağa karıncalanıyor.

Bu da nereden çıktı şimdi?

Aramızdaki havanın bükülmeye ve kıvranmaya başladığını hissedebiliyorum. İçinde bulunduğumuz ateşkese rağmen hiçbir şeyin tam olarak çözülmediğini hatırlatıyor.

Hâlâ halledilmesi gereken çok şey var. "Lucio?"

Gözleri benimkilere dikiliyor. Bakışları

doğrudan. "Evet?"

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor hararetle. "Bugün için teşekkür ederim. Bu... Bu her şeydi."

Ne kadar ciddi olduğunu anlayabiliyorum.

Ama sanki benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi onun minnettarlığını elimin tersiyle itiyorum.

"Hayır, cidden," diye devam ediyor. "Benim için o kadar önemliydi ki-"

"Charlotte," diye araya giriyorum. "Lafını bile etme."

Kısa kesiyor, ses tonuma şaşırdığı belli. Yüz ifadesi tekrar temkinli bir hal alıyor, sanki artık kiminle konuştuğundan emin değilmiş gibi.

"Dinle Lucio, sana söylemek istediğim bir şey var."

Ellerim kucağında, sessizce devam etmesini bekliyorum.

"Bu yüzüklü kızla arkadaş oldum. Adı Lexy. Feliks'in metresi olduğu ortaya çıktı."

"Feliks?" Tekrar ediyorum. "Kazimierz'in alt patronlarından biri, değil mi?"

"İşte o," diye onaylıyor Charlottes. "Görünüşe göre Lexy'ye Evie'den bahsetmiş."

"Ona ne söyledi?" Havladım. "Nerede o?"

Charlotte üzüntüyle başını sallar. "Yerini belli edecek bir şey yok," diyor Charlotte, biraz oyalanarak. "Ama sanırım seni de ilgilendiren bir şeyler var."

Kaşlarımı çattım.

"Sanırım seni vurmayı planlıyorlar," diyor yüzünde gerçek bir endişe ifadesiyle. "Yakında."

Lanet olsun.

Hayal kırıklığıyla dolup taşarak koltuğuma geri çöküyorum. Bunu ondan saklamaya zahmet etmedim.

"Hepsi bu mu?" İçi boş bir şekilde soruyorum.

Ağzı biraz açık kalıyor.

"Lucio," diyor ısrarla. "Anlamıyor musun? Yakında seni öldürmeye çalışacaklar."

"Seni duydum," diye cevap veriyorum. "Peki başka yeni ne var?" "Lucio-"

"Charlotte," diye kestim sözünü. "Ben şehirdeki en güçlü mafyanın lideriyim. Gücü ele geçirdiğim andan beri insanlar beni öldürmeye çalışıyor. Bu asla değişmeyecek. Polonyalılar sadece en son deneyenler."

Bana aval aval bakıyor, uzun bir süre nutku tutuluyor.

Sonra yutkunur ve yine de dener. "Hayatın tehlikede!" diye ciyaklar. "Bu yerleşkeye bir kez pusu kurdular. Bir dahaki sefere seni öldürebilirler."

"Pek olası değil," diye iç geçirdim. "Ama kesinlikle deneyebilirler." Koltuğuna geri oturuyor ve bir süre bana bakıyor.

"Benden histriyonik bir tepki mi bekliyordun? Tepkimle seni hayal kırıklığına mı uğrattım?"

Acımasız olduğumu biliyorum. Duygusuz.

O sadece beni önemsiyor. Ya da öyle görünüyor.

Ama kelimelerin zehir gibi dudaklarıma yükselmesine engel olamıyorum.

"Bu konuda hiçbir şey yapmayacak mısınız?" Sesi çok ince. "Ne yapmamı isterdin?"

"Bilmiyorum!" diye haykırıyor ve hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırıyor. "Daha fazla güvenlik alın! Bir koruma kiralayın! Üzerinizde bir silah taşıyın! *Kaçın!*"

Her birini parmaklarımla işaretliyorum. "Bu yerleşkede zaten 24 saat güvenliğim var. Her zaman silah taşıyorum. Kiralayabileceğim tüm korumalardan daha tehlikeliyim. Ve hayır, kaçmayacağım. Korkaklar böyle yapar."

"Bu bir fikir meselesi," diye tersliyor. Tanıdık alevin gözlerine geri döndüğünü görüyorum.

"Burada şanslı olan şey, önemli olanın sadece benim görüşüm olmasıdır."

Kızgın olduğu belli.

Birkaç ay önce, benimle uğraşabilirdi. İstedğini elde etmek için sürekli itip kakıyor ve bağırıyordu.

Ama şimdi ona farklı bir şeyin geldiğini görüyorum. Biraz daha sert bir şey. Belki biraz daha olgun.

Sonra derin bir nefes alır.

"Güçlü ve kuvvetli olabilirsin Lucio. Arkanda bir ordun ve bodrumunda bir silah kasan olabilir," diyor sonunda. "Ama bu seni yenilmez yapmaz."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"O zaman nasıl bu kadar umursamaz olabiliyorsun?" Gözleri geniş ve bekliyor.

"Çünkü ölmekle ilgili bir endişem yok," diyorum ona.

Durakla.

Sessizlik.

İnançsızlı
k.

Sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. "Sen ciddi misin?"

Omuz silkiyorum. "Bu hayatın ne anlama geldiğini biliyorum," diyorum ona. "Nasıl sona ereceğini de biliyorum."

Sanki bu söylediklerimin gerçekliğini yok sayacakmış gibi başını sallıyor. Uzun zaman önce kabul ettiğim şeyi. "Bu kadar kötümser olamazsın."

"Kötümser değilim. Sadece gerçekçi."

"Senin bir *kızın* var," diye suçlar gibi tükürüyor.

"Hayır," diye karşılık verdim, "bir kızım *vardı*. O artık yok."

"Onu geri alacağız," diye fısıldıyor şiddetle.

Öne eğildim ve ellerimi masaya vurdum. Gümüşler ve tabaklar şıngırdıyor. "Ya geri dönmek istemezse? Ya annesini istiyorsa? Ya onun için yeterince iyi değilsem?"

Daha önceki sessizliğin zor olduğunu düşünmüştüm.

Bunu takip eden sessizlik on kat daha kötüdür.

Nereden geldiğini bilmiyorum.

Aslında bu doğru değil. Nereden geldiğini çok iyi biliyorum, doğrudan kabuslarımdan.

Sonya'nın Evie'yi benden kopardığı günden beri her gece aynı rüyayı görüyorum.

Kızım ve ben koridorda duruyorduk.

Ona ulaşmaya çalışıyorum. Bana gelmesi için onu

çağırıyorum. Ve her seferinde gözlerimin içine

bakıyor... Sonra dönüp diğer yöne doğru yürüyor.

Benden uzak dur.

Gölgelerin içine.

Sabahın erken saatlerinde soğuk terler içinde uyandım ve Sonya'nın beni tekrar vurduğunu hissettim.

Belki de sonunda bu korkumu kelimelere dökmem o kadar da abartılı değildir. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

"Sen onun için Sonya'dan daha iyisin," diyor Charlotte kendinden emin bir şekilde. "Sen onun babasıydın. Onu olduğu gibi önemsiyorsun. Senin emrinde bir piyon olarak neler yapabileceğini değil."

Tek kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi?" diye soruyorum. "Bunu nasıl anladın?"

"Hadi ama," diyor Charlotte tutkuyla. "Sonya kendi çocuğunu yabancılara terk etti! Onu buraya getiren ve kapılarınızın dışında bırakan yabancılara. Evie'nin öldüğüne inanmasına izin verdi. Sonra aniden ortaya çıktı, size silah doğrulttu ve Evie'yi geri mi aldı?"

Mavi gözleri tüm silindirleri ateşliyor. Öne eğildi ve ellerimi sıktı.

"Bir anne gibi davranmıyor. Bir satranç oyuncusu gibi davranıyor, diğer insanların hayatlarını işine geldiği gibi karıştırıyor. Burada bir stratejisi var Lucio. Ve bu stratejiyle ilgili hiçbir şey Evie için en iyisini yaptığını göstermiyor."

Onu hiç bu kadar kararlı görmemiştim.

Bu kadar öfkeli.

Çok sert.

Ve bu beni tahrik ediyor.

"Eğer onunla karşılaşırsam," diye ekliyor Charlotte, "suratının ortasına yumruğu indireceğim."

Dudaklarıma sinsice yerleşen gülümsemeye engel olamıyorum.

Ve Charlotte'un sözlerinin kabuslarımdaki şeytanları geri püskürtmek için uzun bir yol kat ettiğini inkar edemem.

"Bunu görmek isterdim," diye itiraf ediyorum.

"Belki bir gün yaparsın," diye feveran ediyor.

Birbirimize baktıkça aramızdaki enerji daha da canlanıyor.

Tek istediğim onu soymak ve tüm gücümle becermek. Kelimelere nasıl dökeceğimi bilmediğim şeyleri vücudumla söylemek.

Kaslarım ham arzuyla sıkıştı.

Şimdiden gözlerimin önünde gerçekleştiğini

görebiliyorum. İnemelerini şimdiden

duyabiliyorum.

Şimdiden amının sikimin etrafında sıkıldığını hissedebiliyorum.

Sikeyim.

Ne zaman ona olan arzumu kontrol altına aldığımı düşünsem, gidip ona olan çekiciliğimi pekiştiren bir şey söylüyor.

"Sen harika bir babasın Lucio," diye devam ediyor. "Hazırlıklı olmamana rağmen elini taşın altına koydun. Sonya reddettiğinde o küçük kızla ilgilendin. Ona aşık oldun. Ve biliyorum ki o da sana aşık oldu."

Koltuğumdan kalkıp pencereye dönüyorum.

Bu konuşma amaçladığımdan daha ağır bir hal aldı. Şu anda bununla uğraşacak enerjim yok.

Özellikle de onun sesini duyunca sikim kalkmaya başlamışken.

Kendine mesafe koy, diyor içimdeki akıllı ses. Bu iş kontrolden çıkıyor, tıpkı her zaman olduğu gibi.

"Artık gitmelisin," diyorum aniden, arkamı dönmeden. Sessizlikle karşılaştım.

Sonra ayağa kalkarken sandalyesinin geri çekildiğini duyuyorum. Ayak seslerini duyuyorum.

Ama geri çekilmiyorlar. Bana doğru geliyorlar. "Bana bak."

Dönüp ona bakıyorum. Tek gördüğüm onun alev alev yanan mavi gözleri. İçlerinde hapsolmuş tüm o acı, öfke kılığına bürünmüş tüm o acı.

"Ben senin tarafındayım Lucio," diye fısıldıyor ısrarla. "Ben *senin* tarafındayım." "Charlotte-"

"Bunun beni de yiyip bitirdiğini düşünmüyor musun?" diye soruyor ben cümlemi tamamlayamadan. "Evie'nin gitmesinin benim hatam olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Tam bir psikopat gibi görünen bir kadının elinde olmasının?"

Gittikçe daha da duygusallaşıyor.

Eli dışarı fırladı ve göğsüme vurdu. Bunu beklemiyordum ama geri de çekilmedim.

Bana vurduğunun farkında bile değil gibi görünüyor. Gözleri yaşlarla parlıyor ama düşmelerine izin vermiyor.

"Evie'nin gitmesinin sebebinin ben olduğumu biliyorum!" diye bağıyor. "Eğer sana gerçeği söylemiş olsaydım... o zaman... bunların hiçbiri olmazdı. Ve... ve..."

Elleri bana karşı koymaya devam etse de onu tutuyorum.

Onu bana bakmaya zorluyorum. Gerçekten bana bakması için.

Sonra onu göğsüme çekiyorum ve kollarımı ona doluyorum.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, gömleğimi gözyaşlarına boğdu. Bir noktada, mücadele etmeyi bıraktı ve sadece bana sarıldı.

Sanki ben onun son can
simidiymişim gibi. Sanki
elinde kalan tek şey benmişim
gibi.

Ve bir an için.

Sanki benim de elimde kalan tek şey o.

CHARLOTTE

Lucio'nun yatak odasında

uyandım. "Lucio?"

Cevap yok.

Yalnızım.

Perdeler çekili ve yatağın Lucio'nun tarafında belirgin bir vücut izi var.
Dün gece yanımda uyudu ama... seks yaptık mı?

Uyku yüzünden hafızam hala bulanık.

Dün gece ne oldu?

Ben neden buradayım?

Ve neden duygusal olarak bu kadar tükenmiş
hissediyorum? Sonra her şey geri geliyor.

Lucio'nun kollarında nasıl ağladığımı.

Beni odasına nasıl taşıdığını.

Sonunda uykuya dalana kadar beni yanına nasıl sıkıştırdığını.

Derin bir iç çekiyorum ama bunun rahatladığımı için mi yoksa hayal
kırıklığına uğradığımı için mi olduğundan emin değilim.

Birlikte uyumadık.

Pek sayılmaz.

Sadece yan yana. Birbirini seven ve önemseyen iki insan gibi kaşık kaşık.

Aylardır birbirini boğazlayan iki insanın aksine.

Yataktan kalkıp banyoyu kontrol ediyorum ama orada da yok.

"Muhtemelen yanımda uyandı, şöyle bir baktı ve kaçtı," diyorum boş odaya.

Mobilyaların hiçbirinden cevap gelmedi. Çirkin'in şatosundaki Belle anım için çok fazla.

İç çekerek pencereye doğru yürüyorum ve panjurları açıyorum. Bahçe sabah güneşinde tertemiz görünüyor.

Evie'nin fiskiyeğe doğru koştuğunu hayal edebiliyorum. Çiçekli çitlerin üzerinden yükselen kıkırdamasını ve "Gidelim Paulie!" diye haykırırken çıkardığı kıkırdamayı duyabiliyorum.

Ama hepsi kafamın içinde. Bahçe boş. Evie yok.

Kıkırdama
yok.

Paulie yok.

"Paulie..." Adını bir dua gibi fısıldıyorum.

Oyuncaklarını bile özlüyorum.

Sonra bir şeyin farkına vararak duruyorum.

Lucio'ya göre, Evie gece yarı uykudayken yatağından alınmış. Yani Paulie'yi yakalayacak kadar bilinci yerinde olmayabilirdi.

Lucio'nun yatak odasından çıkıp doğruca Evie'yle bir zamanlar paylaştığımız bağlantılı odalara gidiyorum.

Aylardır oraya gitmediğimin farkındayım ama bir şey beni ilerlemeye devam ettiriyor.

Doğrudan Evie'nin odasına giden köşeyi dönüyorum ama bir şeyin çarpma sesiyle duruyorum.

Bu da ne böyle?

Bir kıymık sesi duyuyorum. Bir çarpma daha.

Bir saniye sonra, sesin Evie'nin odasından geldiğini fark ediyorum.

Neyle **k a r ş ı l a ş a b i l e c e ğ i m i** düşünmeden koridorun sonuna kadar koştum ve içeri daldım.

İlk başta tek gördüğüm

kaos. Sonra onu görüyorum.

Lucio gömleksizdir ve terlemektedir. Evie'nin yatağının yanındaki duvara monte edilmiş küçük mavi kitaplığı kapıyor ve yerinden söküyor. Homurdanarak onu uzaktaki duvara fırlatıyor.

BOOM.

Çıtırdayan bir gümbürtüyle patlar. Kitaplar yere düşer. Bir kar küresi parçalanır, her yere dökülür. Kalemler ve boya kalemleri yatağın ve köşedeki sallanan sandalyenin altına yuvarlanır.

Lucio varlığını fark etmemiş gibi görünüyor. Ne zamandır bu işle uğraşıyor bilmiyorum ama oda tam bir felaket.

Neredeyse her şey harabeye dönmüş durumda.

Büro. Yatak. Resim çerçeveleri.

En kötüsü, kaosun ortasında yatan Paulie'dir - kafası şekilsiz omuzlarından kopmuştur.

Ve henüz işi bitmedi. Dönüyor, kocaman elleriyle komodini kavırıyor ve onu aşağıya gönderiyor.

"Lucio..." Şok içinde fısıldıyorum.

Pencerenin yanındaki duvarı yumrukluyor. Duvar çöküyor ve parmak eklemlerinde hemen kan çiçekleri açtığını görüyorum.

Bu sefer ben

bağırıyorum. "Lucio!"

Etrafında dönüyor, gözleri kocaman ve vahşi.

İçlerindeki acıyı görebiliyorum. Çaresizliği.

Her zaman o kadar güçlü ki bazen onun hala çocuğunu kaybetmiş bir baba olduğunu unutuyorum.

"Yanıldım," diyor bana, yüzündeki duygu belli oluyor.

Kasları eforla şişiyor. Her acı veren nefeste göğsü inip kalkıyor.

"Çok büyük bir hata yaptın," diyor tekrar. "Bu senin hatan değil. Benim suçum. Evie *benim yüzümden* gitti."

Başımı salladım. "Lucio,

bu doğru değil."

"Öyle," diyor hiddetle, gözleri parlıyor. "Bu doğru. Onu korumak için daha iyi bir iş yapmalıydım. O gece Sonya'yı durdurmalıydım. O kaltağın çocuğumu almasına izin vermeden önce ölmeliydim."

Öfke, korkutucu dalgalar halinde üzerinden yuvarlanıyor.

Bir zamanlar, bu beni tepelere kaçırabilirdi. Ama şimdi, tek

yaptığı beni daha da yakınlaştırmak.

Tam önünde durana kadar ilerliyorum. Ellerimi usulca titreyen göğsüne koyuyorum.

"Lucio," diyorum usulca, "bana bak."

Gözleri hiç karşı koymadan benimkilere düşüyor. Ama sanki içime bakıyor gibi.

"Eğer ölseydin, Evie hayatının geri kalanını Sonya'yla geçirmek zorunda kalacaktı," diye hatırlatıyorum ona. "Yaşamak zorundaydın. Yaşayarak onu koruyabilirsin."

"O gitti."

"O gitmedi," diyorum kararlı bir şekilde. "Sadece şu anda çok uzakta. Ama onu bulacağız. Söz veriyorum."

Gözlerinde bir titreşim

görüyorum. Farkındalık mı?

Yoksa kabullenme mi? Tam

olarak anlayamıyorum.

Acı içinde benden uzaklaşıyor. Ellerim yanlarıma düştü. Serbest bırakılmayı bekleyen kafesteki bir hayvan gibi görünüyor.

Pencereye dönüyor ama odaya ilk girdiğimden beri nefes alış verişinin sakinleştiğini fark ettim.

Onu durduğu yere kadar takip ediyorum. "Kanaman var," diye nazikçe i ş a r e t ediyorum, elini tutup parmak eklemlerini ışığa tutuyorum.

"Ben-"

"Daha kötüsünü de yaşadım," diye bitiriyorum gülerek. "Biliyorum. Ama yine de bunu biraz temizlemek istiyorum."

"Beni düzeltemezsin Charlotte," diye

uyarıyor. Sesi yine kendisi gibi çıkıyor.

Kontrol tekrar onda.

"Seni düzeltmeye çalışmıyorum," diye cevap veriyorum. "Çünkü senin düzeltilmeye ihtiyacın yok. Ben sana yardım etmeye çalışıyorum."

Bana bakıyor ama ifadesi artık kapalı. Acısını, gücünün arkasına sakladığı küçük kutusuna geri koydu.

"Ve bunu takdir ediyorum," diyor. "Ama bu kez, sanırım meseleyi kendi ellerimle halletmem gerekiyor."

Bir açıklama bile yapmadan dönüp gidiyor.

Ona yetişmek için acele etmeden önce bir an sırtına bakıyorum.

"Lucio?" Arkasından sesleniyorum. "Bu ne demek oluyor? Meseleyi kendi ellerine mi alacaksın?"

Cevap vermiyor. Sadece yürümeye devam ediyor.

Onu odasına kadar takip ettim ama umurunda değil gibiydi.

Arkasından banyoya girdiğimde bile. Musluğu açıyor ve elini suyun altında gezdiriyor. Kanı durularken irkilmiyor bile, ama eminim canı yanıyordur.

"Lucio," tekrar deniyorum. "Bu ne anlama geliyor?" Bana üstünkörü bir bakış fırlatıyor.

"ocuğumu kaçıran şerefsizlerle birlikte yeraltı dünyasına inme vakti geldi," diye adeta hırlıyor.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Bana döndü. "Sanırım bir noktada sana söylemem gerekecek, çünkü ben oradayken dikkat ekmemen gerekecek."

Söylediği hiçbir şey beni daha iyi hissettirmiyor. "Lucio-"

"Ringe gireceğim."

Gözlerim şaşkınlıktan yuvalarından fırlayacak gibi oldu. "Bu delilik." "Hayır, değil. Bu agresiflik. Arada fark var."

"Lucio," dedim, ilerleyerek. "Bu ring Polonya toprakları. Her şey onların elinde. Oraya öylece girip gösteriyi en n sıradan izlemene izin vereceklerini mi sanıyorsun? Bartek'e olanlardan sonra?"

Alay ediyor. "İzlemek istemiyorum," diye açıklıyor. "Oraya dövüşmeye gidiyorum."

"Kavga mı?" Aptalca tekrarlıyorum. "Dvşecek misin... ringde... maçlardan birinde?"

"Ben de öyle dedim."

Daha birkaç dakika önce Evie'nin odasına saldırdığı düşünülduğünde, şu anda bu kadar sakin olması ürkütücü.

Bu az önce oldu... değil mi? Aklımı
mı kaçıırıyorum?

Yoksa öyle mi?

"Sağlıklı düşünemiyorsun," diyorum, onu bu özel çıkmazdan vazgeçirebileceğimi umarak.

"Bu işe yarayacak," diyor Lucio. Gözlerinde yepyeni bir kararlılık parıldıyor.

"Lucio," diyorum kolunu tutarak. "Bunu bir düşün. Polonyalı bir dövüşçüyle ringe çıkacaksın. Etrafın Kazimierz'e sadık adamlarla çevrili olacak. Maçı kazansan bile, bundan ne kazanmayı umuyorsun? Maçtan sonra oradan öylece çıkmaya izin vereceklerini mi sanıyorsun? Sen şehirdeki en güçlü mafyanın liderisin!"

"Bu seni şaşırtabilir Charlotte," diyor Lucio sakince. "Ama yeraltı dünyasında bile kurallar vardır."

"Bu da ne demek oluyor?" Çığlık atıyorum.

"Yani oraya gideceğim ve bir pazarlık yapacağım. Bir anlaşma yapacağım," diye açıklıyor. "Eğer bunu kabul ederlerse, o zaman kendi paylarına düşeni yerine getirmek zorunda kalacaklar."

"Bunu neden yapsınlar ki?" Talep ediyorum.

"Çünkü bunu yapmazlarsa, saflarda bir kanser gibi büyüyecek," diye devam ediyor Lucio. "Kazimierz'in adamları arasında güvensizlik ve belirsizlik tohumları ekecek. Anlaşmalarına sadık kalmayan bir eşkıya olduğunu kanıtlarsa, o zaman sözünün hiçbir anlamı kalmaz. Ve hiç kimse güvenemeyeceği bir liderin peşinden gitmez."

Başımı salladım. "Pek çok şey ters gidebilir." "Bu hayattaki her şey için geçerli."

Hayal kırıklığıyla inliyorum. "Ya Kazimierz şartları kabul etmezse? Ya da ya kaybedersen?"

Bana bir kaşını kaldırdı. "Kaybedeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bu bir olasılık!"

"Güven oyu için teşekkürler."

"Kes şunu," diye çıktım. "Tamamen mantıksız davranıyorsun."

"Kırık bir baba gibi düşünüyordum," diyor beklenmedik bir şekilde.

"Artık lanet bir Don gibi düşünmeye başlamalıyım. Ki zaten öyleyim."

"Lucio-"

"Kaybetmeyeceğim," diye yanıtlıyor, bunu düşünmeyi bile reddederek.

"Kaybedemem. Bunu yapmak için güvenebileceğim tek kişi kendimim."

"*Bana* güvenebilirsiniz," diye ısrarla karşılık veriyorum. "Lexy, sana bahsettiğim yüzükçü kız... Eminim daha fazla bilgiye sahiptir. Sadece onun güvenini kazanmam gerekiyor ve-"

"Bunun için sabırsızlanıyorum Charlotte," diye homurdanarak sözümü kesti. "Benim o kadar vaktim yok. Evie'nin de öyle bir zamanı yok."

Ona bakıyorum, karmaşık ifadesini çözmeye çalışıyorum.

"Gerçek sebep bu mu?" diye sordum. "Yoksa bana hâlâ güvenemiyor musun?" Benden uzaklaşıyor. "Bu seninle ilgili değil."

Sözleri karşısında irkildim.

"Her zaman her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," diye karşılık veriyorum. "Yardım istemek mi? Yardım kabul etmek? Bu seni zayıf yapmaz. Eğer öyle olduğunu düşünüyorsan aptalsın."

"Ben pek çok şeyim Charlotte," diyor, sesi kararıyor. "Ama aptal değilim. Bu dünyayı biliyorum. Sen bilmiyorsun."

Bocalıyorum. Şimdi ne olacak?

Kararını vermiş. Bu fikirden geri adım atmayacak.

Bu beni çok korkutuyor.

Evie'yi çoktan kaybettim.

Lucio'yu da kaybetmeyi göze alamam.

"Peki ya kimliğim?" Talep ediyorum. "Ringde olacağım."

Bana umursamaz bir bakış fırlattı. "O gece dikkat çekmeyeceksin. Bu maskaralığı olabildiğince uzun süre canlı tutmamız gerekecek."

"Hiç umurunda değil mi?" diye sordum. "Şüpheli bir şey fark ederlerse beni öldürürler."

Vücudu aniden geriliyor.

Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum ama emin olamıyorum çünkü bana dönmüyor.

"Bunun için endişelenme," dedi sonunda. "Güvende olduğundan emin olacağım."

"Güvende olduğumdan emin olacak mısın?" İnanamayarak tekrarlıyorum. "Lucio-sen tanıdığım en güçlü, en kudretli adamsın. Ama sen bile bana bunun sözünü veremezsin."

Yavaşça bana bakıyor, ama ifadesi kasvetli.

"Neden böyle düşündüğünüzü anlıyorum," diye yanıtlıyor, "kendi kızımı bile koruyamadığımı düşünürsek-"

"Hayır, öyle değil-"

"Ama ben Mazzeo mafyasının lanet olası başışçısıyım," diye homurdanıyor. "Kızımı geri alacağım. Ve bunu yaptığımda, onun benden alınmasında parmağı olan herkes günahlarının cezasını çekecek."

Ona bakıyorum ve benim incinmiş duygularımın onunkilerle kıyaslanamayacağını fark ediyorum.

Bir çocuğunu kaybetti.

Evie'yi ne kadar sevsem de, onu ne kadar özlesem de, aynı şey değil.

Kendimi sorgulamadan önce uzanıp elimle yüzünü kavıyorum.

Dokunduğumda kıpırdamıyor ama beni itmek için de hareket etmiyor. Ve gözlerindeki karanlık biraz olsun azalıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Çok özür dilerim. Bunun zor olduğunu biliyorum. Keşke bunu bir şekilde düzeltebilseydim."

"Bunu düzeltemezsin," diye yanıtlıyor. "Sadece ben yapabilirim."

Bir adım öne çıkıyorum. Bedenlerimiz birbirine çok yakın, bu da anın samimiyetini artırıyor.

Kısa bir süre önce bundan korkuyordum.

Ama artık umurumda değil. Sadece onun yanında olmak istiyorum.

"Yapabileceğini biliyorum," diyorum ona. "Bunu yapabilecek biri varsa o da sensin. Tek söylediğim, eğer yardıma ihtiyacın varsa, yardıma sahip olduğundur."

Elim çenesinden aşağı kayıyor ve boynuna geliyor.

Boğazında yılan gibi kıvrılan güzel detaylı dövmelere bakıyorum. Dudaklarımı ona bastırmak istiyorum. Kendimi onun kollarına, dokunuşuna, kokusuna, öpücüğüne gömmek için.

Ben oradayken her şey anlam kazanıyor.

Dünyanın geri kalanı hizaya gelmeyi reddediyor.

Bu korkakların çıkış yolu. Lucio da böyle demişti, değil mi? Dünyayla yüzleşmek zorundayım. Dünyayla yüzleşmek *zorundayız*. İçimize dönüp herkese ve her şeye sırtımızı dönmeyiz.

Bu yüzden arzuma yenik düşmek yerine, gözlerimi tekrar onunkilere dikiyorum.

"Bir dövüşçü gibi görünmediğimi biliyorum," diyorum ona. "Ama beni hafife alma. Gerektiğinde dövüşürüm. Ve Evie için dövüşeceğim."

Ve sen.

Ben de senin için savaşıcağım.

Cümlemi bitirmek istiyorum.

Ama gözlerine baktığımda, yapamayacağımı biliyorum.

Şimdi olmaz. Hâlâ sözlerime güvenemezken olmaz.

Bunları yüksek sesle söyleseydim ve gözlerinde beliren o şüpheyi görseydim çok acı çekerdim.

Bu yüzden onları yutuyorum ve gelecekte bir gün bunları ona söyleyebileceğimi umuyorum.

Ve o gün geldiğinde, onları kabul edebilecek.

CHARLOTTE

O GECE RINGDE

"Hey, seksi şey."

O sesi duyduğum an, içimdeki sesler sanki benden çıkmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırıyorum ve dönüyorum.

"Henry," diyorum temkinli bir selamlamayla.

"*Henryk*," diye düzeltti, alnı gözle görülür bir şekilde buruşmuştu. Kahretsin.

"Özür dilerim," diyorum çabucak. Hatamı telafi etmek için biraz daha geniş 1ş1nlanıyorum. "Benim hatam."

"Evet, senin hatan," diye kabul ediyor, boncuk gibi küçük gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Peki bunu nasıl telafi edeceksin?"

"Sana bir içki getirmeme ne dersin?" Ben öneririm.

Alay ediyor. "*Bunun* beni mutlu edeceğini mi sanıyorsun?"

"Alkol çoğu erkeği mutlu eder," diye takılıyorum. Sesimdeki cilveli tonu korumak zor, ama fazla seçeneğim yok.

"Öyle mi? Bunu sana söylemekten nefret ediyorum tatlım ama ben çoğu erkek gibi değilim," diye cevap veriyor. "Alkol beni sadece sinirlendiriyor."

Tabii ki.

O da o adamlardan biri.

Gözleri birbirine çok yakın. Sakalı, kafasının koyu kahverengisiyle uyuşmayan sapsarı. Uzun boylu ve sırık gibi, ama sıırım gibi kollarından kaslı olduğunu anlayabiliyorum.

Henryk buraya adım attığım andan beri beni izliyor.

Ondan herhangi bir bilgi alıp alamayacağımı görmek için bana olan ilgisini geliştirmeye çalışırdım. Ama Polonya hiyerarşisine bakılırsa, o "patron yardımcısı "ndan çok "ayak işlerine bakan çocuk "a yakın.

Bana verecek hiçbir şeyi olmayan bir kaynağın bakımıyla zamanımı harcamak istemiyorum.

Lucio haklı. Zaman çok önemli.

Her halükarda, bu gece yanlış kafadayım.

Saat neredeyse 10, ama ne olacağını biliyorum. Bütün gece etrafı tarayıp bunun ne kadar büyük bir fiyaskoya dönüşeceğini anlamaya çalıştım.

"Yani?"

Henryk yüzüme doğru hamle yaptığında neredeyse çığlık atacaktım. Bana bakıyor ve midem yine bulanıyor.

Neyse ki bugün neredeyse hiçbir şey yemedim. Midemde dışarı çıkacak bir şey kalmadı.

Yine de onun çatık kaşlı suratında gevezelik etmekten çekinmezdim. "Yani...?"

Başını bana doğru eğdi. Gözleri öfkeyle parlıyor. Bu adamların hiçbiri reddedilme konusunda iyi değil.

Bana bir adım yaklaştı ve kışıma bir tokat attı. Sertçe.

Popomu zar zor örten dayanıksız kumaşı göz önüne aldığımda, bunu gerçekten hissediyorum.

İlk içgüdüm taşaklarına diz çökmekti. Bacağım gerçekten seğiriyor, gitmek için can atıyorum.

Ama dürtümü bastırıyorum. Bu sadece başımı daha fazla belaya sokacak. Bunun yerine ona gülümsedim.

"İstediğin bu mu, ha?" Bir kaçış yolu bulmaya çalışarak soruyorum.

Mekan bu gece tıklım tıklım. Büyük bir kalabalık var, muhtemelen Lucio da bu yüzden ilk etapta burayı seçti.

Dzik bu gece savaşıyor.

Polonya şampiyonu. 1.80 boyunda ve kaslı, saf kaslardan oluşan bir bowling topu. Vücudunda bir gram bile yağ yok.

On sekiz yaşında dövüşmeye başladı. On bir yıl sonra, hala bir maç kaybetmedi.

"Evet," diye mırıldandı Henry, "ben de bunu istiyorum, bebeğim." Lucio'nun burada olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Bunu görseydi, ne yapardı? Umursar mıydı? Müdahale eder miydi?

İçimden bir ses Henryk'i hiç düşünmeden eşek sudan gelinceye kadar döveceğini söylüyor.

"Beklemek zorunda," diyorum ona çapkın bir göz kırpışla. "Bu gece çalışıyorum."

"Kimse seni on dakika boyunca özlemeyecek-"

"Charlotte!"

Lexy'nin sesi kesik kesik geliyor. Sahte bir kızgınlık ifadesiyle bana bakıyor.

"Sana içkileri VIP bölümüne götürmeni söylediğimi sanıyordum!" diye tersledi beni. "Ne halt ediyorsun sen?"

Henryk'e bakıyorum. "Üzgünüm tatlım," diyorum ona. "Kendime çeki düzen vermezsem başım çok büyük belaya girecek."

Sonra Henryk'i kaşlarını çatmış ve yalnız bırakarak kaçtım. Doğruca Lexy'ye gidiyor, ona sarılma isteğime direniyorum.

"Teşekkür ederim," diye yutkunuyorum, çok mutlu görünmemeye çalışarak. "Sen bir meleksin."

Lexy anlayışlı bir sırıtışla, "Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diye cevap veriyor. "Henryk gözünü sana dikmiş, ha?"

İnledim. "Adam inatçı."

"Ah, tatlım," diye sempati duyuyor. "Hepsi öyle."

"Bana bilmediğim bir şey söyle. Yapmamı istediğin bir şey var mı?"

"Aslında VIP'ye birkaç içki götürmen gerekiyor." "Evet, sorun değil."

Gösterişli mekânın köşesine kurulmuş devasa bara doğru yürüyoruz. Kalabalığı taramadan edemiyorum.

Lucio buraya ne zaman gelmeyi planladığını söylemedi. Bana neredeyse hiçbir şey söylemedi.

Bu benim güvenliğim için mi yoksa onun için mi, emin değilim. Ama bundan hiç hoşlanmadım.

Lexy barmene içki siparişlerini verdikten sonra, "Kusacak gibi görünüyorsun, tatlım," diye gözlemliyor.

Başımı üzüntüyle sallıyorum. "Sadece Henryk gibi adamlarla uğraşmanın artçı etkileri."

Lexy güler. "Yeterince adil. O zaman daha güçlü bir mide geliştirmelisin. Bu da işin bir parçası."

Başımı sallıyorum. Bu işe daha fazla tutunmayı planlamadığımı bilmesine gerek yok.

"Bu gece çok kalabalık," diyorum. Gittiğim VIP bölümü şimdiden ağzına kadar dolu.

"Dzik," diye kısaca açıklıyor Lexy.

"Doğru. O kadar popüler, ha?"

"Çılgın popüler. Ve Don'un gözüne girdiğinden beri hayatı boyunca hazır."

"Kazimierz?"

"Bartek'in de," diyor Lexy. "En azından o İtalyan piç onu öldürmeden önce."

Lucio'dan bahsettiğinde bir öfke kızarması hissediyorum, ama öfkeyle sırtıtmaktan başka çarem yok.

Maskenin düşmesine izin veremem. Bir saniye bile.

Yine de Lexy'nin gerçek arkadaşım olmadığını hatırlatması

açısından iyi oldu. "Bu gece burada mı?" Gelişigüzel

sordum.

"Kim?"

"Büyük adam. Kazi-ne...-Kazimierz."

"Neden, büyük patronla biraz yalnız kalmak mı istiyorsun?" Lexy kurnazca sorar.

Ürperdim. "Kesinlikle hayır."

"Merak etme," diyor elini sallayarak. "Sen ilk olmayacaksın. Her kız, Don'un gözüne girebilirse, hayatının kurtulacağını düşünür."

"Bu değil-"

"Sorun değil," diyerek sözümü kesti. "Yargılamak yok. Her halükarda, bu gece burada değil."

"Huh, sadece düşündüm de... Bir sürü güvenlik var."

Lexy bana "Alt patronları burada," dedi. "Juliusz ve Feliks."

Barmen tepsilerimizi bitmiş içki siparişleriyle dolduruyor. Lexy bir tepsiyi aldı ve diğerini almam için bana işaret etti.

"H a d i . Gidelim."

VIP bölümüne ulaşana kadar kalabalığın içinden geçiyoruz. Burası koyu renk takım elbiseli ve son derece görünür ateşli silahlara sahip korkutucu adamlarla dolup taşıyor.

Ancak Lexy'yi gördükleri anda Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıp geçmemize izin veriyorlar.

Beni merkez halkayı doğrudan gören, kordon altına alınmış bir alana götürürken uysalca arkasından gidiyorum.

Feliks ve Juliusz'u hemen fark ettim.

Juliusz zaten bir içki içiyor ama neredeyse boş.

Feliks, altına giydiği neon yeşili G-string'i vurgulamak amacıyla transparan bir elbise giyen koyu saçlı bir kadın için kadehini bıraktı.

Lexy ve ben yaklaştığımızda kollarında dönerek bize bakıyor.

Titriyorum.

Kız araba kullanacak yaşta bile görünmüyor.

"Tanrım," diye mırıldandım nefesimin altında. "Eğer on altı yaşından büyükse, Roxy'nin deri mini eteğini yerim."

Benimki gibi bir annesi olmalı.

Bakışlarımı kaçırıyorum ve tepsiyi Juliusz ile Feliks'in önündeki masaya koyuyorum.

"Vay, vay, vay... Bakın burada kim varmış!" diye bağılıyor mide bulandırıcı bir ses.

Tabii ki Juliusz beni hemen tanıyacaktı. İlk karşılaşmamızda onu ayrıntılara önem veren bir adam olarak tanımlamıştım.

Görünüşe göre bu konuda haklıymışım.

Lexy'nin bakışları bana kayıyor ama tepsisini benimkinin yanına bırakırken herhangi bir duygu belirtisi göstermiyor.

E ğ i l d i ğ i n d e , Feliks uzanıp kışını tokatlıyor. Bu bana Henryk'in daha önce beni tokatlamasını hatırlattı.

Bu adamlar için nesneden başka bir şey değiliz. Üzerinde bir tür çarpık, hak edilmemiş sahiplik hissettikleri eşyalar.

"Eh? Kim?" Feliks biraz geç anladığı için meslektaşına soruyor.

Juliusz bardağıyla beni işaret ediyor. "Güzel temizliyor, değil mi?"

Kim olduğumu anlayan Feliks'in gözleri parlıyor ama tek kelime etmiyor. Juliusz bana tehlikeli bir şekilde sırıtıyor.

Kibarca gülümsüyorum ve çılgınca bir şey olmadan kaçmaya çalışıyorum.

Ama yeterince hızlı değilim.

Juliusz işaret parmağını kıvrıyor ve beni yanına çağırıyor. Başka seçeneğim kalmayınca ona doğru yürüyorum.

Bir avucunu kucağına vuruyor. "Otur."

Bu bir soru değil.

İstedikini yapmadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyorum. Alt kucağına oturmaya çalışıyorum ama beni belimden kavırıyor ve kasıklarına yaslanmam için vücuduna doğru çekiyor.

Burnumdan yumuşak bir şekilde nefes alıyorum ve kendime belimden aşağısını hissetmememi söylüyorum.

Cebinde sadece bir silah var, sessizce tekrar tekrar tıslıyorum.

Eğiliyor, dudakları kulağımdan bir santim ötede. Nefesi sıcak.

Açgözlü. "Seni bütün olarak yiyebilirim, biliyorsun."

Titremenin vücudumda dolaşmasına engel olamıyorum. Fark etmemesini umuyorum ama zaten onun bir şeyleri kaçırarak türden bir adam olmadığını biliyorum.

Özellikle de kucağına tünemişken.

Umarım Lucio şu anda içeri girmez. Planın canı cehenneme, bu saçmalığı görse Juliusz'u çıplak elleriyle boğar.

"Titriyorsun sevgilim," diyor, hâlâ kulağıma doğru konuşarak. "Bu arzu mu? Yoksa korku mu?"

Bu sefer ürpertimi bastırıyorum. Ona dönüyorum, bakışlarıyla doğrudan karşılaşıyorum.

"İkisi de olabilir mi?"

Gülümsüyor. "Hm. Senden hoşlandım."

"Çoğu erkek yapar," diye küstahça konuşuyorum, kesinlikle hissetmediğim bir güven yansıtıyorum.

Kıkırdıyor, bir eliyle kıcıma masaj yaparken, diğer eliyle yırtık pırtık askımın kenarının altından çıplak göğsümle çarpışma rotasına giriyor.

"Hiç şüphem yok," diye hırlıyor. "Mazzeo'nun seni etrafta tutmasına şaşmamalı."

Donup kaldım.

"Söyle bana," diye devam ediyor Juliusz, "seni en son ne zaman becerdi?"

Bir müttefik bulmak için başımı kaldırıyorum ama Lexy yok. Etrafım tanımadığım, düşman yüzlerle çevrili.

Yüzüm kızarıyor ve cevap vermemek için başımı eğiyorum.

Lütfen Tanrım, biri beni buradan çıkarsın.

Bu, hiç hoşlanmadığım bir yöne doğru son hızla ilerliyor.

Juliusz suratsızca kıkırdar. "Yeni olmuş olmalı. Hoşuna gitti mi? Sana sert mi davranıyor, sevgilim? Canını yakıyor mu?"

Benden ne beklediğini bilmiyorum. Bu mide bulandırıcı kedi-fare oyununu nasıl oynayacağımı bilmiyorum.

Kalçamdaki eli bir pençeye dönüşüyor. Tırnakları derimi kazıyor.

Lucio'nun yaptığını düşündüğü gibi beni incitmek istiyor.

Bana Lucio Mazzeo ne kadar kötü olursa olsun Polonyalıların çok daha kötü olduğunu göstermek istiyor.

Bitirmek için beni kendine doğru çekiyor, dudakları kulağıma sıcak, ıslak ve iğrenç bir şekilde değiyor.

"Yakında bir gün," diye söz veriyor bana, "Lucio Mazzeo'nun sana karşı ne kadar yumuşak olduğunu göstereceğim."

Sonra kıcıma bir tokat daha attı ve beni üzerinden itti.

Arkama bakmadım. Tereddüt etmedim.

Kovulmasını kabul ettim ve onunla kaçtım. VIP bölümünden olabildiğince uzaklaşana kadar.

Bara yaklaştığım anda Lexy yüzüme bakıyor, gözleri merakla parlıyor.

"Juliusz senden gerçekten hoşlanıyor gibi görünüyor," diye yorum yapıyor.

Sarsıldım ama tozunu almaya çalıştım. Elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde omuz silkiyorum. "Bana pek çok kadından hoşlanıyor gibi geliyor," diyorum. "Felix gibi."

Bu küstahça söz karşısında geri adım atacağını ve beni düşüncelerimle baş başa bırakacağını umuyorum.

Ama bu ters hakaretin onun üzerinde hiçbir etkisi olmadı.

"Sana söyledim, gençlerden hoşlanıyor," diyor. "Beni artık eskisi kadar sikmek istemiyor olabilir. Ama kendince beni önemsiyor."

Şok içinde ona bakıyorum. Aslında aralarındaki bağdan gurur duyuyor gibiydi. Sanki bir tür başarıymış gibi.

"Juliusz güçlüdür," diye tavsiyede bulunuyor. "Ve genç - nispeten. Sizi güvende tutabilir."

Beni cesaretlendiriyor mu?

Başımı iki yana sallıyorum. "Beni ondan kim koruyacak peki?" Şakayla karışık soruyorum.

"Onu mutlu edersen öğrenmek zorunda kalmazsın."

Cevap vermeyi düşünüyorum, ama gerçekten, ne fark edecek ki? Bu hayat, onun hayatı, bildiği tek şey. Özgürlük yerine güvenliği seçti.

Bunu

anlayamıyorum.

Azıcık bile.

"Viziteye çıkmalıyım," diyorum, daha çok uzaklaşmak için.

"Gülümsemeyi unutma!" diye öğüt veriyor.

Evet, gülümse.

Hepsinden daha büyük bir yalan.

On beş dakika sonra, kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktüğünde ringin etrafında yürüyordum. Kalbim hemen daha hızlı atmaya başladı çünkü nedenini biliyordum.

O burada.

Lucio Mazzeo binada.

Bana iyi bir görüş açısı sağlayan bir yer seçiyorum. Zamanlamam mükemmel. Tam o anda, yan girişten bir orman yangını gibi fırladı. Tüm kontrol, güç ve güven.

Arkasında sadece bir avuç adam var ama sanki yanında bir ordu varmış gibi davranıyor.

VIP bölümüne doğru bakıyorum.

Varlığı çoktan fark edilmişti. Hem Feliks hem de Juliusz ayaktalar, gözleri aç, katliamdaki kurtlar gibi heyecanla dolu.

İçinde bulunduğumuz uzay çok büyük ve yine de tüm atmosfer bir anda değişti.

Kalabalığın arasından sesler

yükselir. "...asla olmaz..."

"...Gerçekten o mu...?"

"Evet... Mazzeo... Lucio lanet Mazzeo..."

Girdap gibi dönen bir enerji boşluğu kırılganlığın altında gittikçe daha hızlı dönüyor ve her türlü sükûnet umudunu kırbaçlıyordu.

Burası patlamayı bekleyen bir bomba.

Birkaç kişi yanımdan itişip kakışarak geçiyor. Burada olduğumun farkına bile varmayan Polonyalı askerler.

Kötü şöhretli Mazzeo Don'u daha iyi görmek istedikleri açık.

Ben de yakından bakmak istiyorum ama görünüşün hatırı için kendimi Lucio'nun görüş alanına sokamıyorum.

"Yüce İsa."

Lexy'nin sol omzumda durduğunu anlamak için dönmeme gerek yok.

Gözleri neredeyse yerinden fırlayacak gibi. "Bu o mu?" diye soruyor, kolumu tutarak.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Bu o."

"Kahretsin," diye iç geçiriyor hülyalı bir şekilde, nefes nefese.

Ona attığım bakışı fark etmedi bile. Lucio'ya bakmakla meşguldü.

Keşke bu beni bu kadar kızdırmasaydı.

Lucio yeraltındaki devasa alanda Juliusz ve Feliks'e doğru yürüyor. Koyu gri takım elbise pantolonu ve vücudunun ne kadar kaslı olduğunu vurgulayacak kadar dar lacivert bir gömlek giyiyor.

Küçük maiyetinde Adriano'yu aradım. Ama bir bakışta onun grupta birlikte olmadığını anlıyorum. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama yine de yokluğunu kaydediyorum.

Lucio Şimdi iki alt patronla konuşuyor.

Olanları duyamayacak kadar uzaktayız. Sırtı bana dönük, bu yüzden yüzünü göremiyorum.

Ama onu, etrafının silahlı düşman ordularıyla çevrili olduğu gerçeğini umursamayacak kadar iyi tanıyorum.

Sadece Lucio Mazzeo böyle bir duruma girebilir ve hala üstün olduğunu hissedebilir.

Sadece Lucio Mazzeo gelmeye cesaret edebilirdi. Başkası için bu intihar olur.

  g d sel olarak uzaklaşıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Lexy soruyor.

"Arka tarafa," diyorum açıklama yapmadan.

"Ben seni burada idare ederim."

"Teşekkürler Lexy."

Soyunma odasına doğru ilerliyorum, ama izlenmediğimi anladığım anda yan dönüp d v Ő  ler için ayrılmış soyunma odalarına yöneliyorum.

 eri girip süpürge dolabına saklandım.

Bir dakika sonra ayak sesleri duyuyorum. Kalbim hızla çarpıyor.

Buraya gelerek risk aldığımı biliyorum. Polonya topraklarında Lucio ile temas kurmak düpedüz intihar olur.

Ama elimde değil.

Korkuyorum.

Korkunun sizi cesur yapması ironiktir.

Gözümü kapıdaki aralığa dikip izliyorum.  nce Lucio girer, onu iki adamı takip eder. Kapı üzerlerine kapanıyor ve Lucio başlıyor

Soyunuyorum.

Gözlerim yaralı koluna takılıyor. Ve

kararlılığım daha da güçleniyor.

Süpürge dolabından sıvıştım. Kapı menteşeleri üzerinde geri döndüğü anda, üç adam da dönüp silahlarını bana doğrultuyor.

Donup kaldım.

Bir saniye sonra Lucio ile göz göze geliyorum. Üzerinde boxer külotu ve başka hiçbir şey olmadan karşımda duruyordu.

Karın kasları, tepedeki tek ışığın altında keskin bir rahatlamayla göze çarpıyor. Dövmeleri mürekkep gibi siyah. Az sayıdaki göğüs kılları erkeksi ve vahşi.

Kesinlikle yenilmez görünüyor.

Ama kolundaki bandaj aksini kanıtlıyor. "Lanet olsun,

Charlotte," diye tersliyor.

Silahını indiriyor ve adamları da aynısını yapıyor.

Gitmelerini işaret ediyor ve tek kelime etmeden hemen çıkıp odayı bize veriyorlar.

"Anlaştılar mı?" diye

sordum. "Tabii ki kabul

ettiler." "Yapma bunu."

"Bunu konuşmuştuk Charlotte."

İlerledim ve elini tuttum. "Seni Dzik'le karşı karşıya getirecekler, değil mi?"

Lucio iç çekiyor. Görünüşe göre, bana vermek istediği tek onay bu.

"Lucio," diye bastırıyorum, "kolun daha tam iyileşmedi bile. Dzik

ölümcüldür." Gözlerini bana diyor. "Sana haberlerim var. Benim de

öyle."

"Sen de yaralısın."

"İyi," diye yanıtlıyor bana dönerek. "Bu onun için daha adil olur."

"Lanet olsun sana!" Bağırıyorum.

Lucio dönüp bana ters ters bakıyor. "Burada benimle yakalanmak mı istiyorsun?" diye soruyor. "Hayır mı? O zaman çeneni kapalı tut. Hoşuna gitse de gitmese de bu olacak."

"Erkekler neden bu kadar inatçı?" Dişlerimi sıkarak hırlıyorum.

Ağzının kenarı hafif bir eğlenceyle yukarı doğru seğiriyor. "Bu işe yarayacak, Charlotte."

"Nasıl bu kadar kendinden emin
olabiliyorsun?" "Bir ömür boyu
pratik yaparak."

Derin bir iç çekiyorum ve ona doğru bir adım atıyorum. Vücudu çok güzel. Herhangi biri tarafından herhangi bir şekilde gölgelenmesi düşüncesinden nefret ediyorum.

"Neyi kabul ettiler?" Sessizce sordum.

Lucio, "Maçı kazanırsam Evie'yi bana teslim etmeyi kabul ettiler," diyor.

Keskin bir nefes çekiyorum. "Ya kaybedersen?"

Sivri bir bakışla beni sabitliyor. Hiç hoşlanmadığım bir bakış.

"Kaybedersem, ölürüm."

"Tanrım, Lucio!"

Omuz silkiyor. "Bu almak istediğim bir risk."

Onu biraz sarsmak istiyorum ama muhtemelen bir fark yaratmayacağını biliyorum.

"Kaybetme *ihtimalini* hiç düşündün mü?" diye sordum. "Ondan sonra mafyaya ne olur?"

Lucio soğukkanlılıkla, "Adriano ne yapacağını biliyor,"
diye cevap verir. Yani hazırlıklıydı.

Buraya kazanacağını düşünerek gelmedi. Bu beni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettiriyor bilmiyorum.

Gözlerimde öfkeli yaşlar birikiyor ama onun önünde bir kez daha ağlamayı reddediyorum. Gözyaşlarımı şiddetle siliyorum ve elmacık kemiklerimde rimel lekeleri bırakıyorum.

Bir saniye sonra, kalabalıktan bir kükreme duyulur. Sonra kapı sert bir şekilde çalınır.

"Patron, beş dakika."

Lucio bana döndü. "Bu benim işaretim." "Gitme," diye yalvarıyorum, kolunu tutarak. "Gitmek zorundayım," diye fısıldıyor. "Evie için."

Başımı sallıyorum ama söyleyecek başka sözüm yok.

En azından, hiçbirinin onun iç i n en ufak bir fark yaratacağına inanmıyorum.

"Hayatta kal," diye emrediyorum.

"Benim için." Bana gülümsemelerin en küçüğünü veriyor.

Sonra aniden dudakları dudaklarıma çarptı.

Nefesim kesiliyor, sert ve ateşli öpücükten tamamen etkileniyorum. Dudaklarım hafifçe ayrılıyor ve Lucio'nun dili ağzımın içine kayıyor.

Ona doğru eğildim, vücudunu arzuluyordum.

Ta ki beni öptüğü gibi aniden dudaklarını dudaklarımdan ayırana kadar.

Yüzümün yan tarafını tutuyor, gözleri bir saniyeliğine benimkilere kilitleniyor. Sonra tüm önemli şeyler zaten konuşulmuş gibi başını salladı. Beni bırakarak soyunma odasından çıktı...

Kesin bir ölüme doğru gidiyoruz.

LUCIO

"Bayanlar ve baylar! Hoş geldiniz. Bu gece sizin için çok özel, çok spontane bir maçımız var! Doğru geceyi seçtiniz."

Juliusz mikrofonla çalışıyor.

Yüzeysel cazibesi bu durum için mükemmel bir şekilde çalışıyor. VIP bölümünün yükseltilmiş kürsülerinden birinde duruyor ve etrafı küçük bir güvenlik görevlisi Mazzeongent tarafından çevrilmiş durumda.

Hepsi göstermelik.

Bir güç gösterisi. Önemli bir şey.

Ben de diyorum ki: *Siktir et o pislği.*

Yakında onu tepeme bindireceğim. Ve diğer tüm ahbaplarını da.

İçeri girdiğimden beri kalabalık iki katına çıkmış gibi görünüyor. Sert adamlar ringin önüne geçmek için birbirleriyle itişip kakışıyor, böylece maç için en iyi yeri buluyorlar.

Testosterona boğulmuş kalabalık arasında iki ya da üç yumruk kavgası çıktı bile.

Ortam çok heyecanlı. Sanki bir beslenme çılgınlığının tam ortasındaymışız gibi. Kan daha yeni döküldü ve köpekbalıkları

Kapanıyor.

Adamlarım ringe yakın dar bir cepte duruyorlar. Sayıca çok azlar ve hepsi bunun farkında.

Ancak anlaşma açık ve basit.

Bir centilmenlik anlaşması yaptık. El sıkıştık. Maçı kazanan hayatını alıp gidecek. Eğer ben kazanırsam, Evie'yi alırım.

Eğer Dzik kazanırsa, benim ölümüm ödül olacak. Bu gece ölmeye niyetim yok.

Ama en iyi hazırlanmış planlar bile ters gider. "Buna hazır mısınız?" Juliusz bağılıyor.

Yüzü hareketli, dudakları onu çizgi film kötü adamlarına benzeten grotesk bir gülümsemeyle kıvrılmış.

Kalabalık hep bir ağızdan kükrüyor.

Polonya mafyasını, sadece bahis oynamaya, sarhoş olmaya ve iyi vakit geçirmeye gelen kadın ve erkeklerden ayırt edebiliyorum.

Ancak herkes bunun ne kadar büyük bir maç olduğunun farkında gibi görünüyor.

Ve herhangi birinin şüphesi varsa, Juliusz onlar için her şeyi açık lı ğ a kavuşturmaya karar verir.

"Hepinize bu maçın neden önemli olduğunu anlatmama izin verin," diye mırıldanıyor mikrofonuna. "Lucio Mazzeo az önce en azılı rakibimize meydan okudu! Evet, hepinizin tanıdığı birinden bahsediyorum, Mazzeo Mafyası'ndan *Don* Lucio Mazzeo."

Tribünlerden yuh sesleri yükseliyor. Bina sallanıyor.

"Gün ışığında biz düşmanız," diye devam ediyor Juliusz, ses tonuna gereğinden fazla tiyatral bir hava katarak. "Ama bu gece sadece rakibiz. Ve maçın sonucuna saygı göstereceğiz."

Stefano bana bakıyor ve gözlerini deviriyor.

Bir kahkahayı bastırıyorum ve ringe odaklanmaya çalışıyorum. Oraya girdiğimde kalabalığın bir önemi kalmayacak.

Polonyalıların bir önemi yok. Adamlarımın bir önemi olmayacak.

Önemli olan tek şey kafeste benimle birlikte olan adam.

Dzik.

Omzum biraz acıyor. Sanki vücudum bana bunun kesin bir şey olmadığını hatırlatmaya çalışıyor.

Bu gece ölme ihtimalim çok yüksek - en azından hala iyileşme sürecinde olduğum için.

Juliusz ahkâm kesmeye devam ederken, açıkça tüm bahisler yatırılana kadar oyalanırken, kalabalığı tarıyorum.

Charlotte'u hiçbir yerde göremiyorum ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Tıpkı dudaklarının hayalet izinin hâlâ umutsuzca dudaklarıma değdiğini hissedebildiğim gibi.

O öpücük tam da ihtiyacım olan şeydi.

Neden burada olduğumun fiziksel bir hatırlatıcısı.

Dikkatimi tekrar ringe verirken yenilenmiş bir kararlılık hissediyorum.

Kazanmak zorundayım.

Evie'nin olduğu kadar onun da iyiliği için.

"İlk dövüşçümüze hoş geldin diyelim," diye bağılıyor Juliusz. "Polonyalı Canavar, Çılgın Titan, Ölüm Getiren. Jakub Dzik!"

Gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. Ancak kalabalığın geri kalanı açıkça farklı hissediyor.

Deliriyorlar. Vuruyorlar, tepiniyorlar, ılık atıyorlar ve ıslık alıyorlar. Eşyalar kalabalığın üzerinde uçuşuyor. Daha fazla itiş kakış patlak veriyor ve çabucak bastırılıyor.

Kimse bunu kaçırmak istemez.

Adamlarım gergin bir şekilde etraflarına bakıyorlar. Bizi koruyan tek şey bir el sıkışma ve karşılıklı verilen sözler.

Bu bokun değerin ne kadar az olduğunu çok iyi biliyoruz.

Adriano'nun burada olmamasına üzülüyorum. Ama başka şansımız yoktu.

Çok sert tartıştı. Bağırmaya bile başvurdu, hiç ona göre değil.

Ama son emrimi verdiğimde itaat etti. Ben her zaman onun arkadaşayım, ama bazı anlar vardır ki önce onun don'u olurum.

Bu gece de öyle bir an.

Ringin karşısındaki kalabalık dağılır ve Dzik yaklaşır. Tıpkı adaşına benziyor, tıpkı bir yaban domuzu gibi.

Kambur ve kaslı, kasları kaya yığını gibi. Yüzlerce dövüşün izleriyle yara bere içinde, ezilmiş ve tepeden tırnağa mahvolmuş durumda.

Ama onunla ilgili her şey güç çığlıkları atıyor. Yara izlerinin her birini hak etti. Buna saygı duyabilirim.

Bu onu yok etmemi engellemeyecek.

Dzik ringe atlar ve kollarını havaya kaldırır. Kalabalık yine ılık atıyor ama adam bir kez bile gülümsemiyor.

Onu duymuştum. Yeraltında, bahis çevrelerinde popülerdir.

Ama adamı hiç dövüşürken görmedim.

Bu beni dezavantajlı duruma sokuyor ama çok da endişelenmiyorum.

"Peki bu gece rakibi kim olacak?" Juliusz ılık atıyor. "Onun adını zaten biliyorsunuz. Don Lucio Mazzeo, onu öldüren adam.

Don Bartek Kowalczyk'in evinde misafir olduğu zaman."

Ah, lanet olsun.

İşler ciddileşti.

Bu kalabalık kaynıyor. Bu değışim itibaren anlar
önce o O kadar ani ki, nispeten sessizlik kulaklarımı
acıtıyor.

Tam olarak sessiz değıl ama kalabalığın içinde tehlikeli bir sessizlik
var.

İvme kazanan, dönüp duran ve ölümcül bir şeye dönüşen bir şey.

Bu kalabalıktan asla çok fazla destek alamayacaktım. Ama

Juliusz şimdi desteyi bana karşı yığdı.

Bu dövüşü kazanmayı başarsam bile, buradan çıkmama izin verecekler
mi? Yoksa yüzlerce yabancı beni parçalara mı ayıracak?

Bu insanların yarısından fazlasının Bartek Kowalczyk ile hiç tanışmamış
olması önemli değıl. Bazıları muhtemelen bu geceden önce onun adını
bile duymamıştır.

Mesele bu değıl.

Mesele şu ki, onlardan birinin peşinden giden bir adam olarak
damgalandım.

Böyle bir şeyde kabile gücü vardır. Bu da ben ve benim için tehlike
demek.

Juliusz'a bakıyorum, o da bana yavaşça gülümsüyor.

"Hazır mısınız, korkusuz don?" diye soruyor mikrofona doğru. "Gerçi
sanırım fark etmez. Geri dönüş yok."

Yumruğumu kaldırdım ve ringe atladım.

Yuhalamalar ve hakaretler başlayıp kalabalığı bir kez daha ateşlemeden
önce kalabalık sadece bir an sessiz kalır.

Çete zihniyeti kadar tehlikeli bir şey yoktur. Orman yangını gibi yayılır ve inatçı bir virüs gibi yerleşir.

Kalabalığın gözleri içimi delip geçiyor, nefret ve şiddete tanıklık etmek için duyulan ilkel açlıkla dolu.

Gösteri mi istiyorlar?

Onlara bir tane vereceğim.

Kalabalığı tekrar tanıyorum. Charlotte'un izlediğini biliyorum. Dışarıda bir yerlerde ama belki de en iyisi dövüş başladığında yüzünün aklımda olmaması.

Dudaklarını dudaklarımda hissetmek yeterli.

Karşımdaki adama kilitlendiğimde, dışarıdaki tüm hisler kayboluyor.

Kalabalığın hakaretleri ve yuhalamaları hiçliğe karışır. Arka plan kararıyor. Kanım damarlarımda dolaşıyor.

Kafamda zaten değerlendirme yapıyorum. Hesaplıyorum. Saldırı açılarını arıyorum.

Ben Dzik'ten daha uzun ve zayıfım, ama o kaslı ve ağır kaslıdır.

Ve daha genç.

Ama bunu lehime bir puan olarak sayıyorum. Genç erkekler pervasızdır. Domuz kafalı.

Dişlerini çirkin bir surat ifadesiyle geriye çekerek bana hırlıyor. Gözümü korkutmaya çalışıyorsa da işe yaramıyor. Dudaklarımdaki gülümseme kahkahaya dönüşüyor.

Dzik'in ifadesi değişir. Önce şaşırmış, sonra öfkeli görünüyor. En azından yaban domuzu ona güldüğümü biliyor.

Juliusz son bir kez mikrofona bağıyor. "Hazır mısınız?!" Kalabalık sağır edici bir şekilde, aynı anda "EVET!" diye bağıyor.

O zaman: *Ding! Ding! Ding! Ding! Ding!*

Zil alıyor.

Ve üç turun ilki başlıyor.

Dzik hemen ilk hamleyi yapıyor. Bana doğru hücum ederken çıplak ayakları tuvali k a z ı y o r .

Bu doğrudan bir saldırı, cesur ve agresif.

Ama sonuçta aptalca.

Eğildim, onu belinden kavradım ve omzumun üzerinden geri fırlattım.

Paspaslı zemine çarptığında homurdanıyor ama hemen ayağa kalkıyor.

Onun kadar ağır yapılı bir adam için hızı etkileyici. Onu parçalara ayırmadan önce bir zayıf noktasını bulmam gerekecek.

Ama birkaç saniye içinde ikinci saldırısını başlattığında, strateji geliştirecek zamanım olmayabileceğini fark ediyorum.

Saldırıyor. Vuruştan kaçıyorum ve yana doğru alım atıyorum.

Yine anında toparlandı. Kocaman bir peneyle boğazıma saldırmadan önce nefes alacak zamanım bile olmuyor.

Sol kolumla onu engelliyorum ve sağ kolumla karnına yumruk atıyorum.

Tökezleyerek geri çekiliyor, dişlerini gösteriyor ve vahşi bir canavar gibi hırlıyor.

Tekrar saldırdığında yumruklarımı kaldırıp saldırıya geçmeye hazırlanıyorum.

Piç kurusu acımasız, hakkını vereyim. Ama dövüş tarzı tamamen kaos ve güç. Hızlı, kararlı ve hepsinden önemlisi direkt.

Yine de piç kurusu darbelere dayanabiliyor. Bir darbe aldığında bile o kadar hızlı silkiniyor ki, ben benimkini fırlatmaya vakit bulamadan o çoktan bir sonraki saldırısını hazırlıyor.

Ve onu yumruklamak bir sığır etini yumruklamak gibidir. Her darbeyi zahmetsizce emer.

Etrafımızdaki ılık atan kalabalığın sadece belli belirsiz farkındayım. Yüzleri ve sesleri bana ulaşmıyor.

Yaralı omzum ve kolum içten içe yanıyormuş gibi hissediyor.

Sonya'nın bana açtığı yarayı ne kadar hafife aldığımı yeni yeni fark etmeye başlıyorum.

Ama artık geri dönüş yok. Juliusz o kısmı doğru anladı.

Raunt, sert dirsekler ve sert bloklardan oluşan bir bulanıklıktı. İkimiz de raundun çoğunda kayda değer bir şey yapamadık.

Saat ilerliyor. Beş dakika ile başladık. İki dakikadan az kaldı.

Nefesim sıcak kesik kesik geliyor. Omzumdaki yakıcı ağrı artıyor, ancak onu görmezden gelmekten başka çarem yok.

Dzik ise domuz gibi terliyor ama hiçbir yavaşlama belirtisi göstermiyor.

Netleşiyor: Planı beni yıpratmak.

Siktir et.

Bu boku şimdi bitiriyorum.

Dönen bir ters yumrukla yaklaşıyor.

Eğiliyorum ama peşinden gelen yumruğu çeneme isabet ediyor. Kanın metalik tadı anında ağzıma doluyor.

Ama kendini açıkta bıraktı.

Damarlı boynu tam karşımda duruyordu. Kalçasına tutunmak için yana doğru kayıyorum, boğazını sarmak için bir kol atıyorum ve geriye doğru düşüyorum.

Terli bir yığın halinde mindere yığılıyoruz. Homurdanıyor ve çırpınıyor, umutsuzca bir tutamak bulmaya çalışıyor.

Ama ben lanet bir anakonda gibiyim. Boğazına sarılmış ve yavaşça, yavaşça, yavaşça havasını boşaltıyorum.

Neredeyse bitti. Çok yaklaştık. Çok yakın.

Hareketleri gittikçe yavaşlıyor, daha çılgınca. Bunu ilk rauntta bitireceğim.

Ben gidiyorum-

Kahretsin.

Raundun bitmesine on saniye kaldığını gösteren tahta sesini duyuyorum.

Bu da onu boyun eğmeye zorlamak ya da tamamen bayıltmak için on saniyem olduğu anlamına geliyor, yoksa ikinci raunda doğru yol alacağız.

Çabalarımı iki katına çıkarıyorum.

Kolumu tırmalıyor.

Omzum çok kötü ağrıyor. Bu piç kurusunu zor tutuyorum.

Solup gidiyor. Neredeyse...

DING!

Onu kurtaran zil çalıyor.

Sikeyim. Ben.

İlk raundu kazandım.

Ama ben dövüşü tamamen bitiremeden Dzik kaçtı.

Tutuşumu bırakıyorum ve yan tarafına yuvarlanıyor. İnleyerek ayağa kalktım ve kafesin kendi köşeme doğru yürüdüm. Polonyalı adam da aynısını diğer tarafta yapıyor.

Stefano gelip oturmam için bir tabure koyuyor ve bir havluyla gözlerimdeki teri siliyor.

"İyi iş çıkardın," diyor bana. Bana bir yudum su ikram ediyor. "Juliusz ve Feliks'te gözün var mı?"

"Evet. Birkaç dakika önce Kazimierz'e bir çağrı yapıldı."

Başımı salladım.

O zaman her şey plana göre gidiyor.

"Adamlarımız mı?" Ben soruyorum.

Stefano omzunun üzerinden geriye bakarak, "Dışarıda," diye yanıtlıyor. "İşler kötüye giderse hazırda bekleyen beş ekibimiz var."

"Eğer öyleyse, Charlotte'u al ve buradan siktir olup git," diyorum ona ısrarla. "Aslında, bunu her şekilde yap."

Stefano'nunkaş Oluklar hafifçe. "Patron... O kastedilen için gizli ol."

"Durum çok değişken," diyorum. Mantıklı görünmeye çalışıyorum. Duyguları denklemin dışında tutmaya çalışıyorum. "Ne olursa olsun onun iyi olduğundan emin olmalıyım. Zaten buradan yapabileceği çok az şey var."

"Anladım,

patron." "İyi

adam."

Zil tekrar çalıyor. Çok erken. Ama olan oldu.

Çünkü omzumdaki çılgılık çılgılığa ağrıya rağmen... Düşmanca, sarhoş kalabalığa rağmen...

Steroidle beslenen dövüşçünün inanılmaz bir hızla iyileşmesine ve şimdi yeniden harekete geçmeye hazır olmasına rağmen...

Tek bir şey için geldim, kızımı geri almak için. Ve buradan onsuz ayrılmayı reddediyorum.

Anında canlandığımı hissettim. İkinci raundun zamanı geldi. Su şişesini Stefano'ya geri atıyorum ve ayağa kalkıyorum.

Dzik onun köşesinde. Kulağına fısıldayan uzun boylu bir adam ve bırakmak istemiyormuş gibi koluna yapışmış beyaz-sarışın bir kadın var.

İkisini de silkeliyor ve ayağa kalkıyor.

Karşılıklı sıraya girip bir kez başımızı sallıyoruz.

Sonra zil tekrar çalıyor ve yine birbirimizin boğazına sarılıyoruz.

Bu sefer üzerime gelirken daha dikkatli. Neredeyse sonunu getirecek olan boğma hareketini yaptığımı yüzünden anlayabiliyorum.

Bunun kolay bir galibiyet olmasını bekliyordu. Bu gece bir ölüm bekliyordu. Ve şimdi, kendinden şüphe etmeye başladı.

Güzel.

Bunu kullanabilirim.

Ona alaycı bir gülümseme daha veriyorum ve bu esnada göz teması kurmaya dikkat ediyorum.

Bana hırlıyor. Gerçek, gırtlaktan gelen bir hırıltı ringin öbür ucundan bana doğru geliyor.

Sonra ilk rauntta yaptığı gibi bana kafa üstü saldırdı.

Saldırıyı bir kez daha savuşturup kaçıyorum ve onu ringin etrafında dans ettiriyorum.

Tekrar sıraya giriyoruz. Ve yine, baş aşağı hücum. Sola çalım atıyorum ve tekrar sağıma kayıyorum.

Ama bu sefer kocaman, etli bir pençe uzatıyor ve beni kalçamdan yakalıyor. Dengemi bozmaya yetti.

Bu da ona dönüp omzunu göğsüme saplaması için gereken tüm fırsatı veriyor.

Sanki çelikten bir dağ ü z e r i m e doğru geliyor. Ciğerlerimdeki hava boşalıyor.

Beni kafes duvarına çarparken oksijen için nefes nefese kalıyorum.

Gururunu geri kazanmak için ağzından köpükler saçıyor. Yumruğunun geldiğini görüyorum ve onu engellemeye çalışıyorum ama havasızlık başımı döndürüyor ve o da çok hızlı.

Parmak eklemleri yüzümün yan tarafına çarpıyor. Yıldızlar dönüyor.

Umutsuzca yumruk atıyorum, ama bu şekilde arkaya sıkışmışken vuruşlarım yeterince güçlü değil. Onları sinek gibi silkiyor.

Bir an bile pes ederse zemin kaybedeceğinden korkan bir adamın çaresizliğiyle, intikam hırsıyla saldırıyor.

Elinden kurtulmayı başardım ama peşimden geliyor. Onu geri çekmek için çenesine bir yumruk indirdim.

Kükrer, birkaç adım tökezler ama dik durur. Sonra, o duraklama anında bir şey olur.

Nasıl olduğunu

bilmiyorum.

Nedenini

bilmiyorum.

Ama gözlerim Dzik'ten kayıyor.

Ve onu görüyorum.

Sadece bir saniye, ama kalabalığın içinde Charlotte'un yüzünü yakalıyorum.

Olması gerekenden daha yakın. Hala onun için seçtikleri sürtük kıyafetlerini giyiyor.

Yine de rüya gibi görünmeyi başarıyor.

Mavi gözleri korkudan kocaman. Yumuşak vücudu endişeyle gergin. Göğsüm haftalar önce mutfığıma girip kızımın bu kadını nasıl sevdiğini gördüğümde olduğu gibi sıkışıyor.

Bu yabancı.

Bu yalancı.

Bu duygunun ne anlama geldiğini artık biliyorum - bu duyguya bir isim vermeyi reddetmiş olsam bile.

Ama artık adını koyabilirim.

Bu duygu-

BOOM.

Dzik'in yumruğu burnuma çarpınca düşüncelerimden koptum.

Kemik çıtırtıları. Görüşümde daha fazla siyah yıldız beliriyor. Ve darbenin indiği yerde süpernova gibi bir acı patlıyor.

Dikkatimin bir anlığına dağılmasına izin verdim.

Bu benim hayatıma mal olabilirdi.

Sırt üstü yere yığılıyorum. Başımı kaldırıp baktığımda, sadece uzak güneşler gibi tepemdeki floresan ışıkları görüyorum.

Dzik üstüme çıkıp onları silmeden önce.

Burada sadece onun Siluet. Çok büyük ve kalın ile kas ve şiddet.

Yumruğunu başının üzerine kaldırıyor. Beni bitirecek yumruğu.

Yıkılmadan önce belki yarım saniyem var. Ve sonra-

DING!

İkinci zil. Raundun sonu.

Bu beni kurtarıyor, tıpkı ilkinin onu kurtardığı gibi. Stefano ve diğerleri beni ayağa kaldırıp tabureme götürmeden önce Dzik'in yüzündeki dehşete düşmüş hayal kırıklığını bir anlığına yakalıyorum.

Beni tekrar yere yatırıp ellerinden geldiğince kanı temizlemeye çalışırken kulağıma bir şeyler söylüyorlar.

"Salla gitsin, patron-"

"...harika gidiyor, sadece ellerini yukarıda tut..."

"Yorulmaya başladı! Yapabilirsin..."

Pek bir şey duymuyorum ve duyduğum az şey de pek bir anlam ifade etmiyor.

Tuvale kan tükürmekle meşgulüm. Terden sıırılsıklam oldum. Omzum ve yüzüm yanıyormuş gibi hissediyorum. Uzunlarım inanılmaz derecede ağır.

Hayatım yavaş yavaş tükeniyor.

Charlotte'un soyunma odasındaki sözleri yüzerek bilincimin ön saflarına geliyor.

Hayatta kal. Benim için.

Ringin ortasında, Juliusz tekrar mikrofonunun başına geçiyor.

"Ne maçı ama, bayanlar ve baylar!" diye bağıyor. "Bir raunt daha kaldı!"

O hala sesler manik içinde onun Heyecan, ama I
olabilir duyu alta yatan endişe.

Onları ürküttüm. Evet, birini

kaybettim.

Ama ben de bir tane kazandım.

Artık dövüşün ölçüsünü aldılar. Eşit durumdayız.

Dzik'in kafes maçlarında tecrübesi olabilir. Daha hızlı, daha dayanıklı ve muhtemelen daha güçlü.

Ama yetenek konusunda üstünlük bende.

Soru şu... Hangisi kazanacak? Bir elin

bileğime dokunduğunu hissediyorum.

Yere baktığımda, o yürek burkan tanıdık mavi gözlerin yerden yukarı baktığını görüyorum. Elinde bir tepsi içki var.

"Lucio..."

"Ben iyiyim," diye homurdanıyorum.

"İyi mi?" diyor inanamayarak. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Az önce kaybettin."

"Ben bir raunt kaybettim," diye belirttim. "İlkini o kaybetti."

Sivri bir bakışla beni düzeltiyor. "Kolun seni rahatsız ediyor, değil mi?"

"Ben halledebilirim."

"Neden bu kadar inatçısın?" diye soruyor, ringin kenarında sendeleyerek.

Yüzündeki makyajın bir kısmını sildi. Bu bende onu yakalayıp ağzımı onunkine yapıştırma isteği uyandırıyor.

"Şimdi çekip gidemem, Charlotte. Bunu biliyorsun."

"Elbette yapabilirsin!" diye tersliyor. "Buradan çıkış yolları var Lucio. Sana gösterebilirim. Seni ve adamlarını buradan çıkarabilirim."

Derin bir iç çektim. "Charlotte-"

"Lütfen," diyerek sözümü kesti. "Lütfen... Ölmeni istemiyorum." Sözleri titreyerek çıktı.

Kısa kesiyorum.

O güzel, parlak gözleriyle bana bakıyor ve korkusunu hissedebiliyorum.

Artık elle tutulur bir

şey. Ve hepsi benim

için.

"Her şey yoluna girecek."

"Buna söz veremezsin."

"Demek istediğim, her halükarda - bundan sonra ne olursa olsun - iyi olacaksın."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bunu anlamaya çalışarak bir adım geri çekilir.

"Lütfen oraya geri dönme," diye fısıldıyor. "Evie'yi geri getirmenin başka bir yolunu bulacağız. Beni zerre kadar önemsiyorsan oraya geri dönmezsin."

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Benden bunu yapmamı isteyemezsin."

"Az önce *yaptım*," diye tersliyor.

"O zaman hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Söylediklerim o kadar sert değil. Yüzü düşüyor ve yavaşça başını sallıyor.

"Haklısın," diyor, ona aitmiş gibi bile gelmeyen bir sesle. "Sormamalıydım. Dışarıda iyi şanslar."

Sonra kalabalığın arasına karışıyor.

Gözümün önünden kaybolmadan önce ona başını eğmesini söyleme şansım bile olmadı.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Siktir!"

"Patron?"

Bir zil çalıyor.

Son raunt zamanı.

Ayağa kalkıyorum. Stefano tabureyi uzaklaştırıyor. O ve diğer adamlar dışarı çıktı. Yine sadece ben ve Dzik kaldık.

Beni başka kimse

kurtaramaz. Sadece

kendim varım.

Omzumdan bir acı saplanıyor ve koluma doğru ilerliyor. Ama her zaman yaptığım gibi bunu da görmezden geliyorum. Başka ne seçeneğim var ki?

Arenada zil sesi duyulur. Kalabalık tezahürata başlıyor.

Dzik üçüncü kez bana doğru koşuyor.

Yüzüme bir darbe bekliyorum, bu yüzden onu engellemek için kollarımı kaldırıyorum. Ama o yana doğru çalım atıyor ve yan tarafıma sivri bir dirsek atıyor.

Vuruştaki güç beni yere uçurdu.

Yaralı kolumun üzerine sertçe düştüm. Bir şey kopuyor. Fıskırıyor. Acıyla kükremek istiyorum ama yutkunuyorum.

Zayıflık gösterme, Lucio. Babamın sözleri kafamın içinde.

Ayağa kalkarak Dzik'le tekrar karşı karşıya geldim. Kötü kolum yanımda gevşekçe sallanıyor. Dzik'in gözleri kolumla yüzüm arasında gidip geliyor.

Bakışlarında açgözlülüğün parıltısını yakalıyorum. Beni orada incitebileceğini biliyor. Bu maçı kazanmasının tek yolunun bu olduğunu biliyor.

Ve bundan faydalanmak için hiç vakit kaybetmiyor.

Bana tekrar saldırdı. Hızlıca.

Eğilirim, dönerim, yumruk atarım.

CRUNCH. Bu iyi düştü.

Başka bir pirouette, başka bir uzuv karmaşası. Karnına sert bir diz atıyorum.

Bu da onun canını yakıyor.

Ama her saldırı enerjimi tüketiyor. Yedekte fazla enerjim kalmadı.

Ve hala çok zamanımız var.

Nefes almak zorlaşıyor. Yumruk atmak zorlaşıyor. Bu çılgın piçten kaçmak, çalım atmak ve engellemek daha da zorlaşıyor.

Bana doğru geliyor, yumruklarını kaldırmış. Yumruğunu savurduğunda onu engellemeye çalışıyorum ama çok yavaşım ve çok zayıfım. Ön kollarımın arasından kayıyor ve beni daha önce vurduğu yerden yakalıyor.

Acı erimiş. Muazzam.

Tüm irademi ayaklarımın üzerinde durmaya

harcıyorum. Ama bu yeterli değil.

Tökezliyorum, tökezliyorum... ve sonra düşünüyorum.

Sırtım tuvale sertçe çarpıyor. Son nefesim de gümbürtüyle uçup gidiyor.

Kalk ayağa, seni orospu çocuğu! Kalk lan ayağa! Yine babamın sözleri.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Gerçekten deniyorum.

Ama yeterince hızlı değilim.

Dzik'in ayağı bana tekme atarken bulanıklaşıyor. Gövdemi sertçe yakaladı, kaburgam çatladı.

Bir tekme daha.

Başka bir
çatlak.

Ayağa kalk!

Yapamam.

Kalk lan ayağa!

Yapamam, yapamam, yapamam.

En kritik anda bedenim beni yarı yolda bırakıyor. Beynim çılglık atıyor ve ruhum Evie için; Charlotte için; adamlarım için kendini adanmış olsa da, uzuvlarım hareket etmeyi reddediyor.

İşte o zaman kafama dank etti. Bu

raundu kaybediyorum.

Ve eğer bu raundu kaybedersem, maçı da

kaybederim. Ve eğer maçı kaybedersem,

ölürüm.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum ama üstümdeki canavar bana karşı sahip olduğu avantajı bırakmayı reddediyor.

Düşünceler kafamın içinde dönmeye başladı. Ölmekte olan bir adamın düşünceleri.

Adriano ne yapacağını biliyor.

Evie'yi geri getirecek. Onu koruyacak.

Charlotte'u güvende tutacak.

Sonra acımasızca sert bir ses duyulur. "*Zatrzymać!*"

Bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar Lehçe biliyorum. *YETER.*

Birisi maçı durdurdu.

Vücudumun her hücresi acı içinde inlese de ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlanıyorum. Son irademle, beni kimin kurtardığını görmek için başımı kaldırıyorum.

Sonya VIP bölümünün önünde duruyor, gözlerini bana dikmiş. Kan kırmızısı dudaklarında hain bir gülümseme oynatıyor.

CHARLOTTE

O konuşana kadar onu görmedim.

Ta ki VIP bölümünün parmaklıklarında ayağa kalkıp sert, yabancı bir dilde keskin bir kelime söyleyene kadar.

"*Zatrzymać!*"

Bu tek kelime, sarhoş canavarlarla dolu bir arenayı ılık atarak durdurur.

Sarışın. Ethereal. Dar beyaz bir elbise ve deri bir ceket giymiş.

Kırmızı stiletto­ları zaten uzun olan gövdesine en az beş santim daha ekliyor ve dudaklarının kan rengi bordosu mükemmel bir uyum sağlıyor.

Sesi tüm arenada yankılanıyor. Kimse kılını bile kıpırdatmıyor.

Kimse nefes almaya cesaret edemiyor.

Kim olduğunu bilsinler ya da bilmesinler, bu çatı altındaki herkes bir şeyden emin olabilir: O, uğraşılacak bir kadın değildir.

Juliusz onun yanına gider.

Memnun görünmüyor ama bir teslimiyet havası var.

Sorular kalabalığın içinde dalgalanmaya başlar. "Kim bu kadın?"

"O kim oluyor da bize ne yapacağımızı söylüyor?" "Ne istiyor...?" "...onu neden kurtardı?"

Sorular kızgınlığa dönüşür. Kızgınlık öfkeye dönüşür. Öfke serbest kalmak, ortalığı kasıp kavurmak ister.

Ama öyle değil.

En azından henüz değil.

Kaynamak üzere olan bir su gibi yüzeyde kaynıyor. Şişmiş ve patlamaya hazır bir gayzer gibi.

Kalabalık mırıldanırken Lucio'nun adamları ringden çıkmasına yardım ediyor. Onu görünce midem bulanıyor.

Dövülmüş ve morarmış. Alnındaki yaradan ve yanaklarından kan damlıyor. Yaralı kolu gevşek ve işe yaramaz durumda.

Ayakta duruyor, ama sadece adamlarının yardımıyla. Dürüst olmak gerekirse, ölümden bir santim uzakta görünüyor.

Kalabalığın arasından sıyrılıp başımı öne eğmeden etrafta dönüyorum.

Ama kimse bana odaklanmıyor. Görünmez de olabilirim.

VIP bölümüne arka girişlerden birinden gizlice giriyorum ve barın bitişiğindeki odada saklanıyorum.

Daha önce VIP bölümünde hiç bu kadar derine inmemiştim.

Ama buranın genellikle Kazimierz için ayrıldığını biliyorum, o buradayken.

Eğer bu kadın, Dzik zafere saniyeler uzaklıktayken maçı durduracak kadar güçlüyse, o zaman

Kazimierz de bu alanı kullanabilir.

Ayak seslerini duyduğumda mantığımın doğruluğu kanıtlandı. Stilettoların keskin *tıkırtısı*.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Juliusz fısıltıyla sorar. İkisi görüş alanına giriyor.

Her zamanki ürkütücü gülümsemesinin yerini o kadar karanlık bir kaş çatma aldı ki, gölgelerin içine geri çekildim.

Tabii ki sarışın onun öfkesinden hiç etkilenmemiş görünüyor. Aslında, bundan düpedüz sıkılmış görünüyor.

"Külotunu çıkarma, Juliusz," diye iç geçirdi. "Kendimce sebeplerim var."

"Peki ya Don Kazimierz?" diye soruyor. "O senin nedenlerinden haberdar mı?"

Şezlonglardan birine oturuyor ve tek görebildiğim ince bacakları ve ayakkabılarının topukları. Hareketleri her yönüyle zarif. Sanki yürümek yerine süzülüyor.

"Tabii ki farkında," diye azarlıyor. "Şimdi iyi bir çocuk ol ve bana bir içki getir."

Juliusz'un gözleri nefretle parlıyor. "Ben senin uşağın değilim. Don Kazimierz'in emrindeyim."

"Unvanların farkındayım sevgilim," diyor gırtlaktan gelen bir kahkahayla. "Sadece onlar umurumda değil."

Juliusz tam ona karşılık verecekken Feliks başka bir yan kapıdan içeri girer.

"Juliusz."

Adam cümlesini yarıda keser. "Ne?"

"Yeter," diyor Feliks nazık bir tonda. "Eğer Don Kazimierz buna izin verdiyse, o zaman onu sorgulayamayız."

Bu Juliusz'un ruh halini pek iyileştirmez. Tiksinmiş bir halde sarışına döner.

"Sadece anlamak istiyorum: bunun amacı neydi?" diye soruyor, kendini sakın konuşmaya zorlayarak. "İtalyan kesin ölümden saniyeler uzaklıktaydı."

"Sonra ne olacak?" diye tersliyor.

"Ha?" Juliusz sorar.

Tamamen yıpranmış durumda. Sarışın bundan çok uzak. Dengeli. Sakin. Serinlik vücut bulmuş.

"Sizden Lucio Mazzeo bu gece orada öldürülmüş olsaydı ne olacağını söylemenizi istiyorum."

Juliusz ellerini havaya kaldırır. "Oldu mu? Kazanabilirdik, işte bu! Şehirdeki en güçlü Don'u alt edebilirdik!"

Destek için Feliks'e bakıyor ama şişman adam omuz silkip göz kırpmaktan başka bir şey yapmıyor.

"Lucio Mazzeo'nun neden bu kadar güçlü olduğunu biliyor musun?" diye bastırıyor sarışın. Sesinde tehlikeli bir tını var.

"Umurumda değil...!"

"Tsk-tsk. Yapmalısın," diyor sanki onu hayal kırıklığına uğratmış gibi. "Adam güçlü çünkü adamları ona sadık. Bu gece ölürse İtalyanların yok olacağını mı düşünüyorsun?"

"İ-"

"Hayır," diye sözümü buz gibi kesiyor. Bir balerin gibi ayağa kalkıyor ve kasılarak görüş alanıma geri dönüyor. "Savaşmaya devam edecekler. Eğer bu gece ölseydi, kazanamayacağın bir savaş başlatmış olacaktın."

Gergin bir sessizlik oluşur.

Saklandığım yerden Juliusz'un yüzünü tam olarak görebiliyorum. Korkmuş görünüyor. Sanki onun sözlerinin bilgelliğini kabul ediyormuş gibi.

Sonra ifadesi değişir.

Dudaklarında karanlık bir gülümseme yayılıyor. "Kazimierz bu saçmalığı satın mı aldı?" diye gülüyor. "Ne kadar asil biri. Buraya sadece eski sevgilinin zavallı hayatını kurtarmak için geldiğini bilmeliydi."

Aman Tanrım.

Güzel sarışın Lucio'nun eski sevgilisi.

Evie'nin annesi.

Bir an için kafam patlayacakmış gibi hissettim. Ama tabii ki, bunu görmeliydim.

Beklemediğim şey kıskançlıktı. Göğsümde sıcak ve acı bir his var.

Kusursuz yüzünü tırnaklarımla parçalara ayırmak istiyorum.

İpeksi sarı saçlarının her bir telini koparmak istiyorum. Onu mahvetmek istiyorum. Onu kırmak. Onu incitmek.

Lucio'ya yaptıkları için. Kızına yaptıkları için.

Bana yapmak istedikleri için.

Sonya belli belirsiz sertleşir. "Benim küçük intikamlar için yaşayan bir kadın olduğumu düşünüyorsanız aptalsınız."

"Züppelerinizi seviyor gibisiniz," diye sızlanıyor Juliusz.

Buz kraliçesi görüntüsü daha da soğuyor. Benimle konuşmuyor bile, ama korkunun gıdıklanmasını hissediyorum.

"Bu küçük yorumu görmezden geleceğim, Juliusz," diye tıslıyor. "Ama senden daha fazlasını görmezden gelebileceğimi sanmıyorum."

Gözleri köşeye sıkışmış bir farenin gözleri gibi ona dikilmiş. "Seni izliyorum Sonya," diyor usulca.

Sonra Juliusz topuklarının üzerinde döner ve VIP bölümünden hışımla çıkar.

Sonya acı acı gülüyor. Daha önce ona duyduğum tüm hayranlık -daha çok huşu, gerçekten- karnımda düğümleniyor.

Ondan nefret ediyorum.

Hepsinden nefret ediyorum.

Feliks, Juliusz'un gözden kayboluşunu izlerken bıyık altından güler. Adam gittiğinde Sonya'ya döner.

"Onun damarına nasıl basacağını biliyorsun."

"Bana sahip olamıyor," diyor Sonya omuz silkerek. "Bu yüzden bastırđı öfkesini başka yollardan çıkarıyor. Erkekler çok kolay."

"Ona karşı nazık olmalısın."

"Neden?" diye soruyor. Kıvrımları, yarı saydam beyaz elbisesinin üzerinde uzun ve kusursuz bir siluet oluşturuyor. "Eğlenmeyi seviyorum. Sen de mi bana zor anlar yaşatacaksın?"

"Elbette hayır," diyor Feliks başını öne eğerek. "Yapmak için yola çıktığın şeyi yaptın. Şimdi ne olacak?"

"Şimdi, adamın kendisiyle bir görüşmem var," diyor. "Onu buraya gönderin."

"Refakatsiz mi?" Feliks tek kaşını kaldırarak soruyor. "Bana zarar vermeyecek."

"Nasıl bu kadar emin

olabiliyorsun?" Alay ediyor.

"Evelyn var."

"Pekâlâ," diyor Feliks. Eğilerek selam verir. "Onu içeri göndereceğim."

Çenem sıkıştı. Bu kadınla ilgili hiçbir şey bana doğru gelmiyor. Hesaplı ve çıkarıcı biri. Elbette Lucio bunu anlayacaktır... değil mi?

Yaklaşan ayak sesleri beni şimdiki zamana geri çekiyor. Lucio sendeleyerek odaya girdi.

Morarmış yüzünü gördüğümde kalbim titriyor.

Gözü morarmış, yüzünde ve vücudunda birkaç yırtık ve kesik var. Kanaması var, topallıyor ve hafifçe ıslık çalıyor.

nefes alır.

Bırakın yürümeyi, hâlâ ayakta duruyor olması bile beni şaşırtıyor.

"Sonya," diye hırılıyor Lucio. Tek iyi gözü onun üzerinde sabitlenmiş.

Buradan bile ürperiyorum. Oda buz gibi bir nefretle dolup taşıyor.

"Çok soğuk, Lucio!" Sonya mırıldanıyor. "Daha sıcak bir karşılama umuyordum. Az önce sana büyük bir iyilik yaptım."

"Kes saçmalamayı," diye hırılıyor Lucio. "Kızım nerede?"

"*Kızımız* demek istiyorsun," diye nazıkçe düzeltiyor.

"Söylediğimde ciddiydim. O bizim *kızımızdı*. Sonra sen onu terk ettin. O artık senin değil."

"Kendimce sebeplerim vardı."

"Tıpkı sizin şu anda müdahale etmek için nedenleriniz olduğu gibi. Haksız mıyım?"

"Bana doğru gelen bir 'teşekkür' var mı?" diye soruyor Lucio'ya bir adım daha yaklaşp ellerini şefkatle onun göğsüne koyarak. "Çünkü bunu duymayı gerçekten çok isterim."

"Dua et de seni hemen şimdi öldürmeyeyim, kadın," diye homurdanıyor.

Hafifçe gülüyor. Kahkahası bile müzik gibi geliyor.

"Oh, yapmayacağını biliyorum," diyor Sonya. "Bunu istediğin kadar inkâr edebilirsin. Ama beni hâlâ önemsiyorsun Lucio."

Ona bakıyor ama yüz ifadesi morlukların ve kanın ardına gizlenmiş.

Vücudumun soğuduğunu hissediyorum.

Birbirlerine çok yakın duruyorlar. Sonya eğiliyor ve Lucio ona bakıyor.

Benim durduğum yerden kesinlikle aşık gibi görünüyorlar.

Bir sürü geçmişî olan aşıklar. Ve bazı bitmemiş işler.

Gözlerim bulutlanırken arkamı dönüyorum. Kendimi toparlamam gerekiyor ama içten içe çözüldüğümü hissediyorum.

Ben bu dünya için yaratılmamışım. Onların dünyası için.

Bu ikisi mi? Bu kalp ve beden oyunlarını oynamak için yaratılmışlar.

Ben değilim.

Ve bu beni her seferinde ruhumun bir parçasını yok ediyor.

Lucio ve Sonya'nın hâlâ konuştuklarının farkındayım ama sözleri zihnimden bir süzgeç gibi kayıp gidiyor. Artık burada nefes alamıyorum.

Havaya ihtiyacım var. Özgürlüğe ihtiyacım var. Dışarı çıkmaya ihtiyacım var.

Bu yüzden VIP bölümünün arka çıkışından gizlice çıkıyorum ve ana arenaya geri dönene kadar adımlarımı takip ediyorum.

Soyunma odalarına doğru ilerlerken gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Dönüyorum ve Lucio'nun teğmeni Stefano'nun bana doğru baktığını görüyorum. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyor ama ne düşündüğünü biliyorum.

Ne yapıyorsun?

Dürüst cevap mı?

Artık hiçbir fikrim yok.

Burada bulunmamın tek amacı Evie'nin nerede olduğuna dair bilgi edinmeye çalışmak.

Ama görünüşe göre Lucio'nun bana ihtiyacı yok. Artık yok.

Öyleyse ne anlamı var?

Soyunma odasına doğru ilerlerken aklımda tek bir düşünce vardı: *Eve gitmem gerekiyor.*

Buradan uzaklara. K  klerime, Lucio'nun y  r  ngesine tekme tokat s  r  klenmeden   nceki halime d  nmek.

O zamanlar bildiğim Şeyi kendime hatırlatmam gerekiyor: Bir kadının hayatta kalabilmesinin tek yolu bağımsızlıktır.

Yol boyunca bir yerlerde kendimi Lucio'ya bağlamıştım. Fiziksel olarak. Duygusal olarak.

Yani Şimdi, o ne yaparsa beni etkiliyor.

Ve olmamalı. Ger  ekten olmamalı     nk   biz bir hi iz. Ben onun için hiç kimseyim.

Ve Şu andan itibaren, o benim için hiç kimse.

Soyunma odasına gidiyorum ve ring kızı kıyafetlerimi kendi kıyafetlerimle değiştiriyorum. Mavi kot pantolonumu ve siyah atletimi giydiğim an kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Daha   ok kendim gibi.

Soyunma odasından   ıkıyordum ki bir ses beni durdurdu.

"Her yerde seni arıyordum."

D  nd  ğ  mde Henryk'in soyunma odasının duvarına yaslanmış, sarhoş g  zlerle bana baktığını g  r  yorum.

"Henryk. Merhaba."

Kendini duvardan itti ve bana doğru y  r  d  . Avını takip eden bir avcı gibi.

"Vardıyan bitti, ha?" diye soruyor. Yalan s  yleyebileceğimden değil.

"Uzun bir gece oldu," diyorum temkinli bir Şekilde. "Eve gidiyorum." "Seni bırakmama ne dersin?" diye   neriyor.

Reddetmek   zereydim ki kendimi durdurdum.

Lucio'nun bir bok yapamayacağımı d  ş  nmesi doğru olduğu anlamına gelmez.

Lucio'nun beni umursamaması Evie'yi umursamadığım anlamına gelmez.
Onu da Sonya'yı da sikeyim. Buraya onlar gibi oyun oynamaya gelmedim.
Bana ihtiyacı olan küçük bir kız için buradayım.

Evie hâlâ dışarıda bir yerde ve nerede olduğunu bulmaya yaklaşamadık.
Henryk pisliğin teki ama işime yarayacak bilgilere sahip olabilir.

Belki sonsuza dek ortadan kaybolmadan önce ondan bir şeyler
koparabilirim. Denemeyi Evie'ye borçluyum.

"Elbette," diye nefes alıyorum. "Beni götürebilirsin."

Teklifini bu kadar çabuk kabul etmem karşısında biraz şaşırılmış görünüyor
ama yüz ifadesini gizlemeye çalışıyor.

"Peki o zaman," diyor ve kolunu omuzlarıma sararken bana acıklı bir
gülümseme veriyor. "Hadi gidelim."

Çıkışa doğru yürürken, kirli bir duvara yaslanmış, başını vecd içinde
arkaya atmış bir adam fark ediyorum. Pantolonu ayak bileklerine
kadar inmişti.

Bacaklarının arasında bir kız var. Onu emerken başı adamın kasıklarının
üzerinde sallanıyor. Neon yeşili tangayı tanıdım.

Daha önce Feliks'in kucağında oturan genç kız.

İki elini başının arkasına koyup onu daha derine çekmesi için zorlarken
inliyor.

Çırpınıyor, öksürüyor ama adam bırakmayı
reddediyor. Gözlerimi kaçırıyorum ve mide
bulantımı yutuyorum.

Bu dünyada olacağım tek şey bu. Bir
seks oyuncağı.

Bir oyuncak.

Hiç kimse.

Henryk sert bira ve bayat sigara kokuyor. Dağılan kalabalığın arasından arabasına doğru ilerlerken beni sıkıca kavırıyor.

Aracına vardığımızda, yolcu tarafındaki kapıyı benim için açtı. Bu jestin centilmenlikten ziyade kaçabileceğim korkusuyla ilgili olduğuna eminim.

Otoparktan çıkıp geceye karışıyoruz. Sokaklar bomboş.

"Nereye?" Henryk sorar.

"Coalson Caddesi," dedim ona. "Kavşaktan sağa dön."

Sol şeride geçip düz gitmeye devam ediyor. Ama arada bir, sanki arabasında oturduğuma inanamıyormuş gibi gözleri bana kayıyor.

Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Benden ne

istediği. Şu an tek umursadığım Evie'yi bulmaya çalışmak.

Bir kere yaparsam, gidebilirim.

Bu kötü dünya beni yutmadan önce.

LUCIO

Dudakları kanlı bir öpücük gibi görünüyor.

Ve onlardan çıkan kelimeler bala batırılmış zehir gibidir.

Hepsi kasıtlı. Hepsi kasıtlı. Sonya her zaman görünüşünü bir silah gibi kullanmayı bilmiştir.

"Hadi," diye mırıldanıyor, göğüslerini göğsüme bastırarak. "Bana eskiden ne dediğini hatırlamıyor musun?"

Cevap vermeyeceğim. Hareket etmiyorum. Çünkü hareket ettiğimde canım acıyor.

Sonya yanıt alamayınca hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Ama yine, hepsi bir rol. Bu an tamamen senaryo. Eminim haftalardır ya da aylardır bunun hayalini kuruyordur. Her kelime önceden planlanmış.

"Her zamanki gibi inatçı. Yani bu değişmedi. Tamam. Boşlukları ben doldururum."

Boğazını dramatik bir şekilde temizliyor ve sesimi taklit etmeye çalışıyor. Komik bir taklidim olması gerekiyordu ama gülümseme zahmetine girmiyorum.

"Bana işlerin nasıl yapılacağını bilen bir kadın olduğumu söylemiştin. Bu sana bir şey çağrıştırıyor mu sevgilim?" Kan kırmızısı bir tırnağıyla yüzümü okşuyor.

Beni zorluyor. Ve iyi bir nedeni var.

Gerçek şu ki Sonya'ya söylediğim her kelimeyi hatırlıyorum.

Sözsüzce homurdanıyorum.

Sırıttıyor. "Bunun hafızanı canlandırabileceğini düşündüm. Ve şimdi bana bak?" Geri adım atıyor ve bir dansçı gibi zarifçe dönüyor. "Kendimdeyim. İşleri hallediyorum. Tıpkı bana öğrettiğin gibi."

"Yanlış tarafta olman dışında," diye hırlıyorum.

Yüzünde gizemli bir gülümseme beliriyor. "Belki de."

Dönüyor ve arkadan aydınlatmalı duvarlara yaslanmış pelüş deri kanepelere doğru süzülüyor. Sonra kolçaklardan birinin üzerine uzanıyor, bacakları kenardan sarkıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Sabırsızlıkla soruyorum.

Gülümsemesi ciddileşiyor. "Bu belki de bana güvenmen gerektiği anlamına geliyor."

"Çocuğumu teslim eder etmez."

İç çekiyor. "Yine buna mı döndük?"

"Burada olmamın tek nedeni bu. *Tek* nedeni."

"Oh?" diyor alaycı bir şekilde. "Peki senin planın neydi? Ölmek ve adamlarını onu kurtarmaya çalışmak için bırakmak mı?"

"Adamlarıma sana güvendiğimden çok daha fazla güveniyorum."

"Mhmm," diye mırıldanıyor. Kulağa acı geliyor. "Değişmeyen başka bir şey daha."

"Bu gerçekten bununla mı ilgili?" Talep ediyorum. "Aileye öncelik verdiğim için benden intikam almaya mı çalışıyorsun? Sana yakışmıyor."

Bu konuda soğukkanlı davranmaya çalışıyor ama perdeyi indirmeden önce gözlerinden geçen ifadeyi yakalıyorum.

Saf, temiz bir kıskançlık.

"Artık bu umurumda değil," diyor rahat bir omuz silkmeye. "Bu artık senden daha büyük. Kazimierz'den daha büyük. Benden daha büyük."

Kaşlarını  attım.

Bu ses hoşuma gitmedi.

Sonya ne sikime bulaştı?

"Neden kavgayı ayırdın?" Açık açık sordum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Belli değil mi?" diye soruyor. " lmeni istemedim. Ve inan bana Lucio bebeğim, ben müdahale etmeseydim  lecektin."

"Benim  l m m işleri senin için daha kolay hale getirebilirdi."

Omuz silkiyor. "Tam olarak değil. Topyek n bir mafya savaşının kimseye faydası olmazdı."

"Maçı nasıl durdurabildiniz?" diye sordum. "Neden seni dinlesinler ki?"

G l ms yor.

"Bu çevrelerde ne kadar etkili olduğuma şaşırdın mı Lucio?" diye soruyor.

Gizli bir gururla parlıyor.

Her geçen saniye neler olup bittiğini daha az anlıyormuşum gibi hissediyorum.

" ok."

Kahverengi gözlerinde bir an öfke dolaşıyor.

"Ben her zaman bir varlıktım," diye tıslıyor bana, bir an için eğlenen tarafsız havası bir kenara düşüyor. "Her zaman. Sadece sen bunu hiç görmedin."

"Eğer mesele kişisel bir kan davasıysa, Sonya," diye hırladım, "o zaman bana söyleyeceklerini söyle ya da bu işi bitir. Ama Evie'yi aramıza sokma."

Alnı bir an için kırışıyor. Şaşkın görünüyor.

"Daha iyi bilmesem, gerçekten babası olmak istediğini düşünürdüm," diyor. Kulağa bir suçlama gibi geliyor.

"İstiyorum," diyorum gözlerinin içine bakarak.

Bu itiraf onu birkaç dakikalığına susturur. "Vay canına..."

"Vay ne?" Sabırsızca çarpınıyorum.

"Şu anda çok ikna edici davranıyorsun," diye açıklıyor. "Etkilendim."

"Seni etkilemeye çalışmıyorum, seni kaltak," diye homurdanarak ona doğru tehditkâr bir adım attım. Yaralarım kesinlikle ruh halime yardımcı olacak bir şey yapmıyor. "Sana lanet olası gerçeği söylüyorum. Kızımı geri istiyorum. Onu nerede tutuyorsun?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Lanet olsun, Sonya!" Kükrüyorum. "Bu bir oyun değil. Evie'yi kullanamazsın-"

"Onu '*kullanmak*' mı?" diyor, hakarete uğramış gibi görünmeye çalışarak. "Onu *korumaya* çalışıyorum."

Küçümseyerek gülüyorum. "Eğer bu doğru olsaydı, onu senden olabildiğince uzağa götürürdün. Onu benimle bırakırdın ve ölü olarak kalırdın."

Yüzünün üzerinden bir gölge geçer.

Konuşmadan önce bir an kendini toparlıyor. Bu beni şaşırtıyor.

Benim tanıdığım Sonya asabi biriymiş. Huysuzdu. Bir kavga sırasında kesinlikle geri çekilmezdi.

"Bilmediğin çok şey var," diyor alçak bir sesle. "Bana güvenmen senin ve Evie'nin yararına olacaktır."

Bununla alay ediyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Acı vücudumu sarıyor. Her şey acıyor. Ama öfkem bir uyuşturucu görevi görüyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Kazimierz'in onayı olmadan maçı bitiremezdin. Bunun doğru bir hareket olduğuna onu nasıl ikna ettin?"

"Eğer sana söylersem, bana güvenir misin?" "Tabii ki hayır."

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Sanırım yine de sana söyleyeceğim. Ona seni benimle bir pazarlık yapmaya ikna edebileceğimi söyledim."

"Pazarlık mı?"

Başını sallıyor. "Mazzeo mafyasının kontrolünü ona devretmen için seni ikna edeceğimi söyledim."

Uzun bir süre ona baktım.

Sonra koyu bir kahkaha attım. "Ciddi misin lan sen?" Tembelce göz kırpmıyor.

Kahkahalarım ağzımda küle dönüşüyor ve kahkahalarım aniden kesiliyor.

"Sen delisin."

İç çekiyor. "Deli değil," diye düzeltiyor. "Sadece makul."

"İmparatorluğumun kontrolünü o kaçık orospu çocuğuna teslim edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Ben de ona öyle dedim," diyor Sonya sakince. "Sen onlar adına karar vermediğin sürece adamların başkasını takip etmeyecek."

"Ve bunun gerçek bir olasılık olduğunu mu düşünüyorsun?"

İnanılmaz bir şekilde sordum. "Öyle düşünüyorum."

"Aydınlat beni."

Gözleri tehlikeli bir şekilde alçalıyor. O yakut kırmızısı dudakları gülümseme taklidi yaparak köşelerinden yukarı kalkıyor ama yüzünde gerçek bir sıcaklık yok.

Bu düpedüz insanlık dışı.

"Çünkü Evie'yi geri almanın tek yolu bu." Kafasını

vücudundan ayırmak istiyorum.

Ellerimi boğazına dolamak ve gözlerindeki hayat sönene kadar onu boğmak istiyorum.

Bunu anladığımı hissediyorum, çünkü anında geriliyor ve ifadesi temkinli bir hal alıyor.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Homurdanıyorum.

"Sana tavsiyede bulunuyorum," diye düzeltiyor. Sonunda sesi öfkeyle titriyor. "Bu daha büyük bir iyilik için Lucio. Sadece bana güvenmen gerekiyor."

Homurdanıyorum. "İşte yine o lanet kelime. '*Güven*'."

"Bunu yapmak çok mu zor?" diye soruyor. "Bir kere yaptın."

"Bu uzun zaman önceydi," diye hatırlatıyorum ona. "Neredeyse benim karım olduğun zamanlar. Sonra bir gün ortadan kaybolmaya ve doğmamış çocuğumu da yanında götürmeye karar verdin."

"Onun senin hayatında ikinci planda olmasını istemedim," diye karşılık veriyor, öfkesi yavaş yavaş yüzeye çıkıyor. Yüzünde lekeler oluşuyor, kırmızı ve çirkin. Zarif zırhında bir çatlak. "Onun ihmal edilmesini ve görmezden gelinmesini istemedim."

Yedi yıllık yokluk, ilişkimizdeki sürekli ve sinir bozucu çıkmazı unutmama yardımcı oldu.

Her kavga yeni bir kavgaya dönüşüyordu. Aynı sorunlar, her seferinde farklı renkte kutulara sarılıyordu.

Aynı yorgun şikayetler. Farklı biçimlerde yeniden paketlenmiş aynı görüş farklılıkları.

Bu yüzden onu hiç aramadım.

Gitmesine izin verdim.

Bunun en iyisi olduğunu düşünmüştüm.

Tabii ki, intikam için geri geleceğini hesaba katmamıştım.

"Bana Evie'nin nerede olduğunu söyle," diye hırlıyorum, tekrar yola koyulmaya çalışarak. Dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim.

Uzun parmağını bana doğru salladı ve sustu. "Hayır."

Ellerim yumruk oldu. Kollarımdan aşağı yukarı akan acıyı görmezden geliyorum.

"Ne yapacaksın Lucio?" diye soruyor hafif bir eğlenceyle. "Sana söylemem için beni zorlayacak mısın?"

"Olabilir."

Gülümsüyor. "Bana el kaldıracak durumda değilsin," di y e duyuruyor. "Burası artık benim bölgem."

"Bununla gurur duyuyorsun,

değil mi?" "Yapmam

gerekeni yaptım."

Yumuşakça gülümsüyor. Eskiden tanıdığım kadının bir parıltısını görüyorum. Ama artık aramızda bir bağ yok.

Tek pişmanlığım.

Çok fazla pişmanlık.

"Neden?"

"Neden?" diye tekrarlıyor. "Çünkü ben kanıtlaması gereken bir şeyi olan bekar bir anneyim."

"Neymiş o?"

"Dalga yaratabilirim Lucio," diyor. "Ben de senin kadar güçlü, senin kadar kuvvetli ve senin kadar hırslıyım. Ve Kazimierz. Ve dışarıdaki herhangi bir erkek kadar."

Kaşlarımı çattım. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Seni hiçbir zaman aşağı görmedim. Seni asla bir ödül ya da sahip olunan bir şey olarak görmedim. Sana saygı gösterdim."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sözünü kestim.

"Ama sen bundan memnun değildin," diye devam ediyorum. "Varlığımın her şeyi ve sonu olmak istedin. Dünyamın merkezi olmak istedin. Don olarak rolümün ne anlama geldiğini hiç anlamadın."

"Anladım," diye karşılık verdi. "Bu her zaman ikinci olacağım anlamına geliyordu. Ve ben ikinciliğe razı olmam, Lucio Mazzeo."

"Ne olmuş yani?" diye sordum. "Yıllarca ortadan kaybolmaya karar verdin. Sonra ortaya çıktığında da Kazimierz Kowalczyk'e mi bağlıyorsun? Gerçekten onun seni ilk sıraya koyacağını mı düşünüyorsun?"

"Öyle," diye yanıtlıyor. "Onu beceriyorsun."

Öyle olduğunu zaten biliyorum. Ama bunu ondan duymak istiyorum.

"Yastık muhabbeti ilginç," diye onaylıyor göz kırparak.

"Peki şimdi ne olacak, Sonya?" Tiksinmiş ve bitkin bir halde soruyorum. "Bütün bunların amacı neydi?"

"Hayatını kurtardım," diyor gururla. "Buradan çıkıp adamlarının yanına dönebilirsin. Onlara geri çekilmelerini söyle. Etrafı sardıklarının farkındayız. Ve eğer Evie'yi gerçekten geri istiyorsan, Kazimierz'e söylediklerimi aynen yapacaksın. Ailenin kontrolünü ona devredeceksin."

"Bu asla olmayacak." "O zaman Evie'yi bir daha asla göremeyeceksin."

Onu o kadar hızlı yakaladım ki yardım için ağlayamadı bile. Elim boğazını sıkarak konuşma yeteneğini kısıtlıyor. Geniş, paniklemiş gözlerle bana bakıyor, tırnakları bileğime batıyor.

"Benimle taşak geçme, kadın."

"Luc... Lucio..."

Onu geri itip kendimden uzaklaştırmadan önce biraz daha sıkıyorum.

Öksürüyor, büyük nefesler alırken elleri doğrudan boğazına gidiyor. Doğrulduğunda bana yeniden korkuyla baktı.

"Bana zarar veremezsin," diye soluk soluğa bağılıyor. "Ben Evie'nin annesiyim." "Evie sensiz daha iyi."

Kendi çocuğunu pazarlık kozu olarak kullandığının farkında mı?

Hayır. O çok ileri gitti.

Bir anne olarak başarısız olduğu tüm yolları göremeyecek kadar kendi hırsının içinde kaybolmuş.

"Evie için daha iyi bir dünya yaratmaya çalışıyorum," diye fısıldıyor kısık sesle. "Kendine bunu söylemeye devam et."

"Karar vermek için fazla vaktin yok Lucio," diyor Sonya bana. "Tık-tak. Seçim senin."

Gitmeye başladı ama arkasından seslenince durdu.

"Peki ya bunu kabul edersem? O zaman ne olacak? Kazimierz'in yaşamama izin vereceğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Yavaşça arkasını döner. "Eğer kabul edersen, kaçacaksın. Ülkeyi terk edersin. Asla geri dönmezsin."

"Bu hiç mantıklı değil," diye homurdanıyorum. "Evie'yi benden almak için her şeyi yaptın. Şimdi de onu geri verip kaçmamıza izin mi vereceksin?"

Bir an tereddüt ediyor ve yüzünde ilk kez gerçek bir duygu görüyorum. Kederden iki büklüm olmuş.

Sanki büyük fedakarlıklar yapan oymuş gibi.

"Artık bir Don olmayacaksın," diye fısıldıyor. "Bunu senden alıyorum. Ya ona sahip olacaksın, ya da hiçbir şeye sahip olmayacaksın. Seçim senin. Doğru şeyi yapacağını biliyorum."

Kelimeleri kar taneleri gibi. Buzlu, kırılgan ve güzel.

Beni o kadar çok incitmek istiyor ki artık başka hiçbir şeyin önemi yok.

Bir zamanlar tanıdığım kadın çoktan gitti.

Başımı salladım. "Sen delirmişsin."

İç çekiyor. "Belki bir gün anlarsın." Bunu neredeyse umutla söylüyor.

Sonra ifadesi sertleşiyor. "Ben gittikten sonra buradan çıkmak için on beş dakikan var."

Benden üç adım daha uzaklaşıyor ve sonra sanki bir şey hatırlamış gibi aniden duruyor.

"Bir şey daha var," diyor, gözleri karmakarışık. "Charlotte kim?"

"Ne?"

"Charlotte," diye tekrarladı Sonya. "Evie birkaç kez ondan bahsetti."

İlginç.

Görünüşe göre Kazimierz Sonya'ya Charlotte'tan bahsetmemiş. Bu da ona Sonya'nın sandığı kadar güvenmediği anlamına geliyor.

"Charlotte, Evie'nin dadısıydı."

"Oh. Hepsi bu mu?" diye sorar.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Kendini toparlamadan önce gözlerindeki duyguyu görüyorum.

"Hiçbir şey," diyor. "Vermen gereken bir karar var Lucio. Ve bunu yapmak için fazla zamanın yok."

Sonra arkasını döner ve koridorda kaybolur.

Neredeyse anında, adamlarım VIP bölümüne bana doğru akın ettiler.

"Patron," diyor Giovanni acilen, "ortalık karışmadan buradan siktir olup gitmeliyiz."

Başımı salladım. "Hadi gidelim. Stefano, Charlotte'u tut. O da bizimle geliyor."

Stefano'nun ifade bulutlar üzerinde a Küçük. "Uh, patron- Charlotte hakkında..."

"Nerede lan o?" Talep ediyorum.

"Onu bir adamla çıkarken gördüm."

"Bir adam mı?" İnanamayarak tekrarlıyorum.

Şimdi ne haltlar karıştırıyor?

"Üzerinde kimlik var mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Stefano. "Polonyalılarla birlikte olduğu kesin. Ama tahminimce düşük rütbeli biri."

"Siktir," diye homurdanıyorum, adamlarım arkamdayken VIP bölümünden çıkıyorum. "Telefonunu kontrol et. Orada bir takip cihazı var."

"Kontrol ettim efendim," diyor Stefano hemen. "O, ah... kapattı."

Lanet olsun.

Eğer Sonya beni öldürmezse... Charlotte

kesinlikle öldürecek.

CHARLOTTE

HENRYK'İN ARABASINDA

Dışarıda sakın, soğukkanlı ve soğukkanlı kalmak için her şeyimi harcıyorum.

Çünkü içimden kendime bağıyorum.

Kafanı oyuna ver.

Kafanı oyuna ver!

Bu heriften bilgi almak istiyorsam, rolümü oynamalıyım.

Kendimden emin, kurnaz, çekici olmalıyım.

Sonya gibi.

Bu düşünce beni korkutuyor ama onun tam da örnek almam gereken türden bir kadın olduğunu inkâr edemem.

Henryk'e bakıyorum ve yüzümü gülümsemeye zorluyorum. Yine de ağzımın ne kadar sıkı olduğunu hissedebiliyorum. Gülümsemem ne kadar sahte görünüyor olmalı.

"Çok yoğun bir geceydi," diye yorum yapıyorum.

"O kendini beğenmiş piçi neredeyse yakalıyorduk," diye hırlıyor. "Eğer o topuklu ayakkabı giyen kaltak olmasaydı..."

"Neden olur o yap Bu mu?" Ben yapıyor benim en iyi için ses en az onun kadar hayal kırıklığına uğramış.

Önümüzdeki açık yola bakıyorum.

Henryk daireme giden uzun yolu kullanmış. Ama yine de bölgeyi tanıyorum, bu yüzden fazla endişelenmiyorum. Oraya varmamız muhtemelen yirmi dakika daha sürer.

Kullanılabilir bilgi için madencilik yapmaya devam etmek için bolca zaman var.

"Beni deli ediyor," diyor. "Ama Kazimierz'in sikinin üzerinde zıplıyordu, yani muhtemelen bu şekilde istediğini elde ediyor."

Bu açıklamayı beklemiyordum. Kaşlarım havaya kalktı. "Öyle değil mi?"

"Ne değil?" "Siktiğimin

Kazimierz'i mi?"

Gülüyor. "Elbette öyle. Neden alt patronlar kenara çekilip onun ortalıkta atıp tutmasına izin verdi sanıyorsun?"

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

Lucio biliyor mu?

Daha da önemlisi: eğer bilseydi, umursar mıydı?

"Onunla tanıştın mı?" Kayıtsızca sordum.

"Kim o kendini beğenmiş kaltak?" diye alay ediyor. "Hayır, o rütbelilerle ilgilenmez. Çöplerle ilgileniyor."

Ses tonundaki acıyı hissediyorum.

Etrafı hep daha güçlü adamlarla çevrili bir adamın ses tonu bu. Hayatı boyunca aşağılanmış.

Bu benim giriş yolum olacak.

"Çöp olduğunu düşünmüyorum," diyorum biraz soluma eğilerek.

"Hayır mı?" diye soruyor.

"Hayır," diye vurguladım. "Öyle olsaydı, seninle bu arabada olmazdım."

Normalde karamsar olan yüzünde bir sırtma beliriyor. Yüzüm kızarıyor.

Doğru yoldayım.

"Ben de hayatım boyunca çöp muamelesi gördüm," diyorum ona. "Ama tüm güce sahip olanlar bizleriz."

Kaşlarını kaldırıyor, meraklı görünüyor. "Öyle mi? Bunu nasıl anladın?"

"Herkes bizim gibi insanları küçümsüyor," diyorum ona. Kendi sesim acıyla dolup taşıyor. Bir kısmı sahte. Bir kısmı gerçek. "Bizi önemli görmüyorlar, bu yüzden arka plana karışıyoruz. Diğer insanların duymadığı şeyleri duyuyoruz."

Onun durumunda, bunun gerçekten doğru olmasını umuyorum. "Evet," diye mırıldandı.

"Evet."

"Eminim insanların düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorsundur." "Biliyorum amına koyayım."

"O kadın ve Kazimierz gibi," diyorum topuklarımla konuya girerek. "Bahse girerim ikisini herkesten önce sen biliyordun."

"Çünkü ben çok zekiyim." Sinirli bir şekilde elini direksiyona vuruyor. Araba bu hareketle savruluyor ve onun kavgalar yüzünden hâlâ oldukça sarhoş olduğunu hatırlıyorum.

Onu fazla kızdırmamalıyız yoksa ikimizi de öldürür.

"Mhmm," kabul ediyorum. "Çok zeki. Ve bu çok seksi."

"Seksi," diye tekrarlıyor, akılsız bir papağan gibi. "Evet..."

"Biliyor musun, ringdeki kızlar hep konuşuyor," diyerek asıl tartışmak istediğim konuya giriyorum. "Her zaman bir şey hakkında dedikodu yapıyorlar."

"Bahse girerim."

"Ama hiçbiri bir bok bilmiyor. Pek değil," diyorum. "Senin bildiğin gibi değil."

"O sürtükler mafya siki yaladıkları için bir bok bildiklerini sanıyorlar," diye yanıtlıyor. "Ama bilmiyorlar."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye katılıyorum. "Dün gece bir kız hakkında konuşuyorlardı..."

"Öyle mi?" Henryk kaşlarını sallayarak soruyor. "Ateşli mi?"

Öfkeli göz kırpışım yüzeye çıkmaktan bir saniye uzakta, ama tam zamanında bastırmayı başarıyorum.

"Ah, hayır. Bahsettikleri kız genç." "Bununla bir sorunum yok."

Bunu duyunca öğürme refleksimi bastırmak zorunda kaldım.

"Yani o bir *çocuk*," diyorum. "Altı yaşında. Ya da... yedi, onun gibi bir şey."

Bir an için sessizleşir. "Oh. Tamam."

Tekrar tatlı bir tona bürünmeye çalışıyorum. "Evet, bu çocukla ilgili büyük bir komlodan falan bahsediyorlardı," diye devam ediyorum. "Lucio Mazzeo'nun bu gece neden ringde olduğuyla ilgili bir şey olabileceğini düşündüm."

Bana baktı. "Fark eder mi?"

"Hayır, tabii ki hayır. Ben sadece... Etrafında neler olup bittiğini bilmelisin, değil mi?" Ben de öyle diyorum. "Başını suyun üstünde tutmalısın."

Bir an için bana yan gözle baktı. "Sanırım."

"Bir ring kızının çocuğun Mazzeo'dan olduğunu söylediğini duydum." Ellerinin direksiyonu sıkıca kavradığını görüyorum.

Sikeyim.

Çok ileri gittim.

Henryk yolun köşesinde arabayı aniden durdurur. Emniyet kemerini çözer ama kapıların kilidini açmaz.

Rahatsızca yer değiştiriyorum.

İssiz bir sokağın kenarındayız. Işıklar birkaç blok ötede dans ediyor.

Ama tam burası karanlık.

Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Henryk'ten bilgi almaya o kadar odaklanmışım ki, şehirde yalnız bir kadın olarak yaşamının en temel kuralını unutmuştum - her zaman etrafınıza dikkat edin.

Yüzünde çirkin bir çatık kaşla bana döndü. "Bir çocuktan sana ne?" diye sabırsızca soruyor.

"Umurumda değil," diyorum, omuz silkmeye çalışarak. "Sadece merak ettim. Büyütülecek bir şey değil. Bunu unutabiliriz."

Etrafıma bakıyorum, her geçen saniye daha da gerginleşiyorum. "Neredeyiz bu arada?" diye soruyorum. "Evime giden yol burası değil."

"Çünkü senin dairene geri dönmüyoruz," diye geçiriyor. "Benimkine dönüyoruz."

Donup kaldım. "Oh."

"Bu senin için bir sorun mu?"

"Sadece evime dönmek için bir araç bulmayı umuyordum," diyorum sessizce, dikkatlice.

Bana baktıkça yüz ifadesi sertleşiyor. Kan çanağına dönmüş gözleri kararıyor ve vücudu hareketsizleşiyor.

"Peki," diye yanıtlıyor. "Seni seninkine geri götüreceğim. Ama önce..."

Uzandı ve elimi tuttu. Sonra, ben karşı koyamadan, kasıklarına doğru itti.

O sert. Tamamen sert.

Elimi çekiyorum ve arabanın sınırları içinde kendimi ondan olabildiğince uzağa itiyorum. Kapı kolunu tıkırdatıyorum ama kapı kilitli ve Henryk henüz geceyi sonlandırmaya hazır gibi görünmüyor.

Bana bakıyor. Kaşları ortada birleşerek tek bir büyük kaş oluşturuyor.

"Sorun nedir?" diye sorar. "Benimle sadece konuşmak için geldiğini söyleme."

"Ben... Henryk..."

Sonya gibi bir kadın ne yapacağını bilirdi.

Sonya gibi bir kadın böyle bir pozisyonda nasıl kurnaz ve açıkgöz olunacağını bilirdi.

Sonya gibi bir kadın sırf ihtiyacı olan bilgiyi alabilmek için onunla yatabilir.

Ama ben?

İçimin tiksintiyle kıvrıldığını hissediyorum. Tek duyabildiğim kendi korkum. Kendi panik duygum.

Bunu yapamam.

Ben bu hayat için

yaratılmadım. Ben onun gibi

değilim.

"Sadece eve gitmek istiyorum," diyorum ona.

Sahte bir sempatiyle başını sallıyor. "Dediğim gibi. Kendini işe yarar hale getirir getirmez seni hemen eve götüreceğim."

Kasıklarının işaret ediyor.

"Senin amına ihtiyacım yok. Senin gibi ring kızları her zaman alkışlanır zaten. Sadece bana sakso çek ve ödeşmiş olalım."

Yüz ifadem tiksintiyle karışıyor. "Çıkarın beni bu lanet arabadan." Bana vurmadan önce çılgılık atacak zamanım bile olmadı.

Yumruğunu savurdu ve çeneme vurdu. Yolcu koltuğuna doğru yığıldım, sıcak, çiçek açan acıdan sersemledim.

"Benimle geldin çünkü bir şey istiyordun," diyor suçlayıcı bir şekilde. "Sikimi istemedin. Peki neydi...?"

Kısa kesiyor.

"Bilgi mi?" diye soruyor. "Bu kadar mı?"

Gözlerimde dans eden yıldızları kırıştırıyorum. Tekrar odaklanıyor.

Her şey acıtıyor. Korkuyorum.

Bu bir hataydı ve buradan defolup gitmek istiyorum.

"Lucio Mazzeo ile bağlantılı olduğunu söylediğin bu çocuk hakkında gerçekten meraklıydın."

Hızlıca bir araya getiriyor.

"Yani öyle mi?" diye bastırıyor, gözleri yüzümü yakıyor. "Benim için burada değilsin. Onun için buradasın."

"Henryk-"

"Kapa çeneni," diye hırlıyor. "Sakın adımlı söylemeye cüret etme."

Yumruğu sanki bana tekrar vurmak için can atıyormuş gibi seğiriyor. Aşağı baktığımda hâlâ sert olduğunu görüyorum.

"Kimsin sen?" diye soruyor. Bir havlama gibi çıkıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Kimsin sen?" diye tekrar sorar. "Ve kimin için çalışıyorsun?"

Kalbimin sıkıştığını hissediyorum.

Boyumdan büyük bir işe kalkıştım ve ikimiz

de bunu biliyoruz. "Ben kimse için

çalışmıyorum. I-"

"Kapa çeneni, seni yalancı orospu." Büyük bir avucuyla üst baldırımı sıkıştırıyor ve sertçe sıkıyor. Tırnakları derimi kazıyor.

"Konuşmaya başla yoksa işler senin için gerçekten çirkinleşecek."

Her şeyi anlatmamı bekliyor. Ve o anda, iki seçeneğim var.

Yaşlı Charlotte ona istediğini verirdi. Annem bana böyle öğretti, değil mi?
Erkeklere istediklerini verdiğiinde işler daha kolay olur.

Ama Yeni Charlotte bu şekilde pes etmeye hazır değil. Yeni Charlotte'un uğruna savaşmaya değer şeyleri var.

Evie, tabii ki.

Ama aynı zamanda kendim için de savaşıyorum.

Yani Henryk'e saldırdığımda sadece ona vurmuyorum.

Metroda yanımdan geçerken kıcıımı avuçlayan her sürüngen.

Karşıdan karşıya geçerken bana sevişmek isteyip istemediğimi soran her inşaat işçisi.

Mickey, Feliks, Juliusz ve bu dünyanın erkekler için yaratıldığını ve kadınların sadece süs için burada olduğunu düşünen diğer herkes.

Ve Tanrım, tırnaklarım onun yanağını bulup piçin etini yırttığında çok iyi hissediyorum.

Saldırı Henryk'in yüzünde koyu kırmızı pençe izleri bıraktı.

Bir korkak gibi çığlık atıyor ve geriye doğru savruluyor, elleri onu yaraladığım yeri çırpıyor.

Bu benim buradan defolup gitmem için bir işaret.

Manuel kapı kilidini bulup çeviriyorum ama kolu açamadan Henryk yine üzerime geliyor.

"Gel lan buraya, seni aptal sürtük!" diye öfkeyle bağırıyor. "Çok pişman olacaksın! Ben..."

Elimi kurtarmayı başarıyorum ve yüzüne tekrar vuruyorum. Parmak eklemlerim şakağına çarptı. Acı içinde kıvranıyor.

Ama sadece bir an için.

Bu onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramaz.

"Kimin için çalışıyorsun lan sen?" diye bağırp duruyor bana. "Sen FBI'dansın, değil mi? Sen lanet olası FBI orospususun..."

Gömleğimi çıkarmaya çalışıyor.

"Lanet olası kablo nerede, ha?" diye bağırmaya devam ediyor. "Ha?!"

Koltuğumun yarısına kadar geldi.

Şu lanet kapıyı bir açabilsem.

Atletimin önünü yırtmayı başardığında gürültülü bir yırtılma sesi duyuyorum. İçgüdülerimle hareket ederek parmağımı gözüne sokuyorum.

Üçüncü kez çılglık atıyor ve beni tutuşunu gevşetir gevşetmez arabanın kapısını açıyorum.

Arabadan tökezleyerek çıktım ve dizlerimin üzerine sert kaldırıma çöktüm.

Acıyı fark etmedim bile. Yalpalayarak ayağa kalktım ve koşmaya başladım.

Bana hakaretler yağıdırıyor ama ileride gördüğüm ışıklara doğru koşarken tek duyabildiğim kendi ayak seslerim.

Onu gözünden vurduğum için çok minnettarım.

Beni ezme ihtimali artık çok daha az.

Yine de, beni ezmenin imkansız olduğu bölgelerden geçmeye özen gösteriyorum.

Beni takip edip etmediğini görmek için omzumun üzerinden geriye bakmaya zahmet etmiyorum.

Sadece koşmaya devam ediyorum.

Yorgunluktan ciğerlerim patlayacakmış gibi hissettiğimde bile devam ediyorum. Sıyrılan dizlerimden kan akıyor ve ayakkabılarımın içinde birikiyor, bu yüzden her adım yapış yapış ve iğrenç.

Ama durmuyorum.

Duramıyorum.

Ta ki ışıkların yayıldığı sokağa dönene kadar. Gece geç saat ama açık görünen tek bir yer var.

Yavaşça yürüyorum ve oldukça köhne bir restoran gibi görünen bir yerin dışında bekleyen insanların oluşturduğu sıraya doğru topallayarak ilerliyorum.

Ancak yaklaştığımda buranın bir aşevi olduğunu fark ediyorum.

Ben alırım. *Fırtınada herhangi bir liman, değil mi?* Başka bir anne deyimi.

Omzumun üzerinden bakarak sıraya giriyorum ve başımı eğiyorum.

Birkaç dakika içinde kuyruk tentenin altına ve binanın içine doğru ilerliyor. Kendimi lise kafeteryası gibi düzenlenmiş sıkıcı bir alanda buluyorum.

Sıra ilerledikçe ben de ona uyuyorum.

"Merhaba."

Önümdeki genç Afro-Amerikan adam içimi ısıtan türden bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Buyurun," dedi ve bana bir tepsi uzattı. "Bu gece sadece yahnimiz var. Ama sıcaktır ve açlığınızı hafifletir."

Aç mıyım?

Şu anda hiçbir şey hissedemeyecek kadar uyuşmuş durumdayım.

Aslında, talimatlara uymaktan başka bir şey yapamayacak kadar uyuşmuş durumdayım.

Tepsiyi al.

Yahniyi ye.

Şu anda takip edebildiğim basit talimatlar bunlar. Diğer her şey çok korkutucu geliyor.

Ben de tepsiyi aldım ve sıraya geçerken ona başımla teşekkür ettim.

Güveç kasemi alıyorum ve mekânın en karanlık köşesinde bir masa buluyorum. Hiç düşünmeden yahniyi kürekle ağzıma atıyorum.

Pencereye bakıyorum, böylece oradan geçen herkesi görebiliyorum.

Gecenin bu saatinde pek fazla yaya trafiği olmuyor.

Henryk'in beni buraya kadar takip etmeyeceğinden eminim. Etrafta bu kadar tanık varken olmaz.

Ama beni kovalamaktan vazgeçmediyse, o zaman pusuya yatmış beni bekliyor olacak.

Bu aşevinden çıkma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

"Hey."

Kafamı kaldırdığımda bana tepsiyi uzatan aynı adamı görüyorum. "Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Hanımefendi, iyi misiniz?"

"Ben... Bilmiyorum," diyorum düşünmeden.

Benimkinin karşısındaki sandalyeye kaydı.

"Çok sarsılmış görünüyorsun," diyor. "Ve gömleğinin ön tarafı yırtılmış."

"Bu uzun bir hikaye."

Kendimi her şeyin en başından başlarken hayal ediyorum.

Ben de bir tabak spagetti çaldım.

Bu düşünceye acı acı gülüyorum.

Yavaşça başını sallıyor ve bana gülümsüyor.

"Burnumu sokmak istemem," diyor ellerini kaldırarak. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Ben Greg."

"Teşekkür ederim," diyorum yavaşça. "Ben Charlotte. Güveç güzelmiş."

Greg hafifçe kıkırdar. "Yalan söylemek zorunda değilsin," diyor. "Harika olmadığını biliyorum. Ama elimizden geleni yapıyoruz."

Etrafımda oturup yemeklerini yiyen insanlara bakıyorum. İlk defa onlara gerçekten dikkat ediyorum.

İki küçük çocuğu olan bir kadın var, hepsinin sırt çantasıyla yaşadığı belli.

Lekeli savaş kıyafetleri giymiş, bir bacağı eksik, kır saçlı, yaşlı bir adam.

Genç bir kadın, tahmin etmem gerekirse benim yaşlarımda, sanki günlerdir bir şey yememiş gibi elindeki güveç kâsesini mideye indiriyor.

Bunun büyük olasılıkla doğru olduğunu fark ettim.

"Burada olmamalıydım," diyorum önümdeki yahniye suçlulukla bakarak. "Buna dışarıda kuyrukta bekleyen insanlar kadar ihtiyacım yok."

"Hey," diyerek dikkatimi tekrar ona çekti. "Bizim yargılamakla işimiz yok. Biz herkesi kabul ederiz. Bu gece buraya gelmeni sağlayan bir şey var. Ve bu seni içeri almak için yeterli bir sebep."

Ona bakıyorum, konuşmaya çalışırken duygularım bir dakikalığına boğazımı tıkıyor.

"Ben... bu... Burada yaptığınız şey inanılmaz," diyorum sonunda. "Ne zamandır koşuyorsunuz?"

"Neredeyse altı yıl," diyor gururla. Sonra yüzü düşüyor. "Ne yazık ki, altı yıl bu kadar sürecek gibi görünüyor."

"Ne?"

"Evet," diye iç geçirerek başını salladı. "Geçtiğimiz yıldan beri bu mutfağı finanse etmekte zorlanıyoruz. Muhtemelen önümüzdeki birkaç ay içinde kapatacağız."

"Greg, çok üzgünüm."

"Benim için üzülme," diyor önümüzde duran insanlara bakarak. "Bunun için daha kötü olacak olanlar onlar. Keşke

Devlet bizi finanse edecek kadar önemsemi. Ancak görünen o ki, evsizlik şu anda pek de moda bir hayır işi değıl."

Bir an için başını sallar ve sonra silkeler. "Özür dilerim. Kulağı acı geldi."

"Acı olmasaydın endişelenirdim," diyorum ona gülümseyerek. "Bu hiç adil değıl."

"Hayır," diye kabul ediyor. "Ama hayat ne zamandan beri adil ki?"

"Benim tecrübelerime göre, asla. Özür dilerim," diyorum tekrar, çünkü şu anda ona sunabileceğim tek şey bu.

"Olma."

İşıl işıl gülümsüyor. Neden bu işte olduğunu anlayabiliyorum. Cesareti, sıcaklığı ve şefkati var.

"İnsanlara yardım etmeyi bırakmayacağım," diye ekliyor. "Sadece başka bir yol bulacağım."

"Vay canına."

"Ne?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Senin gibi insanların var olduğunu duymuştum ama hiç yakından görmemiştım," diyorum. "Gerçek, gerçekten iyi bir insan. Sen lanet olası bir tek boynuzlu atsin."

Bir kahkaha patlattı. Bu iyi bir kahkaha, benim de onunla birlikte gülmek istememe neden olan türden bir kahkaha. Dizleri titreten, gözleri yaşartan, karın ağrıtan kahkahalar.

Böyle gülmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Teşekkür ederim. Gururum okşandı," diyor nefesini tekrar yakaladığında. "Elimden geleni yapıyorum. Ama biliyorsun, dışarıda bizden düşündüğünden daha çok var."

Başımı salladım. "Gördüğüm kadarıyla hayır."

"Hayır, hayır, ben ciddiyim," diye ısrar ediyor. "Yine de herkes aynı görünmüyor. Bazı insanların nezaketinin ortaya çıkması biraz zaman alır. Ama

Eğer onlara şüpheyle yaklaşırsanız, sizi şaşırtabilirler."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Tekrar kıkırdıyor.

"Kahretsin, Pazar okulu reklamı gibi konuşuyorum."

Gülümsüyorum. "Hiç de değil. Sadece inançlı bir adam gibi konuşuyorsun." "Bazen tutunacak tek dalınız budur," diyor bana.

"İnanç." "Bunu hatırlamaya çalışacağım."

Başını sallıyor. "Sen öyle yap," diyor ayağa kalkarken. "Seninle tanışmak güzeldi Charlotte."

Sonra iki küçük çocuğu olan anneyle konuşmak için yan masaya doğru yürür.

Onu sıcak bir aşinalıkla selamladığını duyuyorum. "Marissa!" diye bağıyor bulaşıcı bir gülümsemeyle. "Carlos! Elena! Siz iki cimcime nasılsınız...?"

Gözlerimin kenarındaki yaşları geri itiyorum ve önümdeki güveç kâsesine dönüyorum.

Sonra derin bir nefes alıyorum ve telefonuma uzanıyorum.

Henryk'in arabasına binmeden önce Lucio'nun beni takip edememesi için telefonu kapatmıştım.

Ama şimdi, o cam pencerede görmek istediğim tek kişi Lucio.

Telefonumu açtım ve sinyalin okunmasını bekledim. Sinyal geldiğinde, telefonum cevapsız çağrı yağmuruna tutuluyor.

Lucio.

Lucio.

Lucio.

Lucio'nun numarasını çeviriyorum ve açmasını bekliyorum. Çok beklemem gerekmedi.

"Tanrım, Charlotte," diye homurdanıyor. "Neredesin lan sen?"

"Ben... Özür dilerim," diye kekeledim. "Ben sadece... Ben düşündüm ki..." "Soruya cevap ver," diyor Lucio kararlı bir şekilde. "Neredesin sen?"

"Aslında emin değilim," diyorum boğazımdaki yumruya takılarak. "Burası bir aşevi ve... yakınlarda bir bahçe var-"

"Boş ver," diye araya giriyor. "Telefonunu takip edeceğim. Yakında seni alırsınız."

Hat kesiliyor ama ben hâlâ rahatlayamıyorum.

Hissedeceğimi de sanmıyorum.

Onu görene kadar olmaz.

LUCIO

"Aklından ne geçiyordu?" Arabaya bindiği anda talep ediyorum.

Cevap vermiyor.

Tek kelime etmiyor.

Sadece kendini bağlar ve pencereden dışarı, az önce çıktığı iç karartıcı aşevine doğru dikkatle bakar.

Motoru gereksiz yere devirdim ve yolda uçtum. Birkaç dakika içinde o mahalleden çıktık ve şehrin benim bölgeme doğru ilerliyoruz.

Charlotte hala uzaklara bakıyor.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Talep ediyorum. "Polonyalı bir çete üyesiyle neden arabaya bindiğini bana açıklayacak mısın? Bu şarkıyı ve dansı daha önce de yapmıştık. Nasıl bittiğini hatırlatmama gerek var mı?"

Yavaşça bana dönüyor, ama saçları profili boyunca bir perde oluşturarak ifadesinin çoğunu benden gizliyor.

"Bu bir muhakeme hatasıydı."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Özür dilerim."

Çevresel görüşümden ona bakıyorum ve ne oldu da tanıdığım tükürük ateşini bir anda uysal ve sessiz bir içe kapanık haline getirdiğini merak ediyorum.

Onu biraz daha yakından gözlemleyebilmek için biraz yavaşlıyorum. "Charlotte."

Bana dönüyor ve arabaya bindiğinden beri ilk kez yüzünü net bir şekilde görüyorum.

Sol yanağında yeni bir morluk oluşmuş. "Ne-"

Arabayı kaldırıma çekip park ettim.

Yerleşkeden sadece on dakika uzaktayız ama umurumda değil. Araba sürmeye devam edemeyecek kadar sinirliyim.

Kime kızgın olduğumu bile bilmiyorum: Charlotte'a o lanet çürüğü veren adama mı, yoksa Charlotte'un kendisine mi?

Tek kelime bile etmiyor. Beni sorgulamıyor ya da en ufak bir şaşkınlık göstermiyor.

Sanki bu konuşmadan korkmuyormuş gibi koltuğunda dönüp bana bakıyor.

"Bunu sana o mu yaptı?" Daha sakın bir sesle soruyorum, uzanıp parmaklarımı hastalıklı mor çürüğün üzerinde gezdiriyorum. "Birlikte gittiğin adam mı?"

Dokunduğumda irkildi. Elimi hemen geri çekiyorum. "Öyle mi yaptı?" Bastırıyorum.

Başını sallıyor.

"Adını söyle."

"Önemli değil."

"Bana onun lanet olası adını ver, Charlotte," diye çıktım.

"Henryk," diyor iç çekerek. "Soyadını bilmiyorum." Zihnime not ediyorum. *Henryk*.

Orospu çocuğu ona dokunmanın bedelini ödeyecek.

"Tekrar soracağım," diyorum dişlerimi sıkarak. "Aklından ne geçiyordu?"

Ön camdan dışarı bakıyor. Bu arabadan inmek istediğini hissetmeye başlıyorum. Elleri gergin bir şekilde seğiriyor.

"Bu gece sağlıklı düşünemiyordum," diye itiraf ediyor. "Üzgündüm. Duygusaldım. Kendimi kanıtlamak istedim."

Kaşlarımı çattım.

O neden bahsediyor?

"Sadece yardım etmek istedim," diye devam ediyor, ses tonunda pençeleşen bir çaresizlik var. "Bir işe yaramak istedim. Henryk'ten bilgi alabileceğimi düşündüm. Evie hakkında bilgi. Bir nevi..."

Sözünü kesiyor ve yarım kalan cümlesini aramızda asılı bırakıyor. "Ne gibi?" Ben soruyorum.

Başını sallar ve dudaklarını birbirine bastırır.

"Çileden çıkarıyorsun. Bunun farkındasın, değil mi?" Ona ters ters bakarak söylüyorum. Bana yönelik sert bir karşılık ya da alaycı bir şaka bekliyorum.

Ama hiçbir şey anlamıyorum. Yüz ifadesi bile hareketsiz görünüyor. Sanki geceyi dışarıda geçirmiş gibi.

"Kötü bir karardı," diyor tekrar, sonunda gergin sessizliği bozarak. "Bu bir hataydı. Bunu kabul ediyorum."

"Kötü mü gitti?"

"Neredeyse en başından beri," diye itiraf ediyor. "Anlat bana."

İç çekiyor. Sinirli ya da üzgün görünmüyor.

Yorgun görünüyor.

"Yüzük kızları hakkında konuşmaya başladım, onlardan kaçırılan bir çocukla ilgili söylentiler duyduğumu iddia ettim," diyor bana. "Elimden geldiğince ince olmaya çalışıyordum. Ama bir süre sonra kokuyu almaya başladı."

Emniyet kemeriyle oynar ve pencereden dışarı, yanından geçen kaygısız yayalara bakar.

"Kenara çekti ve beni sorgulamaya başladı. Geri adım atmaya çalıştım ama çok kızdı. Ve... ve..."

"Onu becermeni istedi," diye tahmin ediyorum.

Kadın başını sallıyor. "Gelmeyeceğimi anladığında, onunla sadece bilgi almak istediğim için geldiğimi fark etti," diye açıklıyor. "Kendini bana zorla kabul ettirmeye çalıştı. Ben de karşı koydum."

Çürüğüne tekrar bakıyorum. Gördükçe içim cız ediyor. İyileşmeden önce daha da kötüleşecek.

"Sonra parmağımı gözüne soktum ve arabadan dışarı çıktım," diye devam ediyor. "İşte o zaman aşevini buldum."

"Peki ya Polonyalı sikik?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Beni takip ettiğini sanmıyorum. Parmağımı oraya gerçekten sokmuş olmalıyım."

"Güzel."

Başını sallıyor, kucağındaki ellerine bakıyor.

Onda bir terslik var. Bunu alınının kırıışmasından, gözlerinin hüzünlü aşağı doğru eğiminden anlayabiliyorum.

O yenilmedi.

Henüz yenilmedi.

Ama çok yaklaştı.

"Özür dilerim."

"Ne?"

"Özür dilerim," diye tekrarlar. "Evie hakkında işe yarar bir şey bulamadım. Yardım edebileceğimi düşünmüştüm. Ama görünüşe göre, gerekenlere sahip değilim."

"Charlotte..."

Ne diyeceğimi bilemeden sözümü kesiyorum.

Bu yeni değişim beni silahsızlandırdı. Onu böyle görmeye alışık değilim. Korkak. Uysal. Sessiz.

"Charlotte, aklında ne var?"

Gözlerini kaldırıyor ama hâlâ bana bakmıyor. Daha çok *içime* bakıyor gibi.

"Ben de tam aşevini düşünüyordum," diye fısıldıyor. Kaşlarını çattım. "Aşevi mi?"

"Evet. Bu akşam güveç vardı. Harika değildi ama sıcaktı. Ve bu insanların bazılarının günlerdir yediği tek yemekti."

"Tamam...?"

"Greg burayı işleten adam," diye devam ediyor, sesi yumuşak ama kararlı. "Gerçekten çok tatlı biri. Neredeyse altı yıldır bu işi yapıyor. Ama görünüşe göre burayı kapatacaklar. Yeterli fon yokmuş."

Bana mantıklı gelecek bir şey söylemesini bekliyorum.

Polonyalılar, FBI, Evie ve kavga gibi onca şey varken, kafayı bir aşevine mi takmış?

Şaşırdım.

"Karşımda iki çocuğuyla oturan bir kadın vardı," diyor. "Çocuklar... çok gençtiler. Ve evsizlerdi. Berbat bir çocukluk geçirdim ama en azından bir karavanımız vardı. En azından başımızı sokacak bir evimiz vardı. Ve bir sonraki yemeğimizin nereden geleceğini hep bilirdik. Genellikle bir konserveden gelirdi. Ama en azından yiyecek bir şeyimiz vardı, anlıyor musun? Yatağa hiç aç girmedim."

Biraz saçmalıyor ama konuşmasına izin

veriyorum. Buna ihtiyacı var.

Belki de yüksek sesle konuşmanın ve birilerinin sizi dinlediğini bilmenin bir katarsisi vardır.

"İlk başta oraya gittiğim için kendimi suçlu hissettim. Daha çok ihtiyacı olan birinden bir kase yemek aldığım için" diyor. "Ama Greg oraya gelmemi sağlayan bir şey olduğunu ve bunun beni hoş karşıladığını söyledi."

Gözlerini benimkilere kaldırıyor.

"Bu harika değil mi?" diye soruyor. "Dünyada böyle insanlar olduğunu unutmuşum. Nazik insanlar. Özverili insanlar. Fark yaratmak isteyen insanlar. Yabancılar için çok çalışacak, fedakârlık yapacak ve fazladan yol kat edecek insanlar. Bundan hiçbir çıkarları yok ama yine de yapıyorlar. Çünkü yapılması gereken doğru şey bu."

Alt dudağı hafifçe titriyor ama onu sabit tutmayı başarıyor. Şu

anda çok duygusal. Her yönden kararsız.

Hırçın ve tepkisel olduğunda onunla nasıl başa çıkacağımı

biliyorum. Ama bu?

Tamamen ve tamamen kayboldum.

"Özür dilerim," diyor bir kez daha. "Çok uzattığımın farkındayım. Sadece... Böyle bir yerin kapanmak zorunda kalmasının üzücü olduğunu düşünüyorum. Oraya bağımlı olan tüm insanları düşünüp duruyorum."

"Kapanmak zorunda değil."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Ha?"

"Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, hayır," diye

sessizce törpülüyorum. Bu sefer bana bakıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Yeterli finansman olmadığı için kapanıyor, değil mi? Benim param var."

Ne söylediğimi anladığında gözleri bir an için büyüyor. Sonra tüm o hüznün arasından süzüldüğünü fark ettiğim bir parıltı görüyorum.

"Gerçekten mi?" diyor. "Bunu yapar mısın?"

"İyi bir adam olmayabilirim, Charlotte. Ama iyi şeyler yapma gücüne sahibim. O yüzden olmuş bilin."

Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi dudağını ısırıyor. Sonunda, direksiyonda elime dokunuyor.

Kısaca.

Sadece bir an için.

Ama her şeyi anlatıyor.

"Artık eve gitmeye hazır mısın?" diye sordum.

"Ev mi?" diye tekrarlıyor, sanki bu kelime ona yabancıymış gibi.

"Ev," diyorum tekrar.

Nazıkçe başını sallıyor. "Tamam," diye fısıldıyor. "Hadi eve gidelim."

Yolculuk sessiz ve akıcı. Yerleşkeye varıp içeri girdiğimizde, henüz iyi geceler demek istemediğimi fark ediyorum.

"Yiyecek bir şey ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Bir içkiye ne dersin?" diye sordum. "Buzdolabında portakal suyumuz var."

Başıyla onaylıyor ve mutfağa gidiyoruz.

Charlotte portakal suyunu çıkardı ve kendine bir bardak doldurdu. Sonra, sormama gerek kalmadan bana bir bardak viski doldurdu.

Dondurucuya dönüp buz kalıbını çıkarırken gülümsememi bastırıyorum. Temiz bir bulaşık havlusunun içine birkaç tane koyup bağlıyorum.

"Bu ne için?" Charlotte ben ona yaklaşırken soruyor.

"Çürüklerin için."

Yanına oturuyorum ve bezi morarmış yanağına bastırıyorum. Önce irkildi ama sonra soğuk acıyı uyuşturmaya başlayınca rahatladı.

"Teşekkür ederim," diye iç geçiriyor.

Muhtemelen sadece yorgunluk ve bitkinlikten ama şu anda aramızda sakın bir hava var.

Bedenim hâlâ ağrıyor ama onun varlığında biraz daha az ağrıyor.

"Üzgün olduğunu söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Duygusal olduğunu ve bu yüzden o Polonyalı orospu çocuğuyla arabaya binmeye karar verdiğini söyledin."

Biraz geriliyor, belli ki bu soruyu beklemiyor. Ama

bakışlarına karşılık veriyor.

"Evet."

"Neye üzüldün?"

Yerinde kıpırdanıyor. "Fark etmez," diyor rahatsız bir şekilde. "Charlotte."

İç çekerek, endişeyle bana bakıyor. "Sen ve Sonya için üzülüyordum," diye itiraf ediyor.

Ve bu gece ilk kez sesinde biraz hayat var.

"Ben ve Sonya mı?" Şaşkınlıkla tekrarlıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkmeye

çalışıyor. "Konuş benimle," diye ısrar ediyorum.

"Siz ikiniz konuşurken ben VIP bölümündeydim," diye itiraf ediyor. "Oraya erkenden girdim ve bekledim. Konuşmanızın bir kısmını duydum."

Gözlerim kısıldı. "Devam et."

"Kendimi biraz... güvensiz hissettim," diyor, sanki kelimeleri zorlamak zorundaymış gibi. "Yani, eski sevgilinin bu kadar mükemmel olmasını beklemiyordum."

Alay ediyorum. "İnan bana, o mükemmel değil."

"Gerçekten mi? Çünkü benim durduğum yerden o senin mükemmel eşin gibi görünüyordu."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, onun gerçekten bir şeyler yapabildiği anlamına geliyor," diyorum ona. "Oysa ben sadece işleri berbat edebiliyorum. Bu gece yaptığım gibi."

Şimdi bana mantıklı gelmeye başladı. Onun ani çekingenliği. Evie ve beni Sonya'ya kaptırmaktan korkuyor.

"Bu doğru değil."

"Hayır mı?" diye meydan okuyor. "Çünkü bu gece senin hayatını kurtarmayı başardı. Ve seni arayıp beni ıssız bir yerdeki aşevinden alman için çağırmak zorunda kaldım."

Elimi koluna koyuyorum. Gözleri hemen bu hareketi takip ediyor.

"Atladığın bir şey var," diyorum ona.

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Sonya tüm bu saçmalıklara en başta sebep olan psikopat bir orospu," diyorum. "Ve sen değilsin. Yapmadın. Yapmazsın da."

Yüzünde şaşkın bir gülümseme belirir. Ve sonra küçük bir kahkaha baloncuğu geliyor.

"Yine de hayatını kurtardı."

"Beni rahat bırakın. Dzik tam istediğim yerdeydi."

Bana bilmiş bir bakış atıyor, gözlerinde belirsiz bir kahkaha dans ediyor.

"Omzun nasıl?" diye soruyor, uzanıp parmaklarını kolumda gezdiriyor.

"Orospu çocuğu gibi acıyor."

"Sonya özellikle o omuzdan gerçekten nefret ediyor, ha? Önce kurşun, sonra Dzik."

İç çekmeye dönüşmeden önce gülüyorum. "Onun bir art niyeti var, Charlotte," diyorum. "İşlerin içinde bir plan var. Ve hepsi Sonya'nın işi. Kazimierz'in haberi olduğunu bile sanmıyorum."

Charlotte kaşlarını çatıyor. "Sana Evie hakkında bir şey söyledi mi?" "Hiçbir şey anlatmadı."

"Ciddi misin?"

"Bana verdiği tek şey bir ültimatomdu."

Charlotte'un alnı endişeyle çatılır. "Hangisi?"

"Mafyanın kontrolünü Kazimierz'e devret... ya da Evie'yi bir daha asla görme."

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor. "Aman

Tanrım." Derin bir iç çekiyorum ve başımı öne eğiyorum.

Birkaç dakika sessizlik oldu. Sonra elinin yüzümün yan tarafına sürtündüğünü hissediyorum.

Başımı kaldırıyorum ve kendimi onun güzel gözleriyle karşı karşıya buluyorum. Yavaşça eğiliyor ve dudaklarını yanağıma bastırıyor. Çok hafif bir öpücük, muhtemelen beni incitmekten korktuğu için.

Ama Tanrım, bunu hissediyorum.

Ayak parmaklarıma kadar.

"Bundan vazgeçemezsin," diyor sessizce ama şiddetle.

"Hayır, yapamam."

"Evie'yi geri getirmenin başka bir yolu olmalı. Onu bulacağız. Bundan eminim."

Ona uzun ve sert bakıyorum.

Gözlerindeki istekliliğe.

Çenesinin kararlı duruşuna.

İfadesindeki ateş.

Sonya'nın ona yaklaştığını nasıl düşünebilir? O benim için

Sonya'nın olduğundan çok daha fazlası.

Muhtemelen bunu ona kendim söylemeliyim. Bana ne kadar güçlü görüldüğünü. Ne kadar gururlu. Ne kadar asil.

Tam olarak bu düşünceleri dile getirmek için ağzımı açtım.

Ama ben yapamadan Charlotte beni durdurmak için elini göğsüme koydu. Gözlerinde hınzır bir parıltı vardı.

"Bir saniye bekle," diyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne

oldu?"

Bana bakıyor ve sırtıyor. "Sanırım bir fikrim var."

CHARLOTTE

BİR HAFTA SONRA

"Her şeyden emin misin?" Lucio soruyor. Ona en sert bakışımı atıyorum.

"Lucio," diyorum sabırlı olmaya çalışarak. "Bunu konuşmuştuk."

Pencereden dışarı bakarken nefesinin altından İtalyanca küfrediyor.

"Bu planın ne kadar büyük bir kumar olduğunun farkında olduğunuzu sanmıyorum," diyor cama. "Ters gidebilecek o kadar çok şey var ki."

"Bu almaya hazır olduğum bir risk," diye cevap veriyorum, kısa bir süre önce ringdeki Polonya soyunma odasında bana söylediği aynı sözleri papağan gibi tekrarlayarak.

Sırıttıyor, kızgın ama eğleniyor. "Charlotte-"

"*Lucio*," diye karşılık veriyorum, şu anda bana karşı kullandığı ses tonunu taklit ederek. "Bu riskli," diye zorluyor.

"Farkındayım. Bunun çocuk oynacağı olacağını düşünmüyorum. Burada saflık yapıyorum. Sadece umutluyum."

"Beni endişelendiren de bu. Ya Henryk o geceyi birine anlattıysa?" Lucio sorar.

"Belli ki söylememiş," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Demek istediğim, eğer alt patronlara benden bahsetseydi, o zaman onlarla temas kurmaya çalışırlardı."

Şimdiye kadar. Beni çağırırlardı. *Bir şeyler* yaparlardı. Ama hayır, hiçbir şey. Dün Xander'la konuştum ve onun da hiçbir şeyden haberi yoktu."

"Xander," diye alay eder Lucio. "O cahil herif zaten hiçbir şey bilmez. Hiyerarşinin çok altında."

"Belki de öyledir," diye katılıyorum. "Ama aynı zamanda beni örgüte kazandıran adam da o. Eğer hakkımda gerçekten şüphe varsa, Xander'ın çağrılacağından emin olabilirsin."

Çenesindeki bir kas seğiriyor ama mantığıma karşı çıkmıyor.

"Henryk tek kelime etmedi," diye devam ediyorum. "Bundan eminim. Bu da bana onun benim FBI'dan *olduğumdan* emin olmadığını gösteriyor. Bu noktada bu sadece bir şüphe. Muhtemelen alt patronlara gitmeden önce sağlam bir kanıt isteyecektir."

Lucio dudaklarını büzüyor.

"Ne?" Talep ediyorum.

"Birdenbire uzman oldun, ha?"

Gülümsüyorum. "Bu plan işe yarayabilir, Lucio. İşe yarayacağını biliyorsun."

"Ortada çok fazla faktör var," diyor temkinli bir şekilde. "Hayatını riske atmak istemiyorum."

"Zor bir ihtimal değil," diye ısrar ediyorum. "Zaten öyle olsa bile, bu bizim tek şansımız olabilir. Bunu değerlendirmeliyiz."

Bana dönüyor ve pencerenin çerçevesine yaslanıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve vücudunun üst kısmını saran kasların dalgalanması bir anlığına dikkatimi dağıtıyor.

Yaraları tedavi edildi ve çok daha iyi görünüyor. Ama hala çok acı çektiğini biliyorum.

Aslına bakarsan, ikimiz de öyleyiz.

Sadece benden daha iyi giyiniyor.

"Sana yaptıklarından sonra o şerefsizin sana yakın bir yerde olma düşüncesi..."

Ona doğru yürüyorum ve elimi koluna koyuyorum. "İyi olacağım," diyorum nazıkçe.

"Evet, o gece olduğun gibi mi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Ondan kaçtım, değil mi?"

"Zar zor," diye hatırlatıyor bana. "Kaçmayı başaramasaydın neler olabileceğini hiç düşündün mü?"

Vücuduma yayılan ürpertiden kaçamıyorum. Tabii ki Lucio fark etti.

"Aynen öyle," diyor. "Sağlıklı düşünemiyorsun."

"Ben de öyleyim!" Ben de karşılık verdim. "Sadece Evie'yi geri almak i ç i n neleri riske atabileceğimi biliyorum."

Gözleri belirgin bir şekilde yumuşuyor ama hâlâ kendini buna ikna etmeye çalıştığını söyleyebilirim.

"Hazırlıklıyım Lucio," diyorum ona, Sonya'da gördüğüm türden bir özgüven yansıtmaya çalışarak. "Planın üzerinden tekrar geçmek ister misin?"

Çenesi sıkıştı. "Tamam."

Derin bir nefes alıyorum ve anlatmaya başlıyorum. "Önce Henryk'i bulacağım. Zor olmasa gerek. Tüm Polonyalılar ringde ya da üst kattaki spor salonunda takılır zaten."

Lucio izler, gözleri kapalıdır.

"Onu bulduğumda, 'temize çıkacağım'. Ona haklı olduğunu söyleyeceğim - FBI için çalışıyorum ve grubun faaliyetlerini yıllardır izliyoruz ve ilmiği sıkıya çok yakınız. Hapis cezasından kurtulmak istiyorsa sorularıma cevap verecek ve bildiği her şeyi anlatacak. Yoksa o da diğerleriyle birlikte batacak."

Lucio başını sallar. "Ve gerçekten itiraf edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Adam hakkında bir şeyler hissediyorum. Parçalanmanın eşiğinde. Tek gereken iyi bir itiş."

"Ne tür bir 'itme'den bahsediyoruz?" Lucio soruyor. Kendime bakıyorum.

Önünde ince bir bağı olan beyaz bir elbise giyiyorum. Uzanıp ipi çekiyorum. Yakası bir parça açılıyor ve göğüs dekoltesinin büyük bir kısmını ortaya çıkarıyor.

Lucio'nun gözleri anında şehvetle kararır.

Ama kızgın da görünüyor.

İkinci duygu galip gelir. Çenesini sıkar ve başını şiddetle sallar. "Vanessa istediğini elde etmek için göğüslerini sallayarak hayatta vals yapıyor olabilir. Bu senin de aynısını yapman gerektiği anlamına gelmez."

Öfkesi karşısında geri adım atmadım. "Sen her şeyi kendi bildiğin gibi yap, Lucio. Ben de kendi bildiğimi yapmalıyım."

Eğiliyor, gözleri benimkilerle buluşurken nefesi burnumu gıdıklıyor. "Seni öldürmeye karar verebilir."

"O zaman kendisi de ölme riskine girer," diye karşı çıkıyorum. "Bu riski almak istemeyecektir."

Lucio, "Bu herifi gerçekten tanımıyorsun Charlotte," diyor. "Onun hamlelerini tahmin etme yetkisini nereden alıyorsun?"

Hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Daha iyi bir planın var mı?" Talep ediyorum. "Çünkü eğer öyleyse, duymak isterim."

"Bekleyeceğiz," diyor hemen. "Ben daha fazla araştırma yaparım. Evie'yi eski yöntemlerle bulacağız."

"Sonya akıllıdır," diye belirtiyorum. "Bunu tahmin ediyor olacak. Evie'yi senin asla bulamayacağın bir yere saklayacaktır. Hem zaten bu çok uzun sürer. Bana Sonya'nın sana bir ultimatoma verdiğini söyleyen sendin. Bir daha ortaya çıktığında senden bir cevap isteyecektir."

"Oh, öyle mi dedi? Aklımdan çıkmış olmalı," diye alaycı bir şekilde söyleniyor.

"Bu hiç kolay olmayacaktı Lucio," diyorum elimi göğsüne koyarak.
Elleri yanlarına düşer.

"Bunu yapmama izin ver," diye bastırıyorum. "Bunu
yapabilirim. Bunu biliyorum." "Charlotte..."

"Beni hafife alma."

"Ben değil." o diyor ki hemen. "Ama I yap
düşünmek onları hafife alıyorsunuz."

"Bu plan hakkında seni daha iyi hissettirecek şey nedir?" Işığ ı görmesi
için elimden geleni yaparak soruyorum.

Düşünüyor. "Eğer taşıyor olsaydın."

"*Taşımak* mı?" Çekiniyorum. "Oraya silahla girmemi mi istiyorsun?
Delirdin mi sen?"

Gözünü bile kırpmıyor. "Daha önce de bir tanesini halletmiştin."

"Evet, ama onlar ölüm kalım durumlarıydı."

"Bu da olabilir." "Yine
de, Lucio..."

"Binaya girmeden önce üstünüzü arıyorlar mı?" diye soruyor.

"İlk seferinde yaptılar," diye cevap veriyorum. "Ama bana kimlik kartımı
verdikten sonra sorunsuzca içeri girebildim."

"Mükemmel," diyor. "O zaman kıyafetlerinizin içine bir silah gizlemek
çok da zor olmasa gerek."

Beni itti ve ofisinden çıktı.

"Tabii," diyorum hışımla. "Tamamen aynı fikirde olduğumuza göre,
sanırım seni takip edeceğim?"

Zaten benden çok ileride, bu yüzden ona ulaşmak için koşmam
gerekıyor. "Nereye gidiyoruz?" Yetişt iğimde soruyorum.

"Senin odan."

"Benim odam
mı?"

Odama girene kadar bana bir açıklama yapmıyor. Eşikte durup etrafı inceliyorum.

"Buraya gel," diye emrediyor Lucio gardırobumun önünde durduğu yerden. "Sana giymen için daha iyi bir şey seçeceğiz. Bir silahı kolayca gizleyebilecek bir şey."

O çeker dışarı a Uzun kollu, ayak bileği boyu
mavi elbise ile son derece mütevazı bir etek boyu.

Ona bakıyorum. "Bu ciddi bir öneri mi?" "Ne?"

"*Seksi* olmalı," diyorum.

"Bunu seksi hale getirebilirsin," diyor masumca.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Hadi ama, rolümü oynamak zorundayım. O elbise bunu kesmeyecek. Buna ne dersin?"

İç çamaşırı yerine geçebilecek küçük, siyah bir slip çıkardım.

Lucio'nun gözleri dalgın dalgın bakarken şişiyor. "Bunun ciddi bir öneri olmadığını *biliyorum*."

"Bu mükemmel!"

"Peki silahı nereye saklayacaksın?" diye soruyor.

"Kadın casusların kalçalarının üst kısmına taktıklarını gördüğüm şu kılıflardan alabilirim," diye öneriyorum. "Sen ne dersin?"

Kısa kesiyor, gözleri hafifçe parlıyor.

Beni bir tane giyerken hayal ettiğini fark ettiğimde sırtıtıyorum. Yüzündeki ifadeden onayladığı sonucunu çıkarıyorum.

"Bu korkunç bir fikir değil," diye kabul ediyor sonunda. "Gördün mü? Harika fikirlerle doluyum."

"Kılıf, evet. Bu onlardan biri değil," diyor kaşlarını çatarak ve küçük siyah fişi elimden çekip alıyor.

"Hey!"

Lucio kararlı bir şekilde, "Ciddiyim," diye yanıtlıyor. "Bu elbise tam bir bela." Yüzüme yerleşen gülümsemeye engel olamıyorum.

"Kıskanmış gibisin." "Neyi kıskanacakmışım?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum. "Haklısın. Kıskanmak için bir nedenin yok, bu yüzden o elbiseyi giymemi sorun etmemelisin."

Konuşmamı bitirdiğim an, ona doğru hamle yapmaya çalışıyorum, ama o sadece başının üzerine kaldırıyor ve ben ona ulaşamıyorum.

"Hiç adil değil!" Ben huff.

Ama o beni görmezden geliyor ve elbiseyi gardırobun üstüne, ulaşamayacağı bir yere koyuyor.

"Bu," diyor kararlı bir şekilde. Raftan başka bir askı çekip bakmam için havaya kaldırıyor.

Kesinlikle seksi. Ama benim seçtiğim siyah kadar skandal değil.

Lacivert etek boyu dizlerimin hemen üzerinde bitiyor ve yakası düşük olsa da askıları kalın ve sağlam. "*İş seksi*" bunun için doğru terim olabilir.

"Bu iş yarar," diye kabul ediyorum.

Tuvalet masasının önünde duran sandalyenin arkasına örtüyor.

"Sana şu silah kılıflarından bir tane alacağım," diye beni temin ediyor.

"Elbisenin içinden görünmediğinden emin olmamız gerekecek."

"Olmayacak."

"Tüm bu özgüven nereden geliyor?" diye merakla soruyor.

Omuz silkiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, işe yarar hissetmeyi seviyorum," diye cevap veriyorum. "Bir şeyler yapabilmek istiyorum. Katkıda bulunabilmek istiyorum. Bir eylem planım olmasını seviyorum."

"Keşke plan biraz daha az değişken olsaydı..."

"Değişken değil," diyorum hemen. "Cesurca."

Lucio sadece iç çeker. Çok sıkıntılı görünüyor.

Bana bakmasını sağlamak için parmaklarımı çenesine dokunduruyorum.

"Bunu yapabilirim Lucio," diye fısıldıyorum. "Sadece bana güvenmek zorundasın."

Bana bakıyor. Yüzündeki ifade karmaşık. Çözülmesi gereken çok şey var.

Ama ben farklı duyguları çözmeye çalışmadan dudakları benimkilerin üzerine iniyor.

Öpücük neredeyse anında derinleşirken nefesimin kesildiğini hissediyorum. Elleri kalçalarımın düşüyor ve beni kucağına çekiyor.

Zaten tamamen ereksiyon halindeydi, siki kalçama doğru sertçe itiliyordu.

Onu hissetmek beni anında ıslatıyor ve gömleğinin önünü çekiştirmeye başlıyorum. Kumaş ellerimin altından isteyerek ayrılıyor ve gömleğini yere fırlatıyorum.

Gövdesini kaplayan sert kas duvarını keşfediyorum. Parmak uçlarım onu daha fazla hissetmek için çaresizce aşağı iniyor.

Dudakları boynuma doğru ilerlerken pantolonunun kemerini çözüyorum. Oradaki yumuşak teni emiyor ve ona daha iyi erişim sağlamak için biraz geriye eğilmemi sağlıyor.

Fermuar aşağı iner. Pantolon çıkar.

Sertliği boxer'ından aniden fıskırıyor. Aynı anda beni yakalıyor, sandalyeyi kenara itiyor ve beni tuvalet masasının üzerine kaldırıyor.

Elbisem yukarı itildi ve ben daha onun sikini ellerime alamadan, külotumun ağıni kenara itti ve içime girdi.

Beni doldururken basınçtan nefesim kesiliyor.

"Siktir," diye inliyorum. "Lucio..."

Anında beni becermeye başlarken eli sol göğsümü sıkıyor. Sert ve kuvvetli.

Bana o kadar sert çarpıyor ki tüm tuvalet masasının sallandığını hissedebiliyorum. Masanın üstünde duran eşyaların birkaçı yerinden oynayıp yere düşüyor.

Ama daha az umursayamazdım.

Lucio'nun tüm alanı altüst ettiğimizi fark ettiğini bile sanmıyorum. Beni becermeye devam ediyor, içime öyle sert giriyor ki dudaklarımdan yeni ve çaresiz solukların çıkmasına neden oluyor.

Sonra beni üst yüzeyden tutuyor ve sikişinin içimden kaydığını hissediyorum.

Bacaklarım güçsüz, bedenim o kadar şiddetli titriyor ki tamamen onun kontrolündeyim.

Neyse ki burada sorumluluk onda.

Ve şu anda, dizginleri ona vermekten mutluyum.

Beni döndürüyor ve birkaç saniye önce beni becerdiği yüzeyin üzerine eğiyor. Kendimi serin masaya yaslıyorum, gözlerim tam önümdeki aynadaki yansımaya kayıyor.

Lucio shaftını kavırıyor ve arkamda pozisyon alıyor. Baş kalçalarımın arasında geziniyor.

Bir tehdit.

Bir söz.

Ve sonra içime itiyor. Sert bir itiş. "Lucio..." Tekrar inliyorum.

Yansıma baka mak beni neredeyse yüksek sesle güldürüyor.

Gözlerim arzudan puslu.

Saçlarım başımın etrafında dağınık.

Dudaklarım istekle ayrılmış.

İyi ve gerçekten sıkılmış bir kadın gibi görünüyorum. Ama daha fazlasını istiyorum.

Lucio da bunun farkına varmış gibi görünüyor, çünkü bana sertçe çarpmaya başlıyor, kalçaları kıcıma çarpıyor.

Parmakları saçlarımın arasından geçerken bir avuç tutup kendine doğru çekiyor ve sırtımı eğmeye zorluyor. Ve işte tam o anda, içimde daha da derinlere indiğini hissedebiliyorum.

Ben orgazm olana kadar beni çılgınca beceriyor.

Ve ben boşaldıktan sonra bile, tekrar tekrar içime girmeye devam ediyor.

İkincisi, ilkinin hemen ardından geliyor.

Ancak o zaman, ben seğirip soluk soluğa kaldığımda, beni kendine doğru çekiyor, sırtımı göğsüne bastırıyor ve içime boşalıyor.

Birkaç uzun itiş için daha birlikte sarsılmaya devam ediyoruz. Ve sonra tüm gücüm vücudumdan dışarı akıyor.

Dizlerimin bağı çözülmek üzere ama yere düşmeden beni yakalıyor. Beni kollarına aldı ve yatağa taşıdı.

Beni üstüne oturtuyor ve yanıma tırmanıyor.

Lucio'nun göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyor ama bunun dışında onu hiç görmediğim kadar sakin görünüyor.

"Eğer *stronzo* bir şey yapmaya kalkarsa," diyor sessizliği bozarak, "ve her şeyi kastediyorum... o silahı çıkar ve lanet tetiği çek. Anladın mı?"

Yüzümü onunkine çeviriyorum ve başımı sallıyorum. "Pow-pow," diyorum parmaklarımla küçük bir oyuncak tabanca yaparak.

"Ben ciddiym,
Charlotte." "Sana
inanıyorum."

"Gereksiz riskler almayın" diyor. "Eğer işler kötüye gidiyor gibi görünüyorsa, o zaman oradan defolup gidin. Evie'yi bulmak için başka bir yol bulacağız."

"Tamam."

Omuzlarımdaki kavrayışını sıkılaştırıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. "Bu vazgeçmek için son şansın."

Başımı iki yana sallıyorum. "Geri çekilmiyorum Lucio," diyorum ona kararlı bir şekilde. "Artık bu işin içindeyim. Tüm kalbimle."

Gözlerimiz birleşiyor.

Ve aramızdaki enerjinin bir anlığına canlandığını hissediyorum.

Sanki sözleri geri almamı bekliyormuş gibi bana bakıyor.

Ama benim yok.

Tamamen doğru. Ben de

bu işin içindeyim.

Bu işte *biz de*
varız.

Birlikte.

CHARLOTTE

O GECE - POLONYALI DÖVÜŞ RINGİ

Yeraltındaki MMA binasına giden merdivenlere doğru ilerliyorum.

Kalbim göğsüme sertçe çarpıyor. Nefes almak biraz acıtıyor.

Ama dışarıdan ne kadar sakın görüldüğümle gurur

duyuyorum. Sanırım başarıya kadar numara

yapıyorsun.

Spor salonunu çevreleyen boy aynalarından birinde bir an kendimi görüyorum.

Lucio'nun benim için seçtiği elbise mükemmeldi. Vücudumu sarıyor, kıvrımlarıma yapıyor ve çok fazla açıkta bırakmadan vücudumu vurguluyor.

Üstüme biraz daha kapatıcı olması için transparan bir blazer ceket giyiyorum ama bunun tek nedeni amacımı çok belli etmek istememem.

Saçım açık, makyajım az ve botlarımla kesinlikle Sonya'ya benzemiyorum.

Ama yeterince iyi görüldüğüme karar

verdim. Umarım Henryk de öyle

düşünür.

Bugün yeraltında olacağını zaten biliyorum. Bu sabah kontrol etmek için Lexy'yi aradım. O sürüngene aşık olduğumu düşünüyor ve ben de şimdilik bunu kabul etmekten mutluyum.

Yanlarından geçerken erkeklerin beni süzdüğünü fark ediyorum. Hatta birkaç ıslık ve laf atma bile duyuyorum. Ama bu çevrede bu pek de yeni bir şey değil.

Lucio tel takmamı istedi. Ama ben reddetmişim.

Onun dinlemesini istemiyorum. Çünkü hoşuna gitmeyen bir şey duyduğunda öfkesini kontrol edebileceğinden emin değilim.

Ve kesin olan bir şey var: Bu gece hoşlanmayacağı çok şey olacak.

Yeraltına iner inmez Henryk'i aradım. "Charlotte?"

Lexy'nin bana doğru yürüdüğünü görmek için döndüm.

"Bugün burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor. "Listede vardiyalı yok. Ya da bekle... var mı?"

"Hayır, hayır," diye düzeltmek için acele ettim. "Bugün izinliyim." "Oh," diyor Lexy, elbiseme bakarak. "Çok seksi görünüyorsun." "Teşekkürler."

"Özel birini görmeye mi geldin?" diye soruyor, gözlerinde bilmiş bir parıltıyla.

Urgh... öldür beni.

"Aslında evet, bir bakıma."

"Henryk, ha?" Lexy sorar. "Şaşırdığımı söylemeliyim. Pek senin tipin gibi görünmüyor."

Yüzümdeki gülümsemeyi korumak için gerçekten çok uğraşmam gerekiyor. Omuz silkerek bunu gizliyorum. "Gerçekten bir tipim yok. Onu etrafta gördün mü?"

"Onu VIP bölümünün orada gördüm," diye itiraf ediyor.

"VIP bölümü mü?" Tekrar

ediyorum. "Evet."

Henryk neden VIP bölümünde olsun ki?

"Bugün çalışıyor mu?" Ben soruyorum.

"Kızım, hiçbir fikrim yok," diyor Lexy. "O herifin hareketlerini gerçekten takip etmiyorum. Yani, alınma ya da başka bir şey yok. Sadece onun adı bir herif olduğunu düşünüyorum."

Buna nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için hiç tepki vermemeye

karar verdim. "Oraya gidip onu görebilecek miyim diye

bakacağım," diyorum.

"Vay be, biri çok hevesli," diyor kaşlarını bana doğru sallayarak. "Bu yatakta iyi olduğu anlamına mı geliyor?"

Neredeyse bana ihanet edecek olan tiksintimi örtmek için gülümsüyorum.

"Bir hanımefendi asla söylemez. Sonra görüşürüz Lexy."

Halka henüz açılmadığı için yer altı sessiz. Alanın sessizliğinde asılı duran belli bir ürkütücülük var.

Ben sadece işler tüm hızıyla devam ederken burada olmaya alışkınım.

VIP alanının girişinde birkaç güvenlik görevlisi var. Bazı boş kabinleri görebiliyorum ama ötesinde bir şey yok.

"Hey, tatlım, birini mi arıyorsun?" diye soruyor baş güvenlik görevlisi.

"Aslında öyleyim," diye cevap veriyorum.

"İşte buradayım." Yaramazca sırtıyor. Bu korkunç yaklaşımı karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Ben daha cevap veremedim, kısa güvenlik görevlileri arasında uzun boylu, cılız bir adam belirdi. Onu hayatımda hiç görmemiştim.

Ama bana baktığında, kim olduğumu tam olarak bildiği açık. "Charlotte Dunn?"

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

"Hadi," diyor. "İçeride bekleniyorsun."

Beni içeride mi istiyorlar?

İçim acıyla çalkalanmaya başladı. Her şey daha başlamadan rayından çıkıyor.

Lucio'nun bu planın gerçekliği konusunda ne kadar haklı olduğunu anlamaya başlıyorum.

Burada o kadar çok faktör var ki, hiçbiri benim kontrolümde değil.

Buna rağmen hala kararlıyım.

Bu iş bitene kadar bitmiş sayılmaz.

Başımı salladım ve sıska adamı VIP bölümüne kadar takip ettim. Ve geçtim.

Tüm VIP kabinlerinin içinden ve ötesinden, o kadar dikkatli bir şekilde kamufle edilmiş siyah bir kapıya doğru, neredeyse duvarın içine karışıyor.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Patron seninle görüşmek istiyor," diye yanıtlıyor.

Patron mu? Kafamın içinde çığlık atıyorum. "Patron mu?" Sakince soruyorum. "Don Kazimierz."

Oh, lanet olası orospu çocuğu.

"Bugün burada mı?" Paniğin sesime yansımasına izin vermemeye çalışarak soruyorum.

"Belli ki."

Siktir. Siktir. Siktir.

İlk içgüdüm dönüp ters yöne doğru koşmak. Ama bunu yaparsam, sadece geri sürüklenirim.

Eğer yaparsam, Lucio'ya değerimi asla kanıtlayamam.

Eğer yaparsam, hayatımın sonuna kadar pişman olurum.

Kapıyı itip içeri girmemi işaret ettiğinde derin bir iç nefes alıp odaya giriyorum.

Çok büyük. Ve lüks. VIP bölümünün geri kalanı kıyaslanamaz bile.

Yerler halı kaplı, öyle pahalı bir kumaş ki ayaklarınız içine batıyor çünkü çok kalın ve yumuşak. Duvarlar parıldayan oniks renginde ve tavandan sarkan üç göz kamaştırıcı avize her yere kehribar rengi ışık saçıyor.

Bunu yapabilirsin, Charlotte. Yapabilirsin.

Sadece sakın boğulma.

"Şey, merhaba."

Sesi erimiş tereyağı gibi. Gerçekten.

Konuştığında aklıma gelen ilk şey bu. Sadece bir fıçı erimiş tereyağı.

Ama bu konuda rahatlatıcı hiçbir şey yok.

Taht denebilecek bir yerde oturan Kazimierz Kowalczyk. Şık mavi bir takım elbise giyiyor. Bacak bacak üstüne atmış. Elinde buz gibi bir bardak votka var.

Adamı daha önce hiç görmedim ama içgüdüsel olarak kime baktığımı biliyorum.

Onda tüm alarm zillerimi harekete geçiren bir şey var. O zıtlıkların adamı. Paradoksların.

Hem çekici hem de tehlikeli.

Yakışıklı ve korkutucu.

Pürüzsüz ve ızgaralı.

"Ne kadar güzelsin," diye mırıldanıyor o mide bulandırıcı sesiyle.

Ben neden buradayım?

"Don Kazimierz," diyorum saygıyla. "Sonunda sizinle tanışabildiğim için onur duyuyorum."

Derinden etkilenmiş gibi elini kalbine götürüyor. "Hislerimiz karşılıklı."

Gülümsüyor. Midemde korku birikiyor, tüylerim diken diken oluyor ve aniden üşüdüğümü hissediyorum. İçimden gelen bir soğukluk.

Bir uyarı.

"Buraya neden çağrıldığınızı merak ediyor olmalısınız," diye soruyor.

"Şey..."

"Merak etme," diyor. "Elbette merak edersin. Bu çok doğal." Ceketinin yakalarını düzeltiyor ve biraz daha dik oturuyor.

"Ne kadar zamandır bize bağlısınız?"

"Ben... Emin değilim... birkaç yıl sanırım," diye kekeliyorum.

"Doğru," diye mırıldandı. "Ama sen kardeşim tarafından işe alındın, değil mi?"

Yüz ifadesi "*kardeş*" kelimesiyle iğrenç *bir şekilde* değişiyor.

"Evet."

Yüzünde köpekbalığı gibi bir sırtış belirir. "Heh. *Bize bağlı*. Bu şekilde ifade ettiğimde kulağa ilmik gibi geliyor, değil mi?"

Yutkunuyorum. Buna ne demem gerektiğinden emin değilim.

Bana çelme takmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Kasıtlı olarak beni rahatsız ediyor.

Kazimierz'in gülümsemesi ekşir. Sinirli bir şekilde dişlerini gıcırdatıyor. "Bu kadar sert olma canım. Bu dostça bir sohbet, sorgulama değil. Yine de sana bir sorum var..."

Tekrar yutkunuyorum. Boğazım aniden kurudu.

"Ne-ne oldu?" diye soruyorum.

"Bu gece neden buradasın Charlotte Dunn?" İçkisinden bir yudum alıyor ve tüm bu süre boyunca bardağın kenarından beni izliyor. "Vardiyan olmadığını biliyorum."

Gözleri vücudumda geziniyor. Sanki karşısında çıplak duruyormuşum gibi hissediyorum. Onunki gibi bir bakış altında soğukkanlılığımı korumak zor.

Bu adamda tüylerimi diken diken eden bir şey var.

"Ben... biriyle buluşmaya geldim."

"Birisi mi?" Kazimierz ilgiyle sorar. "Öyle mi? Tanıdığım biri mi?"

Başımı sallamaktan başka çarem yok. "Sizin için çalışıyor," diyorum. "Ama onu tanıyacağınızdan emin değilim."

"Adın?" "Henryk,"

diye yanıtlıyorum.

"Henryk, Henryk..." diye tekrarlıyor.

Söylediğim her şeyi tekrarlamak gibi bir alışkanlığı var. Sanki sözlerimin doğruluğunu kendi ağzında test ederek tartıyormuş gibi.

"Ah, elbette! Henryk. Bu oldukça komik bir tesadüf," dedi sonunda.

Başım acıyla zonklamaya başladı. Her şey tersine dönüyor. Bu yanlış; her şey çok yanlış...

"Neymiş o?" Boğazımın daraldığını hissederek soruyorum.

Keşke Lucio'yu dinleyip teli kabul etseydim. En azından o zaman bana neler olduğunu bilirdi.

Bana ne olmak üzere.

"Adamlarımdan biri son iki gününü bana ulaşmaya çalışarak geçirdi," diye düşünceli düşünceli düşünüyor. "Ve sonunda iletişime geçtiğinde, bana burada çalışan bir yüzükçü kızla yaşadığı garip deneyimden bahsetti." Gözleri parlıyor. "Ve biliyor musun? Az önce onun adının da Henryk olduğunu hatırladım. Şimdi, bu da bir şey değil mi?"

Sikeyim.

Çok yanılmışım. Henryk'in boşboğazlık etmeyeceğine yemin edebilirdim.

Ama sadece ağzından kaçırmakla kalmamış, doğruca Don'a gitmişti.

Buna inanamıyorum.

Henryk'in bu kadar çabuk ispiyonlayacak bir adam olduğunu tahmin etmemiştim. Bu durumu en başından beri yanlış değerlendirmiştim.

İşlerin bu kadar hızlı çözülmesine şaşmamalı.

"Sana ne söyledi?" Titrememi gizlemeye çalışarak soruyorum.

Kazimierz cevap vermiyor. Yanıma bakıyor - tam da odaya birinin girdiğini hissettiğim anda. Tenimi sızlatan taze buza rağmen arkama bakmıyorum.

Don, arkamdaki adama öne çıkması için eliyle işaret ediyor. "Onu tanıdın mı?" Kazimierz soruyor.

Birkaç metre öteden bana bariz bir nefretle bakan Henryk'e bakıyorum.

"Evet," diyor sert bir baş hareketiyle. "Aradığım kişi o."

Sakin ol, Charlotte. Bu iş sende.

Ama mantra kafamda tekrarlanırken bile, vücudumun kendi içine kıvrıldığını, gelmek üzere olduğunu bildiğim acıya hazırlandığını hissedebiliyorum.

Bu işi bırakmamın imkanı yok.

Kazimierz, "Henryk senin FBI ile çalıştığını düşünüyor, Charlotte," diyor. "Ne suçlama ama! Bu konuda ne söyleyeceksin?"

"Kesinlikle öyle," diye tükürüyor Henryk. "Orospu-"

Kazimierz elini kaldırır ve etkisi hemen görülür. Henryk hemen susar ve sözlerinin geri kalanını yutar.

Henryk'e "Çık dışarı," der.

"Efendim?"

"Dışarı," diye tekrarlıyor Kazimierz.

Henryk üçüncü kez söylenmesini beklemez. Dönüyor ve geldiği yoldan kayboluyor.

"Diğerini de içeri gönderin!" Kazimierz geri çekilen Henryk'e sesleniyor.

Diğeri mi?

"Charlotte, söyle bana: Henryk haklı mı?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

Söylediğim bir şeyi her tekrarladığında gözlerimi devirmek istediğim noktaya geldim.

"Hayır," diyorum tekrar. "FBI ile çalışmıyorum." "Yani

Henryk yalan mı söylüyor?"

"Ne isterse düşünebilir," diyorum omuz silkerek. "Onun varsayımları üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Gururu zedelenmiş, bu yüzden beni bir şeylerle suçlamaya çalışıyor."

"Aha," diye mırıldanıyor, göz temasını hiç kesmeden. "Yani diyorsun ki sen onu reddediyorsun, o da donuna yanlış bilgilerle yaklaşmaya mı karar veriyor?"

Titremelerini engellemek için ellerimi arkamda kenetliyorum. "Dediğim gibi, onun varsayımları üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Neye inanmak isterse ona inanabilir."

Kazimierz açıklamamı anlayışla karşılamış gibi yavaşça başını sallıyor. Başka bir şey söyleyemeden kapı ürkekçe çalınıyor.

"İçeri gel!" diye bağılıyor

mutlu bir şekilde. Bu sefer

arkamı dönüyorum.

Ve kalbim yerinden çıkacak

gibi oldu. "Xander?"

Odaya yavaşça giriyor. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve çok kilo vermiş gibi görünüyor.

"Efendim," diyor Kazimierz'e bakarken başını öne eğerek.

"Bu kadını tanıyorsun, değil mi?" diye soruyor Polonyalı don. "Onu buraya getiren sen misin?"

Xander Kazimierz'e dönmeden önce bana gergin bir bakış atıyor.

"Pek sayılmaz efendim. Tahsilat için geldiklerinde adamlarınızla anlaşmayı yapan oydu."

Korkak. Of Kurs o atmak Ben altında ve otobüs at ve ilk fırsat.

"Senin acınası hayatını kurtarmaya çalışıyordum," diye çıkıştım. "Şimdi çok pişman olduğum bir şey."

Xander beni görmezden geliyor. Bana doğru bakmıyor bile.

"Birliğe alınmak isteyen oydu efendim," diye ekliyor. Tam olarak yalan sayılmaz.

Ama bu gerçeklerden çok uzak.

Kazimierz Xander'a, "Onun görüldüğü gibi biri olmadığını iyi biliyorum," diyor. "Görünüşe göre, buradaki küçük güzel sirenimiz bir

FBI'ın piyonu."

Xander'ın gözleri şoktan büyür. Tepkiler arasında onunki oldukça ikna ediciydi.

"FBI mı?" diye tekrarlıyor, bana dönerek. "Bu doğru değil," diye itiraz ediyorum.

Kazimierz beni görmezden geliyor. "Ne düşünüyorsunuz Memur Murphy?" diye soruyor Xander'a. "Onu herkesten daha iyi tanıyorsun. Ne düşünüyorsun? FBI: evet mi hayır mı?"

Xander dünyanın başka bir yerinde olmayı diliyormuş gibi görünüyor. Kuru, ince dudaklarını yalıyor.

"Ben... Bilmiyorum efendim."

Kazimierz alçak bir sesle, "Bu bir seçenek değildi," diye reddediyor. Bağırmaktan daha tehlikeli bir ses.

Ve istenen etkiyi yaratıyor. Xander altına işemek üzereymiş gibi görünüyor.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı Xander. "O böyle bir şey yapmaz."

Kazimierz başını sallıyor, tatmin olmuş görünüyor. "Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır, efendim."

Don büyük bir hayal kırıklığına uğramış gibi iç çeker.

"Pekâlâ. Bizi yalnız bırakın."

Xander arkasını dönüyor ve ben daha ona bakamadan ortadan kayboluyor.

"Polisler," diyor Kazimierz bana, başını sallayarak. "İşe yaramazlar, değil mi?"

"Yine de haklı," diyorum. "Federallerle çalışmıyorum." "Öyle diyorsun. Ama neden sana inanmıyorum?"

"Güven sorunu mu?" Anında pişman olduğum bir alaycılıkla öneriyorum.

Tekrar gülümsüyor. Dudakları yukarı kalkıyor ama gözleri soğuk.

"Tamam, Charlotte," diyor. "Bir an için inançsızlığı askıya alalım ve FBI'dan değilmişsin gibi davranalım. O zaman İtalyanlarla birliktesin demektir."

Vücudumun uyuştüğünü hissettim. Bir yola o kadar odaklanmışım ki diğerini unutmuştum.

"Hayır. Ben de değilim."

"Yalancı!" diye tıslıyor. Gözleri öfkeyle şişiyor.

Sinirlenmeye başladı. Çözöldüğünü görebiliyorum. İçgüdülerim bana, eğer onu uçurumun kenarına itersem, bundan geri dönemeyeceğimi söylüyor.

Eğer beni Mazzeos'un müttefiki olarak ifşa ederse, o zaman ölüürüm. Bu kadar basit.

"Bir süredir gözüm üzerindeydi Charlotte," diyor. "Aklıma yatmayan bir şeyler var. Polonyalılarla bağlantın var. Mazzeo'yla bağlantın var. İkisnin ortasındasın ama ikisine de karşı harekete geçmedin. En azından henüz. Anlamamı sağla."

Hangi yöne gideceğime karar vermek için fazla zamanım olmadığını biliyorum.

Zihnim bana kalan olasılıklar arasında sıçrama yapıyor.

Lucio'nun şu anda neler olduğı hakkında hiçbir fikri yok. Büyük tehlikede olduğumdan haberi yok. Bu da demek oluyor ki kendimi bu karmaşadan kurtarmak için kendi aklıma güvenmek zorundayım.

FBI ile herhangi bir ilişkim olduğunu inkar edersem, Kazimierz benim Lucio için çalışan bir çift taraflı ajan olduğum sonucuna varacaktır.

Gerçek olmasının yanı sıra, en bariz teori de budur.

Çünkü o haklı, Polonyalılara gerçek bir bilgi vermedim. Onlara kullanabilecekleri hiçbir şey vermedim.

Onlara verdiğim tek şey boş vaatler.

Ve bu noktada vaatler beni hayatta tutmayacak.

Ama Şu anki Ő  phesini doğrularsam, belki o zaman bir Şansım olur. Başka bir g  n savaşmak i  in yaşamak ve hepsi bu.

Birka   saniye i  inde kararımı verdim. "Ger  eği mi istiyorsun?" diye soruyorum.

"Bu   ok hoş olurdu."

"HaklıymıŐsın. Ben bir federalim."

Kaşları kalkıyor.   ok k    k ama fark ettim.ŐaŐırdı. Ve belki de biraz hayal kırıklığına uğramış?

"FBI," diye nefes alıyor Kazimierz. Bir an duraksıyor, g  zleri y  z  me dikiliyor. "Vay, vay. Gen  leri işe alıyorlar."

"G  r  nd  ğ  mden daha yaŐlıyım," diye cevap veriyorum. "Bu g  rev i  in se  ilmemin nedenlerinden biri de bu. Kimse masum bir gen   kızdan Ő  phelenmiyor."

G  l  ms  yor. "Masum g  r  nd  ğ  n   d  Ő  nmen   ok komik canım," diyor alaycı bir Şekilde. "Sende masum olan hi  bir Şey yok."

"Seni kandırdım, değil mi?"

  izgide ilerliyorum. Ateşle oynuyorum. Ama bu planın işe yaraması i  in kendimden emin g  r  nmeliyim.

"Hmm..." Beni bir aşağı bir yukarı s  z  yor. "Belki de. S  yle bakalım, ne zamandır bizi izliyorsun?"

"Birimin g  z   yıllardır senin   zerinde," diye cevap veriyorum, cevaplarımın bu kadar hızlı gelmesinden memnun bir Şekilde.

"İlgin  ," diyor Kazimierz, her zamanki gibi sakın bir sesle. "Sadece meraktan soruyorum, ka   yaşındasın?"

"Yirmi yedi."

Buna tepki vermiyor. İnanıp inanmadığını s  ylemiyor. "Peki İtalyanlarla iliŐkiniz?"

"FBI beni Lucio'nun ulaşabileceği bir yere yerleştirdi. Bana evinde bir pozisyon teklif eden kişi o olmalıydı. Bu onun fikri olmalıydı," diye devam ediyorum. "İşe yaradı. Neyse ki çocuğu benden hemen önce ortaya çıktı."

"Kullanışlı."

"Bazen işlerin yolunda gitmesi ne kadar güzel, değil mi?"

"Bunca zaman senin için işe yaradı," diye kabul ediyor. "Ama bu noktadan sonra işlerin yolunda gidip gitmeyeceğini merak ediyorum."

Bana bir gülümseme daha veriyor. Bu sefer dişlerini gösteriyor.

Korkmamak için yumruklarımı sıkmak zorunda kalıyorum. Korktuğumu gösteremem. Eğer gösterirsem, içimi görür.

"İçimde öyle bir his var."

Mükemmel bir kaşını kaldırıyor. "Öyle mi? Can kulağıyla dinliyorum."

"Öncelikle, bir FBI ajanını öldürmenin üstünü örtmek oldukça zor olacaktır. Özellikle de Polonya siperlerinin bu kadar derinlerinde."

Küçümseyici bir el sallıyor. "Bunu İtalyanların üzerine yıkabilirim."

"Yapabilirsin," diye kabul ediyorum. "Ama halkım nerede olduğumu biliyor. Her zaman. Gerçekten şu anda nerede olduğumu bilmediklerini mi sanıyorsun?"

Yüz ifadesi değişmiyor ama ona ulaşmaya başladığımı hissedebiliyorum.

"Oldukça karmaşık bir aldatmaca," diye düşünüyor. "Mazzeo klanı aracılığıyla seni buraya getirmek. Gerçekten ilham verici. FBI'ın içinde böyle bir yaratıcılık olduğunu bilmiyordum."

"Suçlularla uğraşırken, siz de suçlu gibi düşünmelisiniz."

Abartılı bir şekilde iç çekiyor. "Burada harika olabilirdin," diyor. "Yanlış tarafı seçtin."

Ona kendi hınzır gülümsememi veriyorum. "Aksine, tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

"Seni hâlâ öldürebilirim," diyor Kazimierz. "Yüksek mevkilerde dostlarım var. Senin gibi güzel bir şeyi bile kimse özlemez."

"Şimdiden unutmuş olamazsın, ben şu anda her iki kamptayım," diyorum ona. "Kowalczyk'ler hakkında bir şeyler biliyorum. Ben de Mazzeolar hakkında bir şeyler biliyorum. Aslına bakarsanız, ilginizi çekebilecek şeyler."

"Lucio peşimden mi gelecek?" Biraz ilgili görünüyor.

Sorusuna soruyla karşılık veriyorum. "Onun yerinde olsaydınız ne yapardınız?"

Yüz ifadesi aynı kalıyor. Ama şimdi düzenlenmiş görünüyor. Sanki duygularına ihanet etmemek için çok uğraşıyor gibi.

Aşağı baktığımda, parmak eklemlerinin ne kadar beyaz olduğunu fark ediyorum.

Korku değil. Kazimierz gibi bir adam çok sık korku hissetmez. Bu öfke.

"Sen güçlü bir adamsın," diye cömertçe teklif ediyorum. "Ama aynı anda hem Mazzeos'u hem de FBI'ı karşısına alabilecek kadar güçlü mü? Bundan emin değilim."

"Her zaman öğrenebiliriz," diyor blöfümü görmezden gelerek.

"Senin ayrıcalığın," diyerek omuz silkiyorum. "Ve senin hayatın."

Bir an bana bakıyor ama sonra yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bir an için gerçekten samimi görünüyor.

"Halkınıza selamlarımı iletin *Ajan* Dunn," diyor, bana inanıp inanmadığından hâlâ emin değilmiş gibi unvanı abartarak. "Seni düşünüyor olacağım."

Bunu bir kovulma olarak kabul ediyorum. Gitmek için kapıya doğru dönüyorum ama kendimi rahatlamış hissetmeme izin vermiyorum.

Henüz değil.

Bu cehennem çukurundan çıkana

kadar olmaz. "Oh, ve Charlotte?"

Donup kalıyorum ama ona dönmeden önce yüz ifademi kontrol etmeyi başıyorum. "Evet?" Omzumun üzerinden bakarak soruyorum.

"Lucio'nun yanına geri dönmeyi mi planlıyorsun?"

Kendimi hoşı bir şekilde gülümsemeye zorluyorum. "Bu Büro'nun işi."

Sırtışı genişler. "Sanırım yle. Ama seni bir daha buralarda görürsem," diyor, "bu senin için hiç de hoşı bitmeyecek."

Bu ince bir tehdit değil.

Ama yine de öyle olmasına gerek yok.

Bu gece sağ kurtulduğum için şanslıyım. İkinci

kez o kadar şanslı olamayacağım. "Anlaşıldı,"

diyorum.

"O zaman iyi geceler Ajan Dunn. Yılanlara dikkat edin. Bu şehir onlarla dolu."

Bir kez daha dönüp girdiğim siyah kapıdan çıkarken içimdeki rpertiği bastırıyorum.

Beni buraya getiren adam dışarıda duruyor. Hayal görmüyorum. Beni gördüğüne şaşırmış görünüyor.

Bu da şüphelerimi doğruluyor: Oradan canlı ıkmamam gerekiyordu.

Sadece aptal ř a n s ı m ve işe yarayan bir yalan sayesinde hayatta kalmayı başardım.

Binanın dışına çıkana kadar dehşet gözyaşlarımın dökülmesine izin vermedim.

LUCIO

POLONYALI DÖVÜŞ RINGİNİN YAKININDAKİ BİR ARABADA

Sessizliğı zil sesimin tiz sesi bozuyor.

Görmezden gelmek istiyorum ama Adriano'nun ben cevap verene kadar aramayı bırakmayacağını çok iyi biliyorum.

"Ee?" diye soruyor telefonu açtığında. "Nasıl gidiyor?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak.

"Dinleme cihazı takmıyor mu?"

"Reddetti."

Kelimeleri yüksek sesle duyduğumda, bunda ısrar etmemekle ne kadar aptallık ettiğimi anlıyorum. O zaman en azından burada oturup içeride olup bitenlere karşı kör ve sağır olmazdım.

Eğer başı beladaysa, işler kötüye giderse, bunu bilmemin imkanı yok. Onu korumanın.

Adriano şu anda ne kadar stresli olduğumu anlayınca bir an sessizlik oldu.

"Eminim sorun yoktur, kardeşim," diyor. "O akıllı biri. Bu işin içinden çıkacaktır."

Ama ikna olmuş gibi görünmüyor.

"Bilmiyorum. Neredeyse bir saattir orada."

"Önemli bir şey değil."

"Hiçbir şey mi?" Tekrar ediyorum. "Lanet olası bir milenyumdayız." "Sahada mısınız?" diye soruyor. "Oraya gelebilirim."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Dikkat çekmek istemiyorum. Binanın dışındayım, fark edilmeyeceğim kadar uzaktayım."

"Gelemeyeceğime emin misin?"

"Olumlu," diye kararlı bir şekilde cevap veriyorum. "Charlotte'un her şeyi kontrol altında tuttuğuna güvenmek zorundayım."

"Ona daha ne kadar süre vereceksin?"

Gösterge panelindeki saate bakarak, "Yarım saat daha," diye cevap veriyorum.

"Sonra ne olacak?"

"İçeri dalıyorum. Onu bulana kadar burayı yerle bir edeceğim." "Tek başına mı?" Adriano kuşkuyla sorar.

"Tabii ki hayır. Ben aptal değilim," diye homurdanıyorum. "Hazırda bekleyen beş ekibim var. Konumumdan çok uzakta değiller. Tek yapmam gereken emri vermek."

Bir saniye sessizlik oldu.

"Neden benim bu lanet plandan haberim yok?" Adriano soruyor.

"Çünkü burada olmakta ısrar edeceğini biliyordum."

"Tabii ki yaparım! Bunda yanlış olan ne?" diye sorar.

"Adriano," diyorum sakince, "sen benim ikinci adamımsın. Orada işler sarpa sararsa kalenin anahtarları sende olacak. Sen de risk altında olamazsın. Eğer böyle bir şey olursa, Aile yok olmuş demektir."

"Gerçekten beni sorumlu bırakmayı mı planlıyorsun?" Adriano soruyor. Sesi gerçekten şaşkın geliyor.

"Evet."

"Lucio... Ben Mazzeo değilim."

Ne demek istediğini biliyorum. "Mazzeo olmak soyadınızdan daha fazlasıdır."

Adriano, "Bunu bir de kuzenlerine anlatmayı dene," diyor. "Senden sonra unvanı isteyecekler. Oğlun olmadığı için de tahtta benden daha çok hak iddia edecekler."

"Geri dönmezsem diye ofisime senin için talimatlar bıraktım," diyorum ona. "Ve her halükarda, adamlar kuzenlerimden herhangi birini takip edeceklerinden çok daha kısa sürede sizi takip edeceklerdir. Marcelle'in sorumlu olduğunu düşünsene. Bir hafta içinde isyan çıkardı."

"Bunu iyice düşündün mü?" Adriano temkinli bir şekilde soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum. "Aklına bir fikir gelirse diye söylüyorum, aslında kontrolü ele alman gerekmeyecek çünkü bu gece ölmeyi planlamıyorum. Ya da yakın zamanda."

Diğer hatta bir kahkaha balonu var.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, "iyi davrandığında bile tam bir pisliksin."

Ben dönene kadar yerleşkede kalmasını söylemek üzereydim. Ama spor salonunun önünden birinin çıktığını fark ediyorum ve kelimeler dilimde kuruyor.

Adriano fark etti.

"Luc, her şey yolunda mı?"

"Kahretsin," diye nefes alıyorum.

Gözlerim binadan çıkmakta olan kadına takılıyor. Bitişikteki otoparkın girişine yakın bir yerde duruyor ve bir sigara çıkarıyor.

Uzun boylu ve kıvrımlı. Koyu renk gözlü. Koyu tenli. Yüzü... Bu yüzü daha önce görmüştüm.

Ama *nerede*?

Tam dilimin ucunda. Sadece parçaları bir araya getiremiyorum.

"Lucio? Kardeşim? Ne oluyor lan?" Adriano açıkça paniklemeye başlayarak sorar.

"Yok bir şey," diyorum hemen. "Dinle, gitmem gerek. Seni sonra ararım."

Adriano itiraz edince telefonu kapatıyorum ama şu anda bir konuşmaya konsantre olamıyorum.

Sadece o.

Ve sonra hatırladım.

Evie'yi üst kattan kaçırın oydu. Striptizcilerden biri. Sonya'nın küçük kiralık fahişesi.

Sigarasını içişini ve arabasını aramak için ilerleyişini izliyorum.

Arabasının anahtarlarını çıkarıyor ve mavi Toyota'sının kilidini açıyor. Kapıyı açıyor, çantasını atıyor ve sigarasını bitirirken arabasının kaputuna yaslanıyor.

Artık benden o kadar da uzakta değil. Özellikleri tartışılmaz. Bu o.

O olduğunu biliyorum.

Plakasının resimde olduğundan emin olmak için fotoğrafını çektim. Sonra Enzo'yu arıyorum.

"Patron?" diye cevap veriyor hemen. "Harekete hazır mıyız?"

"Hayır," diyorum hemen. "Bu başka bir iş, incelik gerektiren bir iş." "Neye ihtiyacın varsa, Don."

"En yakın takımımız kim?"

"Benim," diye cevaplıyor Enzo. "2-Cadde'nin aşağısındayız, Ripley'in dışında."

"Mükemmel," dedim. "Buradan aşağı sür. Otoparktan çıkmak üzere olan mavi bir Toyota var. Arabayı takip etmeni istiyorum."

"Anladım patron," diye yanıtlıyor Enzo, soru bile sormadan.

"Bir araba, en fazla iki adam," diye devam ediyorum. "Sadece arabayı ve onu kullanan kadını görmenizi istiyorum. Nereye indiğini bana bildirin."

"Yapacağım."

"Onu belli bir mesafeden takip ettiğinizden emin olun," diye yineliyorum.

"Takip edilmek istemeyecektir."

"Hiçbir şeyden şüphelenmeyecektir."

Ben izlerken sigarasını yere atıyor ve botunun burnuyla söndürüyor.

"Hareket ediyor," di y e haber verdim. "Otuz saniye içinde yola çıkmış olacak."

"Hedef görüş alanımızda," diyor Enzo. "Hazırız ve bekliyoruz."

Kadın arabasına biner ve dışarı çıkar. Yüz ifadesi sakin, telaşsız. Onu izlediğime dair hiçbir fikri yok.

Dünyasındaki her şeyin kötü yönde değişmek üzere olduğuna dair hiçbir ipucu yok.

Arabasını otoparkın çıkışına doğru sürüyor ve sinyali sola doğru yanıp sönüyor. Yola çıkar.

Yirmi saniye sonra, Aile'ye ait siyah sedanın onun peşinden gittiğini görüyorum.

"Seni yakaladık, sürtük," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Onu takip etmeyi başardığım için minnettarım ve dikkatim tekrar önümdeki spor salonuna yöneliyor.

Charlotte'dan hala bir iz yok.

Sinirlerim gerilmeye başladı.

Ona yarım saat daha vereceğime dair kendime söz verdim. On dakika gitti, yirmi dakika kaldı. İşkence gibi geliyor.

Belki-

Tanıdık bir siluetin binadan çıktığını gördüğümde dik oturuyorum. Hâlâ oldukça uzakta ama oldukça eminim.

Evet... evet, ben Charlotte.

İçimde bir rahatlama çığ gibi büyüyor.

İçimdeki kutlama isteğini bastırıyorum ve o otoparktan geçip caddenin karşısındaki arabama doğru yürürken sabırla bekliyorum.

Sadece karşıdan karşıya geçerken hızlanıyor. Kapıları açıyorum ve bir dakika sonra içeri giriyor.

Her yeri titriyor, tüyleri diken diken oluyor. "İyi misin?" Hemen soruyorum.

"Tanrım!" diye haykırıyor, sanki başardığına inanamıyormuş gibi. "Hadi sürelim."

Hemen yola çıkıyorum, iki saniyede bir ona bakıyorum. Hâlâ titriyor ama onun dışında zarar görmemiş görünüyor.

"Buna inanamıyorum," diye nefes alıyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor. "Gerçekten oradan çıkmayı başardım."

Kaşlarımı çattım. "Yapamayacağın için gergin miydin?" İşaretle soruyorum. Bana baktı. "İşler biraz... kılı bir hal aldı."

"Ne?" Ben beyaz mafsallı ve direksiyon Tekerlek, adrenalini pompalıyor.

"Sorun yok," diyor çabucak, eli bir an için koluma doğru gidip geliyor, bir güvence jesti olarak. "Ben iyiyim. Ben iyiyim. Bundan kurtuldum."

"Neyin dışında?" Talep ediyorum. "O orospu çocuğu yine seni zorlamaya mı çalıştı?"

Karşıdan gelen trafiğe biraz fazla yaklaştığımda yoldan geçen bir araba bana korna çalıyor.

"Tanrım, Lucio!" Charlotte soluk soluğa. "Bizi öldürmemeye çalışır mısın lütfen?"

Sessiz bir ara sokağa çekip park ettim. Emniyet kemerimi çözdüm ve vücudumu ona doğru çevirdim.

"Bana orada ne olduğunu anlat," diyorum ısrarla. Derin bir nefes alıyor.

Görünüşüyle ilgili hiçbir şey fiziksel bir çatışmaya girdiğini göstermiyor. Binaya girdiği zamanki haliyle aynı görünüyor.

Değişiklikler gözlerinde.

Son derece rahatlamış, bu açıkça görülüyor.

Ama hala ona yapışan belli bir panik var. Ölümünden kıl payı kurtulmuş ve hâlâ bunun şokunu yaşayan birinin havası.

Bana bakıyor. Mavi gözleri benimkilerle buluştu.

"Oraya geri dönemem Lucio," diye fısıldıyor, sesi nefes nefese. "Asla."

"Artık senden şüpheleniyorlar, değil mi?"

"Benim FBI'dan olduğumu düşünüyorlar," diye yanıtlıyor Charlotte. "Ve itiraf etmeliyim ki, bunu kabul ettim."

Yakında çalmasını umarak telefonuma bakıyorum. Toyota'daki kadınla ilgili içimde bir his var ve parmaklarımın arasından kayıp gitmesini istemiyorum.

Charlotte'a dönüp baktığımda, ringde başına her ne geldiyse hâlâ nefes alıyordu.

"Oraya geri dönmek zorunda kalmayacağıma sevindiğimi söylemem korkunç mu?" diye soruyor, suçlulukla bana bakarak.

"Tabii ki hayır. Neden böyle söyledin?"

"Çünkü Evie'yi bulmaya hâlâ yaklaşamadık," diyor. "Ringde kalsaydım bilgi edinme şansım olabilirdi."

"Boş ver," diyorum, endişesini elimin tersiyle iterek. "Bu hep uzak bir ihtimaldi. En başta seni oraya hiç koymamalıydım."

"İyi bir plandı."

"Çaresiz bir durumdu," diye karşılık veriyorum. "Ben sadece-"

Charlotte, "Ne pahasına olursa olsun kızını geri istiyordun," diyor. "Ben de öyle yaptım. Lucio, dinle- oraya gittiğimde biri..."

Ben telefonuma bakarken sözünü kesiyor.

"Bir sorun mu var?" Charlotte dalgınlığımı fark ederek soruyor.

"Enzo'dan bir mesaj bekliyorum," diyorum ona. "Benim için birini takip ediyor. Bir kadını."

Charlotte sesimin tonunu fark ederek kaşlarını çattı. "Ringde miydi?"

"Sizden kısa bir süre önce çıktı," diye açıkladım. "Ben de iki adamımı onun üzerine saldırdım."

"Onu daha önce nerede gördün?" Charlotte hemen sorar.

"Yerleşkede," diye cevap veriyorum. "Evie'yi oradan çıkaran kadın o."

Charlotte'un gözleri şoktan fal taşı gibi açılır. "Hayır!"

Başımı salladım. "İçimden bir ses her kim olursa olsun, sadakatinin Sonya'ya bağlı olduğunu söylüyor. Polonyalıları değil."

"Bu iyi bir şey mi?" Charlotte soruyor, alnı endişeyle kırışıyor. "Yoksa kötü mü?"

Derin, sinirli bir nefes alıyorum. "Sanırım bulacağız-"

Cümlemi bitiremeden telefonum çalmaya başladı. Arayanın Enzo olduğunu anlamak için ekrana bakmama bile gerek yok. Hissedebiliyorum.

"Enzo?"

"Patron, onu şehrin kenarındaki bir motele kadar takip ettik." "Bir motel mi?"

"Günüşığı Kalesi," diyor Enzo bana. "Burası kale değil, orası kesin. İkinci kattaki bir odaya girdi."

"İçeride sadece o mu var?"

"Yirmi dakikadır odayı izliyorum," diyor bana. "İçeride başka biri var gibi görünüyor. Kesin bir şey söylemek zor."

"Kim?"

"Bunu söyleyemem patron. Görebilmek için çok uzaktayız."

"Bana yerini gönder," dedim. "Oraya gidiyorum." Telefonu kapattığım anda Charlotte yanımdaydı. "Ee?" diye sordu.

"Şehrin kenarındaki bir motelde. Seni yerleşkeye bırakacağım ve sonra-

"Hayır."

Kısa kesiyorum. Charlotte bana hançer gibi bakıyordu.

"Beni kaldırıma atmayacaksın."

"Seni hiçbir yere tekmelemiyorum. Ben sadece -" "Seninle geliyorum ve bu son sözüm."

Bir gülümsemeyi bastırıyorum ve arabayı çalıştırıyorum. "Nasıl istersen öyle olsun," diyorum.

Sonra yola çıktık. Sokaklarda uçuyorum, kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Büyük bir şey yolumu kesmek üzere.

Hissedebiliyorum.

Sunshine Castle'ın üç katlı tuğla bir motel olduğu ortaya çıktı. En parlak döneminde güzel olabilirdi, ancak zaman ve bakımsızlık bir zamanlar sahip olduğu çekiciliğı yok etmiş.

"Tanrım..." Motelin alçak duvarlarının dışına park ettiğimizde Charlotte mırıldanıyor. "Bana eski dairemi hatırlatıyor. Ve bu bir iltifat değil."

"O kadar kötü mü?" Ben soruyorum.

"Hayal edebileceğinden bile daha kötü." Ben motoru durdururken koltuğunda dönüp tekrar bana bakıyor. "Tek kelime etmeden önce bilmeni istiyorum: Ben de seninle geliyorum."

İç çektim. Bunu söyleyeceğinden endişeleniyordum.

"Bu sefer oturmak istemediğine emin misin?" diye sordum. "O kapının diğer tarafında ne olacağını bilmiyoruz."

"Şansımı deneyeceğim."

"Peki," diye kabul ediyorum. "Ama o zaman yanına bir silah alıyorsun." Kalçasına vuruyor. "Onu çoktan hallettim."

"Öyle olsun."

Arabadan indik ve motelin otoparkına girdik.

Biz yaklaşırken, Enzo ve Stefano araçlarından iniyor ve ikisi de silahlarının kılıflarını çıkarıyor.

"Yolu göster," diye talimat veriyorum.

Charlotte'un önünde yürüdüğümden emin oluyorum. Neyse ki itiraz etmedi.

İkinci kata gizlice çıkıyoruz. Enzo bizi dar koridorun kenarına götürüyor. Kapıya yaklaştığımızda silahımı çıkarıp kuruyorum.

Enzo ve Stefano da aynısını yapıyor. Bana bakıyorlar ve ben de başımı sallıyorum.

Gitme zamanı.

Bu sürtük her kimse, sevişmek için yanlış adamı seçmiş.

CHARLOTTE

Üç ayrı silah sesi duyuyorum. Vücudumda bir ürperti dolaşıyor.

Kalçama bağlı olan silah kılıfının farkındayım ama silahımı çıkarmaya bir türlü cesaret edemiyorum.

Bu benim yapabileceğim bir şey değil.

Henüz değil. Mecbur kalmadıkça olmaz.

Lucio'nun iki adamı da ona bakıyor, işaretini bekliyorlar.

Lucio bir kez başını sallıyor. Enzo ileri atılıp kapıyı menteşelerinden fırlatan şiddetli bir tekmeyele devirirken nefesimi tutuyorum.

Bir nefes sesi

duyuyorum.

Bir haykırış.

Ve sonra-

Bir çığlık. Bir çocuğun çığlığı.

Sadece küçük bir kızın yapabileceği türden. "Evie!" Nefes

nefese kaldım.

Lucio ve adamlarıyla birlikte odaya girmeyi planlamamıştım ama ses beni dart atmaya itti. Lucio ve Enzo'nun arkasından içeri daldım,

umutsuzca içeri bakmak için
pençeliyordu. "Evie!" Tekrar
sesleniyorum.

Adamların silahları havaya kalktı ama neyse ki henüz kimse ateş
etmedi. Neyle karşı karşıya olduğumuzu görmek için Lucio'nun
etrafına bakıyorum.

Ve çenem düştü.

Enzo ve meslektaşının burada izini sürdüğü kadın uzun boylu, çekici ve
pürüzsüz karamel tenli. Adam solgun, kahverengi saçlı ve gözlüklü.

İkisi de duvara yaslanmış. Onların ötesinde, banyoya açıldığı belli olan
küçük bir yarık var.

İkisi de silahsız. İkisinin de elleri havada. Piçleri
hazırlıksız yakaladık.

Ama bu piçleri tanıyorum.

Ajan Ladipo ve meslektaşı, beni Savoretti'nin dışında izlemekle
görevlendirdiği kişi.

Ne oluyor lan?

Bunun tek bir açıklaması var: FBI'da kirli polisler var. Asıl soru... gerçekte
kimin için çalışıyorlar?

"Kızım nerede lan?" Lucio kükrer ve silahını kadına doğrultur.

"O... o..." "Baba?"

Evie'nin ürkek sesi gergin sessizliği bozuyor ve içimde yankılandığını
hissediyorum.

"Evie!" Lucio'dan önce ben konuşuyorum. "Neredesin prenses?"

"Charlotte?" diye cevap veriyor, kafasını banyodan çıkararak.

O küçük yüzün görüntüsü içimi öyle bir sevinçle dolduruyor ki, Evie'ye giden yolu tıkayan gergin açmazı tamamen unutuyorum.

Lucio'yu iterek geçiyorum, Evie'nin iki yanında duran çifti görmezden geliyorum ve kollarımı ona doğru uzatıyorum.

Yüzündeki gülümseme hafifçe duraksıyor. Sonra yanında duran kadına b a k ı y o r .

"Evie," diye fısıldar Lucio. "*Tesoro*."

I BİLDİRİM onun el seğirme Aşağı. Bu olarakYine de o Birden elinde bir silah olduğunun farkına vardı.

"Benim. Baban," diyor temkinli bir şekilde.

Kafası karıştığı için değil. Kim olduğumuzu çok iyi biliyor. Sadece ne yapacağından emin değil.

Y a n ı n d a k i çiftten korkmuş gibi görünmüyor. Sadece gergin. Bunalmış.

"Evie!" Tekrar deniyorum. "Tatlım, seni çok özledik."

Alt dudağı titriyor. Gözyaşlarım anında gözlerime sığıyor. Son iki ayda neler yaşadı?

"Annem sana güvenmememi söylüyor," diye suçluyor Evie.

Lucio'nun çenesi belirgin bir şekilde seğiriyor. Evie'nin hatırı için öfkesini bastırmak için elinden geleni yaptığını söyleyebilirim.

"Sana asla zarar vermem Evie," diyor Lucio, silahını indirip tek dizinin üzerine çökerek. "Asla."

Uzaklaşıyor. "Annem senin kötü bir adam olduğunu söylüyor."

"Bu doğru değil Evie," diyorum, haddimi aşmadığımı umarak. "Kalbinin derinliklerinde bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Yavaşça başını sallıyor ama hâlâ kararsız görünüyor.

Çift son derece sessiz. Durumu okumaya çalışıyorlar, muhtemelen buradan canlı çıkıp çıkamayacaklarını merak ediyorlar.

"Evie," diyor Lucio, "annen nerede?"

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor Evie. "Bazen beni görmeye geliyor."

"Bazen mi?" Lucio itiraz eder.

Evie başını sallıyor. "Çoğunlukla Nathan ve Mara ile birlikteyim."

Eli bilinçsizce yukarı uzanıyor ve Mara'nın bluzunun kenarına yapışıyor.

Lucio her birinin gözlerinin içine bakarak, "Nathan ve Mara," diye tekrarlıyor.

Belli ki gözleri korkmuş, çünkü Lucio ve adamları içeri daldığından beri kimse tek kelime etmedi.

"Sonya nerede?" Lucio onlardan bunu ister.

Nathan boğuk bir sesle konuşuyor. "Söyleyemeyiz."

Lucio hırlıyor ama tepkileri Evie'nin iyiliği için yumuşatılmış.

"*Tesoro*," diyor dikkatini tekrar kızına çevirerek, "nasılsın?"

"Tamam," diyor ürkekçe, sanki emin değilmiş gibi. "Bu odada kalmaktan hoşlanmıyorum. Çok küçük."

"Bunu görebiliyorum," diyor Lucio. Gülümsemeye çalışıyor ama daha çok kızgın bir yüz buruşturmaya benziyor.

Evie, "Ama annem benim önemli olduğumu, bu yüzden hareket etmem gerektiğini söylüyor," diye ekliyor.

Kadın-Mara-flinches. Görünüşe göre, Evie rahat olduğundan çok daha fazlasını söylüyor.

"Sen önemlisin," diyor Lucio ona. "Ama mutlu musun?"

Evie'nin yüzü biraz düşüyor. "Seni ve Charlotte'u özledim," diyor hepimize bakarak. "Ama annem beni artık yanında istemediğini söyledi. Gitmemi istediğini söyledi."

Öfke içime akıyor. Şimdiye kadar hissettiğim en sıcak öfke.

Ama bunu ifade etmek için tek yapabildiğim ellerimi yumruk yapmak.

"Bu hiç doğru değil Evie," diyorum şiddetle. "Ben seni seviyorum. Baban da seviyor. İkimiz de gitmeni istemedik."

Evie'nin gözleri fal taşı gibi açılır.

"Gerçekten mi?" "Gerçekten, gerçekten,"

diyorum. "Serçe parmağımla yemin

ederim."

Evie bana yenilenmiş bir inançla bakıyor. Öne çıkıyor ve serçe parmağını uzatıyor. El ele tutuşuyoruz ve ayrıldığımızda Evie yine gülümsüyor.

Sonra kollarıma atladım ve ona sıkıca sarıldım.

Duvara yaslanmış ikili, onun bize doğru bu kadar kolay yumuşamasını beklemiyor, ancak bunu durdurmanın bir yolu yok.

Lucio'nun adamlarının pozisyonlarını hiç değiştirmediklerini fark ettim. Silahlarını hala Ladipo ve Nathan'a doğrultmuş durumdalar.

Evie'nin bunu görmezden gelmesi, onun bu şiddete ne kadar alıştığını fark etmemi sağlıyor.

Sonya neyin peşindeydi?

Bu zavallı küçük kıza ne yaptı?

"Gitme zamanı, tatlım," diye fısıldıyorum kulağına.

Benden uzaklaşıyor. "Annem bizimle gelecek mi?" Donup

kaldım.

Gözlerim uzaklaşıyor ve Evie'nin başının üstünden Lucio'nun gözleriyle buluşuyor. Yüz ifadesindeki çatışmayı görebiliyorum.

Yüzünden bir gölge geçer. "Hiç sanmıyorum bebeğim," diye dürüstçe cevap veriyor. "Eğer şimdi benimle gelersen, onu bir süre göremeyebilirsiniz."

Evie bunu uzun bir süre düşünür. Düşünürken tıpkı babasına benziyor. Dalgın ve derin. Düşünceli.

Kısa yaşamında ona ne tür görünmeyen zararlar verildiğini merak ediyorum. Kalbinde ne tür görünmez yaralar var.

Sonra kollarımın arasında dönüyor ve odanın köşesine sıkışmış olan çiftte doğru bakıyor.

"Hoşça kal Mara," diyor Evie onlara. "Güle güle,

Nathan." Olabildiğince kararlı bir şekilde.

Evie hâlâ kollarımdayken kapıya doğru döndüğümüzde ne Nathan ne de Ladipo tek kelime ediyor.

Eşikte durur ve döner.

"Sonya'ya selamlarımı söyle," diyor.

Bunun bir tehdit olduğunu anlamaları için başka bir şey söylemesine gerek yok.

Kapıdan çıkarken onu takip ediyorum, sonra adamları silahlarını kaldırmış bir şekilde odadan geri çıkıyorlar. Önce bizi arabamıza götürüyorlar ama ikisi de silahlarını bırakmıyor.

Yerleşkeye doğru giderken bile.

Evie ile arkada oturuyorum. Sessiz sokaklarda ilerlerken başını göğsüme yaslayarak bana yaslanıyor.

Saçlarını geriye doğru okşuyorum ve birkaç dakika içinde

uyuyor. "Uyudu," diye Lucio'ya haber veriyorum. "Zavallı şey

çok yoruldu." Lucio sessiz. Tehlikeli derecede sessiz.

"Lucio?"

"Onu lanet olası bir motelde tutmuş," diye homurdanıyor Lucio. Evie'yi uyandırmamak için sesini alçaltmak konusunda bilinçli ama zehir seviyesi yine de şok edici. "Onu bir kaçak yolcu gibi dolaştırdılar. Onu lanet olası yabancılardan himayesine verdi. Polonyalı pislikler."

Uzanıp ona dokunabilmek, onu sakinleştirebilmek istiyorum. Ama Evie bana yaslanmışken ellerim kollarım bağlı.

Her halükarda, kızgın olmak için her türlü nedene sahip olduğuna inanıyorum.

"Biliyorum," diye katılıyorum. "Ne düşünüyordu ki?"

"Düşünmediği çok açık," diye homurdanıyor Lucio. "Evie'nin ne dediğini duydun mu?"

"Hangi kısmı?"

"Sonya'yı *bazen* görmekle ilgili kısım."

"Bunca zamandır Evie'yle neredeyse hiç birlikte olmamış gibi geldi."

"Muhtemelen o piç Kazimierz'i becerdiği içindir. Çocuğunun etrafta olması muhtemelen femme fatale havasını kırıyor."

"Onu anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"O a psikopat," o enstantane. "Orada hiçbir şey daha fazla anlamak için."

Yerleşkeye vardığımızda Lucio Evie'yi eve taşıyor, ben de arkalarından gidiyorum. Odasına çıkan merdivenleri tırmanırken kıpırdanıyor.

Gözlerini kırıştırarak açıyor ve Lucio'nun omzunun üzerinden bana bakıyor. "Charlotte?"

"Hey, tatlım," diye yatıştırıyorum.

"Eve vardık mı?" diye soruyor uykulu bir şekilde.

"Öyleyiz," diye yanıtlıyorum. "Geri döndüğünüz için mutlu musunuz?" "Mhmm," diye yanıtlıyor. "Yatağımı özledim. Ve Paulie'yi."

Lucio için kapıyı açıyorum ve ışıklardan birini yakıyorum. Ancak Evie'nin odasının tertemiz düzeniyle karşılaştığımda, buraya en son geldiğimde Lucio'nun her şeyi mahvettiğini hatırlıyorum.

Birisi gelip işleri düzeltmiş olmalı. Lucio'nun harap ettiklerinin yerine yenileri konmuş.

Paulie'yi hiçbir yerde göremiyorum. Onu son gördüğümde, Evie'nin harap olmuş yatak odasının ortasında iki parçaya ayrılmıştı.

Evie'yi yatağına yatırırken ona bir bakış fırlatıyorum. "Tamir ettin mi?"

"Elbette," diye yanıtlıyor. "Onu öylece darmadağınık bırakamazdım. Onu geri alma ihtimaline karşı hazırlık yapmalıydım."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Her zaman bir adım önde, ha?" "Her zaman."

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Evie iki küçük yumruğuyla gözlerini ovuşturarak soruyor.

Yatağının kenarına, Lucio'nun tam karşısına oturuyorum.

"Döndüğün için çok mutluyuz," diyorum ona.

Gülümsüyor. "Havuzda yüzmeye gidebilir miyiz?" diye soruyor. "Ve sonra fıstık ezmeli krep yiyebilir miyiz?"

Gülüyorum. "Kulağa harika bir plan gibi geliyor. Ama artık geç oldu prenses. Yarın yapsak nasıl olur?"

"Üçümüz birden mi?"

Lucio'ya bakıyorum, o da Evie'ye güven verici bir gülümseme veriyor. "Üçümüz de," diye söz veriyor ona.

Işıl ışıl gülümsüyor. "Annemi de arayabilir miyiz?"

Lucio'nun yüzündeki gülümseme anında kayboldu. Kolumu ona doladım ve Lucio'nun tepkisinden dikkatini dağıtmak için hızla atladım.

"Annen meşgul olabilir tatlım," diyorum ona. "O yüzden yarın seni görmeye gelemeyebilir."

Evie iç çeker. Onlarca yıl daha yaşlı birinden bekleyeceğiniz türden bir iç çekiş. Bu ses kalbimi biraz daha kırıyor.

"Annem hep meşgul," diyor hayal kırıklığı içinde. "Artık benimle hiç vakit geçirmiyor."

Lucio ve ben Evie'nin başının üzerinden bakışıyoruz.

"Anneni en son ne zaman gördün?" Lucio temkinli bir şekilde sorar.

"Hatırlayamıyorum," diye cevap veriyor Evie kararsızca. "Belki birkaç gün önce."

"Birlikte olduğunuzda ne yaparsınız?" Ben soruyorum.

Evie'nin yüzü yine düşer. Küçük omuzlarını silkiyor. "Annem hiç oyun oynamak istemiyor," diye itiraf ediyor. "Sadece sürekli konuşmak istiyor. Bazen gerçekten çok sıkıcı oluyor. Ama bazen beni yüzmeye götürüyor. Gerçi son kaldığımız yerde havuz yoktu. Bu yüzden onu da yapamadık."

"Kaç farklı yerde kaldın, ufaklık?" Araştırıyorum.

"Hatırlayamıyorum," diyor tekrar. "Havuzu olmayan yer, çirkin yeşil duvar kâğıdı olan yer, koridorun sonundaki gürültücü adamın olduğu yer..."

Sözlerini yarıda kesiyor ve içimde bir öfke hissediyorum.

Bir zamanlar Sonya'ya duyduğum hayranlık bir anda yok oldu.

Kendinden emin, güçlü ve kuvvetli olabilir. Ama boktan bir anne ve bu affedebileceğim bir şey değil.

Evie'ye daha iyi bir hayat, daha güvenli bir ortam sağlamak istediği için onu geri aldığını düşünmüştüm. Ama Evie'nin bize anlattıklarına bakılırsa durum hiç de öyle görünmüyor.

Bastırmaya çalıştığı öfkeden parmak eklemleri beyazlamış ve gerilmiş olan Lucio'ya bakıyorum.

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar öfkeli.

Evie'nin başına bir öpücük bırakıyorum. "Şimdi uyusan ve yarın tonlarca eğlenceli oyun oynasak nasıl olur?"

"Söz mü?"

"Söz veriyorum," diye onu temin ederim.

Lucio yataktan kalkıyor ve odanın köşesinde duran dolabına doğru yürüyor. Her zamanki beyaz dolabın yerini mavi bir dolabın aldığını fark ediyorum.

Odada başka değişiklikler de var ama onlara fazla dikkat edemeyecek kadar yorgun ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım.

"I var bir şey için Sen, Evie," o diyor, açılış ve mavi dolaptan bir şey çıkarıyor.

Evie'nin yüz ifadesinin meraktan neşeye dönüşmesini izliyorum.

"Paulie!"

Lucio doldurulmuş ornitorenkini verirken kıkırdıyor.

İnce bir **i p l i ğ i n** yaratığın boynunun kenarı boyunca ustalıklı örüldüğünü ve onu ait olduğu yere sabitlediğini fark ediyorum.

Oyuncağını tamir

etti. Kalbim eridi.

"Sanırım seni özledi," diye gürlüyor Lucio.

Evie eski arkadaşını yakalıyor ve göğsüne bastırıyor. Yüzü aydınlanıyor ve yüz ifadesine gülmekten kendimi alamıyorum. Gerçekten de Noel erken gelmiş gibi görünüyor.

"Teşekkür ederim baba," diye gülümsüyor.

"İyi geceler, *tesoro*," diyor ve eğilip onu alnından öpüyor.

Ona da bir öpücük veriyorum ve sonra Lucio'yla birlikte eskiden yatak odam olan yere girmek için bağlantı kapısını kullanıyoruz.

Kapı kapandığı anda ona döndüm. "İyi misin?"

Uçurumun kenarındaki bir adam gibi görünüyor. Kasları gerginlikten gerilmiş, kaşları endişe ve öfkeyle çatılmış.

Ama daha çok rahatlamış
görünüyor. "Geri döndü," diye
nefes alıyor.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Başardın."

"Siktir," diyor ve bir an için gözlerini kapatıyor.

Elini tutup rahatlatıcı bir şekilde sıkıyorum. "Onu geri getireceğini biliyordum."

"Öyle mi?" diye soruyor. "Çünkü bazı günler ben de emin
olamıyordum." Başımı sallıyorum. "Hiç şüphem olmadı."

Bana bakıyor, gözleri benimkileri delip geçiyor.

Evden çıktığımızdan beri bir ömür geçmiş gibi geliyor. Gerçekten sadece birkaç saat önce Polonya ringinde miydim? Gerçekten Kazimierz'in kendisiyle bir görüşme yapmış mıydim?

Lucio'ya henüz bunlardan bahsetmediğimi fark ettim.

Ama ben bunu yapamadan Lucio'nun eli enseme yerleşiyor. Dokunuşu bedenimi şimdiki zamana şok ediyor.

Birdenbire farkında olduğum tek şey o oldu.

Ondan gelen sıcaklık üşüdüğümü fark etmemi sağlıyor. Titriyorum. Öne doğru bir adım atıyorum ve başımı kendisine doğru eğerken boynumu sıkıca kavırıyor.

Sonra eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Yumuşak, çırpınan bir öpücük. Hayatta olduğumuzu hatırlatan bir şey. Bu günü atlattığımızı.

Kendimi güçlü hissediyorum. Neredeyse yenilmez.

Birkaç saniye içinde çırılçıplaktık, giysilerimiz ayaklarımızın dibindeydi ve aç ve çaresiz bir şekilde birbirimizi pençeliyorduk.

Birlikte yatağa uzanıyoruz ve ben Lucio'nun kaslı vücuduna tırmanıyorum.

O kadar ıslağım ki, sikini kavradığım anda kolayca içime kayıyor. Yavaştan almak istiyorum. Bunun uzun sürmesini istiyorum.

Ama vücudumun başka fikirleri var.

Ona sertçe biniyorum, kalçalarımı onunkilere doğru savuruyorum, sikini olabildiğince derine alıyorum.

Bana bakıyor, gözleri şehvetle dolup taşıyor, kalçalarını benimkilerle buluşmak için yukarı iterken dişleri eforla gıcırıyor.

İhtiyacım olan şey bu.

Onun da buna ihtiyacı olduğuna eminim.

Günün gerginliği ve stresi aramızda yok oluyor ve bir düşünce kafamda tekrar tekrar dönerken büyük zaferimizin keyfini çıkarıyorum.

Naif bir düşünce ama o an kendimi buna kaptırmadan edemiyorum.

Her şey yoluna girecek.

LUCIO

ERTESİ SABAH

Zevk dalgaları gözlerimi açmaya zorluyor.

Sertleştım, ama aletimin etrafında yumuşak ve ıslak bir şey var.

Yere baktığımda koyu renk bir saçın üzerime çömeldiğini görüyorum.

Charlotte.

Ve Tanrı yardımcım olsun, her sabah bu şekilde uyanmak istiyorum.

Elleri taşaklarımda, beni emerken nazikçe onlarla oynuyor. Nazik davranıyor, beni kendime getiriyor.

Ama uyandığımı fark ettiğı anda beni biraz daha derine çekiyor, dili artan bir coşkuyla şaftımın üzerinde geziniyor.

"Siktir," diye inliyorum sikim boğazının arkasına çarptığında.

Elim kafasına iniyor ama ikna edilmeye ihtiyacı yok. Bu noktada neredeyse sikimde boğuluyor.

Ve hala devam ediyor.

Beni sertçe emiyor, ufukta serbest bırakıldığımı hissedene kadar kafası şaftımda yukarı ve aşağı sallanıyor.

Düşüncelerim tek hecelere dönüşüyor.

Lütfen.

*Daha
fazla.*

Yapma

.

Dur.

Konuşamıyorum bile. Nefes alamıyorum.

Ta ki ben onun tatlı ağzına şiddetle patlayana kadar.

Spazmlar birbiri ardına içimi parçalıyor.

Sonra yavaş yavaş kayboluyorlar ve Charlotte bir patlamayla beni dudaklarından bırakıyor.

Alt dudağını yalamasını ve bir saçını kulağının arkasına atmasını izliyorum. Bana yavaş, tembel bir gülümseme veriyor.

"Günaydın."

"Tanrı aşkına," diye nefes alıyorum ve yastığıma geri çöküyorum.

Hafifçe gülerek vücuduma tırmanıyor ve **y a n ı m a** , kolumun altına yerleşiyor.

"İyi uyudun mu?" Mırıldanıyorum.

Bir an tereddüt ediyor. "Evet," diyor. "Evie'nin geri dönmesi çok güzel."

"Biliyorum. Yakında uyanır."

"Kahvaltıda Fransız tostı düşünüyorum," diyor Charlotte. "Kulağa harika geliyor."

Kendini dirseğinin üzerinde yukarı itiyor ve bana bakıyor. "Lucio... ne yapacaksın?"

"Ne hakkında?"

Elini tavana doğru sallıyor. "Her şeyi." İç çekiyorum.

Büyük soru bu, değil mi?

"Hiçbir fikrim yok," diyorum. "Ama bir yolunu bulacağım." Başını sallıyor ve öylece bırakıyor.

Sonra ikimiz de Evie'nin uyandığını haber veren küçük ayak seslerini duyuyoruz.

"Kahretsin!" Charlotte küfrederek çarşafları kapıyor ve çıplak vücudunun etrafına sarıyor.

Ben de biraz sinirliyim. Kalkmak zorunda kalmadan önce bir tur daha atmayı umuyordum.

Görünüşe göre beklemek zorunda.

"Lucio!" Charlotte bana tısladı. "Ayağa kalk."

"Ne?" Ani paniği karşısında kafam karışmış bir halde soruyorum.

"Buraya koşacak ve ikimizi böyle göreceksin," diye belirtiyor.

Oh. Doğru.

Kıçımı yataktan kaldırıyorum ve tam ana kapı açılırken banyoya girmeyi başarıyorum. Kapıyı hafif aralık bırakıyorum, böylece Evie'nin Charlotte'a doğru koştuğunu görebiliyorum.

"Günaydın!" diye mutlu bir şekilde selamlıyor.

"Günaydın ufaklık," diyor Charlotte coşkuyla. Ama biraz telaşlı olduğunu söyleyebilirim.

Dürüst olmak gerekirse, çok sevimli.

"Ne vardır sen giyiyorsun?" Evie sorar, veren onu a şaşkın bir ifade.

"Ah, ben, sadece... çarşaf." "Neden?"

"Ben, şey... pijamalarımın üzerine bir şey döktüm," diyor Charlotte, kelimeleri birbirine karıştırarak.

Bir kahkahayı bastırmak zorundayım. Bu oldukça iyi bir yalan. "Oh. Tamam," diyor Evie, bunu kolayca kabul ederek.

"Neden odana gidip bugün için bir kıyafet seçmiyorsun ufaklık?" Charlotte bu fırsattan yararlanarak sorar. "Ben banyoya gidip üstümü değiştireceğim. Hemen geliyorum."

"Tamam." Paulie'nin kafası kollarında sallanırken koşarak uzaklaşıyor.

Çarşafı bir bornoz gibi üzerine saran Charlotte, bir kot pantolon ve düz bir tişört kapıp banyoya yöneliyor. İçeri girebilmesi için kenara çekiliyorum.

Kapı kapandığı anda iç çekerek bana döndü. "Çok yakındı."

"Pijamalarına ne döktün?" Masumca sordum.

Eliyle bana vuruyor ve çarşafı düşürüyor. "Ha, ha. Çok komik."

Giyinmesini izliyorum, kot pantolonunun içine girmek için eğilirken küçük, sıkı vücuduna hayranlıkla bakıyorum.

"Bakmayı keser misin?" diye tersliyor. Ama yanaklarındaki utangaç kızarıklık görmezden gelinemeyecek kadar sevimli.

"Hayır, yapmamayı tercih ederim."

Gülümsüyor ve bana dönmeden önce saçlarını tarıyor.

"Ben Evie'yi hazırlayayım. Bizimle mutfakta buluşabilirsin." Sinsice dışarı çıkmaya başladı, ama tam yanımdan geçerken durakladı. "Sen de bir duş almalısın. *Kirlenmişsin.*"

Göz kırpıyor, parmak uçlarında yükselip beni yanağımdan öpüyor ve sonra gidiyor.

Ve bir anda tekrar sertleştim. Tanrı

aşkına, o inanılmaz.

Soğuk bir duş alıyorum, giyiniyorum ve sonra aşağıya mutfağa iniyorum.

Kadınlar beni orada dövdü. "...gerçekten mi?"

Charlotte söylüyor.

"Mhmm," diye cıvıldıyor Evie, kollarını havaya kaldırarak.

"Günaydın hanımlar," diyorum mutfağa girerken.

"Baba!" Evie cıvıldıyor. Bar taburesinden sıçırıyor ve kollarıma atılıyor.

Onu tek bir yumuşak hareketle yakaladım ve küçük bir heyecan ılığı atarken etrafında döndürdüm.

"Kahvaltıdan sonra yüzmeye gidebilir miyiz?" diye yalvarıyor.

Gülüyorum. "Akşama ne dersin?" Diyorum. "Sen okuldan döndükten sonra."

"Okul mu?" Charlotte şaşkınlıkla tekrarlar.

Evie'nin yanından geçip Charlotte'un mutfak adasının yanında durduğu yere bakıyorum. Fransız tostı için ekmeğı ıslatmaya başlamıştı bile.

"Yeterince kaçırdı," diye açıklıyorum. "Bugün tekrar toparlaması gerekiyor."

"Beni götüreceksin, baba?" Evie

soruyor. Düşünüyormuş gibi yapıyorum.

"Şey..."

Evie'nin gözleri şişti. "Baba, lütfen!"

Gülümsemeye başladım. "Oh, tamam o zaman, sanırım. Bu konuda kolumu bük, neden yapmıyorsun?"

Fransız tostunun ilk parçası tavaya düşer düşmez ve tatlılık mutfağı doldurmaya başlarken kızım kolumda kıkırdıyor.

Hayat şu anda çok güzel görünüyor.

Kehribarın içindeki bir sinek gibi zamanın içinde yakalanan saf, güzel bir an.

"Charlotte da gelebilir mi?" Evie kollarımda kıvranarak soruyor.

"Bunu ona sorman gerekecek," diyorum ciddiyetle.

Evie'yi tutmaya devam ederek dönüyorum ve bundan çok daha fazlası olan dadıma bakıyorum.

Poligonun önündeki pozisyonundan omzunun üzerinden bize bakıyor. Yüzüne utangaç bir gülümseme yayılıyor.

"Eğer istersen," diye mırıldanıyor.

Evie alkışlıyor ve "Evet!" diye ciyaklıyor.

"Tamam o zaman," diye yanıtlar Charlotte. "Anlaştık. Ama önce kahvaltı."

Evie aramıza bakıyor ve sabahının şu ana kadarki gidişatından memnun bir şekilde başını sallıyor. "Peki ya annem?"

Anında geriliyorum. Ne zaman Sonya'dan bahsetse ilk tepkim bu oluyor.

Umutlu tonu beni de etkiliyor ve bazen ne kadar olgun görünse de Evie'nin hâlâ altı yaşında olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Ve altı yaşındaki çocuklar annelerini istiyor.

"Annen... meşgul, *tesoro*," diyorum ona.

"Oh." Bir an için bunu düşünüyor. Sonra soruyor, "Baba?" "Evet?"

"Neden bana annemin öldüğünü söyledin?" Donup kaldım.

Charlotte da öyle.

Sikeyim.

Sonunda Evie'ye Sonya'nın öldüğünü söylediğim kütüphanedeki kaotik anı hatırlıyorum.

Tabii ki şimdi yalan gibi geliyor.

Ama o zaman Evie'ye doğruyu söylediğime inanmıştım.

Kızımı yere bıraktım, onun hizasına diz çöktüm ve elini iki elimin arasına aldım.

"Özür dilerim meleğim," dedim dosdoğru. "O zaman öyle olduğunu düşünmüştüm."

Kıpırdamadan duruyor, başı yana eğik.

Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ama sonradan annenin hayatta olduğunu öğrendim."

Uzun ve yorgun bir nefes alıyorum. Ocağın başında Charlotte hâlâ yumurtalı ekmekle uğraşıyor ama omuzlarının gerginliğini fark ediyorum. Her şeye dikkat ediyor.

"Annenle işler... karmaşık," diye bitiriyorum. "Çok karmaşık."

"Karmaşık mı?" diye tekrarlıyor, kelimenin üzerinde tökezleyerek.

"Evet. Belki bir gün büyüdüğünde sana açıklarım," diyorum. "O zaman anlayacak mıyım?"

"Umarım öyledir."

Başını yana eğiyor ve bir süre bunun üzerinde düşünüyor. "Tamam."

Küçük eli uzanıyor ve kendisinden yaklaşık bir adım ötede tezgahın üzerinde yatan Paulie'yi yakalıyor. Onu göğsüne yakın tutuyor, kumaşı burnuna bastırıyor.

"Onu özledin, ha?" Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde söylüyorum. "Mhmm," diye başını sallıyor Evie. "Geceleri onsuz ağlardım." "Geceleri yanında kimse var mıydı?"

"Nathan ya da Mara," diye cevaplıyor Evie. "Annem benimle kalamayacağını söyledi ama kalmayı çok istiyordu. Anneme Paulie'den bahsettim, o da onu benim için geri getireceğini söyledi. Ve getirdi de. Yani, denedi. Ama Paulie değildi. Paulie'ye benzemesine rağmen."

İrkildim. Sahte bir oyuncak mı?

Anne ve kızı arasındaki bir güven bağı daha yok oldu. İkiye bölündü.

Küçük kızıma yaptıkları için Sonya'yı asla affetmeyeceğim.

Elimi Evie'nin omzuna koydum. Annesinde olmayan tüm nezaket ve anlayış onda var. Nereden geldiğini bilmiyorum -Tanrı biliyor ki bunlar bana doğuştan gelmiyor- ama yine de sahip olduğu için mutluyum.

O, bilebileceğinden çok daha fazla şekilde özeldir.

"Artık gerçek Paulie'yi geri aldın," diye onu teselli ediyorum. "Önemli olan tek şey bu."

Evie başını sallıyor ve dikkatini tarçın ve karamelize tost kokusunun bize doğru yayıldığı ocağa çeviriyor.

"Mm, bu çok lezzetli kokuyor!" Evie bir an için gözlerini kapatarak şöyle diyor.

"Öyle, değil mi?" Katılıyorum.

Charlotte ikimize de gülümsüyor. "Güzel, çünkü bunu geri döndüğün ilk sabah için ekstra özel yapıyorum, ufaklık."

Charlotte'un ses tonundaki şefkati duyabiliyorum. Onu kendime çekmek istiyorum. Onun yaydığı sıcaklıkla yaşamak.

Belki de Evie'nin tatlılığının bir kısmı buradan geliyordur. Işığından.

Charlotte onu buraya getiren kişi.

Bir parça kızarmış ekmeği çevirirken koridordan gelen ayak seslerini duyuyorum. Enzo'nun uzun silueti cam bölmede beliriyor ve sonra köşeyi dönerek mutfığa giriyor.

"Günaydın patron. I-"

"Enzo!" Evie, o daha düşüncesini tamamlayamadan çığlık atıyor.

Lorenzo panik içinde durdu. Daha ne olduğunu anlayamadan Evie üzerine atılır ve kendini pervasızca Lorenzo'nun üzerine atar.

Kucakla.

Onu yakalayıp kucağına alırken şok içinde gülüyor. "Evie kızım," diyor. "Döndüğünü duydum."

"Geri döndüm! Geri döndüm! Geri döndüm! Geri döndüm!" diye bağıyor kulağına.

Onu tekrar ayağa kaldırmadan önce tekrar gülüyor. "Kesinlikle öyle görünüyor. Hadi o zaman, sana bir bakayım."

Onun iyiliği için etrafında dönüyor, sonra Charlotte'un ona restorana gittiğimiz gece öğrettiği reverans hareketini yapıyor.

"Boyun uzamış," diye yorum yapıyor. Sonra kaşlarını çatıyor. "Ve zayıflamışsın."

Haksız değil. Bunu ben de fark ettim.

Büyük bir şey yememiş gibi zayıf değil. Daha çok yeterince yemek yemeyen bir zayıflık.

Sonya'ya karşı bir saldırı daha.

"Annemin bana getirdiği yemekleri bazen sevmiyordum," diye itiraf ediyor Evie. "Mara ve Nathan da Charlotte gibi yemek yapamıyor."

"Kimse Charlotte gibi yemek yapamaz," diye katılıyor Enzo.

"Henüz bahçeye dönmedim Enzo," diyor Evie, onun elini tutarak. "Benimle gelir misin? Sihirli çeşmeyi ziyaret etmek istiyorum."

"İyi fikir," diyor Enzo. Verandaya açılan sürgülü kapılara doğru çekilmesine izin veriyor.

Yanımdan geçerken özür dilercesine omuz silkiyor. Gülüyorum ve ona el sallıyorum.

Adamın Evie ve Paulie ile birlikte bahçede sürüklenmesini izlerken gülümsemeden edemiyorum. Tamamen onların emrine amadeydi.

Bu duyguya son derece aşinayım.

Charlotte'a dönerek, "Gördüğüm kadarıyla bu pek de olası olmayan bir arkadaşlık," diye yorum yapıyorum.

Fransız tostunu hazırlıyor ama yorumuma cevap vermiyor.

Aslında, hiç dinlemediği çok açık.

Kaşları çatılmış ve dudakları birbirine sıkıca yapışmış. "Charlotte?"

Kaşları hızla kalkarak bana bakıyor. "Özür dilerim," diyor dikkati dağılmış bir şekilde. "Bir şey mi dediniz?"

"Önemli değil," diye cevap verdim. "Bir sorun mu var?" "Sadece düşünüyordum da..."

"Öyle mi?"

"Okul, ha?" Charlotte kaşları endişeyle çatılmış bir halde soruyor.

Ona açıklama yapma ihtiyacı hissetmem çok garip. Sanki kararda onun da eşit söz hakkı olmalıymış gibi.

"Endişelenmene gerek yok Charlotte," diye onu temin ediyorum. "Okul güvenli. Adamlarıma kontrol ettirdim ve kurşun geçirmez."

"Bunu Sonya içeri girmeden önce yerleşke hakkında söylemeyecek miydin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. Haklı olduğu bir nokta var.

Ama bu onun korkusundan kaynaklanıyor.

Anladım. Bunu düzeltebilirim.

"Charlotte, neden gergin olduğunu anlıyorum ama gergin olmana gerek yok. O okuldayken, ona ulaşabilecek hiçbir şey yok."

"Bundan ne kadar eminsin?"

"Yüzde yüz on," diye cevap veriyorum kendimden emin bir şekilde. "Aksi takdirde onu hiç göndermezdim."

"Tamam," d i y e nefes alıyor Charlotte, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Tamam o zaman."

Önündeki çökmekte olan Fransız tostı tabaklarını bir tutam şeker ve kâğıt kadar ince çilek dilimleriyle süslemeyi bitiriyor.

Ama gözlerinde görebiliyorum, hâlâ endişeli.

Keşke Sonya, Evie'yi Charlotte'un yarısı kadar bile önemseseydi.

Charlotte önündeki diziden dolu bir tabak alıyor ve bana doğru kaydırıyor. Koku burun deliklerime çarpıyor, zengin, tereyağlı, kremsi ve o kadar tatlı ki yüksek sesle gülmek istiyorum.

"Nereden geldin sen?" Huşu içinde ona sordum.

Bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Kapa çenenin ve ye, seni palyaço," diyor şakacı bir şekilde. "Yoksa ben de senin payını yerim."

CHARLOTTE

STAFFORDSHIRE HAZIRLIK AKADEMİSİ

Lucio'nun okula çıkan merdivenlerde Evie'yle vedalaşmasını izliyorum.

Tenim öfkeyle karıncalanıyor çünkü giydiği siyah tişörtün içinde çok iyi görünüyor. Kollarını ve karın kaslarını ikinci bir deri gibi sarıyor ve her sert kas çıkıntısı görünüyor.

Çocuklarını bırakan tüm anneler gözlerini kendilerine saklasalar iyi olur.

Evie bana el sallıyor ve sonra merdivenlerden öğretmenlerine doğru koşuyor. Mutlu görünüyor.

Rahatlamış görünüyor.

Ve onu yeniden bulduğumuzdan beri ilk kez kalbim biraz olsun gevşedi.

Lucio Wrangler'a doğru yürürken aval aval bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama taktığı havacı gözlükleri bunu pek de kolaylaştırmıyor.

Arabaya geri döndüğünde "U f a k bir işimizi halledebilir miyiz?" diye soruyor.

"Elbette," diyorum garip bir şekilde boğuk bir sesle, hâlâ kafamda Lucio'nun gömleğini kaldırıp altında gizlendiğini bildiğim karın kaslarını ortaya çıkarma fantezileri kuruyorum. "Nasıl istersen."

Gözlerimi ondan ayırmanın bu kadar zor olması utanç verici.

Lucio motoru çalıştırıp bizi kaldırımından uzaklaştırırken, "Okula döneceği için heyecanlı görünüyor," diyor.

"Evet, iki ay boyunca otel odalarında kapalı kalmak onun için kolay olmamıştır."

Lucio nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama ne dediğini yakalayamıyorum.

Yine de Sonya'nın ebeveynliği hakkında gurur verici bir şey olmadığını tahmin edebiliyorum.

Okulun yüksek kapısından çıkıp ana yola sapıyoruz. Lucio'ya bakıyorum, son birkaç saattir kafamda dönüp duran bir endişeyi dile getirip getirmemem gerektiğini düşünüyorum.

"Ne?" diye soruyor.

"Ne?"

Sırıttıyor. "Aklında bir şeyler olan sensin," diyor. Kaşlarımı çatıyorum.

"Nereden biliyorsun?"

"Bu sıkışmış bak üzerinde senin yüz," o diyor ki
Kendini beğenmiş bir şekilde. "Belirgin bir hediye. Bir
Charlotte Dunn markası."

Kaşlarım çatıldı. Görünüşe göre sandığımdan daha şeffafmışım. "Şey..."

"Devam et," diye ısrar eder Lucio. "Anlat bana."

"Tüm adamlarına güvenebilirsiniz, değil mi?" Çekinerek sordum.

Bana bakıyor, gülümsemesi soluyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sadece gerginim," diye itiraf ediyorum. "Evie'yi geri aldığımıza göre, Sonya'nın içeride bir adamı olmasından endişeleniyorum."

"Ailenin içinde mi?" Lucio, sanki bu olasılık aklının ucundan bile geçmemiş gibi soruyor.

"Eminim bunu

düşünmüşsünüzdür?" "Ciddi

olarak değil," diye itiraf ediyor.

"Neden olmasın?"

"Çünkü adamlarım sadıktır," diyor Lucio kararlı bir şekilde.

Savunmacı değil, ama ısrar edersem bunu elde edeceğime dair bir his var içimde.

Yine de ilerlemeye karar verdim. Evie'nin güvenliği için, onun öfkesini riske atmaya hazırım.

"Ya Adriano? O-"

"Adriano benim en iyi arkadaşım ve sağ kolum," diyor Lucio, ben sözümü bitiremeden sözümü keserek. "Kendimi bildim bileli tanırım onu. Bana kanımdan daha yakın. Bana ihanet etmektense ölmeyi yeğler. Anladın mı?"

Birden gerildi. Sıcak bir enerjiyle gümbürdüyor. Direksiyonu biraz daha sıkı kavradığı için parmak eklemlerinin beyazlığını görebiliyorum.

"Evet. Evet. Tabii ki."

"Bana ya da Aileye asla sırtını dönmezdi," diyor Lucio, gözleri yoğun bir konsantrasyonla dikiz aynasına bakarken.

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam."

Lucio'nun duruşu gevşemiyor. Aslında, yine bir Don gibi görünmeye başlıyor. Soğuk, tetikte... kızgın.

"Lucio," diyorum mahcup bir şekilde, "özür dilerim. Gücendirmek istememiştim-" "Biri bizi takip ediyor," diye araya giriyor.

"Ne?" Omzumun üzerinden arkama bakmak için koltuğumda döndüm.

Arkamızdan gelen siyah araba kesinlikle şüpheli görünüyor. Ama herhangi biri olabilir.

"Emin misin?"

Lucio cevap vermek yerine trafikte aniden sola kırbalıyor.

Öfkeli kornalar çalıyor ve karşıdan gelen arabalar öfkeli bir şekilde yoldan çıkıyor...

Ve siyah araba da onu takip ediyor.

Sikeyim.

"Polonyalı mı?" Lucio'ya endişeyle bakarak soruyorum. "Öyle olmalı," diye homurdanıyor. "Ama sadece bir araba var."

"Bizi bir pusuya mı yönlendiriyorsun?" Ben önerdim. Sonra arkamızdaki arabanın farlarını yaktığını görüyorum. "Bekle, bu ne anlama geliyor?"

Biraz paniklemeye başladım.

Lucio aynayı kontrol ediyor. "Durmamızı istiyorlar." Ona bön bön bakıyorum.

"Durmayacağız, değil mi?"

Birden telefonu çalmaya başladı. İkimiz de aynı anda ekrana
b a k ı y o r u z .

Bilinmeyen Numara.

Lucio telefonu alır ve hoparlöre verir.

Sonya'nın yumuşak sesi telefona damlıyor. "Merhaba sevgilim," diyor. "İyi bir zaman mı?" "Ne halt ediyorsun sen?" diye homurdanıyor.

"Sadece konuşmak istiyorum," diyor. "Bana bu kadarını borçlusun. ocuğumu aldın."

"O *benim* ocuğum," diye hırlıyor Lucio.

Sonya iç geçiriyor. "Bunu her seferinde yapmak zorunda mıyız?" "Ne istiyorsun, Sonya?"

"Dediğim gibi, konuşmak istiyorum."

"O zaman konuş."

"Bu konuşmayı yüz yüze yapmayı tercih ederim," diye yanıtlıyor Sonya.

Sesi son derece sakın, çocuğunu yeni kaybetmiş bir kadın için son derece soğukkanlı geliyor... yine.

Bu kadın beni geriyor.

Lucio ona, "Yüzünü görmekle ilgilenmiyorum," der.

"O zaman şanslısın," diye mırıldanıyor Sonya tereddüt etmeden.

"Konuşmak istediğim kişi sen değilsin."

Donup kalıyorum, Lucio'ya şaşkınlıkla

bakıyorum. Benden bahsetmediğine eminim...

Değil mi?

"Sohbet etmek istediğim kişi yolcu koltuğundaki şu küçük, güzel esmer. Charlotte, değil mi?"

Ne?

O.

Sikeyim mi?

Lucio dişlerini gıcırdatıyor. "O bunların hiçbirine dahil değil."

"Kızımın benimle birlikte olduğu süre boyunca ondan bahsetmeden duramadığını düşünürsek, çok ilgili olduğunu söyleyebilirim."

Lucio bana baktı. Elimi koluna koyuyorum. "Bırak onunla ben konuşayım," diyorum.

Kaşlarını atıyor.

Belli ki bu fikirden hoşlanmıyor ama bunu düşünecek kadar meraklı olduğunu görebiliyorum.

"Yanınızda kaç adam var?" Lucio önce sorar.

"Sadece bir tane. şoför," diye yanıtlar Sonya. "Bana inanmıyorsan arabayı kontrol edebilirsin, sevgilim."

"Tamam. Kenara çek."

Lucio cani bakışlarla cipini yolun kenarına çekip park ediyor. Siyah araç da onu takip ediyor ve birkaç metre arkamızda duruveriyor.

"Silahın yanında mı?" Lucio bana sordu. "Uh, hayır."

Hiç tereddüt etmedi. Saklama dolabını açtı ve bana uzattığı yedek bir Glock çıkardı.

"Elbisenin altına sakla," diye talimat verdi.

"Lucio..."

"Yap şunu," diyor sertçe. "O kaltağın toparlanacağına emin olabilirsiniz."

İç çekerek silahı alıyorum ve bacağımanın altına saklıyorum, elbisemin eteklerinin onu tamamen gözden uzak tuttuğundan emin oluyorum.

Bir saniye sonra Sonya, Lucio'nun kapısında belirir. Camı indirir.

Yine, ne kadar harika görüldüğüne şaşırdım.

Siyah balıkçı yaka üzerine lacivert bir blazer ceket giyiyor. Sarı saçları omuzlarının etrafında zahmetsizce kusursuz dalgalar halinde salınıyor ve makyajı ustalıkla uygulanmış.

"Lucio, sevgilim," diye mırıldanıyor, "benim için koltuğunu bırakmanın sakıncası yok, değil mi?"

"Affedersiniz?" diye gürlüyor.

"Charlotte'la özel olarak konuşmak istiyorum," diyor nazik bir gülümsemeyle, sanki adam anlayamayacak kadar kalın kafalıymış gibi.

"Ciddi misin lan sen?" Lucio kaşlarını çatıyor. "Arabayı sana vermemi mi istiyorsun?"

"Sakin ol," diyerek elini adamın yüzüne doğru salladı. "Anahtarları tutabilirsin. Senin küçük oyuncağıyla arabayı sürüp gitmeyeceğim."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ben onun oyuncağı değilim," diye ç1k1ş1yorum. "Yansıtm yapıyorsun."

Başını yana eğiyor ve ilk kez bana bakıyor. "Vay, vay! Çok cesur," diyor Sonya hayranlıkla Lucio'ya.

"Madem benimle konuşmak istiyorsun, neden sürekli ona bakıyorsun?" Talep ediyorum.

Bana bakıyor, gözleri kurnaz ve dikkatli.

"Tamam, küçük kuzu," diyor. "Hadi konuşalım. Kadın kadına."

Ona ters ters bakıyorum. Duraklıyor ve dudaklarını büzüyor.

Sanırım çoktan yanlış bir başlangıç yaptığının farkına varmaya başladı.

Lucio kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Bana bir seçenek sunduğunu söyleyebilirim. Eğer Sonya ile Wrangler'da yalnız kalmamayı seçersem, beni onunla bırakmayacak.

Ama Bu değil içinde Beniçin küçültmek itibaren rahatsız edici durumlar. Özellikle de faydalı olma şansları varken.

Ne de olsa Sonya, Evie'nin annesi.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu deli kadını çok merak ediyorum.

Çok güzel ama bir o kadar da kırık.

Lucio'ya başımı sallayarak, "Sorun değil," diyorum.

"Bununla başa çıkabilirim." Hiç şaşırmış gibi görünmüyor.

"Hemen dışarıda olacağım," diyor. Yeterince emin, iyi bir önlem için arabanın anahtarlarını alıyor.

Ve Wrangler'dan inmeden hemen önce, silahın bir nedenden dolayı orada olduğunu ince bir şekilde hatırlatan bir bakışla kalçama bakıyor.

Sonra gitti ve Sonya'nın oturması için koltuğu boş bıraktı.

Ona şımarık bir el sallıyor ve ardından kapıyı arkasından çekerek sürücü koltuğuna geçiyor.

Lucio sadece birkaç adım ötede yürüyor ama vücudu gergin ve tetikte, gözleri Wrangler ile arkamızda park etmiş siyah araç arasında gidip geliyor.

"Sıkı sarılmış, değil mi?" Sonya sohbet eder gibi soruyor. İkimiz de ön camdan onu izliyoruz, birkaç metre ötede sırtını tuğla duvara dayamış bir şekilde duruyor.

Bir saniye bile gözlerini bizden ayırmıyor. Sonunda dikkatimi yanımdaki kadına yöneltiyorum. O da bana bakıyor, gözlerini kırpmadan ve sakın bir şekilde.

Gözleri çok güzel. Kahverengiler, ama hiçbir yanları sıkıcı değil. İrisin etrafında altın rengi ipuçları taşıyan yumuşak, sıcak karamel kahverengisine sahipler.

Onun hakkındaki görüşüm daha düşük olamazdı. Özellikle de son birkaç gündür öğrendiklerimden sonra.

Ama bu hâlâ gözümün korkmadığı anlamına gelmiyor.

Bu kendimi onun duruşu, özgüveni ve kendinden eminliğiyle kıyaslamadığım anlamına gelmiyor.

"Kızım nasıl?" Sonya soruyor.

"Evie'nin durumu iyi," diye cevap veriyorum, onun sakın tonunu taklit etmeye çalışarak. "Yerleşkeye geri döndüğünde çok başarılı olacak. Oradan asla çıkarılmamalıydı."

Sonya mükemmel bir kaşını kaldırıyor. "Annesinden uzakta olmasının onun için daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye karşı çıkıyor.

Kaşlarımı çattım. "Şaka mı yapıyorsun?" Talep ediyorum. "Onu terk ettin.

Sen-" "Ben kızımı terk etmedim," diyor Sonya kırpılmış bir ses tonuyla.

"İyi," diye çıkıştım. "Onu Lucio'nun kapısının önüne bırakan bazı pis yabancılara bıraktın. Bu konuda tartışabiliriz.

kelime seçimi, ama bence aynı şey."

Sonya bir an sessiz kaldı. Kendini savunmak zorunda kalacağı bir pozisyona sokulmaktan hoşlanmadığını söyleyebilirim.

Evet... şey, çok kötü.

"Öncelikle," diyor uzun bir sessizlikten sonra, "onlar yabancı değildi. Çok güvendiğim insanlar. Bu yüzden Evie'yi onlara emanet ettim. Bazı kararlar vermem gerekiyordu ve evet, bunlar zor kararlardı. Ancak Evie'nin uzun vadeli güvenliğini sağlamak için yapılması gerekiyordu."

"Uzun vadeli güvenlik mi?" Tekrar ediyorum. "Ne demek bu?"

"İzin verirseniz açıklamaya çalışıyorum," dedi Sonya sinirlenerek.

Bakışları iki büyük ağacın arasında volta atmaya başlayan Lucio'ya yöneliyor.

"Pek de iyi bir iş çıkarmış sayılmazsın," diye tekrar çıkışıyorum. "Evie'yi Polonyalı çete üyeleriyle bırakmanın onun uzun vadeli güvenliğine katkıda bulunacağını düşündüren nedir?"

Sonya dikkatini bana çevirdi.

"Polonyalı çete üyesi değiller" diyor. "Birlikte çalıştığım insanların hiçbiri öyle değil. Lucio'nun motele girip Evie'yi geri aldığı gece Evie'nin birlikte olduğu çift... onlar Polonya mafyası değil."

"O zaman kim bunlar?" Sabırsızlıkla soruyorum. "FBI,"

diyor Sonya sakince.

Şok içinde ona bakıyorum.

Çenemin açık kaldığını biliyorum ama elimde değil.

Ön cama dönüyorum ve Lucio'nun bana baktığını fark ediyorum, az önce bana inanılmaz bir şey söylendiğinin farkındayım.

Yine de bir açıklama için beklemesi gerekecek.

"FBI ile mi çalışıyorsun?" diye sordum.

"Komik, değil mi?" Sonya sıcak bir kıkırdamayla "Komik, değil mi?" diyor. "Sürpriz!"

Başımı sallıyorum. Hiçbir şey birbirini tutmuyor. "Ne oluyor lan?"

Gülümsüyor. "Biliyorum hayatım, sindirmesi çok zor. Ama bana her şeyi sormaktan çekinme."

"Baştan başla," diye emrediyorum ona. "Bu açıkça sen Lucio'dan ayrıldıktan sonra mı oldu?"

"Evet," diye onaylıyor Sonya. "Evie'ye hamile kaldım ve bu ne kadar kapana kısılmış olduğumu fark etmemi sağladı."

"Kapana kısılmak mı?"

"Lucio'nun hayatındaki konumum konusunda zaten emin değildim. O her şeyden önce Mazzeo Ailesi'nin başıbaşıydı. Ben hep ikinci plandaydım. Her zaman onun ikinci önceliği olacaktım. Ve bu benim için yeterince iyi değildi."

"Yani kaçtın mı? Kayboldun mu?"

"Gitmeme izin vereceğine güvenemezdim," diye açıklıyor. "Özellikle de hamile olduğumu öğrenirse. Bu riski göze alamazdım. Bu yüzden evet, ortadan kayboldum. O da gitmeme izin verdi."

Yüzündeki ifadeyi okuyarak tereddüt ediyorum. "Seni aramasını mı bekliyordun?"

"Sanırım onun için önemli olsaydım, benim için daha çok mücadele edeceğini düşünmüştüm," diye itiraf ediyor. "Ama öyle olmadı. Her zaman şüphelendiğim şeyi kanıtladı: Ben onun ikinci önceliğiydim. Belki o bile değildim."

"Nereye gittin?"

"Anneme."

"Annen mi? Evie bir büyükanneden hiç bahsetmedi."

"Evie dört yaşındayken öldü," diye açıklıyor Sonya.

Şaşırtıcı bir şekilde, sesinde duyguların izi var. Belki de düşündüğüm kadar buz kraliçesi değildir.

"İkimiz için de zordu. Her zaman yaptığım şeyi yaptım, içime kapandım. Sanırım Evie'nin başa çıkma yöntemi o lanet dolmaya sarılmaktı."

oyuncak."

Kısa kesiyorum. "Paulie?"

"Doğru," diyor Sonya dikkati dağılmış bir şekilde. "Paulie ya da her neyse. Annem ölmeden hemen önce ona getirmişti. Sevimli olduğunu düşünmüştü sanırım. Paula -annemin adı buydu- kanserle mücadelesini kaybettiğinde, o küçük yaratık Evie'nin dünyası oldu."

Paula.

Paulie.

Birbiri ardına kayıplar.

Boğazımda bir yumru hissediyorum ama onu bastırıyorum. Sonya önünde dağılmak isteyeceğim son kişi.

Duyguların beklemesi gerekecek.

"Her neyse... O öldükten birkaç ay sonra FBI bana ulaştı. Beni özel bir görev için işe almak istediklerini söylediler. İki büyük mafya çetesi arasında gerginlik yaşanıyordu ve benim eskiden bir çeteye bağlı olduğumu biliyorlardı. Tabii ki tekliflerini kabul ettim. Eğitim aldım. Strateji geliştirdim."

"Polonyalıların arasına sızdın" sonucunu çıkarıyorum.

"Kowalczyk kardeşlerin her ikisi hakkında da dosya üzerine dosya vardı," diyor bana. "Hepsini gözden geçirdim. Ve bir plan yaptık."

Yüzümün hiçbir şeyi ele vermediğinden emin oluyorum. Ellerim titremeye ve anıların saldırısı karşısında terlemeye başlamış olsa da.

"Tansiyonun hızla yükseldiğini biliyorduk. Ve şimdi, patlaması an meselesi."

Bir elimi kaldırıyorum. "Dur bakalım," diyorum. "Bana mantıklı gelmeyen bir şey var."

"O zaman sor."

"Her iki grubu da çökertmek için aktif olarak çalışıyorsanız, neden kızınızı bunun tam ortasına koyuyorsunuz?" Ben soruyorum. "Neden onu

Zarar görebilir mi?"

Sonya iç geçiriyor, vücudu hafifçe geriliyor. "Lucio... Onu terk etmiş olmam ona değer vermeyi bıraktığım anlamına gelmiyor."

Şu anda ona doğru bakma dürtüsüne direndiğini söyleyebilirim.

"Birini kendisinden ya da değerli mafyasından üstün tutup tutamayacağını merak ettim," diye açıklıyor. "Bu onun kendi ruhunu kurtarması için bir şanstı. Kabul edip etmeyeceğini görmek istedim. Bu yüzden yardımım karşılığında FBI ile bir anlaşma yaptım."

Yalan üstüne yalan.

Oyun üstüne oyun.

Başım dönüyor.

"FBI sadece para ve cinayetlerle ilgileniyor," diyor bana. "Geri kalan her şey pazarlığa açık. Ben de onlara Lucio'yu denklemden çıkararak Mazzeo Ailesi'ni dağıtmayı deneyebileceğimi söyledim."

"Lucio'yu denklemden çıkarmak mı?" Tekrar ediyorum. "Bu kulağa-"

Sonya bana, "Demek istediğim, Lucio'nun Mazzeo'dan uzaklaşıp uzaklaşmayacağını anlayabilirim," diyor.

"Ama-"

Son konuşmalarında Lucio'ya verdiği ultimatomu hatırlayınca gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Lucio'ya Evie'yle birlikte ülkeyi terk etmesini söyledin," diyorum. "Ve Aile'nin kontrolünü Polonyalıları devretmesini."

Başımı sallıyor.

"Peki ya Polonyalılar?"

"Yıkılırdım. Onlara sadakatim yok. Onlar bir amaç için araçtan başka bir şey değiller."

"Anlıyorum," diye nefes alıyorum. Kafam hâlâ karmakarışık bir düşünce girdabında, ama şekillenmeye başlıyor.

"Görüyor musun Charlotte?" Sonya bastırıyor. "Gerçekten mi?" Elimi kendi ellerinin arasına alıp sıkıyor.

"Neden ben?" Ben soruyorum. "Neden bu konuşmayı Lucio ile yapmıyorsun?"

Yorgun bir şekilde inliyor. "Çünkü Lucio ve ben... Birbirimizle asla sadece konuşamazdık. Basit bir konuşma her zaman kavgaya dönüşürdü. Tüm ilişkimiz büyük bir çıkmazdı. İkiniz bu kadar... *yakın* olduğunuza göre ona ulaşabileceğinizi düşünmüştüm."

Dudaklarımı büzüyorum ve bu son küçük yorumu görmezden geliyorum.

"İkimiz de Lucio'nun bundan asla vazgeçmeyeceğini biliyoruz. Bu onun doğuştan hakkı. Onun krallığı."

Bu davada Lucio adına konuştuğum için kendimi suçlu hissetmiyorum. Adamlarını Polonyalı ya da FBI, hiç kimseye asla terk etmeyeceğini biliyorum.

Sonya'nın ifadesi soğuklaşır. "Onu ikna et."

"Gerçekten Evie ile birlikte ülkeyi terk etmesini mi istiyorsun?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Eğer burada kalırsa, işler onun için iyi bitmeyecek. Suçlamalar var. Ve eğer bunlar tutmazsa... diyelim ki hükümetin en dikenli sorunlarını ortadan kaldırmanın bir yolu var."

Küstahça söylüyor. Kendinden emin bir şekilde.

Ama orada bir yerde gömülü bir şüphe tohumu var.

Bana FBI'ın New York'un en güçlü suç örgütlerinden ikisi arasındaki bir mafya savaşını kışkırtmak ve sonra da bastırmak için bir bağışçının terk edilmiş eski karısını işe aldığını söylüyor.

Lucio'yu hapse tıkmak ya da öldürmek bu kadar kolay olacaksa neden bu kadar zahmete girsin?

Blöf yapıyor.

Hepsi öyle.

Lucio'ya karşı bir bokları yok.

Ve istediklerini elde edene kadar ya da Lucio onları kendisine doğru baktıklarına bile pişman edene kadar boşa kürek çekmeye devam edecekler.

"Saçmalık."

Elimi bırakıyor ve telaşla geri çekiliyor. "Yine mi geldin?"

"Elinde hiçbir kanıt yok," diye meydan okuyorum. "Hiçbir şey yok."

"İhtiyacımız olduğunda kanıt bulacağız," diye tıslıyor. "Bu şehrin her yerinde gömülü cesetler var. Gerekirse onları teker teker çıkarırız."

Omuz silkiyorum. "Sen yap o zaman."

Kaşlarını kaldırıyor ve bir an beni inceliyor. Sonra bütün tavrı değişti.

Bana zorbalık yapmanın ona bir şey kazandırmayacağını anlıyor.

Dünya yirmi bir yılını beni kırmaya çalışarak geçirdi.

Diğerlerinin başarısız olduğu yerde bir buz kraliçesi kaltak başarılı olamaz.

"Charlotte," diyor ses tonunu değiştirerek, "bana yardım et. Eğer yardım edersen, iki güçlü mafyayı aynı anda çökertebiliriz. Dünya bunun için daha güvenli bir yer olur."

Ve işte orada. Sunmak için beni takip ettiği teklif.

Bu bir çıkış yolu, eğer kabul edersem. Geri kalanını şimdiden hayal edebiliyorum.

Tanık koruma seni tüm bu karmaşadan uzaklaştırabilir. Buradan uzak bir yerde yeni bir başlangıç yapmanı sağlayabilir.

Bir parçam bunu istiyor. Bağları koparmak ve kaçmak. Uçup gitmek.

Özgür ol.

Önemli olan tek şey özgürlük, değil mi? Her zaman söylediğim bu değil miydi?

Ama hayır.

Bu şekilde değil.

Onun aracılığıyla değil.

Derin bir nefes alıyorum, kendimi toparlıyorum ve Sonya'nın güzel kahverengi gözlerinin içine bakıyorum.

Sonra da Evie'ye yaptığı her şeyi ilk öğrendiğimden beri söylemek istediğim şeyi söyledim.

"Beni hasta ediyorsun."

Yüzündeki son davetkâr gülümseme de anında kayboluyor.

"Az önce bana ne dedin sen, kaltak?" diye boğuk ve öfkeli bir sesle söyleniyor.

"Beni duydun," diye karşılık verdim. "Seni sevmeye çalışan bir adamdan küçük bir intikam almak için kızını feda etmeye ve birçok insanın incinmesine neden olmaya hazırsın. Bana bu 'dünyayı kurtarma' saçmalığını yutturmaya çalışma. Dünya zerre kadar umurunda değil. Tek umursadığın kendin, kendin, kendin. Kızının şu anda nerede olduğunu biliyor musun? Umurunda mı? Bu gezegende geçirdiği altı yılda, bir insanın bin yılda yaşaması gerekenden çok daha fazla boktan şey yaşadı. Ve bu *senin* hatan. Onu babasından aldın. Onu bir piyon gibi kullandın. Lucio'nun evinde bir an mutlu olmasına izin verdin ve sonra silah zoruyla onu oradan kaçırdın. O yüzden seni de, bindiğin atı da sikeyim. Hiçbir şey yapmana yardım etmeyeceğim. Ne bugün, ne yarın, ne de başka bir zaman. Hemen gitmeni ve asla geri dönmemeni istiyorum. Ama dönersen, yemin ederim, canını yakmak için elimden gelen her şeyi yaparım. Söz veriyorum."

Bitirdiğimde nefes nefese kalmıştım.

Ama lanet olsun, iyi hissediyorum.

"Son cevabın bu mu?" diye öfkeleniyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Tekrar söylememi ister misin?" Ben çiziyorum.

Önümüzdeki boş yola dönüyor. Gözlerinde fırtınalı düşüncelerin titreştiğini görebiliyorum.

Şimdiden bir sonraki hamlesini düşünmeye başladı.

"O zaman hem İtalyanları hem de Polonyalıları alaşağı edeceğim," diyor. "Ve bunu yaptığımda, Lucio için af olmayacak. Ne de onunla bağlantılı hiç kimse için." Yavaşça bana döndü. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

Çok iyi anlıyorum. Beni tehdit etmeye çalışıyor. Ve ben tehdit edilmekten hoşlanmam.

"Evet," diye sakince cevap veriyorum. "Ve endişelenmiyorum."

Sonya acı acı iç geçiriyor, kahverengi gözleri ışığı yakalıyor.

Ve bir an için güzelliği sahte görünüyor. Sığ. Boş. Tıpkı geri kalanı gibi.

LUCIO

O ÖĞLEDEN SONRA

Evie'nin okulunun önüne park ettik.

Teslim almak için bir saat erken ama Sonya'yla karşılaştıktan sonra burada, okulun devasa kapısının hemen dışında olmak daha iyi hissettiriyor.

Kızımı ait olduğu yere geri götürebilirim. Ama her şey bitmiş değil.

"İyi misin?" Charlotte elini koluma koyarak soruyor.

Bana endişeli bir ifadeyle bakıyor ve bende onu kucağıma çekip orada tutma isteği uyandırıyor. Süresiz olarak.

"Bilmiyorum bile," diye mırıldanıyorum, ellerimi hayal kırıklığıyla havaya kaldırarak. "Lanet olası sürtük."

Charlotte başını sallar. "Ben hala işleme o, " o itiraf ediyor. "Yaptığı her şey, yapmak istediği her şey... çılgınca."

"FBI," diye tekrarlıyorum uyuşukça. "Lanet olası FBI."

Charlotte, "Onu özellikle işe aldılar çünkü senin eski nişanlın olduğunu biliyorlardı," diyor.

"Birlikte geçirdiğimiz zamanlardan bildiği her şeyi anlatırdı."

Charlotte'un kaşları birbirine düğümlenir. "Ne kadar kötü?"

"Fena değil," diye onu temin ediyorum. "İzlerimizi nasıl kapatacağımızı biliyoruz. Eğer bir iz varsa, örtbas edilmesini saçlarım. Onlara bir sürü eğlenceli hikâye anlattı ama hikâyeleri mahkemeye taşıyamazsınız. Sağlam kanıtlara ihtiyaçları var ve bu da onlarda yok."

Charlotte rahat bir nefes alıyor ve ben de onun Ailenin geleceğine ne kadar yatırım yaptığını fark ediyorum.

Ya da belki de endişelendiği benim geleceğimdir.

"Tamam," diyor. "Peki, o zaman başka ne yapabilirler?"

"Onlardan hiçbir şey beklemiyorum," diyorum. "Sonya'yı işe almaları dahiyane bir hareketti. Bunca zamandır FBI ile çalışıyormuş. Ve ben bunu görmedim."

Charlotte, "Polonyalılarla birlikte çalıştığını sanıyordun," diyor. "Bu oldukça iyi bir sis perdesi."

Başımı salladım. "Bu saçmalığı anlamalıydım. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum. Kadın beni terk etti çünkü ikinci planda kalmak istemiyordu. Bartek ya da Kazimierz'le aynı duruma tekrar düşmek istemiyordu. Özellikle de benden çok daha kötü bir adamla."

Charlotte, "Evie'yi geri almakla meşguldün," diyerek bana bir çıkış yolu gösterdi.

"Bu durumu daha iyi yapmaz."

Eski karım aktif olarak benim düşüşümü planlıyor.

Her zaman yapmamı istediği şeyi yapmam için beni manipüle etmeye çalışıyor.

Ve en kötüsü, beni zorlamak için Evie'yi kullandı. Bu boktan hiç hoşlanmadım.

"Biliyorum," diye sempatik bir şekilde yanıtlıyor Charlotte. "O bir psikopat." "Ona yine ne söyledin?" diye soruyorum.

Charlotte hemen, "Ona senin asla Aileden uzaklaşmayacağını söyledim," diye cevap veriyor. "Özellikle de Evie'ye yeniden sahip olduğun için."

Başımı salladım. "Peki ya onun cevabı?"

Charlotte bana endişeyle bakıyor ve konuşmanın bu kısmını bana anlatmaktan kaçındığını fark ediyorum.

"O... um..."

"İntikam için beni alaşağı edecek," diye tahmin

ediyorum. Charlotte iç geçirdi. "Ama başaramayacak."

"Aynen öyle, yapmayacak," diye katılıyorum. "O kaltak benden yeterince şey aldı."

Charlotte uzanıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

"Hey," dedi nazikçe. "Lucio."

"Ne?"

"Sonya'nın ne düşündüğünü sikeyim. Ne istediğinin canı cehenneme. Sen harika bir babasın. O ikna olmamış olabilir ama ben ikna oldum."

Kaşlarımı çatıyorum, sözlerinin doğruluğunu bana karşı olan hisleriyle tartıyorum. "Önyargılı olabilirsin," diyorum.

"Beni yanlış anlama, mükemmel değilsin."

Utangaç bir şekilde sırtıyor ve ben de kendimi

tutamayıp gülüyorum. Göz kırpıyorum. "Bu benim

için yeni bir şey."

"Bana göre değil. Lucio Mazzeo'nun kusurlarını sıraladığım bir listem var."

Parmaklarımla saymaya başladım, "Çok yakışıklı. Çok güçlü. Yatakta çok iyi-"

Charlotte kıkırdıyor, asla doyamadığım müzikal bir ses. "Kapa çeneni, kaçık. Egon zaten yeterince büyük. Bu bir numaralı kusur."

"Listenin başı ve sonu mu?" İyimser bir şekilde

söylüyorum. "Sen öyle san!"

Kendi elini kaldırır ve her bir parmağına dokunarak onları saymaya başlar.

"İnatçısın. Yardım teklif edildiğinde asla kabul etmiyorsun. Acayip huysuzsun. İyi bir tavsiyeyi kabul etmiyorsun. Sen _."

"Bu kadar yeter," diye şakacı bir şekilde homurdanıyorum ve avucumu ağzına götürerek s ö z ü n ü kesiyorum.

Kıkırdıyor ve beni uzaklaştırıyor. "Ve sen yapıcı eleştirileri kabul edemiyorsun."

"Evet, evet, demek istediğini anladım."

Tekrar gülüyor ve yüzü anında aydınlanıyor.

Birkaç dakika önce olduğum kadar öfkeli olmadığımı fark ettim. Arabadaki atmosfer değişti. Daha hafif. Daha kabarcıklı.

Güneş bile daha parlak görünüyor, Tanrı aşkına.

Ama hâlâ içimde bir ağırlık var.

"Tamam, yani beni olduğum gibi görüyorsun."

"Çok net," diye onaylıyor Charlotte. "Seni y a k a l a d ı m , Lucio Mazzeo."

"Öyleyse neden Sonya'nın teklifini kabul etmiyorsun?"

Sessizce sordum. Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben ciddiylim," diye devam ediyorum. "FBI'nın tehdit ettikleri şeyi yapmak için yeterli kanıt olduğu ortaya çıkarsa, sen de benimle birlikte batarsın. Hem de senin hiç alakan olmayan bir şey için. Beni olduğum gibi gördüğünü mü söylüyorsun? Ben kötü bir adamım, Charlotte. Kötü şeyler yaptım. Hiçbir şey kanıtlayamasalar bile, bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. İkimiz de kanı gördük."

Önünde oturduğumuz güzel yola bakıyor.

Çiçekli çalılar yanlarda sıralanıyor; havai fişek gibi parlak renklere sahip gür yeşillikler.

Masmavi bir gökyüzü. Gülen, gülümseyen yayalar el ele dolaşıyor. Sonra bana baktı.

"Çünkü yapılacak en doğru şey bu."

Sesi küçük ama sert.

Göğsümde tıkanmış bir hisle ona bakıyorum. Gözlerimin içine bakmaya devam ediyor.

"Bunun mantıklı olmadığını biliyorum. Dediğin gibi, kim olduğunu görüyorum. Sadece... Bilmiyorum, o anda yapılması gereken doğru şey buymuş gibi geldi. Şimdi de öyle."

"Belki de seni kandırmışımdır," diyorum ince bir gülümsemeyle.

Başını ciddiyetle sallıyor. "Hayır. Uzun zamandır ilk kez her şeyi net görüyorum. Kararı benim yerime sen vermedin. Ben kendim için verdim. Evie için. Senin için."

Bu son kısım göğsümün beklenmedik bir şekilde zonklamasına neden oluyor. Bu ifadenin içinde çok fazla şey var. Ayırıştırılacak çok şey.

Evie için.

Senin için.

"Uzun kusurlar listeme rağmen mi?" Şaka yapmaya çalışarak soruyorum.

Charlotte yine de gülümsemiyor. Tıpkı söylediği gibi içimi görebildiğini hissediyorum.

"Lucio, Sonya senin hakkında yanılıyor. Başka birini tamamen sevebileceğini biliyorum."

Ona şüpheyile bakıyorum.

Babamın acımasızlığıyla geçen bir ömür bana aksini öğretti. Sözleriyle, yumruklarıyla, vahşiliğiyle, Aile'nin kullanacağı bir araç olduğumu yüzüme vurdu. Asla bundan daha fazlası olamayacağımı.

"Bilmiyorum..."

"Neden?" diye soruyor. "Hayatın boyunca kendine inanmaya başladığın bu sert adam imajını geliştirdiğin için mi?"

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Kendi iyiliğin için fazla zekisin."

"Bu durumda değil, hayır," diye yanıtlıyor. "Sadece deneyimim var." Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, tüm çocukluğumu beni umursamayan insanlarla çevrili olarak geçirdim," diye açıklıyor. "Sonradan akla gelen biri olmanın ne demek olduğunu biliyorum. Bir rahatsızlık. Bir baş belası. Ve kesinlikle bu duygunun tam tersinin neye benzediğini bilecek kadar çok şey biliyorum."

O görünüyor at Ben endişeyle.I Yapma. söyle
Hiçbir şey, hangi hemen olumsuz olarak yorumluyor.

"Tamam, bu çok güzel bir açıklama değildi-" "Hayır," diye araya giriyorum, başımı sallayarak. "Mükemmel söyledin."

Charlotte gülümsüyor. "O küçük kıza nasıl baktığını görüyorum," diyor. "Ve Sonya'nın yaptığı onca şeyden sonra, Evie'nin velayetinin kimde olması gerektiği tartışılmaz."

Yavaşça nefes alıyorum ve bekliyorum. Hâlâ söyleyecek daha çok şeyi var.

"Sonya'nın teklifine neden hayır dediğimi bilmek ister misin? Çünkü sana inanıyorum ve Evie'yi hayatın pahasına koruyacak iyi bir adam olduğuna güveniyorum. Sonya ne kadar etkileyici olursa olsun, ona bırakın bir çocuğu, evcil bir taş konusunda bile güvenmezdim."

Yavaş ve yumuşak nefes alıyorum.

Bu anı delmekten korkuyorum.

Yanlış bir şey söylemekten

korkuyorum.

Charlotte'un gözlerinde en ufak bir şüphe kırıntısı b i l e yok. Hiç olmadıkları kadar net ve parlaklar.

Mükemmel derecede kesin. Son derece güçlü.

Ve o düşünce kafamda yeniden canlandı. *Ona baktığında hissettiğin şeyin adını koyabilirsin.*

Adı-

"Artık arabayla gitmeliyiz," diye ağzından geçiriyor aniden. Yanakları kızarıyor. Ön camı işaret ediyor. "Çocuklar dışarı çıkmaya başladı."

Boğazımı temizliyorum ve arabayı tekrar çalıştırıp yolcu alma sırasına girmekle meşgul oluyorum.

"Sonya etkileyici, ha?" Bastırıyorum.

"Kazimierz'i kendi tarafına çekti, değil mi? Yani, o adam deli bir orospu çocuğu. Korkutucu olmasından bahsetmiyorum bile. Onu kandırmak için gerçek bir beceri gerekirdi."

"Beceri mi?" Alay ediyorum. "Daha çok onun sikini yalamaya istekli olmak gibi."

Charlotte hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırır. "Ben ciddiylim. Kazimierz gibi bir adam sırf kim olduğu için istediği kadını elde edebilir. Ama Sonya onun ilgisini çekmeyi ve elinde tutmayı başardı. Bu etkileyici."

Omuz silkiyorum, elimden gelse ona en ufak bir kredi bile vermek istemiyorum.

"Çünkü o psikopat herife çok benziyor," diye homurdanıyorum.

"Yine de... o korkunç biri," diyor Charlotte. "Onunla yaptığım tek bir konuşma bile korkutmaya yetti-"

Ona bakmak için boynumu çeviriyorum. "Az önce ne dedin sen?"

Ani tepkim karşısında donup kalıyor, belli ki şaşırmış. "Ne demek istiyorsun?"

"Onunla ne konuştunuz?" Yavaşça soruyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, bu doğru, sana söylemeye fırsatım olmadı..."

"Bana *ne* anlatıyorsun Charlotte?"

"O gün ringe gittiğimde -Evie'yi geri aldığımız gün- Henryk'i arıyordum ama özel VIP odalarından birine alındım..."

"Sen *ne*?" Ben haykırıyorum.

Frene basıyorum ve duruyorum. Arkamdaki arabalar korna çalmaya başlıyor ama umurumda değil. Bekleyebilirler.

Bu çok daha önemli.

İç çekiyor. "Özür dilerim. O gün yaşanan onca şeyden sonra aklımdan çıkmış."

"Polonyalı Don ile yüz yüze geldin ve bu aklımdan mı çıktı?"

Elimde değil. Öfke damarlarıma sıcak lav gibi akıyor. Ona bakarken kendime olan tüm hakimiyetim pencereden dışarı çıkıyor.

"Lucio..."

"Nasıl olur da bundan bahsetmeyi unutursun?" "Sana söyleyecektim!" diye ısrar ediyor.

"*Gidecek* misin?" Tekrar ediyorum. "Arabama bindiğinde ağzından çıkan ilk şey bu olmalıydı!"

"Affedersiniz!" Charlotte kendini savunmaya çalışırken gözleri alev alev parlayarak karşılık veriyor. "Dehşet içindeydim! Oradan canlı çıkıp çıkamayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Az önce olan her şeyi sindirmeye çalışıyordum."

"Peki ya sonra?" Talep ediyorum. "O zaman bahanen ne?"

Bir an için gözlerini kapatıyor. "Daha sonra Evie'yi *a r a m a y a* çıktık, belki unutmuşsundur."

"Unutursam diye mi?" Öfkeyle tekrarlıyorum.

Gözleri alev alev yanıyor. "Biliyor musun, Kazimierz de bunu çok yapardı - söylediğim her şeyi tekrar ederdi," diye hırslıyor bana. "Bu mu sert adam alfa don

yoksa sıradan bir pislik mi? Her iki durumda da sinir bozucu."

"Bana kızarak nereye varmaya çalışıyorsun?" Ona ters ters bakıyorum.

"Çünkü ben yanlış bir şey yapmadım," diyor dişlerini sıkarak. "Aşırı tepki veren sensin."

Ona alaycı bir şekilde gülüyorum ve yanakları kızgınlıktan kıpkırmızı oluyor. Eğer bu kadar öfkeli olmasaydım bunu sevimli bulabilirdim.

"Düşmanımınla bire bir görüşme yaptığını bana söylemeyi 'unuttun'. Hayır Charlotte, bunun 'aşırı tepki' sayılacağını sanmıyorum."

"*Toplantı* mı?" diye soluk soluğa kalıyor. "Bu lanet bir toplantı değildi Lucio! Beni oraya sürükledi. Beni tuzağa düşürmeyi, işkence etmeyi ve büyük olasılıkla 'toplantının' sonunda beni öldürmeyi planlıyordu. Kıcımlı kurtaran tek şey, FBI'dan olduğuma inanmasına izin vermem oldu. Ve bu, federallerin tüm bu işlere karıştığını bile bilmeden önceydi!"

Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek, "Sik beni," diye homurdanıyorum.

Charlotte tiksintiyle yüzünü bana çeviriyor. "Kapıları açıyorlar," diye kaba bir şekilde işaret ediyor.

"Bunu görebiliyorum."

"Daha sonra sana söylemediğim için bana kızarsın diye söylüyorum."

Ona ters ters baktım. "Çocukça davranma."

"Burada çocukça davranan ben değilim," diye karşılık veriyor.

Ellerim direksiyonun üzerine düşüyor. Arabadaki atmosfer birkaç dakika içinde değişti. Aramızdaki sıcaklık neredeyse tamamen kayboldu.

Şimdi hava gerginlikle dikenli.

Tedirginlik.

Güvensizlik.

"Bu gerçekten neyle ilgili?" Okulun devasa siyah kapılarının önünden geçerken Charlotte soruyor.

"Bu benden bir şeyler saklamanla ilgili, belli ki. Bunu açıkça belirtmedim mi?"

Abartılı bir şekilde inliyor. "Tanrı aşkına, senden hiçbir şey saklamıyordum. Bunu neden yapayım ki? Gerçekten aklımdan çıkmış."

"Bunu söyleyip duruyorsun."

"Çünkü bu doğru."

"*Doğru*," diye alay ettim. "Bu lanet kelimenin anlamını bildiğini sanmıyorum."

"Bana güvenseydin-" diye
irkildim.

Ve bu ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyor.

"Bu kadar o zaman, değil mi?" diye soruyor. Bu kez sesi yumuşak ve alçak. Melankolik. "Bana hâlâ güvenmiyorsun."

Tereddüt ediyorum. "Bana karşı şeffaf olsaydın sana güvenmek çok daha kolay olurdu."

Başını sallıyor ve çenesi geriliyor. Üzerindeki gerginlik dalga dalga yayılıyor ama konuşmayı bitirdiğini hissedebiliyorum.

"Evie yakında çıkacak," diyorum ona. "Bir sorun olduğunu bilmesini istemiyorum. Yeterince şey yaşadı. O yüzden... şimdi değil. Bunu sonraya sakla."

Tek kelime bile etmiyor. Sadece başını pencereye doğru çeviriyor, b ö y l e c e yüz ifadesini hiç göremiyorum.

"Ne?" Talep ediyorum. "Benimle konuşmuyor musun? Bu mudur yani?" "Ne anlamı var ki?" diye soruyor. "Beni dinlemiyorsun."

Evie'nin öğretmenlerinden biriyle merdivenlerden indiğini görüyorum. Diğer çocuklar etrafta dolanıyor ve teker teker ayrılmaya başlıyorlar. Bir sürü dadı ve bakıcı merdivenlerde bekliyor. Birkaç ebeveyn de.

Arabadan iniyorum, bir süreliğine de olsa uzaklaştığım için mutluyum.

Evie'yle buluşmak için yürürken birkaç kafanın bana doğru döndüğünü fark ediyorum. Beni görünce yüzü açılıyor ve sırt çantasını sallayarak koşmaya başlıyor.

"Baba!" diye miyavlıyor.

"Hey, *tesoro*," diyorum, öfkemi yutarak ve onun iyiliği için gülümsemeye çalışarak. "Okul nasıldı?"

"Çok havalı," diyor bana. "Bugün volkanlar hakkında bir şeyler öğrendik." "Kulağa hoş geliyor. Bana arabada anlatabilir misin?"

"Mhmm," diyor Evie hevesle. "Charlotte da geldi mi?"

Yarım saat önce bu soru beni zerre kadar endişelendirmezdi.

Artık var.

Evie, Charlotte'un sürekli yanında olmasına çok alıştı. Aslına bakarsan, ben de öyle.

Ev personelimde bazı değişiklikler yapmanın zamanı gelmiş olabilir.

"Arabada," diyorum isteksizce.

"Yaşasın!" diye bağırarak Evie, neredeyse zıplayarak araca doğru ilerliyor.

Arka koltuğa atladı. Direksiyona geçmeden önce kemerini bağladığından emin oluyorum. Evie çoktan Charlotte'a gününü anlatmaya başlamıştı.

Charlotte başıyla onaylıyor, gerektiğinde cevap veriyor, sertçe gülümsüyor. Ama farkı anlayabiliyorum. Gözlerinin arkasındaki ışıltı gitmiş.

O gülümsemenin ardında acı çekiyor.

Keşke bu beni bu kadar etkilemeseydi.

"Charlotte?" Neredeyse yerleşkeye vardığımızda Evie soruyor.

"Evet, ufaklık?"

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Tanrım. Çocuk kendi iyiliği için fazla gözlemci. "Üzgün değilim tatlım," diye cevaplıyor Charlotte. "Sadece yorgunum." "Neden yorgunsun?"

"Uzun bir gün oldu," diyor. "Hepsi bu kadar."

"Oh," diyor Evie. Bir an için bunu düşünmüş gibi görünüyor. "Annem de her zaman yorgundu. Bu yüzden benimle her zaman vakit geçiremediğini söylerdi. Çünkü meşguldü ve bu onu yoruyordu."

Charlotte Sonya'dan söz edilince gerilir. "Bu muhtemelen doğru."

Evie kibarca, "Yorgun olmana rağmen beni okuldan almaya geldiğin için teşekkür ederim," diyor.

Bu alışverişi izlerken Charlotte dikkatle gözlerini kaçırıyor. "Bir şey değil, tatlım," diye şefkatle cevap veriyor.

Sözleri samimi.

Ama görebiliyorum: Gülümsemesinin nasıl da başka bir yalan olduğunu.

LUCIO

ERTESİ SABAH - MAZZEO KONAĞI

Bok gibi hissederek uyanıyorum.

Dün gece panjurları kapatmayı unuttuğum için odaya ışık giriyor. Yuvarlanıp yüzümü yastığın altına saklıyorum ama bunun hiçbir faydası olmuyor.

İnleyerek yorganı bir kenara fırlattım ve kendimi buz gibi soğuk bir duşa katlanmaya zorladım.

Ofisime gittiğimde Adriano çoktan gelmiş, bir fincan kahve içiyordu.

"Ne zamandan beri kahve içiyorsun?" Karşısına oturup soruyorum.

"Merak etme, içinde biraz konyak var," diye beni temin ediyor. "Biraz ister misin?"

"Hayır."

Adriano kaşlarını kaldırır. "Bok gibi görünüyorsun."

"Çok memnun oldum."

Sırıtır. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ne oldu?" "Ne düşünüyorsun?"

"Charlotte sirke katılmak için mi kaçıyor?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bana bir şey söylemeyi ihmal etti," diye açıklıyorum dikkatlice. "Beni gördüğü anda söylemesi gereken bir şeyi."

Adriano kaşlarını çatıyor. "Hangisiydi?"

"Kazimierz Kowalczyk ile özel bir konuşmanın içine çekildiğini."

"Vay canına," diye nefes alıyor Adriano, kaşları alnının üst kısmına çarpıyor. "Bu ne zaman oldu?"

"Henryk denen o puşla işleri gözden geçirmeye gittiği gün," diyorum ona. "Görünüşe göre, doğruca özel bir VIP odasına götürülmüş."

"Ve oradan canlı mı çıktı?" Adriano alçak sesle ıslık çalarak söylüyor. "Kız becerikli, hakkını vermek lazım."

"Akıllıca davrandı," diyorum koltuğuma yaslanarak. "Kadının FBI'dan olduğunu ve onu öldürürse hem bizimle hem de federallerle savaşmak için yeterli kaynağa sahip olamayacağını iddia etti."

"Çok akıllıca."

"Bu noktayı tartışmıyorum," diye kabul ediyorum. "Belki de kendi iyiliği için fazla akıllıdır."

Adriano çenesini sıvazlıyor. "Sence bunu senden bilerek mi sakladı?"

Duraksadım, bir an için bunu düşündüm.

"Hayır," diyorum sonunda. "Hayır, bunu bilerek yaptığını sanmıyorum. Benimle birlikte arabaya bindiğinde oldukça sarsılmıştı. Ve ondan hemen sonra-"

Adriano, "Evie'yi sen buldun," diye fark eder. "Yani aklından çıkmış."

"O da böyle iddia ediyor."

"Görünüşe göre ona inanıp inanmamakta kararsızsınız."

"Ben... hayır, lanet olsun, ona inanıyorum," diye homurdanıyorum. "Sadece inanmalı mıyım emin değilim. Eğer bu beni aptal durumuna düşürürse."

"Ah."

"Bazen Charlotte söz konusu olduğunda biraz-" "Çırpılmış mı?" Adriano gülümsemesini bastırmaya çalışarak teklif ediyor.

Gözlerimi kısıyorum. "'Kör' diyecektim, göt herif."

Adriano, "Elbette, bunu yapabiliriz," diyor. Ses tonu yeterince dostça ama yüzüne yayılan sırıtış kesinlikle bana gülüyor, benimle değil.

"Siktir git," diye homurdandım.

Gülüyor. "Kazimierz ile bu buluşmayı nasıl öğrendin?" diye soruyor. "Sana kendisi mi söyledi?"

"Evet. Eninde sonunda."

"Demek sana söyledi. Bunda büyütülecek ne var? Belki de ona şüpheyile yaklaşmalısın. Bu saçmalığa alışık değil, biliyorsun. Bu dünyaya. İçindeki insanlara. En hafif tabirle çok fazla olabilir."

Dişlerimi birbirine geçiriyorum. "Evie'yi düşünmek zorundayım," diye belirtiyorum. "Charlotte'u seviyor. Hem de çok fazla. Bu beni endişelendiriyor."

"Görünüşe göre hislerimiz karşılıklı."

Adriano'nun haklı olduğunu fark ederek yavaşça başımı sallıyorum. Charlotte'un Evie'yi sevdiğini biliyorum. Bunun doğru olmaması için çok fazla şeyi riske attı.

"Aşırı tepki verdiğimi mi düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

Adriano gülümser. "Sen mi? Asla," diyor alaycı bir şekilde.

"Soruyu sorduğuma pişmanım. Senin saçmalıkların için çok erken Adriano."

Kıkırdıyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Zaman zaman aşırı tepki verdiğin biliniyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Nerelerdeydin bu arada?" Bu sabah biraz farklı görünmesinin nedenini bulmaya çalışarak soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?" diye masumca sorar.

Ama ifadesi biraz buruşuyor. Suçüstü yakalanmış bir adam gibi.

"Son zamanlarda biraz M.I.A. oldun."

"Beni özledin mi?" Adriano kirpiklerini kırıpıştırarak soruyor. "Kıskanma ama bir yandan da Kazimierz'le takılıyorum. Sana söyleyecektim; sadece aklımdan çıkmış."

Kahkahalarla homurdanıyorum. "Sadece sen bana böyle şeyler söyleyebiliyorsun, biliyorsun."

"Sonsuza dek minnettar kalacağım bir ayrıcalık, Don Mazzeo," diyor eli göğsünde vakur bir ses tonuyla.

"Beni yanıltmak için o aptal aksanını kullanma." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, bir açıklama bulmaya çalışıyorum. "Bu bir kadınla mı ilgili?"

Yüz ifadesi değişmiyor ama vücudu bir anlığına geriliyor ve sonra tekrar rahatlıyor.

Görünüşe göre gerçeği buldum.

"Hayır, beni bilirsin," diye karşı çıkıyor. "Çeşitliliği severim. Haftanın lezzeti, sonra diğerine geçerim."

"Mm," diye homurdandım. "Çeşitlilik daha az komplikasyonla birlikte gelir, bunu sana vereceğim."

Adriano gülümsüyor. "Onu önemsiyorsun, değil mi?"

Kimden bahsettiğini sormama gerek yok.

Yine de bu benden bir cevap alacağı anlamına gelmiyor.

"Benim için yeni raporların var mı?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Adriano gülüyor ve dehşet içinde başını sallıyor.

"Aslına bakarsan var." İcini çeker ve kahvesini bırakır. "Ve böylece iş günü Don'un kırbacının şaklamasıyla başlar."

Sonraki bir saati ofisimde, muhbirlerimizin son birkaç hafta içinde topladığı haberleri gözden geçirerek geçiriyoruz.

Polonyalılar kesinlikle bir savaşa hazırlanıyorlar. Görünüşe bakılırsa, büyük bir savaşa hazırlanıyorlar.

Ancak raporlarda göze çarpan birkaç noktaya dikkat çekiyorum. Birkaç Polonyalı yordakçı kayboldu. Ve bu içeriden bir iş gibi görünüyor.

Görünüşe göre saflarda bir anlaşmazlık var. Bu kesinlikle bizim lehimize olacak.

"Burada işimiz bitti mi?" Dosyayı kapattığımda Adriano diyor ki.

Kaşlarım bir araya geldi. "Bir yere mi gitmen gerekiyor?" "Hayır,"

diye yanıtlıyor, biraz fazla hızlı. "Sadece öyle olduğunu

varsaydım." "Ben zaten evdeyim," diye belirtiyorum.

Adriano Omuz silkiyor. "Evet, ama sen var Evie. Ve Charlotte. İkisi de dikkat isteyen küçük enayiler."

Benden bir şey saklıyor. Bu çok açık. Sadece bilgi için zorlamalı mıyım yoksa benimle paylaşmaya hazır olduğunda bana gelmesine izin mi vermeliyim emin değilim.

"Nereye gidiyorsun?" Onun yerine soruyorum.

"Ev," diye cevap veriyor. Bir an tereddüt ediyor. "...Bana bir şey için ihtiyacın yoksa?"

"Sen benim ikinci adamımsın," diye takılıyorum. "Sana her zaman bir şey için ihtiyacım var."

"Tamam. Hizmetinizdeyim, *kumandan*."

Yüzünde gördüğüm hayal kırıklığı mı?

"Rıhtıma gitmeni istiyorum," dedim ona. "Tedarik zincirlerimizi kontrol et. Her şeyin sorunsuz işlediğinden emin ol. Eğer geleceğimizde bir savaş varsa, müttefiklerin yanı sıra paraya da ihtiyacımız olacak."

"Yakaladım seni," diyor ayağa kalkarken.

"Söylemem gerek dostum, buradan çıkmak için oldukça hevesli görünüyorsun," diyorum. "O kadar sıkıcı mı oldum?"

Adriano sırtıyor. "Ben de tam olarak bunu söylememeye çalışıyorum."

Onu tersledim. Bıyık altından gülerek kapıya doğru yürüdü.

"Yine de kendini kötü hissetme," diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Sen artık bir aile babasısın. O vahşi hayat artık sana göre değil."

Kaşlarımı çattım. "Bir çocuğum var," diye belirtiyorum. "Bu öldüğüm anlamına gelmez."

Adriano arkasını döner ve kapının eşiğine yaslanır. "Öyle mi?" diye sorar. "Yani bu gece Charlotte'u burada bırakıp benimle kulüplere mi gideceksin?"

Duraksadım.

Adriano güler. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Kendini beğenmiş piç beni kandırdığını sanıyor. Ben de blöfünü görmeye karar verdim.

"Biliyor musun?" Onun kahkahaları arasında konuşuyorum. "Ben varım."

Adriano'nun kahkahası aniden kesildi. "Ne?"

"Evet," diye başımı sallayarak cevap veriyorum. "Haklısın. Birlikte dışarı çıkıp sevişmeyeli uzun zaman oldu. Hadi bunu bu gece yapalım."

"Bu gece mi?" Adriano bana bakakaldı.

Gülümsüyorum. "Neden bu konuda heyecanlı olmadığın hissine kapılıyorum?" Adriano yüz ifadesini gizlemeye çalışır. "Ben sadece... Ben... uh..."

Evet. Burada kesinlikle bir kadın var.

Onu serbest bırakmaya karar verdim.

"Sadece seninle taşak geçiyorum. Defol git buradan Adriano," diye kıkırdıyorum. "Yarın görüşürüz. Şehirdeki tüm güvenli evlerin güvenliğini gözden geçirmemiz gerekiyor."

Biraz rahatlıyor. "Anladım, patron."

O gider gitmez başımı sandalyemin arkasına yaslayıp derin bir nefes alıyorum.

Charlotte geçenlerde bana Adriano'nun sadakatinden emin olup olmadığını sormuştu. Ben de güvenle cevap vermiştim.

Hala kendime güveniyorum.

Ama belki bir derece daha az.

Asla ihanete uğramayacağınıza inanmak, bunun olmasını garantilemek için iyi bir yoldur.

Ofisimden çıktım ve aşağıya indim.

Bu sabah Evie ya da Charlotte'u görmedim. Bu yüzden kendimi ne kadar dengesiz hissettiğimi aniden fark ettim.

Onları bahçede, su fiskeyesinin yanında saklambaç oynarken buluyorum. Evie beni görünce çılgılık atıyor ve hemen kollarıma koşuyor.

Charlotte saklandığı yeri terk etmek zorunda kaldı. Ancak bize doğru gelmek yerine bahçenin uzak köşesindeki banka doğru ilerliyor ve oraya oturuyor.

"Baba?"

Gözlerim hâlâ Charlotte'ta ama bir an için onları uzaklaştırıyorum. "Evet, *tesoro*?"

"Bridget bugün gelip onunla oynamamı istiyor," diyor bir itirafın temkinli havasıyla. "Ama Charlotte üzgün görünüyor."

Kaşlarımı çattım. "Bunu sana o mu söyledi?" "Hayır. Ama ben söyleyebilirim."

Tabii ki yapabilir. Çocuk çok zeki.

"Bridget'lere gitmek istiyorum," diye devam ediyor. "Ama Charlotte'un üzülmesini istemiyorum. Eğer gidersem, Charlotte ile vakit geçirip onu gülümsetir misin?"

İç çekerek onu yere bıraktım.

"Gel bakalım ufaklık," diyorum, elinden tutup Charlotte'un oturduğu yere götürüyorum.

Biz yaklaşırken gülümsüyor. Evie'ye yönelttiğinde yeterince samimi görünüyor.

Ama dikkatini bana çevirdiğinde çok sahteydi. "Yoğun bir sabah mı?" diye sordum.

Charlotte gözlerime bakmadan, "Pek sayılmaz," diye cevap veriyor. "Az önce kahvaltı ettik ve o zamandan beri bahçedeyiz. Aslında buraya gelmenize sevindim. Bayan Van Stanton bugün Evie'yi davet etmek için aradı."

"Az önce söyledi," diye cevap verdim. "Van Stanton, ha?" "Mısır gevreği milyonerleri."

"Doğru," diyorum, ama bu isim pek bir şey çağrıştırmıyor. "Tamam, Evie. Git üstünü değiştir."

"Gidebilir miyim?" Evie haykırıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Gidebilirsin."

Sevinçle zıplıyor ve ikimize de dönüp bakmadan evin içine koşuyor. Ben de tam olarak bunu umuyordum.

Charlotte'un yanına oturdum. Derin bir nefes alıyorum ve sonra kim bilir ne kadar zamandır göğsümün derinliklerini kemiren o üç küçük kelimeyi söylüyorum.

"Charlotte, özür dilerim."

Aniden bana doğru döndü. "Az önce ne dedin sen?" "Bu kadar şaşırmış gibi davranma."

"Neden dilemeyeyim?" diye soruyor. "Daha önce benden hiç özür dilememiştin."

Sırtışıımı geri alıyorum. "Buna alışma."

Ağzının kenarı seğiriyor ama gülümseme dürtüsüne direnmeyi başarıyor. "Demek sonunda bir pislik olduğunu fark ettin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ben o kadar ileri gitmezdim." Bana ters ters bakıyor.

"Bana hemen söylemeliydin," diye ekliyorum.

İç çekiyor. "Özür dilemekten anladığın bu mu? Çok umut verici bir başlangıçtı..."

"Beni biraz rahat bırak, tamam mı?" Tartışıyorum. "Buna pek alışık değilim."

Bana bakıyor ve yüz hatlarındaki yumuşaklığın geri geldiğini görüyorum.

"Ben de üzgünüm," diye mırıldanıyor. "Haklısın: Kazimierz'den sana hemen bahsetmeliydim. Ama gerçekten aklımdan çıkmış. Kim olduğu düşünüldüğünde kulağa saçma geldiğini biliyorum ama..."

"Oldu işte."

"Öyle oldu," diye kabul ediyor. "Evie'yi bulmaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki _"

"Bana açıklamayı zaten yaptın Charlotte," diyorum nazikçe. "Sorun değil. Tekrar yapmak zorunda değilsin."

"Yani beni affediyor musun?" diye soruyor, kalın kirpiklerinin arasından bana bakarak.

Buraya aitmiş gibi görünüyor. Yeşillik ve çiçeklerle çevrili. Gökyüzü gibi gözleri olan bir yaz güzeli üzerimizde asılı duruyor.

Omuz silkiyorum. "Affedilecek bir şey yok."

Gözleri bir an için kocaman oluyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Bana doğru atılıp kollarını boynuma doladığında hala hayranlıkla izliyorum.

Onu kucağıma çekiyorum ve ellerini omuzlarımda güvenli bir şekilde tutarak bana kolayca sarılıyor.

"Dün gece yatağında olmanı özledim," diye fısıldıyor.

Tatlı tatlı söylüyor ama yine de kulağa baştan çıkarıcı gelmeyi başarıyor. Sikim onun altında kabarıyor ve gülümsemesi daha da genişliyor.

"Silahın yanında mı?" diye soruyor. Sırıtiyorum.

"Hayır. Sadece seni gördüğüme sevindim."

Gülüyor ve beni öpmek için eğiliyor. Kıçını kavriyorum ve kendime doğru çekiyorum. Bacaklarının arasındaki sıcaklık sikimle çarpışıyor ve onu bana karşı ileri geri itmeye başlıyorum.

Sürtünme saniyeler içinde artar.

"Lucio," diye inliyor. "Bunu burada yapamayız." "Ne?"

Masumca soruyorum. "Ne yapıyoruz biz?"

"Evie her an geri gelebilir."

Bunun farkındayım, ama nedense bu bana uygun bir bilgi gibi gelmiyor. Omzunun üzerinden bakıyorum.

"Gel hadi."

Onu kaldırıp bahçenin kenarına doğru yürümeye başladığımda ciyaklıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Bu gül çalıları bana oldukça büyük görünüyor. Arkasına saklanılacak kadar büyük, diyebilirim..."

Gölüyor ama benden uzaklaşmak için herhangi bir girişimde bulunmuyor. Aslında, şu anda aktif olarak kendini bana doğru sürüyor.

Küçük, dayanıksız bir külot giydiğine eminim. Neredeyse var olmayan türden. Kendimi onları dişlerimle çıkarırken hayal etmek beni daha da sinirlendiriyor.

"Tamam," diyor Charlotte nefes nefese. "Dur. Yeter."

"Sesin hiç de inandırıcı gelmiyor," diyorum dudaklarımı boynunda gezdirerek.

Benim için geriye doğru eğiliyor, elleri göğsüme iniyor ve göğüs kaslarıma bastırıyor.

"Lucio," diye inliyor.

"Durmamı mı istiyorsun?" Ben soruyorum. "İçinden geldiği gibi söyle, *Micetta...*" "N-no-"

"Charlotte!"

Evie'nin ona seslendiğini duyunca nefesi kesildi. Saniyeler içinde elimden kurtuluyor ve kızım çeşmenin etrafında belirlediği sırada birkaç adım ötede durmak için yarışıyor.

"Ben hazırım!" Evie kocaman bir gülümsemeye

anons ediyor. Hiçbir şey görmediği çok açık.

Pantolonumu düzeltip yavaşça ayağa kalkarken gülümsememi bastırıyorum. Charlotte'un yanakları kıpkırmızı ama rahat görünmek için elinden geleni yapıyor.

"Harika görünüyorsun, tatlım," diyor Charlotte.

Evie askılı kot elbisesiyle ikimizi de biraz döndürüyor. Elbisesini terliklerle, açık beyaz bir kazakla ve her türlü oyuncakla dolu pembe bir sırt çantasıyla eşleştirmiş.

Paulie'nin fermuarı açık cebin üstünden dışarı baktığını görebiliyorum, parlak gözlü ve -tabii, gür kuyruklu değil, ama yırtık pırtık doldurulmuş bir ornitorenk için hangi terimi kullanırsanız kullanın.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" Charlotte sorar. "Mhmm," diye yanıtlıyor Evie. "Artık gidebilir miyiz?" "Elbette," diye yanıtlıyorum.

"Hadi çıkalım."

Üçümüz garajıma doğru yola çıktık. Daha sade araçlarımdan birini seçiyorum. Charlotte ve benim Evie'yi bıraktıktan sonra ne yapabileceğimize dair bir fikrim var ve bu gereksiz dikkatlerden kaçınmamızı gerektiriyor.

Evie arkadaşının evine giderken yol boyunca sürekli konuşarak bizi eğlendirdi. Görünüşe göre Bridget ile birlikte önlerinde dolu dolu bir gün var.

Modern tarzdaki iki katlı malikanenin önünde durduğumuzda, Charlotte Evie'yi içeri götürmek için emniyet kemerini çözüyor.

"Bekle," diyerek onu durduruyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Sorun nedir?"

"Yok bir şey," diyorum. "Evie'yi kendim yukarı çıkarırım diye düşünmüştüm."

"Ah," diyor Charlotte, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. Tekrar Evie'ye bakıyor ve ona gülümsüyor. "Tamam. O zaman seni burada bekleyeceğim. İyi eğlenceler, ufaklık."

Diğer ebeveynlere karşı dikkat çekmemeye çalıştım. Çoğunlukla gereksiz soruları davet etmek istemediğim için.

İstediklerini varsayabileceklerini düşünmüştüm. Ama son

birkaç günde bir şeyler değişti.

Evie'ye karşı kim olduğum konusunda yalan söylemeye daha az istekli hissediyorum. *İstiyorum ki* insanlar onun babası olduğumu bilsinler.

Evin girişine doğru yürüyoruz ve zili çalışıyoruz. Bir dakikadan kısa bir süre sonra, ustalıkla yapılmış oluklu demir kapı, kusursuz beyaz keten bir elbise giymiş kısa boylu bir kadınla karşılaşmak üzere açılıyor.

"Evie, canım!" diye parlıyor. "Gelebildiğine çok sevindim. Son birkaç haftadır seni özledik. Yukarı çık, Bridget seni bekliyor."

odasında."

"Güle güle, baba!" Evie omzunun üzerinden sesleniyor ve evin içinde kayboluyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diye arkasından bağıryorum ama o çoktan gitmiş oluyor.

Kapıyı açan kadın gülüyor. "Bridget'im sabahtan beri bunu bekliyordu. O ve Evie okulda çok sıkı fıkılar. En çok da Evie'nin annesinin onu sürpriz bir geziye götürmek için araya girdiğini öğrendiğimizde üzüldük! Hem de okul yılının tam ortasında!"

"Ah," diyorum, beceriksizce ayağımı sürüyerek, "doğru. Şey... seyahat etmek bir çocuk için iyidir, sanırım."

Kadın uzun bir süre beni eleştirel bir gözle inceledikten sonra yüzü sıcak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Daha fazla katılamazdım." Bana elini uzattı. "Bu arada ben Alana. Sonunda Evie'nin ünlü babasıyla tanışmak çok güzel."

"Ünlü mü?" Tekrarlıyorum, aniden temkinli davranıyorum.

"En azından buralarda ünlüsün. Evie senden çok bahsediyor."

Sertleşiyorum ama gülümsememi korumayı başarıyorum. "Olamaz. Ne diyor?"

"Hepsi iyi şeyler, merak etme," diye beni temin ediyor Alana. "En çok da onunla yüzmen ve geceleri ona masal okuman hakkında."

Biraz rahatladım. "Sırlarım güvende o zaman."

Alana gülümsemesi kaybolmadan önce bir an kıkırdıyor. "Kocam Robert sürekli çalışıyor," diye iç geçiriyor. "Bridget'i zar zor görüyor. Babaların çocuklarına zaman ayırması çok önemli."

"Katılıyorum."

"Biraz içeri gelmek ister misin?" diye soruyor. "Bugün dışarıda brunch hazırladım."

"Çok nazıksınız ama gitmem gereken bir yer var," diyorum ona.
"Davetiniz için teşekkür ederim."

"Bir dahaki sefere," diyor. Yeterince iyi bir kadına benziyor. Meraklı ya da tecessüslü değil. Sadece sıcak ve nazık.

Onlarla pek karşılaşmıyorum.

"Bir dahaki sefere," diye

kabul ediyorum.

Charlotte'un beni beklediği arabaya geri dönüyorum, biraz daha net görebilmek için boynunu kırıyor.

"Bridget'in annesiyle tanıştın mı?" diye soruyor kapı üzerime kapanır kapanmaz.

"Gördüm. İyi birine benziyor."

Tereddüt ettikten sonra "Gitmene şaşırdım," diyor.

"Artık saklamak istemiyorum," diyorum usulca. "Onun babasından başka bir şeymişim gibi davranmak istemiyorum. Buna sahip olmadığımı düşünmesini istemiyorum."

Charlotte bir an bana bakıyor ve sonra gülümsüyor. Her türlü vaatle dolu yumuşak, şefkatli bir gülümseme.

Sikeyim.

"Lucio," diye nefes alıyor. "Çok

sevindim." "Öyle mi?"

"Evet," diyor kararlılıkla. "Aslında, şu anda kemiklerinizin üzerine atlamak istememe neden oluyor."

Gülüyorum. "Cazip. Arka koltukta hızlı bir sevişme için her zaman hazırım. Ama belki bir sonraki durağımızı bitirdikten sonra."

Charlotte merakla kaşlarını kaldırır. "Bir sonraki durağımız mı?" diye sorar. "Artık eve gideceğimizi sanıyordum?"

Home.

Yerleşkeden evim d i y e bahsetme alışkanlığı hoşuma gitti.

"Hayır, şimdi olmaz."

"Tamam," diyor. "Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" "Yemek severler için bir cennet diyelim."

Kaşlarını çatıyor, onu nereye götürdüğümü anlamaya çalışıyor. "Beni bir restorana mı götürüyorsun?"

"Pek

sayılmaz."

"Bir kafe

mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Kafe ve restoran temelde aynı şeydir."

Gülümsüyor. "Sadece senin gibi bir cahil için."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, bu yüzden sana şüpheyle yaklaşacağım ve Fransızca'da 'yakışıklı şeytan' anlamına geldiğini varsayacağım."

Gülüyor ve koluma vuruyor. "Kapa çeneni ve bana bir ipucu ver."

"Yılda birkaç kez düzenlenen özel bir açık hava etkinliği," diyorum ona. "Ve profesyonel olsun olmasın tüm şefler oraya akın ediyor."

Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor.

Ve sonra ampul patlıyor.

"Hayır," diye nefes nefese direksiyon kolumu tutuyor.

"Asla olmaz!" Gülüyorum.

"Beni Grandin Çiftçi Pazarı'na mı götürüyorsun?" "İşte o," diye onaylıyorum.

"Aman Tanrım!" diye bağırıyor. "Lucio! Daha önce hiç gittin mi?"

"Bu benim ilk seferim olacak," dedim ona. "Senin mükemmel bir rehber olacağını düşündüm."

Bitmek bilmeyen bir gevezeliğe başladığında arabayla uzaklaşmaya başlıyoruz. Gülümsüyorum ve her lanet kelimeyi dinliyorum.

"Buraya taşındığımdan beri bu şey hakkında bir şeyler okuyordum," diyor. "Çok harika tezgahlar var. İspanyol chorizo'suna, havyarına adanmış bir tane var... Şu zanaatkar dondurmaları yapıyorlar... Şöyle bir tezgah var..."

Çok heyecanlı. Bana kızımı hatırlatıyor. Charlotte ve Evie.

Hayatımdaki iki ışık.

Karanlıkta çok uzun zaman

geçirdim. Gölge ve acı içinde.

Bebekken babam beni bununla kundaklamıştı. Çocukken beni bununla boğdu. Damarlarımda akıyor, kan gibi kalın.

Ve hayatım boyunca hep o karanlığın var olduğunu düşündüm.

Ama şimdi, Evie ve Charlotte bana başka bir yol olduğunu gösteriyorlar.

Onlar sadece tünelin sonundaki ışıklar değiller.

Onlar yepyeni bir evrenin merkezinde yer alan bir çift yıldız.

CHARLOTTE

"Hayatımın en muhteşem dört saatiydi," diye nefes alıyorum, sarhoş bir balerin gibi odanın içinde dönüp duruyorum.

Baş döndürücü bir şekilde kıkırdıyorum ve ellerimi boynuna dolayarak onu bir öpücük için dudaklarıma doğru zorluyorum.

"Teşekkür ederim," diye ekliyorum.

"Bir şey değil," diyor gizemli bir gülümsemeye. "Şimdi git bir duş al. Elbisenin içinde terliyorsun."

"Tam da her kadının duymayı hayal ettiği şey," diye takılıyorum.

Gülüyor ve ben banyoya girerken kıcımlı tokatlıyor.

Kapıda oyalanıyorum. "Geliyor musun?" Parmağımı ona doğru kaldırarak soruyorum.

Bir an bile tereddüt etmeden tişörtünü çıkarıp yere fırlattı ve bana doğru hücum etti.

Birlikte duşa giriyoruz, ikimiz de gülüyoruz, Lucio'nun elleri açgözlü bir sahiplenmeyle vücudumda geziniyor. Tek bir hareketle elbiseyi başımın üzerinden sıyrıyor, sonra beni çeviriyor ve sikini kıcıma dayıyor.

Ilık su güneşin öptüğü tenimizi yatıştırırken inliyorum.

Parmak uçları kalçalarımı sıyırıp göğüslerimin üzerine iniyor. Sertçe sıkıyor ve beni zevkle inletiyor. Beni usulca öperken boynumu geriye atıyorum.

Sonra beni öne doğru itiyor ve arkamdan bana girerken duvarlarını kavıyorum.

Aleti o kadar büyük ki, ilk giriş anı her zaman bir baskı ve zevk kreşendosu oluşturuyor.

"Luc..." İçime girdiğinde nefesim kesildi.

Beni yavaşça sikiyor, kalçaları kıcıma bastırırken göğüslerime masaj yapıyor.

Dizlerim güçsüzleştikçe beni daha derinden sikmeye başlıyor. Her itişte, titreşimlerin bacaklarımdan geçip ayak parmaklarıma kadar indiğini hissediyorum.

Banyo tezgahında çalan telefonumun belli belirsiz farkındayım ama şu anda umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Evet, Lucio... oh Tanrım... işte böyle..."

Etlerimizin çarpışması düşen suyun sesiyle birleşiyor. Onun boyuna sertçe boşaldığımda neredeyse inlemelerimi bastırıyor.

Beni çekip yüzüme doğru döndürdü.

İç güdüs el olarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve sikini tutup pompalamaya devam ederken ona bakıyorum.

Yaklaştı - bunu gözlerinden, dudaklarından, çenesindeki gevşeklikten görebiliyorum. Bu yüzden ben devraldım ve onun için pompalamaya başladım.

Daha yüksek sesle inliyor. Dudaklarımı ucuna götürüyorum ve dilimin üzerinde sıcak ve kalın bir şekilde patlarken başı geriye düşüyor.

İşi bitince beni tuttu ve ayağa kaldırdı. Gözleri çözemeyeceğim kadar çok şeyle dolu.

Tek bir kelime bile etmeden birbirimizi şefkatle, özenle yıkıyoruz.

Ancak Lucio duşu kapattığında telefonumun tekrar çaldığını fark ediyorum.

Kaşlarımı çattım.

"Biri seni arıyor," diye yorum yapıyor. "Vanessa mı?" Merak ediyorum.

Vücutuma bir havlu sarıyorum ve ekranıma bakmak için duştan çıkıyorum.

Arayanın kim olduğunu gördüğümde sinirlerim zonklayarak duruyorum.

"Kim o?" Lucio havluyla kurulandığı yerden sesleniyor.

Telefonum sessizleşirken ona bakıyorum.

"Xander."

Lucio'nun ifadesi anında kararır. "Bu piç ne istiyor?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Kazimierz'le görüştüğümüzden beri ondan haber almadım."

Lucio meraklı görünüyor ama pek de rahatsız değil.

"Muhtemelen seni bir şey için kullanmaya çalışıyordur," diyor umursamazca. "Görmezden gel o pisliği."

Telefonuma tekrar baktım.

Xander'dan üç cevapsız arama.

Hepsi son yarım saat içinde oldu.

"Ya Kazimierz bana bir mesaj iletmeye çalışıyorsa?" Lucio'ya dönerek soruyorum.

Hâlâ çıplak ve duştan çıktığı için hafif ıslak. Geniş omuzları güç çığlıkları atıyor. Kasma bile, kasmış gibi görünüyor.

Sonya'nın ona açtığı kurşun yarası artık neredeyse tamamen iyileşmiş durumda. Kurşunun girdiği yerde sadece küçük, benekli bir yara izi var.

"Kazimierz'i sikeyim," diye homurdanıyor Lucio.

"Sence onu geri aramalı mıyım?" Tereddütle sordum. "Tabii ki hayır."

Parmaklarım telefona doğru seğiriyor ama onu tezgahın üzerine bırakıp arkamı dönüyorum.

"Birkaç saat içinde Evie'yi almamız gerekiyor," diyorum ona. "Mutfakta t a k ı l m a k ister misin? Sana lezzetli bir şeyler hazırlayabilirim."

Onu odaya kadar takip ediyorum, yontulmuş kışının ışığı yakalayışına hayranlıkla bakıyorum.

"Son dört saattir yemek yiyoruz," diye belirtiyor.

"Son dört saattir *numune alıyoruz*," diye düzeltiyorum. "Çok farklı bir şey. İki farklı mide."

Sırıtıyor. "Sen öyle diyorsan. Yine de biyolojinizi iki kez kontrol etmek isteyebilirsiniz. Ya da daha doğrusu buraya gel. Senin için biyolojini kontrol edeyim."

Elimi tutup beni k e n d i n e doğru çekerken gülüyorum. Çekişinin gücünü beklemiyordum ve onun katı duvarına çarptım.

Anında merkezim karıncalanmaya başlıyor. Aşağı baktığımda Lucio'nun tekrar sertleştiğini fark ediyorum.

"Vay canına, iyileşme süresi kısa, ha?" Söylüyorum.

Daha geniş sırtıyor. "Ne diyebilirim ki? Ben birçok yeteneği olan bir adamım."

Ellerimi göğsüne koyup onu yatağa doğru itiyorum. Sonra göğüslerimi tam olarak görmesini sağlayarak üzerine tırmanıyorum.

Kendimi onun ucuna doğru konumlandırırdığımda elleri vücudumda aşağı yukarı geziniyor.

"İstakozları gördün mü?" Toplayabildiğim en seksi sesle soruyorum, yavaşça, alaycı bir inç üzerinde yukarı ve aşağı öğütüyorum.

Bir süre bana baktı. "Cidden hala lanet olası çiftçi pazarından mı bahsediyorsun?"

Onu görmezden geliyorum. "Ve Meksika'dan gelen kakao çekirdekleri... Hiç bu kadar güzel bir şey koklamamıştım."

Ağzının bir köşesi seğiriyor. "Tanrım, çok tuhaf birisin."

"Ne?" diye sordum. "Bu tür konuşmalar beni tahrik ediyor ve rahatsız ediyor."

"Ateşli ve rahatsız?" diye gülüyor.

"Tahrik olmuş demek, büyükbaba."

Gözlerini deviriyor. "Ne anlama geldiğini biliyorum," diye homurdanıyor. "Sadece daha önce ıstakoz ve kakao çekirdeği bağlamında kullanıldığını duymamıştım."

"Çünkü belli ki havalı çocuklarla takılmıyorsun."

Kahkahası bir homurtu halinde çıkıyor ve ellerini tutup aşağı doğru iterek tüm ağırlığımı bileklerine verdiğimde kesiliyor.

"Ne kadar savunmasız bir durumda olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum," diye tehdit ediyorum.

Lucio görünüyor tamamen ilgisiz olarak o
asansörler bir meydan okuyan bir kaş.

"Savunmasız bir durumdayım, ha?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "Tüm güç bende."

Bana hınzırca gülümsüyor ve omuz silkiyor.

Sonra, ne olduğunu bile anlayamadığım bir hareket bulanıklığıyla beni fırlatıyor, döndürüyor ve aniden sırtüstü yatan ben oluyorum.

Ve Lucio en tepede, bana muzaffer bir edayla bakıyor. "Ne diyordun?"

Surat astım. "Kahretsin."

Tehlikeli bir şekilde gülerek eğiliyor ve boynumu ısirmaya başlıyor, vücudumda arzu çanları çalıyor.

Son seferden sonra hâlâ toparlanıyormuşum gibi hissediyorum. Ama hala daha fazlasını istiyorum. Ondan alabildiğim kadar çok istiyorum.

Bugün. Yarın. Her zaman.

Dudakları boynumdan göğsüme doğru iniyor. Sadece göğüslerime ulaştığında duruyor. Dili her bir meme ucunda mükemmel bir hassasiyetle dolaşıyor ve beni onun altında titretiyor.

Ama bileklerimi yatağa sabitlediği için hareketlerim kısıtlı.

Küçük yorumumun intikamı sanırım.

Meme uçlarımı ağzının içinde yuvarlarken, dili hafifçe üzerlerinde gezinirken çarşafı karşı kıvrıyorum. Ne kadar ıslak olduğumdan faydalanarak yarığımı aşağı yukarı okşadığında sıırılsıklam oluyorum.

Memelerimi emerken, "Çok seksisin," diye inliyor.

Dudağımı ısıriyorum ve dayanmaya çalışıyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki bedenim kontrolü ele alıyor, kendini yukarı itmeye çalışıyor, bizi ayıran her boşluğu kapatmaya çalışıyor.

Sonra yine telefonumun sesini duydum.

Zil sesim görece sessizliği kesiyor ve içinde kaybolduğumuz sisi deliyor.

"Siktir," diye homurdanıyor Lucio. "Bu şey sessizde değil mi?" "Üzgünüm," diye mırıldandım. "Ama belki de kontrol etmeliyim?" "Neden?"

"Ya Evie'nin bize ihtiyacı olursa?" Ben soruyorum.

Lucio boynuma sokularak, "Annesi beni arardı," diyor.

"Numaran onda var mı?" diye sordum. "Çünkü benimkinin onda olduğunu biliyorum."

"Siktir," diyor bileklerimi serbest bırakarak. "Tamam. Git kontrol et."

Kendimi yataktan dışarı atıp banyoya koşuyorum. Telefon tam ulaşmadan kesiliyor ama ekranımda ismi görüyorum.

Xander.

Tekrar.

Bu dördüncü arama.

Ve bu beni gerçekten rahatsız etmeye başladı.

Neden bu kadar kısa sürede beni bu kadar sık arasın ki? Tabii gerçekten bir sorun yoksa?

"Charlotte?"

Ani sesle sıçradım. Telefon neredeyse elimden kayıyordu. Tam zamanında yakalamayı başarıyorum ve sonra yatak odasına geri dönüyorum.

Lucio yatağın kenarında oturmuş beni bekliyor. "Ee?" diye soruyor. "Kimdi o?"

"Xander'dı," diyorum. "Yine."

"Yüce İsa. Ne istiyor?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Aramayı yine kaçırdım." Şifremi girdim ve telefonumu açtım.

"Ne yapıyorsun?"

Yukarı bakıyorum. "Onu geri arayacağım,"

diyorum. Lucio kaşlarını çatıyor. "Ciddi

misin Charlotte?" "Ne?"

Lucio kararlı bir şekilde, "Boş ver o orospu çocuğunu," diyor. "O senin zamanına değmez."

"Ya önemliyse?"

"Daha önce seninle uzaktan yakından önemli bir şey için temasa geçti mi?" Lucio soruyor.

İçimi çektim ve başımı

salladım. "O zaman aramayı

görmezden gel."

Ses tonu sert ve sabırsız. Beni yanlış yöne itiyor. Benimle

adamlarından biriymişim gibi konuşuyor. Onun değil.

Ne olduğumuz hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde kendi düşüncelerim üzerinde duraksıyorum. Evie'nin dadısı rolüme geri döndüm. Lucio ile tekrar yatağa düştüm.

Ama nerede durduğumuza dair hiçbir şeyi tam olarak açıklığa

kavuşturmadı. Ben sadece dadı mıyım?

Ben sadece yararlı bir piyon muyum?

Ben sadece geçici bir yatak ısıtıcı mıyım?

Bunu düşünmek bile beni yoruyor. Bir kavga başlatacak enerjim yok. Soru sormak için. Şu anda onu geri püskürtmek için.

Bu yüzden içimdeki ateşi susturup derin bir nefes

alıyorum. "İyi," diyorum sonunda. "Tamam. Aramayı

görmezden geleceğim."

Lucio pantolonuna uzanırken huysuzca, "Teşekkür ederim," diyor.

Kısmen hayal kırıklığına uğradım, kısmen de rahatladım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Alt katta," diye cevap veriyor. "Bir içkiye ihtiyacım var. Geliyor musun?"

Sadece bir saniye tereddüt ettim. "Elbette. Üzerime bir şeyler giyeyim ve seninle aşağıda buluşalım."

Tişörtünü giyip odadan çıkarken başını sallıyor.

İç çekerek yatağa yığılıyorum ve birkaç dakika tavana bakıyorum. Hâlâ Xander'ın bana ne söyleyebileceğini düşünüyorum.

İçimde garip ama belirgin bir yaklaşan kıyamet hissi var.

Bunun delice olduğunu biliyorum. Paranoyakça, gerçekten.

Lucio'ya bunu itiraf edersem, Xander'ı geri çağırmak için bir bahane uydurduğumu düşüneceğini biliyorum.

Bir kot pantolon ve sade bir V yaka tişört giyiyorum ama tam kapıya yönelmişken telefonumdan bir mesaj uyarısı geliyor.

Mesajın başında Xander'ın adını görünce şaşırmadım. Kendimi sorgulamadan önce mesajı açıyorum.

Char, lütfen lanet telefonuna cevap ver. Çok çaresizim, bebeğim. Polonya'da işler kötüye gidiyor ve sanırım benden kurtulmaya çalışıyorlar. Şu anda Mazzeo yerleşkesine gönderiliyorum.

Ben hala okumaya ve bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken, üç nokta belirdi.

Vücudum sinirsel bir enerjiyle titriyor.

Xander neden Mazzeo yerleşkesine gönderiliyor? Ben daha soramadan, soruma cevap verdi.

Bir şey teslim etmem gerekiyor. Bir mektup. İçinde ne olduğunu bilmiyorum. Henüz açmadım. Ama onu

Yazmayı bırakıyor, mesaj hala tamamlanmamış.

"Kime vereceksin?" Tıslıyorum. "Kime vereyim?"

Telefonuma bakmaya devam ediyorum ama noktalar tekrar belirmiyor.

Üç saniye sonra telefonum gelen bir aramayla çaldığında neredeyse çılglık atıp tekrar düşürüyordum.

İhtiyatı elden bırakıp cevap veriyorum.

"Xander!"

"Ç o k şükür," diye nefes alıyor, sesi son derece rahatlamış geliyor. "Char, şu anda neredesin?"

"Ben... evdeyim," diye cevap veriyorum.

Bir an için tek duyabildiğim ağır nefes alış verişler.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ne istiyorsun Xander?"

"Korkuyorum, Char. Gerçekten çok korkuyorum."

Sesi çakıllı ve paniklemiş geliyor. Daha iyi görünmediğine dair bir his var içimde.

Ama beni tekrar o kara girdabına çekmesine izin veremem. Bu sefer olmaz.

"Xander, her ne oluyorsa, ben bunun bir parçası olamam."

"Kahretsin, Char," diye inliyor. "Anlamıyorsun. Sanırım beni öldürmeye çalışıyorlar."

İç çekiyorum. "Bunu neden yapsınlar ki?" Sabırsızlıkla soruyorum. "Bana sürekli öldürülemeyecek kadar değerli olduğunu söyleyen sensin."

"Ciddi misin?" diye mırıldanıyor. "Bana söylediğini söylemeye karar verdiğin an şu an mı?"

"Artık bu saçmalığın bir parçası değilim Xander," diye hatırlatıyorum ona. "Unuttuysan söyleyeyim, Kazimierz sırrımı keşfetti."

"Evet, duydum," diye yanıtlıyor. "Sen FBI'dansın. İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz."

"Affedersiniz?"

"Hadi ama Char. Federallerle çalışmıyorsun. İmkânı yok."

Bunu bir iltifat olarak mı yoksa bir hakaret olarak mı algılayacağımı bilemiyorum. Her iki şekilde de fark etmeyeceğine karar verdim.

"Xan-"

Xander umutsuzca, "Beni dinle," diye araya girer. "Şu anda yerleşkeye gidiyorum. Teslim etmem gereken mektup? Lucio için değil. Senin için."

Donup kalıyorum, soğuk farkındalık bedenimi her yönden vuruyor. "Kazimierz biliyor," diye mırıldanıyorum.

"Senin gerçekten FBI'dan olmadığını biliyor mu?" Xander sorar. "Tabii ki. Ona öyle olmadığını söyledim."

"Bunu ona söylemenin beni öldürtmek için kesin bir yol olduğunun farkındasın, değil mi?" Ben de ona karşılık verdim.

Tereddüt ediyor. "Ben... Ben bu kadarını düşünmemiştim." "Hiç düşünmüyorsun!"

Tersliyorum.

"Biliyorum, tamam mı?" diyor.

Ama onunes var kesinlikle Hayır güç içinde O.
Hiçbir şey. ama umutsuzluk ve çaresizlik.

"Biliyorum. O kadar çok hata yaptım ki Char. Her şeyi berbat ettim. Ve şimdi... ve şimdi..."

"Xander," diye araya girdim, sesimi yükselterek. "Hüngür hüngür ağlıyorsun." "Beni öldürecekler, Char. Bunu biliyorum."

Çaresiz bir çocuk gibi konuşuyor. Polonyalıların boktan apartmanımıza girdiği gece beni onun önüne çıkmaya iten şey buydu.

Yere uzanmış, ağlayıp sızlıyor ve sanki dünyada sahip olduğu tek şey benmişim gibi bana bakıyordu.

Ben de onun önüne geçtim ve kendimi kurtlara sundum. Bunu kendimi ya da geleceğimi düşünmeden yaptım.

Bunu yapmıştım çünkü değer verdiğiniz insanlar için bunu yaparsınız.

"Char, ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum."

İç çekiyorum. "Benden ne yapmamı bekliyorsun bilmiyorum Xander," diyorum çaresizce.

"Mazzeo'nun kapısına gidersen Lucio beni oracıkta öldürür," diyor. "Bunu biliyorsun."

Ah. Tabii ya. Bu daha mantıklı.

Xander arıyor çünkü yine önüne atlamamı bekliyor. Bu sefer onu Lucio'dan kurtarıyorum.

Her zaman olduğu gibi, dünyaya karşı ihtiyaç duyduğu insan kalkanı benim. "Bunu bilmiyorum," diyorum ona. "Sen de bilmiyorsun."

"Siktir et, Char. Beni öldürecek," diyor Xander, sözlerinin arasından bir hıçkırık kaçıyor. "Bunu biliyorsun, biliyorsun amına koyayım."

"Ve gerçekten Lucio'nun beni dinleyeceğini mi düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Evet, sanırım yapacak. Erkekler üzerinde bir tür hakimiyetin var, Char. Sen lanet bir sirensin."

"Kapa çeneni Xander," diye tıslıyorum. "Sana yardım etmem için beni ikna etme yöntemin buysa, hayal görüyorsun demektir. Gerçekten bu kadar kolay manipüle edilebileceğimi mi düşünüyorsun? Siktir git."

"Ben de hatalar yaptım, Char. Yaptığımı biliyorum, özellikle de seninle. Ama asla senin gücüne sahip olamadım."

Elim telefonumun etrafında sıkılaşıyor.

Bu kelimeleri duymak istemiyorum.

Kendimi kaptırmak istemiyorum.

Artık kurbanına karşı kahramanı oynamak istemiyorum. "Lütfen bana yardım edin."

Başımı sallıyorum, kendi düşüncelerimi duyabilmek için onun hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyorum.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Neredeyse yerleşkedeyim. En fazla beş dakika uzaklıkta. Char?"

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Kazimierz artık İtalyanlarla birlikte olduğumu biliyor. FBI'dan değil.

Bu da demek oluyor ki çok kızacak. O

mektupta her ne varsa iyi değil. "Char?"

Orada mısın?"

"Buradayım," diyorum usulca.

"Sen bir erkeğin isteyebileceği en iyi kızdın," diyor. "Seni hak etmedim."

Xander'dan duyacağımı hiç düşünmediğim sözler bunlar. Ve şimdi duyduğuma göre.

Düz düşüyorlar.

Kulağa boş geliyorlar.

Anlamsız geliyorlar.

Ama bu onun ölmeyi hak ettiği anlamına mı geliyor?

Cevap vermedim. Telefonu kapattım ve olabildiğince hızlı bir şekilde aşağıya indim. Mutfığa doğru koşarken Lucio'nun sesiyle duruyorum.

"Charlotte?"

Geri dönüp sesini takip ederek mutfaktan koridorun sonundaki ortak odalardan birine gidiyorum.

Etrafında birkaç adamıyla birlikte cam sürgülü kapıların yanında duruyor.

"Neler oluyor?" Her birine bakarak soruyorum.

"Sanırım Xander'ın seni neden aradığını biliyoruz," diyor. "Ne demek istiyorsun?"

Lucio bana "O burada," dedi. "Yerleşkenin dışına park etmiş. Görünüşe göre benimle görüşmek istiyor."

Kaşlarımı çattım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Başka neden burada olsun ki?" Lucio soruyor.

Şu anda yalnız olmadığımızın farkındayım. Ayrıca avuç içlerimin gerçekten terli olduğu gerçeğinin de giderek daha fazla farkına varıyorum.

"Buraya girmesine izin verecek misin?"

Lucio yavaşça gülümsüyor. Kanımı donduruyor.

"Elbette," diye cevaplıyor hırçın bir şekilde. "Bir misafiri kapıdan geri çevirmek istemem."

"Onu öldürecek misin?"

"Sen benim yerimde olsan ne yapardın Charlotte?" diye h o m u r d a n ı y o r . "Neredeyse seni öldürtüyordu, değil mi?"

Gözlerindeki bakış kopuk. Çıkarılmış. Çelik gibi. Şu anda Lucio değil.

O Don Mazzeo.

Ve bu çok korkutucu.

"Ben olsam onu öldürmezdim," diye cevap veriyorum korkuma rağmen. Gözleri kararıyor.

"O zaman yetkili olmaman iyi bir şey." Arkasını döner ve evden çıkar.

Adamları arkasından süzülüyor. Hepsi silahlı. Lucio'nun da öyle olduğuna bahse girerim. Hepsi kapılara doğru gidiyor.

Bana davetiye gelmedi ama siktir et. Ben de geliyorum.

"Lucio!" Seslendim. "Bekle!"

"Ben olsam buradan dışarı çıkmazdım Charlotte," diye uyarıyor Lucio beni, evin içinde adımlarken bakmadan. "Gördüklerin hoşuna gitmeyecek."

Hızımı arttırıyorum ve ona ulaşabilmek için adamlarını geçiyorum. Kolunu tutmayı başarıyorum ama beni soğuk bir şekilde silkeliyor.

"Lucio, lütfen," diyorum. "O bir korkak ve piçin teki. Ama ölmeyi hak etmiyor."

"Her korkak ölmeyi hak eder," diye hırlıyor Lucio zehirli bir şekilde.

Gözlerimin içine bakmadığı için memnunum. Eğer baksaydı, taşa dönüşeceğimi hissediyorum.

"Lucio, sana söylemem gereken bir şey var!"

"Kendine sakla," diye tersledi. "Artık konuşmayacağım. Bu herifin neyin peşinde olduğunu görmek istiyorum."

"Beni dinleyecek misin?" Neredeyse bağıriyorum.

Bana doğru dönüyor. "Şu anda işimi yapmamı engelliyorsun," diyor şimdiye kadar duyduğum en sert ses tonuyla. "Ve insanlar benim işimi yapmamı engellediğinde, canları yanar. Geri çekil, Charlotte."

Bu beni susturmaya yeter.

En başta ağzımı açtığıma pişman olmama yetiyor.

Memnun bir şekilde başını sallıyor ve sonra dönüp girişe bakıyor.

Lucio yüksek sesle, "Açın şu lanet kapıları," diye emrediyor.

Kapılar metalik bir iniltiyle kayarak açılır.

Ayrıldıklarında, Xander'ın son sekiz yıldır kullandığı külüstür sedan ortaya çıkar. Çömelmiş. Kahverengi. Paslanmış.

Sürücü kapısı gıcırdayarak açılır.

Xander dışarı çıkar.

Benden birkaç düzine metre uzakta, ama bu mesafeden bile titrediğini anlayabiliyorum.

Dudakları hareket ediyor ama yeterince yüksek sesle konuşmuyor. Hiçbirimiz onu duyamıyoruz.

"Konuş, korkak!" Lucio bağılıyor.

Xander çaresizce bana doğru bakıyor. Başımı ileri geri sallıyorum.

Sertçe yutkunur ve "Teslim etmem gereken bir mektup var," diye seslenir. "Teslim et o zaman," der Lucio.

Xander başını sallar. "Senin için değil. Bu... Charlotte için."

Lucio'nun sırtı bana dönük ama belirgin bir şekilde geriliyor. "Ona yaklaşmayacaksın," diye hırlıyor.

"Ben... onu teslim etmek zorundayım," diye mırıldandı Xander. "Yoksa beni öldürecek."

"O zaman bırak seni öldürsün," diyor Lucio omuz silkerek. Geri adım atar. "Kapıları kapatın. Artık onun lanet yüzünü görmek istemiyorum."

"Hayır!" Xander h a y k ı r ı r .

Ama kılını bile kıpırdatmıyor.

Ayakları yerine kilitlenmiş gibi yere bağlı kalıyor. Sanki oradan uzaklaşırsa, sahip olduğunu düşündüğü hayali bir korumayı kaybedecekmiş gibi.

"Lütfen... Char. I-"

Sözlerinin geri kalanı bütün olarak yutuldu.

Onun geri kalanıyla birlikte.

Arabası patlar ve her yöne şarapnel parçaları saçar.

Şok dalgalarıyla kapılardan dışarı fırlatılmadan bir saniye önce
yüzümde dayanılmaz bir sıcaklık hissediyorum.

Yere sertçe çarptım.

Ama acı

hissetmiyorum.

Sadece terör.

Ben daha bir şey anlayamadan vücudumun dikleştirildiğini hissediyorum.
Bacaklarım yerden kaldırılarak bir çift güçlü, sağlam kola bağlandı.

Tanıdık kollar.

Başımı kaldırıp Lucio'nun yüzünü görüyorum ama bana bakmıyor.

Adamlarına emirler yağıdırıyor.

Yüzü külle lekelenmiş. İfadesi öfkeyle gölgelenmiş.

Dönüyor ve omzunun üzerinden Xander'ın arabasının yanan kalıntılarını
görüyorum.

Sonra bir el gördüm.

Tek bir kesik el.

Yolun kenarında öylece yatıyor, kısmen yanıyor, burun deliklerimi
benzin ve yanık et kokusuyla dolduruyor.

O el birine ait. Tanıdığım birine.

Tanıdığım biri.

"Hayır," diyorum başımı Lucio'nun göğsüne yaslayarak. "Hayır. Xander
olmaz."

Ve kendimi karanlığa kaptırmaya başladığımda...

onu minnetle kucaklıyorum.

LUCIO

"Eee?"

Adriano iç geçirdi ve önüne oturdu.

"Uzaktan patlatılmış araba bombası. Kimin ya da neden patlattığını bilmemize imkan yok. Ama bence burada noktaları birleştirmek oldukça kolay."

"Kazimierz," diye
tamamlıyorum. Başını
salladı. "Başka kim
var?"

"Peki ya mektup?"

Adriano başını sallar ve sinirli bir şekilde nefes verir. "Mektup tamamen yok edilmiş. Ama yine de boş olduğuna bahse girerim. Sadece bir mesaj göndermek istediler. Xander'ın yerleşkenin yakınına bile yaklaşamayacağını biliyorlardı. Ya da Charlotte'a."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Ne tür bir mesaj?"

"Tahmin *etmem* gerekirse, 'Polonyalılarla uğraşmayın' gibi bir şey. Çünkü biz kendi adamlarımızı öldürmekten çekinmeyiz."

"Korku sadakat uyandırmaz," diye iddia ediyorum.

"Görünüşe göre Kazimierz aynı fikirde değil." Adriano iç çeker ve eğilir.
"Saldırıya geçmeliyiz."

Başımı salladım. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum." "Peki ya FBI?" diye soruyor.

"Peki ya onlar?"

"Bizi izliyorlar. Yaptığımız her şeyi izliyorlar," diyor. "Charlotte Kazimierz'e FBI ve Aile'nin birleşik gücüne karşı duracak gücü olmadığını söyledi. Bu bizim için de geçerli. Biriyle ya da diğeriyle başa çıkabiliriz. İkisiyle birden değil."

"Belki de iş o noktaya gelmez."

"Federallerin arkalarına yaslanıp bu işin nasıl sonuçlanacağını izleyeceklerini düşünüyorsanız, sizi başka bir şey bekliyor demektir."

"Kendilerini doğrudan bir mafya savaşına dahil etmeyecekler. Bunu bana kendileri söylediler."

"Hayır," diye kabul ediyor, "değiller. Sadece birimiz diğerini yenene kadar bekleyecek ve sonra hayatta kalanın üzerine çullanacaklar."

İç çekiyorum. Haklı.

"Sadece söylüyorum," diye devam ediyor Adriano, "bu Polonyalıların yerleşkeye yaptığı üçüncü saldırı. Buna cevap vermemiz gerekiyor."

"Katılıyorum," diye yanıtlıyorum. "Ve yapacağım. Ama bu konuda akıllı davranmam gerekiyor. Artık düşünmem gereken bir ailem var."

Bir aile.

Ancak söz ağzımdan çıktıktan sonra durup bunun ne anlama geldiğini düşünüyorum.

Evie benim çocuğum. Benim

kanımdan. Ama Charlotte?

Ne olduğumuzu ya da nereye gittiğimizi hiç konuşmadık. Bu hep gri bir alan oldu, hiç değinmedik.

"Charlotte nasıl?" Adriano beni düşüncelerimden kurtararak soruyor.

"O..."

Soruya nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum.

"Olay olduğundan beri benim odamda," diye belli belirsiz

bitiriyorum. "Peki ya Evie?"

"Evie'yi alması için Enzo'yu gönderdim. Ben onu yatırmadan önce akşamı onunla bahçede geçirdi. Ona Charlotte'un hasta olduğunu söyledim."

"Durumu pek iyi değil, ha?" Adriano tahmin ediyor.

"Eski sevgilisinin gözlerinin önünde patladığını gördü," diyorum. "Yani hayır, pek iyi durumda olmadığını söyleyebilirim."

"Belki..."

Adriano kısa kesiyor ama ben ona

odaklanıyorum. "Ne?"

"Düşünüyordum da... belki bir arkadaşına ihtiyacı olabilir?"

"Charlotte'un arkadaşı yok," diyorum küçümseyerek.

"Peki ya Vanessa?"

"Meh."

Adriano bana bir kaşını kaldırıyor.

"Vanessa'ya güvenmiyorum," diye

açıklıyorum. "Kimseye

güvenmiyorsun."

"Buna kendini koruma denir."

"Bunun işine yaramasına sevindim. Ama o bir don değil, Lucio. Bir arkadaşına ihtiyacı olabilir."

"Beni yakaladı," diye kaba bir şekilde cevap veriyorum ayağa kalkarken.

"Güvenlik telsizlerimizi kontrol etmeye devam edin. Saat başı güncelleme istiyorum."

Adriano yorgun bir şekilde iç geçirir. "Elbette, patron."

Ofisimden çıkıyorum ve doğruca yatak odama gidiyorum. Yolda ayak sesleri duyuyorum ve yavaşlıyorum.

Tam zamanında başımı yana çevirdiğimde sarı bir saç kıvrımının köşede kaybolduğunu görüyorum.

"Evie?"

Yaklaşık beş saniyelik bir sessizlik olur ve sonra küçük beyaz geceliğiyle köşeden geri döner.

"*Tesoro*," diye iç geçirerek onu öne doğru yönlendiriyorum. "Yataktan ne yapıyorsun?"

Dudağını ısıırıyor. "Charlotte'u arıyordum. Odasında değil."

"Sana hasta olduğunu söylemiştim."

"Ama neden odasında değil?" Evie soruyor. "Dinleniyor olması gerekmiyor mu?"

Ne kadar endişeli olduğunu fark ederek bir an tereddüt ediyorum. Elini tutuyorum ve onu merdivene götürüyorum. Basamaklara oturduk ve ona döndüm.

"Charlotte kendisinde olan şeyi senin kapmanı istemiyor," diye açıklamaya çalışıyorum. "Bu yüzden kendini daha iyi hissedene kadar evin başka bir odasını kullanıyor. Sadece zamana ihtiyacı var. Ve dinlenmeye."

"Tamam," diye iç geçiriyor Evie. "Ama o gerçekten burada, değil mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni terk etmedi mi?"

Sikeyim.

Sanırım kızımıza hediye ettiği terk edilme sorunları için Sonya'ya teşekkür edebilirim.

"Hayır," diyorum Evie'ye elimden gelen tüm ciddiyetle. "Söz veriyorum. O burada. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

"Tamam," diyor Evie.

"Paulie nerede?" Konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum.

"Uyuyor," dedi bana. "Bu yüzden onu uyandırmak istemedim."

Gülümsüyorum. "İyi düşünmüşsün. Brenda ile geçirdiğin gün nasıldı?"

Evie kaşlarını çatıyor. "Bridget, baba."

"Ben de öyle demedim mi?"

Kıkırdıyor. "Hayır!"

"Eee? Eğlendiniz mi?"

"ok eğlenceliydi," diyor coşkuyla. "Bridget'in annesi bize meyveli pops yaptı ve akşam yemeğinde makarna yedik. Ama Charlotte'un ki kadar güzel değildi."

"Hiç şaşırmadım."

"Yine de iyiydi," diye ekliyor, sanki arkadaşının annesini ifşa ettiği için kendini kötü hissediyormuş gibi.

İçten içe gülümsüyorum. Bu değerli kk kız, iki ciddi şekilde berbat insandan gelmiş olabilir.

Ama ne olursa olsun o bir mucize.

"Baba, endişelenme."

Başımı ona doğru eğiyorum. "Neden endişelendiğimi düşünüyorsun?"

"Alnınızdaki çizgileri görebiliyorum," diyor bana gerçekçi bir tonda.

"Hm," diye gülümsüyorum. "Bu beni ele mi veriyor?"

"Evet," diyor kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Ama endişelenme."

O anki ironiyi unutmuş değilim. Altı yaşındaki kızım beni teselli ediyor. Ayağa kalkıyor ve ellerini boynuma dolayabilmek için önüme geçiyor.

"Her şey yoluna girecek, baba."

Onu kendime çektim ve sıkıca sarıldım.

"Öyle mi?" Kulağına fısıldıyorum.

"Evet," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Teşekkürler, *tesoro*," diyorum ona. "Buna ihtiyacım vardı. Şimdi gel, seninle odana kadar yürüyeyim."

Evie'yi yatağına götürüp yatırıyorum. Uykuya dalması birkaç dakika alıyor. Ancak elleri Paulie'nin vücudunda gevşediğinde kalkıp gidiyorum.

Kapıya yaklaştığımda odam sessizdi. Derin bir nefes alıp içeri giriyorum.

Charlotte saatler önce yanından ayrıldığımda olduğu gibi cenin pozisyonunda yatıyor. Yüzünü göremiyorum ama uyanık olduğunu biliyorum çünkü vücudu hafifçe titriyor.

"Charlotte?"

İrkildi ama başını kaldırmaya ya da yüzüme bakmaya yeltenmedi bile.

Yaklaştıkça kıyafetlerini benimkilerle değiştirdiğini fark ediyorum. Benim beyaz tişörtlerimden birini giyiyor ve başka hiçbir şey giymiyor.

Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

Yanına yatıyorum ama ona dokunmak için herhangi bir girişimde bulunmuyorum. Uzun bir süre öylece kaldık.

Sonra Charlotte yavaşça dönüp bana bakıyor.

Gözleri kızarmış ve şişmiş ve yüzünde kuru gözyaşı izleri var.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyor. Sesi boğuk. Paslı. Gergin.

"Ne düşünüyorum ben?" diye soruyorum.

"Xander için neden ağladığımı merak ediyorsun," diyor. "Özellikle de o bir pislik ve korkak olduğu için. Ve benim eski erkek arkadaşım. Değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

Tamamen haksız değil.

Ama tamamen haklı da değil.

Ben daha bir şey söyleyemeden, "Haklısın," dedi. "O bir pislikti. Korkağın *tekiydi*. Ama onunla uzun süre birlikte oldum."

Sessiz ve gözlemci bir şekilde onu izliyorum.

"Bazen anlamadığınız şey de bu. İnsanlar hakkında hissettiklerine engel olamazsın. Bunu hak etmiyor olmaları, onlar hakkında belli bir şekilde hissetmekten vazgeçebileceğiniz anlamına gelmez."

Sözleri biraz karışık geliyor.

Sanki kendi bölük pörçük düşüncelerini anlamlandırmaya çalışıyor.

"Onu sevmiyorum. Hiçbir zaman gerçekten sevmedim," diye devam ediyor. "Ama onu önemsiyordum."

Tavana bakıyor, gözleri bir an için kamaşıyor.

"Komik olan ne biliyor musun?" diye soruyor. "Sanırım ailesi yüzünden onunla bu kadar uzun süre kaldım."

Kaşlarımı çattım. "Ailesi mi?"

"Evet," diyor Charlotte. "Onlar çok tatlı insanlar. Onlarla sadece birkaç kez karşılaştım ama bana karşı hep çok sevecen davrandılar. Onlarla ilk tanıştığımda, onlar gibi bir çiftten nasıl böyle bir adam çıktığını düşünüp durdum. Bana hiç mantıklı gelmedi."

"Sanırım Polonyalılarla olan bağını bilmiyorlardı."

Başını iki yana sallıyor. "Onların zihninde o mükemmel bir evlat. İnsanlar için her gün hayatını ortaya koyan çalışkan bir polis" diyor. "Sanırım onun için bir umut olduğunu hissettim. Yani onlar gibi bir ailesi varsa, o kadar da kötü olamazdı herhalde?"

Gözyaşlarını yastık kılıfına siliyor ve hafifçe nefes alıyor.

"Ve onu çok seviyorlardı. Annesi her Noel'de ona kazak örerdi. Babası doğum günlerinde ona el yapımı kartlar gönderirdi. Onlar benim sahip olmak istediğim türden ebeveynlerdi. Tanrım," diye nefes alıyor, gözleri yeniden yaşlarla doluyor. "Yıkılacaklar. O onların tek çocuğuydu."

"Charlotte..."

Başını sallar ve yatakta doğrulup oturur.

"Tam orada duruyordu, Lucio," diye fısıldıyor, sanki tüm bunların mantığını anlayamıyormuş gibi. "Tam orada duruyordu. Yürüyor, konuşuyor, nefes alıyordu. Ve bir saniye sonra gitti. Bir bez bebek gibi paramparça oldu."

"Yeniden yaşamayı bırak, Charlotte," diyorum. "Bu işi kolaylaştırmayacak." "O şekilde ölmeyi hak etmedi," diyor.

Sessiz kalıyorum. Ona içten gelebilecek herhangi bir teselli sunamıyorum.

Ben de onun yanında oturup elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Her ne kadar şu anda bu pek bir şey ifade etmese de.

"Lucio," diye hıçkırıyor, yanağından yeni bir gözyaşı süzülürken bana bakıyor, "bir ceset olmayacak. Ailesinin gömecek bir cesedi bile olmayacak."

Elimi bacağına koyuyorum. "Özür dilerim Charlotte."

Gerçek şu ki, Xander'ın ölümüne üzülüyorum. Onun ölümü benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Öyleymiş gibi davranmayacağım.

Ama şu anda çektiği acı için üzgünüm.

"Daha önce de erkeklerin öldüğünü gördüm," diyor Charlotte, düşüncelerimi yarıp geçerek. "Ama bu farklı."

"Nasıl?"

"Kimseyi tehdit etmiyordu Lucio," diyor. "Sadece orada duruyordu ve öleceğinden korkuyordu. O biliyordu. Biliyordu."

onu öldüreceklerdi. Ve hepsi benim yüzümden." Kaşlarımı çatıttım. "Ne demek istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Kazimierz Xander'ı benim yüzümden öldürdü. Hatta o gün özel VIP odasında... Xander gittikten sonra Kazimierz şu yorumu yaptı. Onu hiç sevmediğiyle ilgili bir şey."

"Bunun seninle ne ilgisi var?" Ben soruyorum.

"Beni Polonyalılarla temasa geçiren Xander'dı. Beni işe alan oydu. Kazimierz gerçekten sizin için çalıştığımı anladığında, Xander işaretlenmiş olacaktı."

"Bu senin hatan değil Charlotte," diyorum sabırla. "Bu işler böyledir."

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Böyle olmamalı."

"Nasıl olması gerektiği" bu dünyada işe yaramıyor," diyorum ona. "Bu kadar saf olamazsın."

Bakışlarını benimkilere doğru kaldırıyor. Gözlerinin mavisi bulanık, pişmanlık ve suçlulukla dolu.

Bu sadece Xander'dan daha çok nefret etmemi sağlıyor.

Ölürken bile onu rahat bırakmayacak.

"Bunu anlamadığımı biliyorum," diyor usulca, "ama birlikte bir geçmişimiz vardı. Çok uzun bir süre hayatımın büyük bir parçası oldu."

"O senin hayatının büyük bir parçasıydı," diyorum başımı sallayarak.

"Sonya da benim hayatımın büyük bir parçasıydı. Gitmesine izin vermek zorundaydım. Gitmesine izin verebilir misin?"

Soru onu bir an için afallatır. Uzun bir süre sessiz kalır.

Sonra uzun, alçak bir nefes verir. Hayal kırıklığına uğramış bir nefes. Yorgun bir nefes.

"Kalbim acıyor, Lucio," diyor. "Bana sarılabilir misin?"

Başımı sallıyorum ve onu kaşıklayabilmem için arkasını dönüyor. Uzun bir süre böyle yatıyoruz.

Hatta o kadar uzun süre ki, onun için bir fark yaratıp yaratmadığımı sorgulamaya başlıyorum.

LUCIO

BİRKAÇ GÜN SONRA-YPD MEMURU XANDER MURPHY'NİN CENAZESİ

Gözyaşları ağır çekimdeymiş gibi dökülür.

Ona olan hayranlığımı anlayamıyorum.

Ağlayan insanlar gördüm elbette ama hiç bu kadar yüzüme vurulmamıştı. Bu kadar yalın. Bu kadar utanmazca.

Yine de, bu bir cenaze. Bu

benim ilk rodeom değil.

Ama benim gittiğim cenaze törenleri tamamen farklı bir oyun.

Yeraltı dünyasında ölüm beklenir. Bu iş yapmanın bir gerçeğidir. Bir gün, numaranız aranacak ve sizin için her şey sona erecek.

Bunu hep kabul ettim. Bunu hep biliyordum.

Bu insanlar mı? Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi ağlıyor, hıçkırıyor ve feryat ediyorlar. Memur Xander Murphy için, sanırım öyle.

"Baba?"

Evie'ye doğru bakıyorum. Küçük siyah bir elbise giymiş, katlanabilir sandalyelerden birinde yanımda oturuyor.

"Evet?"

"Charlotte'un arkadaşıyla hiç tanıştın mı?" diye soruyor.

Muhtemelen bu seferlik onu evde tutmalıydım. Ama olanları düşününce, onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum.

Ayrıca, onun yanında olması Charlotte'un şu ana kadar olanları atlatmasına yardımcı oldu.

"Hayır," diye yanıtlıyorum. Tam olarak yalan sayılmaz.

"Oh," diyor Evie. "Charlotte gerçekten üzgün, ha?" Evie'nin elini tutuyorum. "Öyle."

Nedenini anlamasam da sessizce ekliyorum.

"O iyi bir insan," diyor Evie, farkında bile olmadan soruma cevap vererek. "Bu yüzden insanların başına kötü şeyler geldiğinde çok üzülüyor."

Bunu daha önce de söyledim ve yine söyleyeceğim: küçük kızım çok zeki. Ama merak ediyorum: Özel olduğu için mi zeki?

Yoksa zaten dünyayı çok fazla gördüğü için mi? Çok fazla ölüm, öfke ve ayrılık?

O boku görmenin bana ne yaptığını biliyorum.

Aynı travmanın onda da olmaması için dua ediyorum.

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Bu doğru," diyorum. "Kesinlikle doğru."

"Charlotte'un arkadaşını seviyorum. Benimki gibi sarı saçlı olanı," diyor Evie. Charlotte'un Vanessa'nın kolunu omuzlarına dolamış olduğu sol tarafa bakıyor.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama Adriano bu konuda haklıydı. Vanessa, Charlotte için benden daha rahatlatıcı oldu.

Bu sabah yerleşkeyi süpürmüş ve cenaze için giyinmesine yardım etmişti. Evden çıktığımız andan itibaren Charlotte'un eline sıkıca sarıldı.

Ve Charlotte hemen geri çekildi.

Bunun beni ne kadar yaktığına sinirleniyorum.

"Ve adı da güzel," diye devam ediyor Evie.

"Öyle mi?" Dikkatim dağılmış bir şekilde söylüyorum. Odak noktam Charlotte.

Üzerinde kesinlikle çok güzel görünen sade siyah bir elbise var.

"Mhmm," diye yanıtlıyor Evie. Üç heceyi de dikkatle seslendiriyor. "*Va-ness-a*."

"Bu harika, *tesoro*..."

Elbisesi mütevazı. Kısa kollu, kare yakalı ve dizlerinde biten bir etek boyu var. Saçlarını özenle topuz **y a p m ı ş** .

Öyle bir topuz ki, uzanıp onu yakalamak istiyorum. "Baba?"

"Hmm?"

"Beni dinlemiyorsun."

Gözlerimi Charlotte'tan ayırıyorum. "Pardon, neydi o?" "Neden Paulie'yi getiremedim?" diye soruyor, bu ilk kez olmuyor. "Evie," diye iç geçiriyorum, "bunu daha önce konuşmuştuk."

"Her zaman sessizdir."

"Bu bir cenaze," diye tekrar deniyorum. "Doldurulmuş oyuncağını buraya getiremeyiz." Kaşlarını çatıyor. "O bir oyuncak değil," diye ısrar ediyor. "O benim arkadaşım."

Sabırsızlığımı **b a s t ı r m a y a** çalışıyorum ama beni yıpratıyor. Çok fazla bakış aldığımı fark ettim.

Nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Burada göze çarpıyorum.

Belki Xander'ın meslektaşlarından bazıları, ütülenmiş mavi uniformalar içindeki kadın ve erkekler, benim kim olduğumu biliyorlardır. En azından görünüş olarak olmasa da isim ve şöhret olarak.

Ama insanlar bu yüzden bakmıyor.

Yaydığım aura yüzünden bana bakıyorlar. Kim olduğum için. Çünkü yaptığım şeyleri, işlediğim günahları bir kalp gibi koluma takıyorum.

İşte bu yüzden mesafelerini koruyorlar.

Charlotte'un döndüğünü ve kalabalığın içinde birini fark edince kısa bir süre durduğunu görüyorum.

Ağzı şok içinde açılır. Biraz daha yaklaşan Vanessa'ya bir şeyler fısıldar.

Charlotte ilerliyor, Evie ve benim oturduğumuz yere yaklaşıyor. Ama gözleri hâlâ dikkatini çeken kişiye odaklanmış durumda.

Yaşlı bir kadın ilerliyor. Saçları bembeyaz ve kenarları kıvrılıyor. Hafif bir kamburu var, yas elbisesinin üzerine giydiği hantal siyah paltosu bunu daha da vurguluyor.

"Charlotte, canım," diye mırıldanıyor yaşlı kadın, ellerini uzatarak.

Charlotte öne atılır ve ona sarılır. İkisi de birbirinin üzerine yığılır ve ikisi de aynı anda ağlamaya başlar. Charlotte'un hıçkırıkları bastırılmışken, yaşlı kadının kiler sınırsız ve çaresizdir.

Evie parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve omzuma yaslanıyor. "Baba..."

"Sorun değil Evie," diyorum ona. "Cenazelerde ağlamak beklenen bir şeydir."

Gerçekten burada ne halt ettiğimi bilmiyorum. Gelmekte ısrar ettiğim için aptalın tekiydim. Ama Charlotte için orada olmak istedim.

Ve onun hayatının tehdit altında olmasından endişeleniyorum.

Kazimierz artık onun peşinde. Onun bizimle olduğunu biliyor ve gitmesine izin vermek istemeyecek.

Onun gibi adamlar ömür boyu kin tutarlar.

Sonunda, asırlar gibi gelen bir sürenin ardından Charlotte ve kadın ayrılırlar.

"Silvia," diyor Charlotte, yaşlı kadının ellerini kendi elleriyle sıkarak, "kaybınız için çok üzgünüm."

"Öldüğüne inanamıyorum," diye ağlıyor Silvia. "O çok gençti. Yaşamak için bir şansı bile olmamıştı."

"Biliyorum."

"Tüm hayatını başkalarına hizmet ederek geçirdi Charlotte," diye devam ediyor Silvia. "Bunu biliyorsun. O her zaman çok cesur bir çocuktur. Çok şefkatli bir çocuktur."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Yani bu açıkça anne. Başka kim oğlu olan pislik hakkında bu kadar önyargılı ve kör bir bakış açısına sahip olabilir ki?

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum," diye teselli ediyor Charlotte. "Benim için de zor."

"Hâlâ inanamıyorum," diyor Silvia başını sallayarak. "Çok gerçeküstü geliyor. Sanki uyanamadığım bir kâbusun içindeyim."

Charlotte aynı şeyi söyleyip duruyor. "Biliyorum. Biliyorum."

"Xander'la yollarınızı ayırdığınızı biliyorum ama o senden hep sevgiyle söz ederdi," diyor. "Bir gün ikinizin bir kez daha deneyebileceğinizi ummuştum."

Charlotte'un biraz sertleştiğini fark ettim.

"Sanırım Xander ve ben arkadaş olarak daha iyi çalıştık," diye garip bir teklifte bulundu.

"Hayır, hayır. Saçmalık. Sen onun hayatının aşkıydın," diye iddia ediyor Silvia. "Sadece seni ne kadar sevdiğini nasıl göstereceğini bilmiyordu."

Dişlerimi sıkıyorum ama yerimde kalmayı başarıyorum.

Evie'nin yanımda olmasından memnunum. O olmasaydı aptalca bir şey yapabilirdim. Mesela o herifin kapalı tabutuna gidip, şu anda üzerinde durduğu aptal kaideyi tekmeleyebilirdim.

"Onun için çok iyidind Charlotte," diye devam ediyor Silvia. "Onun için çok iyidind. Seninleyken çok mutluydu."

Şu anda Charlotte'un aklından neler geçiyor merak ediyorum. Yüz ifadesinden sadece üzüntü okunuyor. Başka bir şey yok.

En azından benim görebildiğim kadarıyla.

"Sorabilir miyim: İkiniz en son ne zaman konuştunuz?"

Charlotte nefesini içine çekiyor ama bunu hıçkırık olarak geçiştirmeyi başarıyor. Gözlerinden akan yaşları siler.

"Hatırlayamıyorum Silvia," diye kekeliyor. "Birkaç hafta önce olmuş olabilir."

"O sabah onunla konuştum," diyor Silvia. "Öldüğü sabah..."

Yeni hıçkırıklara boğuluyor. Başka bir kadın omzunda beliriyor ve onu uzaklaştırıyor.

Charlotte orada öylece durmuş, tamamen çaresiz bir halde ona bakmaktadır.

Göz ucuyla Vanessa'nın Charlotte'a doğru sürüklendiğini görüyorum. Ayağa kalkıp önünü kesiyorum.

"Vanessa, biraz Evie ile oturabilir misin?" Kibarca sordum.

"Tabii," diyor. "*Grazie.*"

Onu geride bırakıp Charlotte'un durduğu yere doğru ilerliyorum.

"Charlotte."

Kirpikleri yeni gözyaşlarıyla lekelenmiş bir halde bana bakıyor.

"Merhaba." "Nasılsın?"

"Sadece bu cenazeyi atlatıp eve gitmek istiyorum," diyor bana. "Gerçekten her şey için kalmak istiyor musun?" diye soruyorum.

Kaşları hemen bir araya geliyor. "Tabii ki. Burada olmamızın tüm amacı da bu zaten."

Bu dönemde ona karşı sabırlı olmayı hatırlamaya çalışıyorum. Ama bu çok zor.

Neyi anlamıyor? O bencil, sefil bir piçti. Dünya onsuz daha iyi. Charlotte'un dünyası onsuz daha iyi.

"Sadece annesine saygılarını sunmak istediğini düşündüm," diyorum sesimi alçaltarak.

"Ben de bunu yapmak istiyordum," diyor başını sallayarak. "Ama bundan daha fazlası var. Veda etmem gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "Veda etmen mi gerekiyor?" Tekrar ediyorum. "Kime-Xander'a mı?"

Yüz ifadesi sertleşiyor. "Onun hakkında ne düşündüğünü biliyorum, Lucio," diyor. "Ama bir geçmişimiz var-"

"Öyle demiştiniz."

Bana ters ters bakıyor. "Gerçekten mi?" diye sordu. "Bunu şimdi mi yapıyorsun?" "Hiçbir şey yapmıyorum."

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun."

Alay etmemek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Belki de kızgınlım.

Xander'ın yasını sanki döktüğü gözyaşlarının tek bir tanesine bile değermiş gibi tuttuğu için kızgın.

Onun ölümünün onu neden bu kadar kötü etkilediğini anlayamıyorum.

"Buradayım, değil mi?" Sonunda söyledim. "Buradayım, eski erkek arkadaşının cenazesindeyim. Seni öldürmeye çalıştığı gerçeğine rağmen. Ve muhtemelen beni de."

"O değildi-"

"Kendi canını kurtarmak için her şeyi yapardı," diye alçak sesle ona çıkıştım. "Ve bunu sen de biliyorsun. Ölüm, bir insanın yaşarken kim olduğunu değıştirmez."

Charlotte inliyor ve elleriyle yüzünü kapatıyor.

Sanki beni ortadan kaldırmaya çalışıyor ve bunu nasıl yapacağını bildiğı tek yol bu.

"Kavga etmeyelim, tamam mı?" diyor sonunda. "Burada olduğun için minnettarım."

Sanki bir 'ama' gelecekmiş gibi hissediyor ama devam etmiyor. Sadece ellerini yüzünden indiriyor ve kaybolmuş bir ifadeyle etrafına bakıyor.

"Ailesinin geri kalanına başsağlığı dileyeceğim," diye mırıldanıyor.

Başımı salladım. "Tamam. Ben Evie'yle olacağım."

Dönüp Evie'nin Vanessa'yla oturduğu yere gidiyorum. Vanessa ben yaklaştığım anda ayağa kalkıyor.

"Affedersin ufaklık," diyor Evie'ye. "Charlotte'a bakmaya gidiyorum, tamam mı?"

"Tamam," diyor Evie, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle.

Bir adım öne çıkıyorum ama artık oturmak istemiyorum. Baktığım

her yerde keder var. Hüzün var. Acı var. Ve ben burada

duruyorum. Tüm bunlardan etkilenmeden.

Charlotte'un Vanessa'yla birlikte durduğu yere bakıyorum. Yumuşak bir sesle konuşuyor, yüzündeki kaslar artık daha rahat. Vücut dili bile daha rahat görünüyor.

Tüm bunlar bariz bir noktanın altını çiziyor: Ben buraya ait

değilim. Sinirlenerek Evie'ye döndüm.

"Hey, *tesoro*, Charlotte biraz zaman alacak. Buradan çıkmaya ne dersin?"

Başını yana doğru eğiyor. "Charlotte iyi olacak mı?" Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "İyi olacak."

Elini tuttum ve kiliseden çıkmasına eşlik ettim. Çıkarken Xander'ın annesinin kilisenin kapısında durmuş, cenazeye gelenlere teşekkür ettiğini fark ediyorum.

"Başınız sağ olsun," diyorum ona, samimi göründüğümü umarak.

Burada sergilenen tüm karamsarlık ve kasvet beni ne kadar rahatsız etse de, yaşlı bir kadının oğlunu gömeceği gün kendisini daha kötü hissetmesine neden olmak gibi bir niyetim yok.

O oğul hayatını boşa harcamış olsa bile.

"Teşekkür ederim," diyor tam olarak işe yaramayan yarım bir gülümsemeyle. Gözleri Evie'nin üzerinde kalıyor. "Kızınız mı?"

"Evet, ben Evie."

"Evie," diye tekrarlıyor. "Gözlerini senden almış. Charlotte'la geldin, değil mi?"

Duraksadım. "Evet, öyle yaptık."

"Çok nazıksınız. Ve sen onun...?" Tereddüt ettim, nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

Neyse ki Evie benim için konuşarak beni kurtardı.

"Charlotte benim dadım," diyor. "O en iyi dadı."

"Oh," diyor Silvia, gözleri irileşerek. "Onun profesyonel bir dadı olduğunu bilmiyordum. Aferin ona."

"Özür dilerim, bizi mazur görün," diyerek bir sonraki sorusunu kestim. "Ama tekrar başınız sağ olsun."

Sonra Evie'yi kiliseden çıkarıp merdivenlerden aşağı indirdim. "Kimdi o, baba?" Evie soruyor.

Arabayı nereye park ettiğimi hatırlamaya çalışırken, "Sadece... Charlotte'u tanıyan biri," diye cevap veriyorum dalgınca.

Arabayı bulduğumda, Evie'nin arabaya bindiğinden emin oldum ve sürücü koltuğuna geçtim. Enzo'nun numarasını çevirdiğimde kilise arazisinden çıkıyordum.

"Merhaba patron," diyor, sesi arabayı

dolduruyor. "Merhaba, Enzo!" Evie coşkuyla

"Merhaba Enzo!" diyor.

"Selam evlat," diye kıkırdıyor Enzo.

"Enzo, Saint Joseph Kilisesi'ne gelmeni istiyorum," diye talimat verdim.

"Charlotte burada. Cenazeden sonra onu yerleşkeye geri getir."

"Anladım, patron."

Telefonu kapatıyorum, o baskıcı atmosferden kurtulduğum için rahatlamış hissediyorum.

"Eve dönüyor muyuz, baba?" Evie soruyor.

Tereddüt ettim. "Aslında hayır," diyorum ona. "Senin için bir sürprizim var."

"Gerçekten mi?" o diyor, alkış onu eller Birlikte.

"Ne var Sürpriz mi?"

"Geceyi nonni'nle geçireceksin." Alkışlar aniden

kesilir.

"Nonni'm mi?" Evie tekrarlıyor, sesi birdenbire temkinli

çıkmaya başladı. Onu suçlayamam.

"Evet. Nonni'n. Büyükannen," diye açıklıyorum. "Eminim seninle vakit geçirmekten çok hoşlanacaktır. Birbirinizi tanımanız ikiniz için de güzel olacak."

Dikiz aynasından Evie'ye bakıyorum. Şüpheli

görünüyor.

Kendimi kötü hissediyorum.

Ama bunun iyi bir nedeni var.

Charlotte ve benim aramda bir kavga çıkıyor. Şiddetli bir kavga. Evie'nin buna şahit olmasını istemiyorum.

Tanrı biliyor ya, yeterince şey yaşadı.

"Merak etme, ısırmaz. Ve onun evinde her zaman harika yemekler vardır."

Evie bir dakika düşünür. "Tamam ama Paulie'yi de yanımda götürmek istiyorum. Ve Charlotte'un geçen hafta yaptığı keklerden istiyorum."

Çocuğun ciddi pazarlık yetenekleri var.

Ama onu bir geceliğine anneme teslim etmek üzere olduğum için, taleplerine kolayca boyun eğmeye hazırım.

Arabayı yerleşkeye doğru çeviriyorum. "Anlaştık."

CHARLOTTE

"Lucio ve Evie'yi gördün mü?" Vanessa'ya kalabalığın üstünü görebilmek için boynumu eğerek soruyorum.

Onları fark etmek bu kadar zor olmamalı. Lucio göze batıyor.

Vanessa benimle birlikte etrafına bakınıyor. "Kilisede olduklarını sanmıyorum. Belki dışarıda yürüyüşe çıkmışlardır?"

Dudağımı ısıırıyorum ve odayı bir kez daha tarıyorum.

Hiçbir yerde onlardan bir iz yok ve bu beni endişelendirmeye başladı.

Lucio'nun bütün gün gergin olduğunun farkındayım. Normalden daha huysuz. Ama bunu pek düşünmedim. Şu ana kadar.

"Kontrol etmek için dışarı çıkacağım," diyorum

Vanessa'ya. "Tabii, bebeğim. Seni burada bekleyeceğim."

Ona gönülsüz bir gülümseme veriyorum ve büyük kemerli kilise kapılarına doğru yöneliyorum.

Girişi kapatan küçük bir insan topluluğu var. Onları geçmeye o kadar odaklanmışım ki Silvia'nın bana el salladığını neredeyse kaçırıyorum.

"Üzgünüm Silvia," diyorum. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı."

"Sen de ben de hayatım," diyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Eğer birlikte geldiğiniz yakışıklı beyefendiyi arıyorsanız, kızıyla birlikte dışarı çıktı."

"Oh. Teşekkür ederim."

"Bana onun dadısı olduğunu söyledi," diyor Silvia. "Kendi ayaklarının üzerinde durmana sevindim. Böyle olacağını hep biliyordum."

Kaşlarımı çattım. "Ayaklarımın üzerine mi düştüm?" Tekrarlıyorum, kelime seçimi biraz kafamı karıştırıyor.

Anında rahatsız olmuş görünüyor. "Özür dilerim canım. Xander bana senin sorunlarından bahsetti," diye itiraf ediyor, suçlu görünüyor.

"Benim sorunlarım mı?"

Boğazını temizliyor ve omzuma vuruyor. "Unut gitsin. Ben sadece saçma sapan konuşan yaşlı bir kadıyım. Önemli bir şey değil."

"Xander sana ne söyledi?" Bastırıyorum.

"Bana senin madde bağımlılığıyla mücadelenden bahsetti," diyor sonunda. Anında kaskatı kesiliyorum, uzuvlarım karıncalanıyor. Öfke üzüntüyü bastırıyor.

Orada öylece kalakaldım, tamamen gafıl avlanmıştım ve inanılmaz derecede öfkeliydim.

"Sana *ne* söyledi?" Ben sordum.

"Rehabilitasyonda bunu çözmeye çalıştığını söyledi," diyor. "Ve bunu atlattığın için seninle daha fazla gurur duyamazdım. O şeytanları ait oldukları yere geri göndermeseydin böyle iyi bir ailenin yanında dadı olarak işe girebileceğini hayal bile edemiyorum. Aferin sana, canım."

İçimdeki acı öfkeyi yutuyorum.

Ama sakın ve soğukkanlı kalmak için sahip olduğum tüm irade gücünü kullanıyorum.

"Yani sana bu yüzden ayrıldığımızı mı söyledi? Keş olduğum için mi?"

"Şey, evet," diyor Silvia şaşkınlıkla başını sallayarak. "Öyle değil mi...?"

Şu anda onu yola getirebilirim. Ona gerçeği söyleyebilirim. Saçmalık perdesini yırtıp atabilirdim. Kıçını sonsuza dek toprağa sokmadan önce ne tür bir korkak doğurduğunu anladığından emin olun.

Ama öfkem ne kadar çabuk gelirse o kadar çabuk dağılıyor. Kendi kişisel duygularımı unutuyorum.

Ve önümde kambur duran yaşlı kadına bakıyorum.

Tek suçu Xander'ın söylediklerine inanmaktı. Oğluna güvenmek.

Bunun için onu hor görmüyorum.

Ona acıyorum. Onunla empati kuruyorum.

Çünkü ben de aynı şeyi yaptım.

"Doğru," diyorum ona. "Ayrılmamızın sebebi buydu. Ayıklığıma odaklanmak istedim."

Kendi kulaklarıma, kelimelerim zorlama ve robotik geliyor. Ama Silvia fark etmemiş gibi görünüyor.

"Ve bu doğru bir seçimdi, canım," diyor. "Şu haline bak. Parlıyorsun."

Yüzüme sert bir gülümseme yapıştırdım.

"Affedersin, Silvia. Bir dakikalığına dışarı çıkacağım."

"Elbette."

Kilisenin merdivenlerinden inip devasa çimenlik alana bakıyorum. Etrafta üniformalı polisler ve yas kıyafetleri içinde dolaşan siviller var.

Ama Lucio ve Evie nerede?

Nereye gittiklerini merak ederek kilisenin etrafında dönüyorum. Hiçbir iz yok. İz yok.

Pes edip içeri girmeye ve beklemeye karar veriyorum ki telefonum çalmaya başlıyor.

"Merhaba," diyorum, önce ekranımı kontrol etmeden telefonu açıyorum.

"Lucio?" "Ben Enzo."

"Merhaba, Enzo. N'aber?"

Bir an tereddüt etti. "Sadece kilisenin hemen dışına park ettiğimi bilmeni istedim. Siyah sedanın içinde. Orada işin bitince seni eve bırakırım."

Kaşlarımı çattım. "Lucio burada."

Bir tereddüt daha. "Oh, uh, sanmıyorum." "Pardon?"

"Lucio gitti," dedi Enzo bana. "Cenaze bittiğinde seni eve getirmemi söyledi."

Gitmişti.

Beni burada yalnız bıraktı.

Şaşırmamam gerekirdi ama şaşırdım.

Ama şaşkınlıktan daha fazlasını hissediyorum. Terk edilmiş hissediyorum. Ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etti.

Öfkeden gözyaşlarımı tutamıyorum ve ayın için kiliseye geri dönüyorum. Vanessa'yı orta sıralardan birinde otururken buluyorum ve yanına kayıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, yüz ifademi değerlendirerek.

"Pek sayılmaz."

"Bunu oldukça zor karşılıyorsun," diye gözlemliyor hafif bir şaşkınlıkla.

"Ondan değil," diyorum. "Şey, sayılır. Ama Lucio gitti."

Vanessa'nın kafası bana doğru döndü. "Gitti mi?"

"Evie'yi aldım ve kaçtım," diyorum, sesimin ne kadar acı çıktığının farkındayım. Neden bunu yapmaya devam ediyorum?

Bağımsız olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Kimseye, en azından bir erkeğe güvenmediğimi söyleyebildiğim için kendimle gurur duyuyorum.

Ve yine de buradayım.

Lucio'nun beni tek başıma acı çekmeye terk etmesi beni kahretti.

Vanessa, "Belki de biraz hava almaya çıkmıştır," diye önerir.

"Hayır, Enzo az önce beni aradı. Beni yerleşkeye o götürecektir." "Oh, şey... Ben olsam çok fazla yorum yapmazdım," diye öneriyor.

"Gerçekten mi?" Ona ters ters bakıyorum. "Bana çok fazla yorum yapmamamı mı söylüyorsun? Sen her şeye fazla anlam yükleme kraliçesisin."

Kaşlarını kaldırıyor ve hemen kendimi kötü

hissediyorum. İçimi çektim. "Özür dilerim Vanessa. Ben sadece..."

"Sorun değil," diyor elimi okşayarak. "Anlıyorum. Zor birkaç gün geçirdik."

Tören başladı ama ben pek dikkat etmiyorum. Vanessa'nın da dikkat etmediğini biliyorum.

"Arkaya kaymak ister misin?" diye sorar. "İyi fikir."

İznimizi isteyip kilisenin arka tarafına geçiyoruz. Konuşmamızın duyulmaması için diğer yas tutanlardan yeterince uzakta oturuyoruz.

Vanessa uzanıp elimi sıktı.

"Onun anlamasını bekleyemezsin, biliyorsun," diyor nazikçe.

"Biliyorum. Ben sadece..."

"Yine de yapmasını ister misin?"

"Bu benim için tamamen mantıksız mı?" Vanessa

bir an için bunun üzerinde düşünür. "Biraz."

Neredeyse gülümseyeceğim. Vanessa'nın dürüstlüğüne her zaman güvenmişimdir.

"O senin alışık olduğundan farklı bir adam Charlotte," diyor. "O daha sert. Daha sert. Kenarları daha sert."

"Vay canına," dedim. "Bunu ağzından salyalar akmadan söyledin." Hüzünle gülümsüyor. "Bu bir cenaze."

Rahibin vaazını tamamlamakta olduğu kürsüye dönüyorum. Silvia'nın yükseltilmiş kürsüye çıkmasına yardım edilmesini izliyorum. Kürsü mikrofonuna Xander hakkında konuşmaya başladı.

Ne kadar iyi bir evlattı.

Ne kadar özverili bir adamdı.

Ne kadar dürüst ve namuslu bir vatandaştı.

Midemi bulandırıyor.

Vanessa'ya bakıyorum ve beni takip etmesi için işaret ediyorum. Sonra kiliseden tamamen çıktık.

Birden tekrar nefes alabildiğimi hissettim.

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Şimdi de dua mı ediyorsun?"

Yüksek sesle, endişeli kahkahalar dudaklarımdan dökülüyor. Vanessa telaşla bana bakıyor ve sonra endişeyle kilisenin kapısına göz atıyor.

"Geri kalanını duyamadım," diye itiraf ediyorum tekrar sakinleştiğimde. "Hepsi saçmalık."

Vanessa omuz silkerek, "Onun hakkında yalan söylediği için annesini suçlayamazsın," diyor.

"Mesele de bu. Yalan söylemiyordu. Sadece Xander'ın rolüne inandı. Onun iyi bir adam olduğuna inanıyor."

"Ah, anne sevgisinin naif saflığı," diye iç geçiriyor Vanessa. "Keşke bizim de böyle ebeveynlerimiz olsaydı demiyor musun?"

Acı acı gülümsüyorum.

Vanessa ve benim birbirimize bağlanmamızın tek nedeni bu. O beni anlıyor. Ben de onu.

Biz de benzer durumlardan geldik. Varlığımızdan haberdar olmayan babaların sevilmeyen kızları ve en başta bize sahip olmayı hiç istemeyen anneler.

Vanessa sevgi ve şefkat arzulamanın ne demek olduğunu anlıyor.

Bazen aptalca kararların, biraz güvenlik çalmak anlamına geliyorsa neden buna değer görüldüğünü anlıyor.

Xander'a tam olarak bunu yapmıştım.

Ve o beni bunun için yargılamamıştı.

Ya şimdi...?

Yine Lucio'yla mı yapıyorum?

"Aklında ne var?" Vanessa soruyor.

"Şimdiye kadar verdiğim tüm kötü kararlar," diye dürüstçe itiraf ediyorum. Kıkırdıyor. "Uzun bir liste, ha?"

"Hiçbir fikrin yok."

"Ben de o yollardan geçtim," diye yanıtlıyor. "O yüzden beni yargılamayın." Biraz ona doğru eğildim, başımı omzuna yasladım.

"Kendime hep annem gibi olmayacağımı söyledim," diyorum güneş ışığında parlayan vitraylara bakarak. "Ama farkına bile varmadan onun kalıplarını tekrarlıyormuşum gibi hissediyorum."

"Ne şekilde?" Vanessa merakla sorar.

"Hiçbir zaman kendi ayakları üzerinde duramadı," diye açıklıyorum. "Onu kurtarmaları için hep erkeklere bel bağıladı. Başı deritte bir genç kız gibi. Ve şimdi buradayım. Aynı şeyi yapıyorum."

Vanessa, "Lucio söz konusu olduğunda genç kız olmamak çok zor," diye belirtiyor. "O adam parlak zırhlı şövalye olmak için yaratılmış. Aslında masallarda anlatıldığından çok daha aşağılık biri. Ama ne demek istediğimi anladınız."

"Mesele bu değil," diyorum sabırsızlıkla. "Mesele şu ki ona bu kadar güvenmemeliyim. Kendi kurallarına bağlı kalsaydım, şu anda gittiği için bu kadar üzgün olmazdım."

Vanessa anlamadığım bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne?" Dürtüyorum.

"Bunun Lucio'ya güvenmekten çok ona aşık olmakla ilgili olabileceğini hiç düşündün mü?" diye soruyor.

Beynim az önce söylediklerini işlerken birkaç saniye ona bakıyorum.

"İnkâr etme. Gün gibi ortada."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. Vanessa itmeye devam ediyor.

"Lucio hakkında ne hissediyorsun Charlotte?" diye doğrudan soruyor. "Söyle bana. Palavra yok. Açık açık."

"Bana iyi davrandı," diye kekeliyorum.

Vanessa iç çeker. "Hadi ama bebeğim, seninle röportaj yapmıyorum," diyor. "Ben senin en iyi arkadaşınım. Bana politik olarak doğru cevaplar vermek zorunda değilsin. Sadece bana ne hissettiğini söyle."

"Nasıl hissettiğimi

bilmiyorum." "Saçmalık."

"Affedersiniz?"

"Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Seni tanıyorum. Ve ne zaman yalan söylediğini biliyorum."

"Yalan söylemiyorum."

"Kendinize yalan söylemek de sayılır."

Vay be. Bu eve çarptı.

Kaşlarımı çattım. "Bunu neden konuşuyoruz ki?"

"Çünkü konuyla alakalı. Ayrıca konuyu açan da sensin. O yüzden söyle bebeğim. Hadi ama. Lucio hakkında ne hissediyorsun?"

Sanki buradaki bir şey bana yardım edecekmiş gibi gözlerimi hayal kırıklığı içinde etrafa fırlatıyorum. "Onun kötü bir adam olduğunu biliyorum. En azından bazen. Ama o harika bir baba. Ve beni birden fazla kez korudu. Ve-"

"Gerçekçi ol. Sanki Bayan Kainat seçmelerine katılıyormuşsun gibi

konuşuyorsun." Ona ters ters baktım. "Burada dürüst

davranıyorum."

"Sana onun nasıl bir adam olduğunu sormadım," diyor. "Onun hakkında ne *hissettiğini* sordum."

Derin bir nefes alıyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum. "Onu önemsiyorum."

"Daha iyi," diyor Vanessa onaylayarak ve alaycı bir golf alkışıyla.

"Eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz." "Charlotte."

"İncinmek istemiyorum," diye fısıldıyorum.

Vanessa gözlerinde gerçek bir sempatiyle bana bakıyor. "Tatlım, bunu söylediğim için üzgünüm ama sanırım o gemi çoktan kalktı."

Sözlerinin doğruluğunu fark ettiğimde kalbim anında yerinden

çıkacak gibi oluyor. Haklıydı.

Onu bu kadar önemsiyor olmam, incinmenin kaçınılmaz olduğu anlamına geliyor.

"Onu önemsiyorum," diye iç geçiriyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse, onunla bir geleceğim olsun istiyorum. Ve Evie'yle. Ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o öyle bir adam değil," diyorum. "Bu ne demek oluyor?"

Cevap vermiyorum, çünkü bu durumda Vanessa'nın anlayabileceğini ya da anlayacağını sanmıyorum.

Ama Lucio ile çok zaman geçirdim. Hayatında bana yer olmadığını bilecek kadar.

Mazzeo Mafyası'nın başı. Evie'nin babası.

Peki ya ben?

Ben onun kızının dadısıyım. Onun tutsağıyım. Onun satranç tahtasındaki bir piyonum.

"Geleceğimi düşünmek zorundayım Vanessa," diyorum ona. "Bir plan yapmam gerekiyor."

"Bu plana Lucio da dahil mi?"

Dudağımı ısırıyorum.

Keşke olsaydı.

Tanrım, keşke olsaydı.

Ama bunun nasıl işe yarayacağını anlayamıyorum.

"Olamaz," diye cevap veriyorum. "Biz ayrı yollardayız Vanessa. Onun hayatına uyum sağlayabileceğimi sanmıyorum. Ve o da kesinlikle benimkine uymayacak."

"Denemezsen nasıl bilebilirsin ki?" diye soruyor.

"Denemek için ikimizin de aynı şeyi istemesi gerekir."

"Peki onun da aynı şeyi istemediğini nereden biliyorsunuz?"

"Bugün gitti Vanessa," diye belirttim. "Ona ihtiyacım olduğunu biliyordu ve yine de gitti. Başka ne kanıtı ihtiyacım var?"

"Gelmiş olması bile bir şey ifade ediyor," diyor. Yavaşça başımı sallıyorum. "Belki de haklısın," diye kabul ediyorum.

Ama buna gerçekten

inanmıyorum. Umut etmeme

izin vermeyeceğim. Umut acı

verir.

Bu alır çok çok enerji ve hepsi o yok o set
sen yukarı gelecekte hayal kırıklığı için.

Hayal kırıklıklarına doydum.

Gerçeklerle yüzleşmenin ve bazı acı gerçekleri kabul etmenin zamanı geldi. Ve gerçek şu ki, tek başımayım.

LUCIO

Bardağımın dibinde dönüp duran yanmış altın renkli sıvıya bakıyorum.

İçkiyi bırakmam gerektiğini biliyorum.

Ama ilk kadeh viski ruh halimi değiştirmek için hiçbir şey yapmadı. İkincisi marjinal bir fark yarattı.

Bu yüzden üçüncüyü aldım.

Bahçenin ışıkları yanıyor. Zayıf spot ışıkları çimenlerin karanlık kısımlarını ve ışığa doğru çekilen güveleri aydınlatıyor.

Viskimi boşaltmak için bir yudum daha alıyorum ve bardağı nihai olarak bırakıyorum.

Ana oturma odasıdayım, yani havuzu ve bahçenin büyük bir bölümünü mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Piyanonun bulunduğu odanın uzak köşesine geçersen kapıyı görebiliyorum.

Son bir saattir izlemeyi bıraktım, muhtemelen bu yüzden sonunda açılıyor.

Charlotte ilk adımını atar, üzerinde hâlâ ağırbaşlı siyah matem elbisesi vardır.

Enzo onu takip ediyor.

Vanessa'dan iz yok.

Normalde Charlotte herkesin kulağını çınlatırdı. Ama bugün yüzü asık ve tavrı kasvetli.

Topuzunu indirmiş ve şimdi koyu renk saçları omuzlarına dökülüyor.

Havuz güvertesine giden taş döşeli patika yolda yalınayak yürürken topuklu ayakkabılarını sağ elinde taşıyor.

Bakışlarımı üzerinde hissedip hissetmediğini merak ediyorum, çünkü tam o sırada başını kaldırıyor ve beni cam sürgülü kapıların arkasında duruyor görüyor.

Bir an için durur. Farlara yakalanmış bir geyik gibi. Sonra, bu mesafeden bile çenesinin sıkıldığını fark ediyorum.

Başını öne eğiyor ve yürümeye devam ediyor.

Bir dakika sonra, odanın diğer tarafındaki kapıda belirir.

Gözleri artık kırmızı değil. Güzel görünüyor. Perili ama kontrollü, en azından şimdilik.

"Servis nasıldı?" Yüzünü ona dönmeden sordum.

Odaya doğru adım atıyor ama benim dışarıya bakarak durduğum yere olan mesafeyi kapatmaya pek hevesli görünmüyor.

Aramızdaki uçurum düzensiz bir şekilde titreşiyor. "Üzücü," diye cevap veriyor kısaca.

"Sen gittin."

"Ben oraya ait değildim."

"Sence ben mi yaptım?" diye soruyor.

"Orada olmak istedim. Ben istemedim."

Bakışları kafamın arkasında bir delik açıyor. Yine de arkamı dönmüyorum.

"Neden benimle geldin ki?" diye soruyor usulca. "Bana ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"O zaman neden ayrıldın?"

"Yanılmışım."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

İç çekiyorum ve yarı yolda dönüyorum. Gölgele yüzünün yarısını kesiyor. Diğer yarısı bastırılmış öfkele gergin.

"Vanessa vardı. Son birkaç gündür seni benden daha çok rahatlattı. Bana ihtiyacın yoktu."

Gözleri kocaman oldu. Sonra başını sallıyor ve sanki anlayamayacak kadar aptalmışım gibi derin bir iç çekiyor.

"Eve nerede?" diye soruyor.

"Geceyi annemle geçirecek."

"Oh," diyor Charlotte, haklı olarak şaşırmış görünüyor. "Tamam."

Havuzla doğru bakıyorum. Konuşmaya devam edersem onu üzecek bir şey söyleyeceğimi biliyorum. Ve bu sadece bir kavgaya dönüşecek.

Aramızdaki enerjiyi

hissede biliyorum. Yüklü. Uçucu.

En ufak bir şey onu ateşleyebilir ve ardından birbirimize söylemediğimiz her şey patlak verir.

Onları geri almak yok.

Kafamın içinde dönüp dursalar daha iyi.

"Keşke bugün kalsaydın," diye ağzından kaçırıyor. "Seni orada istememin haksızlık olduğunu biliyorum ama-"

"Neden beni orada istedin?" Cümlesinin ortasında sözünü keserek talep ediyorum.

Sanki ona bağırılmışım gibi geri çekiliyor, oysa sesimi fısıltının üzerine çok az yükseltmişim.

Gözlerinde acı parlıyor.

"Ben... Ben bilmiyorum."

Bu kaçamak bir cevap. O da biliyor. Onun bir cevabı var. Gerçek bir cevap.

Sadece bana karşı dürüst olmak istemiyor.

"Belki de gidip dinlenmelisin," diyorum ona umursamaz bir tavırla. "Belli ki duygusalsın."

Dişlerini sertçe sıkıyor. "Ben iyiyim," diyor savunmacı bir şekilde.

"Hayır, değilsin."

"Bana nasıl hissettiğimi söyleme," diye karşılık veriyor, öfkesi anında yükseliyor. Başımı sallıyorum. "Belki de yarın konuşmalıyız."

Ama sakinliğim bile onu kızdırıyor.

"Şu anın nesi var, ha?" diye soruyor. "Gece daha yeni başladı. Yorgun değilim."

"Kullandığım kelime 'duygusal'dı," diye hatırlatıyorum.

"Ben de öyle değilim" diye tersliyor.

Sonunda, onunla yüzleşmek için yolun geri kalanını dönüyorum. "Bu gece kavga mı arıyorsun, öyle mi?"

Öfkeyle gözlerini kısıyor. "Bana öyle geliyor ki kavga arayan sensin. Kaç kadeh içtin?"

Karanlık bir şekilde gülüyorum. "Sarhoş değilim."

"Şu yarısı boş şişe aksini söylüyor," diye suçluyor barı göstererek. "Ama tamam, diyelim ki sarhoş değilsin. Bana kızgın olduğun gerçeğiyle başa çıkmak için içtiğini düşünüyorum."

"Öyle mi?" Sinirli bir şekilde soruyorum. "Sana neden kızayım ki?"

Omuz silkiyor. "Çünkü bir kızın eski erkek arkadaşının ölümünün yasını tutabileceği bir dünya düşünemiyorsun, özellikle de o eski-

erkek arkadaşın bir pislikti. Senin koca alfa erkek beynin bu kavrama bir türlü alışamıyor."

Parmak eklemlerimi kırıyorum. "Xander'ın ölümüyle ilgili duygularınla nasıl başa çıkmayı seçtiğin umurunda bile değil."

Işığa doğru keskin bir yarım adım atıyor. "Xander'a karşı hislerim romantik değil," diyor bana. "Eğer onu sevdiysem bile, bu geçici ve zayıf bir aşktı. Ona aşık olmadan da ölümü hakkında bir şeyler hissedebilirim."

"Bu çok düzenli."

"'Düzenli' tam olarak nedir, Lucio?" diye tıslıyor.

"Bu açıklama. Çok düzgün. Çok özlü. Çok iyi düşünülmüş." Bana bakıyor ve ben de yumruğumun indiğini anlıyorum.

"Sana nasıl hissettiğimi anlatmaya çalışıyorum," diye mırıldanıyor.

"Bunların hiçbirisi 'iyi düşünülmüş' şeyler değil. Tıpkı senin gibi ben de bir şeyler bulmaya çalışıyorum."

"Nasıl hissettiğiniz konusunda yalan söylediğinizde bunun pek bir anlamı kalmıyor."

"Tanrım!" diyor, dönüp ellerini havaya kaldırarak inliyor. "Sana yalan söylediğimi düşündüren ne?"

İçgüdüsel olarak öne doğru bir adım atıyorum. Hâlâ pelüş deri koltukla ayrılmış durumdayız ve bu şekilde kalmasını istiyorum.

Eğer biraz daha yaklaşırsam, onu sarsıp aklını başına getireceğim.

Ya da belki onun yerine aklını başına getiririm.

"Onunlayken sana bok gibi davranıyordu, değil mi?" Talep ediyorum.

"Bunun ne anlamı var-"

"Soruya cevap ver!" Sesim bir kırbaç gibi şaklıyor.

"Evet!" diye ağlıyor, koyu kırmızı tırnaklarıyla kanepeyi sıkıyor. "Evet, bana bok gibi davrandı!"

"Peki bittiğinde sana daha iyi davrandı mı?" "Hayır."

"Seni kullandı

mı?" "Evet."

"Sana yalan mı

söyledi?" "Evet."

"Onun hakkında tüm bunları

biliyor muydun?" "Biliyordum."

"O zaman neden lanet telefona cevap verdin?" Homurdanıyorum. "Sana kesin bir dille onu görmezden gelmeni söylediğim halde neden onun lanet telefonuna cevap verdin?"

Donup kalıyor, yüz ifadesi sözlerimle birlikte farkına varıyor.

"Bu yüzden mi kızgınsın?" diyor usulca. "Sana itaatsizlik ettiğim için mi?" Sesi kuşkulu geliyor.

"Lanet soruya cevap ver," diye tekrar ısrar ediyorum.

Bana ters ters bakıyor. Alnında bir damar seğiriyor.

Kilisedeki hüznün gitmiş.

Şimdi, yerini öfke aldı. Ateşle.

"Telefona cevap vermeyi düşünmüyordum," diyor bana. "Ama bana bir mesaj gönderdi..."

"Bahaneler, bahaneler, bahaneler," diye araya girdim. "Her zaman bir tane var, bunu biliyor musun? Hiçbir şey senin hatan değil-"

"Bir mesaj aldım ve okudum. Çevrimiçi olduğumu gördü ve-"

"Bana zaten bu konuşmayı yaptın. Bunu tekrar duymak istemiyorum."

"Hayatı için korkuyordu-"

"Ve bu sizi endişelendiriyor çünkü...?"

"Çünkü ben korkunç bir insan değilim!" diye bağıyor bana. "Çünkü bana kötü davranılmış olsa bile, korkmuş ve yardım isteyen birine sırtımı dönemem."

Saçını bir avuç tutuyor ve sinirli bir çılgılığı bastırıyor.

"Xander kirli bir polis miydi? Korkak mıydı? Bencil, el altından iş çeviren, entrikacı bir dolandırıcı mıydı? Evet, bunların hepsiydi. Ama ailesini de severdi."

Hafifçe hıçkırıyor ama boğazındaki yumruyu yutuyor ve devam ediyor.

"Lanet olası önemsiz postalarını geri dönüştürdü," diye devam ediyor. "Sokak hayvanlarını kurtarırdı. Sekiz yaşındayken amcası tarafından tacize uğramıştı ve hayatının son yirmi yılında bu travmadan kurtulmaya çalışıyordu."

Bu duygu gösterisi karşısında olduğum yerde donup kaldım. Ondan daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Beni yere seriyor.

"İnsanlar siyah ve beyaz değildir Lucio," diye fısıldıyor bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken. "Karmaşık, kırık ve çirkinler. İçlerinde biraz karanlık ve biraz da aydınlık vardır ve bazen biri diğerini bastırır. Ama bu kötü oldukları anlamına gelmez. Değersiz oldukları anlamına da gelmez. Mesajını gördüğümde korktuğunu anladım. Çaresiz olduğunu da biliyordum."

Bir kez daha hıçkırır, kendini toplar ve devam eder.

"Ben de açtım. Yapmamamı söylemiş olsan da yapmak zorundaydım. Çünkü tamamen ve tamamen yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Başının belada olmasının ve başvuracak tek bir kişinin bile olmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bu yüzden onun çağrısına cevap verdim" diyor.

Hâlâ kelimeleri titriyor ama bitirmeye kararlı.

"Ona hâlâ aşık olduğum için değil. Onu kurtarabileceğimi düşündüğüm için değil. Ama sonunda yalnız hissetmesini istemediğim için. Kimse bunu hak etmiyor. O bile."

Siktir.

Aramızdaki girdap gibi sessizlik, harcanmış enerjiyle seyrederken ona bakıyorum.

Artık ne diyeceğimi bilemiyorum.

Sonunda arkasını dönmeden önce bir saniye bakışlarımı tutuyor.

Yine de odadan çıkmıyor.

Bir an sonra bugün onu aktif olarak kendimden uzaklaştırdığımı fark ettim. Belki de en başından beri onu kendimden uzaklaştırıyordum ve şu ana kadar bunu fark etmemiştim.

Çünkü benim işim bu.

İnsanları gitmeye karar vermeden önce itiyorum.

Böylece gittiklerinde, bunu bekliyorum. Buna hazırlıklıyım.

Bana zarar veremezler - bana zarar veremezler - çünkü bunu yapacak kadar yaklaşımlarına asla izin vermedim.

Charlotte gözleri yaşlı bir şekilde bana bakıyor ve karşılığında ona bir şey vermemi bekliyor.

Ona ihtiyacı olan şeyi vermek istiyorum.

Güç benim ellerimde. Top benim sahamda. Ama ben

vermeye alışık değilim.

Boğazımı temizliyorum.

Söyle, seni piç kurusu, diye kükrüyorum içimden. Dürüst bir şey söyle. Gerçek bir şey. Savunmasız bir şey. Seni incitmez. Önemsiyor. O kadar önemsiyor ki, bu onun içini parçalıyor ve bu şimdiye kadar gördüğün en güzel şey ve eğer şimdi bir şey söylemezsen, bir daha asla böyle bir şansın olmayacak.

*Söyle o
zaman.*

Söyle.

Onu sevdiğini söyle.

Konuşmak için ağzımı açtım.

"Kazimierz artık benimle olduğunu biliyor," diyorum kabaca.

Charlotte iki kez baktı, yüz ifadesi çökmüştü. İçimden ben de aynı şeyi hissediyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor küçücük, incinmiş bir sesle. "Şu anda bana söylemek zorunda olduğun şey bu mu?"

"Ciddi bir tehlike altındasın Charlotte," diye devam ediyorum. Bunun için kendimden nefret ediyorum ama yine de söylüyorum. "Sen bunun farkında olmayabilirsin ama ben farkındayım. Korunduğundan emin olmalıyım."

İç çekiyor. "Peki bunu nasıl yapacaksın?" diye soruyor yorgunca.

"O lanet Polonyalıyı alaşağı edeceğim," diye cevap veriyorum hiç vakit kaybetmeden.

Yalvarırcasına bana bakıyor. "Lucio..."

Kanepenin etrafından dolanıyorum, kapıya doğru ilerlerken ikimizin arasında geniş bir alan bırakıyorum.

"G i d i y o r musun?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.

"Yapacak işlerim var. Bu gece burada güvende olacaksın. Sahada tam bir güvenlik ekibim var."

"Endişelendiğim şey bu değil. Ben-"

"Gitmeliyim."

Sözünü kestiğimde yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyorum.

Ama kendimi kalmaya ikna edemiyorum.

Son birkaç haftada bir sürü hata yaptım.

Lanet olsun, son birkaç ay içinde.

Ama şimdi onları düzeltebilirim. Bir şeyleri düzeltebilirim, kendi yöntemimle. Don'un yöntemiyle.

Öncelikle ailemin güvende olduğundan emin olmalıyım. Buna Charlotte da dahil.

Bunu yüzüne söylemem gerektiğini biliyorum. Ona güven vermeliyim.

Ama kelimeler gelmiyor. Boğazımın arkasında sıkışıp kaldılar, onlarca yıllık yara izleri ve bastırılmışlık yüzünden oraya hapsedular.

"Lucio," diyor, sesi hafifçe titreyerek. "Lütfen..."

"Ne istiyorsun Charlotte?" Niyetimden daha sert bir şekilde soruyorum.

Kısa bir süre duruyor, gözleri düşüyor ve omuzlarının kamburlaşmasındaki yenilgiyi görüyorum.

"Hiçbir şey," diyor. "Boş ver."

Onu bu şekilde bırakmak iyi bir fikir değil. Bunu biliyorum. İçgüdülerim kalmam için bağılıyor. Bununla başa çıkmam için.

Ama bu içgüdülerini görmezden geliyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Kaçmıyorum.

Bir planım var.

Ve tüm bu iğrenç yalan ve aldatma ağını ilk kuran kadınla başlıyor.

Önce onu bulmalıyım.

CHARLOTTE

Gitti.

Öylece çekip gitti.

Aynen Xander'ın cenazesinde yaptığı gibi.

Belki de bu haklıydı.

Ama bu?

Suratımıza acımasız bir tokat gibi indi.

Derin bir nefes alıp boş odaya bakıyorum. Hayatımda ilk kez Lucio'nun barındaki içki şişelerine bakıyorum ve biraz içmeyi düşünüyorum.

Göğsümde bir ağırlık gibi oturan acıyı uyuşturacak herhangi bir şey.

Cenaze çok yoğundu. Beklediğimden çok daha yorucuydu.

Ama hissettiğim daha çok şey var ve bunların ortaya çıkarılması gerekiyor. Ve ben henüz yüzeyi çizmeye başladım.

Aceleyle çıkıyorum, Lucio'nun odada kalan kokusuyla arama biraz mesafe koyduğum için mutluyum.

Yatak odama çıkıyorum ve siyah yas elbisemi kot pantolon ve tişörtle değiştiriyorum. Saçımı tarayıp aşağıya, mutfığa iniyorum.

Aç değilim. Aslında, son birkaç gündür hiç iştahım yok.

Ama yemek piřirmek beni her zaman sakinleřtirmiřtir. Her zaman dūřüncelerime odaklanmama yardımcı olmuřtur.

Buna şimdi her zamankinden daha çok ihtiyaım var.

Buzdolabını ve kileri karıştırıp birkaç malzeme çıkarıyorum. Güzel, basit bir risotto yapmaya karar verdim. Akılsız bir şey. Ezbere bir şey. Buzdolabının altındaki sebze kovaşında balkabağı ve adaçayı var, onları da alıyorum.

Enzo mutfağın girişinde belir-diğinde balkabağını doğruyordum.

"Merhaba," diyor.

"Enzo," diyorum gülümsemeye çalışarak.

"Merhaba." "Seni kontrol etmeye geldim."

Ona baktım. "Neden?"

"Tam olarak emin değilim," diyor, biraz rahatsız görünüyor. "İçgüdü sanırım. Üzgün görünüyorsun."

Derin bir nefes alıyorum. "Cenazeler asla eğlenceli değildir."

"Yanılıyor olabilirim," diyor nazikçe, "ama cenaze için üzgün olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Ona bakıyorum ve küçük bir gülümseme sunuyorum. "Ne zaman dikkat etmeye başladın?"

İçinden gülüyor. "Her zaman dikkat ederim," diyor. "Bu benim işim."

"Bana katılmak ister misin?" diye sordum.

"Risotto yapıyorum." "Yardım etmek zorunda kalmadığım sürece."

Gülüyorum. "Hayır," diye onu temin ederim. "şuraya otur, yemeği ben yaparım. Sadece biraz arkadaşlık istiyorum."

"Bunu y a p a b i l i r i m ," diyor Enzo, öne çıkıp yanıma o t u r a r a k .
"Moral desteği benim en iyi yemeğimdir."

Balkabağını doğramaya devam ediyorum. "Lucio'nun nereye gittiğini biliyor musun?" Yavaşça girişimde bulunuyorum.

Enzo bana bir bakış attı. "Bilsem bile, gerçekten sana söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Siz bu sadakat olayını ciddiye alıyorsunuz, değil mi?"

"O olmadan hiçbir şey olmaz," diye cevaplıyor ciddiyetle.

Sadakat. Ne komik bir kelime.

Bu ne anlama geliyor ki? Xander bana sadık mıydı? Ben ona sadık mıydım?

Tüm ilişkileri, arkamdan iş çevirmeleri hakkında bana yalan söylediğinde ona inandım. Onun sözüne inandım.

Gömleğindeki parfüm mü? *Kabadayı bir kadın şüpheliyi zapt etmek zorunda kaldım, Char.*

Ekip arabasında bir kızın külotu mu? *Çılgın suçlular, ne diyebilirim ki?*

Bütün gece dışarıda ve hiç arama yok mu? *Son dakika gözetimi. İşlerin nasıl y ü r ü d ü ğ ü n ü bilirsin.*

Tüm yalanlarını yuttum ve hiç soru sormadım.

Ama bu sadakatten miydi? Yoksa rahatlıktan mı?

İçten içe, en başından beri gerçeği biliyordum. Bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

"Bu konuda haklısın," diyorum başımı sallayarak. "Xander'ın vücudunda sadık bir kemik bile yoktu."

Enzo göz ucuyla beni izliyor. "Uzun bir ilişki miydi?" diye soruyor.

"Olması gerekenden daha uzun," diye itiraf ediyorum. "Onunla tanıştığımda sadece on sekiz yaşındaydım. Hayattan daha büyük görünüyordu, anlıyor musun? Bana gerçek bir yetişkin gibi göründü. Bir dairesi, bir arabası, bir

iş. Ve sadece boktan bir iş de değil. Ciddi bir iş. Saygın bir iş. Denemesine bile gerek kalmadan beni etkiledi."

"Eminim o da biliyordu."

"Onun gibi adamlar hep yapar," diye iç geçiriyorum. "Tüm bunların en kötü yanı ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Sanırım bana sunacak hiçbir şeyi olmayan adi bir adam olduğunu en başından beri biliyordum," diye itiraf ediyorum isteksizce. "Ama yine de onunla kaldım çünkü kolay ve rahattı. Çünkü onunla birlikteyken kendimi güvende hissediyordum."

Enzo bana bakıyor. Tüm kalbiyle dinliyor ama sözümü kesmiyor. Sadece anılarımda gerçeği aramam için bana alan ve rahatlık veriyor.

"Hayali bir güvenlik duygusuydu, kabul ediyorum. Ama beyaz bir karavan parkından kaçmıştım. O çöplükte on altı yıl geçirdikten sonra, kelimenin tam anlamıyla her şey bir gelişmeydi. 'Sleaze bag' aslında büyük bir adımdı."

Enzo sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Demek ona katlanıyorsun."

"Sadece görmezden geldim," diye itiraf ediyorum. "Rol yaptım. Kendime yalan söyledim." "Neden rol yaptın ki?" Enzo soruyor.

Ses tonunda hiçbir yargılama izi yok, ama korkarım yine de beni yargılıyor.

Ya da belki sadece kendimi yargılamaktan korkuyorum.

"Çünkü aptaldım," diyorum açıkça. "Çünkü o zamanlar güvenliği dürüstlükten daha çok istiyordum. Bir süreliğine rahatlayabileceğim anlamına geliyorsa, diğer tarafa bakmaya istekliydim."

"Buna değdi mi?" diye soruyor.

Bir an soru karşısında afallayarak ona bakıyorum.

"Hayır," diye nefes alıyorum sonunda. "Hayır, sanırım uzun vadede buna değmezdi."

Enzo nazikçe gülümsüyor. "Pek ikna olmuşa benzemiyorsun."

İç çekiyorum. "Çarpık bir şekilde, beni tüm bu karmaşanın içine sokan kişinin Xander olduğunu hissediyorum. Ve o karışıklık olmasaydı Lucio ya da Evie'yle asla tanışamayabilirdim."

Enzo kaşlarını kaldırıyor. "Yani onlar yüzünden yaşadığın her şeye değdiğini mi söylüyorsun?"

O böyle söylediğinde kulağa çok yalın ve gerçek geliyor. Bu kadar yalın bir gerçekle yüzleşmeye hazır olduğumu sanmıyorum.

Doğranmış balkabağıma konsantre oluyorum.

"Bunu Lucio'ya söyleme," diye acı acı gülüyorum.

Enzo usulca bana bakmaya devam ediyor. "Yapmayacağım," diye söz veriyor. "Ama belki de yapmalısın."

"Bunu duymak istemeyecektir." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü bu doğru," diyorum omuz silkerek. "Beni önemsiyor olabilir. Şu an için. Ama beni uzun süre yanında istemesine imkân yok. Buna inanmak saflık olur. Ya da bunu ummak."

"Ama yine de umut ediyorsun, değil mi?"

Aşağı bakıyorum. Yanaklarım kıpkırmızı yanıyor. "Bunu Lucio'ya da söyleme," diye mırıldanıyorum.

"Kendini ortaya koymakta utanılacak bir şey yok Charlotte," diyor Enzo bana.

"Belki de yoktur," diye katılıyorum. "Ama çok fazla acı olacağı kesin. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

"Sen çetin cevizsin," diye iddia ediyor. "Her şeyin üstesinden gelebilirsin."

"Ama bu istediğim anlamına gelmiyor."

"Risk almaya değer mi diye kendinize sormalısınız" diyor. "Bazı şeyler öyledir, bilirsiniz."

İçimi çekiyorum ve fırına vermeden önce balkabağını bir tepsiye yerleştiriyorum. "Biliyor musun," diyorum, ellerimi bulaşık havlusuna silerken ona dönerek, "eğer bu işi bırakmaya karar verirsen, profesyonel terapist olarak bir kariyer seçeneğın var."

Enzo güler. "Hayır, teşekkürler. Başkalarının sorunlarıyla uğraşamam."

"Tanrım, teşekkürler," diye gülüyorum.

"Bu farklı," diyor hemen. "Bu arkadaşlar arasında bir tavsiyeydi."

"*Arkadaş* mı?" Kaşlarımı kaldırarak tekrarlıyorum. "Arkadaş mıyız?" "Oh, Tanrım. Bunu kimseye tekrarlama."

Gülerek koluna yumruk attım.

Ama kalbimin yükünün biraz daha hafıflediğini de inkar edemem.

Yarım saat sonra, risotto içine karıştırdığım tüm suyu emdiğinde, yemeğe oturuyoruz.

Aç değilim, bu yüzden tabağıma sadece küçük bir kaşık koyuyorum.

Enzo'nun etrafımda olması dikkatimi dağıtmama gerçekten yardımcı oldu ama çok değil. Her nefes alışımda aklıma Lucio geliyor.

Enzo, "Yemek yemiyorsun," diye dikkat çekiyor. "Aç değilim."

"Çok zayıfsın Charlotte," diyor bana. "Ye."

Gülümsüyorum. "Keşke benim de böyle bir annem olsaydı dediğim türden bir anneye benziyorsun."

Gözlerini deviriyor. "İyi bir adam olmaya çalıştığım için başıma gelen bu. Hakaretler!"

Gülümsüyorum ve sırf onu mutlu etmek için ağzıma küçük bir risotto lokması atıyorum.

Objektif olarak konuşursam, tadının harika olduğunun farkındayım. Ancak hazırladığım lezzetlerin tadını çıkaracak gücü kendimde bulamıyorum. Her şey ruh halimin ağırlığıyla dümdüz oluyor.

"Bence sana söylediğinden daha fazla değer veriyor, Charlotte," diyor Enzo, uzun süren sessizliği bozarak. "Belki de onunla konuşmayı denemelisin."

Moralim düşük. Enzo'nun bunu bilmesine imkan yok. O sadece beni daha iyi hissettirmeye çalışıyor.

"Tavsiyen için minnettarım Enzo," diyorum ona. "Ama konuşarak anlaşmamız mümkün değil. İkimiz de inatçı ve asabi insanlarız. Ne zaman konuşmaya çalışsak, bu bir tartışmaya dönüşüyor."

"O yüzden izin verme."

Sırıtiyorum. "Söylemesi yapmaktan daha kolay."

"Kahretsin," diye iç geçiriyor Enzo. "Bu risotto nonnemin eskiden yaptığından daha iyi. Bunu da kimseye söyleme."

Bir kahkahayı paylaşmak iyi hissettiriyor. Ve sonrasında, bulaşıkları yıkamama yardım etmek için ısrar ettiğinde, sessizce yan yana çalışmak iyi hissettiriyor.

O benim arkadaşım. Ve bu kelimenin içerdiği tüm yargısız rahatlık, acımasız bir güneş yanığının üzerindeki sarı sabır gibidir.

Arkadaşlığı için minnettarım.

Ama son bulaşıkları da kaldırırken, yalnızlığın geri gelmeye başladığını hissedebiliyorum.

Bu sadece sabahtan beri içimde biriken korkuları pekiştiriyor.

Son birkaç ayda içimi mutlulukla dolduran her şey - Evie, Enzo, Şef Santiago, aççılık heveslerim, hatta odam

Üst kattakilerin hepsi Lucio'ya bağılı.

Bu da benimle işinin bittiğine karar v e r d i ğ i an, o şeylerin ve o insanların da yok olacağı anlamına geliyor.

Kendime dış etkenlere ve diğer insanlara güvenme izni verdim.

Annemin hayatının büyük bölümünde yaşadığı çukura düştüm. Bu evden çıkmam gerek.

Yürüyüşe çıkıp kafamı boşaltmam lazım.

Ama bu konuda sinsi davranmam gerekiyor çünkü Enzo'nun yerleşkeden tek başıma ayrılmama izin vermeyeceğini biliyorum.

"Bu gece için planın ne?" Enzo bana soruyor.

"Planım yok," diye cevap veriyorum. "Sadece üst kattaki odama çıkıp uyuyacağım."

Başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." "Teşekkürler, Enzo."

İlerliyorum ve onu yanağından öpebilmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. Anında donup kalıyor, alışık olmadığı bu jest karşısında şoke oluyor.

Ama buna izin veriyor.

Ben geri çekilince garip bir şekilde boğazını temizliyor.

"Peki, tamam o zaman. İyi geceler," diye kekeliyor.

O mutfaktan aceleyle çıkarken ben gülümsüyorum.

"Yemek için teşekkürler!" diye omzunun üzerinden atıyor.

Mutfak tezgahlarını siliyorum, ışıkları kapatıyorum ve bahçeye çıkıyorum. Yerleşkeden çıkmanın gizli yollarını bilecek kadar uzun süredir buralardayım.

Sarmaşıklarla kaplı kapıdan gizlice çıkmaya çalışan bir adam var.

Ama iş molası için uzaklaşana kadar bekliyorum. Sonra gizli kapıdan çıkıp sokakların sessizliğine karışıyorum.

Neye ihtiyaım olduğunu anlamam birkaç dakikamı alıyor.

Neler yaşadığımı tam olarak bilen biriyle konuşmaya ihtiyaım var. Yapmaya alıştığım seçimi anlayacak biriyle.

Vanessa ile konuşmam gerek.

Telefonumu çıkardım ve numarasını çevirdim.

Sonunda cevap vermesi için altı ya da yedi kez alması gerekiyor ve cevap verdiğinde de sesi nefes nefese geliyor.

"Bebeğim?"

"Hey, Van. İyi misin? Neredesin?"

"Ben sadece dairemde takılıyorum, hepsi bu."

"Oh. Gelebilir miyim?" diye sordum. "şu anda bir arkadaşa ihtiyaım var."

Vanessa hafifçe gülüyor.

"Ne?"

"Hiçbir řey," diyor. "Sadece tüm seçeneklerini dūřünüyorsun."

"Senden başka arkadaşım olmadığını söyleme şeklin bu mu?"

"Senin sözlerin, benim değil."

"Kaltak."

Tekrar gülüyor. Bu sefer daha yüksek sesle. Ama henüz dairesine gelmemi söylemediğini fark ediyorum. Zaten oraya öylece gidebileceğimi de sanmıyorum.

řimdi dūřünüyorum da, bugünlerde nerede yařadıđına dair hiçbir fikrim yok. "Vanessa mı?"

"Hmm?"

Kaşlarımı çatıyorum, ona neler olduğunu merak ediyorum.

Son zamanlarda onun hayatını takip etmekte pek başarılı olamadığımı geç de olsa fark ettim. Kendi hayatımla çok meşguldüm.

"Özür dilerim tatlım," diyorum. "Son zamanlarda çok iyi bir arkadaş olamadığımı biliyorum."

"Hey, öyle deme. Sen harika bir arkadaşsın. Sadece, bilirsin, iki rakip mafya grubu arasında kaldın. Yani, büyütülecek bir şey değil."

Gülümsüyorum. "Peki gelebilir miyim?"

"Tabii."

Onun ılık yanıtını alırken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Vay canına, bugün benden bıktın, ha?"

"Hayır, hayır," diyor Vanessa çabucak. "Ben sadece... Biliyor musun? Buraya gel. Seni ağırlamayı çok isterim."

Doğru olmayan bir şeyler var.

"Vanessa, sana bir şeyler mi oluyor?" "Buraya geldiğinde açıklayacağım."

Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Oraya gitmek için dairenin nerede olduğunu bilmem gerekiyor," diye belirttim.

"Aslında, zaten biliyorsun."

"Öyle mi?" İnanamayarak sordum.

Son birkaç aydır kendi kafamın içinde olduğumu biliyorum ama Vanessa'nın yeni evine gidip gitmediğimi unutacak kadar değil.

Vanessa suçlulukla gülüyor.

"Yeni dairenin nerede olduğunu biliyorsun çünkü altı hafta kadar orada yaşadın," diye itiraf ediyor. "Lucio'nun evine geri taşınmadan önce

bileşik."

"Dairede mi kalıyorsun?" Şaşkınlıkla sordum. "Mhmm."

İzlerimde donup kaldım. "Ne oldu? Neden? Nasıl? Vanessa, ne oluyor?"

Rahatça gülüyor ama gülüşünün kenarında gergin bir tını var. "Dediğim gibi, buraya geldiğinizde açıklayacağım."

Nerede olduğumu kontrol ediyorum ve kafamda hızlıca bir

hesap yapıyorum. "On beş dakika içinde orada olurum."

"Yakında görüşürüz," diyor Vanessa.

Telefonu kapatmadan hemen önce, arka planda konuşan bir erkek sesi duyduğumdan neredeyse eminim.

Ama ona biriyle birlikte olup olmadığını soramadan hat kesildi.

Görünüşe göre, bir sürü şeyi olan tek kişi ben değilim.

I sadece umut o Vanessadeğil bitti bir şey
Aptal. ile
Aptal biri.

Sağa döndüm ve şehir merkezine doğru ilerlemeye başladım.
Arkadaşımın son birkaç aydır sahip olduğumdan daha sağduyulu olmasını umuyorum.

LUCIO

Lüks motelin şık ve sofistike binasının önünde durdum.

Konum bana yarım saat önce gönderildi. Engellenmiş bir numara tabii ki.

Bazı şeyleri gizlice yapmak en iyisidir.

Park etmek için vale çocuğu geri çeviriyorum. Sonra iniyorum ve şeytanın kendisiyle çarpışma rotasında ilerlemeye devam ediyorum.

Kapıya doğru yürüdüğümde odanın içindeki ışıklar yanıyordu.

Kapıyı iki kez çalıp geri çekiliyorum.

Kapı açıldığında, Sonya kısa bir süre durup bana şaşkınlıkla bakıyor ve bu şaşkınlık hızla yerini şüpheyi bırakıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Sonra yere bakıp elimdeki silahı görüyor ve yüzü kızarıyor.

Sırıtiyorum ve onu iterek odaya giriyorum.

Kapıyı çarparak kapatırken telaşlı görünüyor ve allık pembe bornozuyla bana dönüyor.

Belinden ayrılıyor ve altına giydiği dantel sütyen ve külot ortaya çıkıyor.

Yıllar içinde kesinlikle formunu korumuş. Ama artık bana bir şey ifade etmiyor.

Bakışlarımın üzerinde olduğunu fark edince bornozu vücuduna daha sıkı sarıyor ve önden bağlayarak iyice sabitliyor. Sarı saçları omuzlarının etrafında salınıyor.

"Burada ne halt ediyorsun Lucio?" diye soruyor. "Ve beni nasıl buldun?"

"Yüksek mevkilerde arkadaşları olan tek kişi sen değilsin," diyorum ona. Silahı bir kenara koyuyorum. Ona ihtiyacım olmayacak.

Tekrar üstünlüğü ele geçirmek iyi hissettiriyor.

Odaya bakıyorum. Büyük değil ama çok lüks. Yıldızlı aplikler yumuşak amber ışıkları tutuyor. Devasa bir televizyon, sualtı yaşamı sahneleri ile yumuşakça titriyor. Bulutlar kadar yumuşak yastıklarla dolu bir kral yatak.

Dikkat çekmemeye çalışan bir FBI muhbiri için pek de beklediğim bir şey değil.

Yine de, Sonya her zaman yüksek hayatın tadını çıkarmıştır. Masaya doğru yürüyorum ve oturuyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor.

"Demek ki FBI'ın bile gemide sızıntıları yok değil." Dişlerini gıcırdatıyor. "FBI'da bir muhbirin mi var?"

"Ben onlara muhbir demezdim," diyorum sakince. "Daha çok yüksek mevkideki bir arkadaş gibi."

"Ve o-"

"Ya da o," diye öneriyorum masumca. "Asla bilemezsin." "-O mu yoksa o mu sana yerimi verdi?"

"Çok nazikçe sordum."

Kendini toparlamak için bir süre bekler.

Aslında izlemek inanılmaz. Düpedüz ürkütücü.

Telaşlı ve şaşkın halden kontrollü ve hesaplı hale dönüşmesi.

Vücut dili bile değişir. Biraz daha uzun duruyor, biraz daha duygusal hareket ediyor. İnce bornozunun içinde ne kadar tenini ortaya çıkardığıyla daha az ilgileniyor gibi görünüyor.

Yıllar önce neye kandiğımı görüyorum.

Kazimierz'in neye aşık olduğunu.

Ama tüm bu güzellik ve duruşun altında neyin yattığını ancak şimdi anlıyorum.

Hiçbir şey.

Sadece iğrenç, çaresiz, pençeli bir cadı kadın. Bir insan kabuğu.

Kan yerine nefret pompalayan kararmış, pörsümüş bir kalp. "Ne istiyorsun?" diye bağılıyor.

"Buradayım çünkü bana borçlusun."

Gözlerini bana diyor. "*Sana* borçlu muyum?" diye tekrarlıyor. "Sanırım işlerin nasıl yürüyeceği konusunda çok çarpık bir fikre sahipsin, sevgilim."

"Çocuğumu çaldın," diyorum. "Sonra sırf onu tekrar kaçırabilmek için üzerime attın ve aynı hareketle mafyayı da ele geçirmeye çalıştın. Beni de vurdun. Bana çok şey borçlusun gibi görünüyor, Sonya."

"Senin gibi adamların bir kenara atılması gerek," diye hırlıyor

hırçınca. "Ve beni uzaklaştıracak kişi de sen olacaksın, öyle mi?"

Sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkiyor. Tam tersinin doğru olduğunu bilsem bile.

"Sana bir seçenek sundum."

"Ne seçim ama," diye grlyorum. "Her Şeyi bırakıp ülkeden kaçmak mı?"

"Evie'yle," diye ekliyor Şiddetle. "Sana kızımızı vermeye hazırdım. Ama görünüşe göre, o senin için yeterli değil."

Alaycı bir Şekilde gülüyorum. "Ne olmuş yani? Tüm bunları yapmak için gereken bu mu?" diye soruyorum.

Ayağa kalkıyorum ve ona soğuk bir Şekilde bakıyorum. Buradan o kadar da dengeli ve mükemmel görünmüyor.

Aslına bakarsan korkmuş görünmüyor.

"Aileden vazgeemediğim için onu sevmediğimi mi düşünmüyorsun?" diye devam ettim.

"AŞk hakkında hiçbir Şey bilmiyorsun," diye çıkışıyor Sonya bana.

Başımı sallıyorum. "Sonya, Sonya, Sonya. Aileyi hiç anlamadın. Hayatı hiç anlamadın. Muhtemelen bu yüzden ona hiç uyum sağlayamadın."

Gözleri fkeli yarıklar. Elleri pençeye dönüşmüş, kan kırmızısı tırnakları avizenin ışığında parlıyor. "Hiç sığamadım çünkü sen bana hiç yer amadın."

"Saçmalık," diye cevap veriyorum sakince. "Sen benim dünyamın senin etrafında dönmesini istedin. Ortağım olmakla ilgilenmiyordun. Kraliçe olmak istiyordun. Ve istediğini elde edemediğinde öfke nöbetleri geiriyordun. Şımarık, çürümüş küçük bir kız, sen busun işte. Olmak istediğin tek Şey buydu."

"Yani beni sevdiğini mi söylüyorsun?" diye meydan okuyarak soruyor. "Her Şeyin kafamda olduğunu mu söylüyorsun?"

Soruyu umursamazca soruyor. Sanki berbat evliliğimizin yıkıntılarına kalbinin herhangi bir parçasını yatırmıŐ gibi.

Ama özenle manikrlenmiŐ ifadesinin ardındaki umudu

görebiliyorum. Cevabımı duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu

görebiliyorum.

"Sana öncelik vermeye çalıştım Sonya," diyorum sessizce. "Ama Aile'ye karşı senin asla anlayamayacağın bir görevim vardı. Sana her şeyi verebilirdim. Sana bir kraliçe gibi davranabilirdim. Ama sen kraliçelerin bile üzerlerine düşeni yapmaları gerektiğini göremeyecek kadar kör ve bencildin."

Gözlerini bana dikti.

"Yani seni sevdim mi?" Düşünüyorum. "Hayır. Seni olması gerektiği gibi sevdiğimi hiç sanmıyorum. Ve belki de bu anlamda, ayrılmakta haklıydın."

Bana şaşkınlıkla bakıyor.

Aramızda kalan mesafeyi kapattığımda hâlâ sözlerimi düşünüyordu.

Hala hatırladığım kadar güzel. Ama güzelliği benim için cazibesini yitirdi. O artık geçmişimden bir anıdan başka bir şey değil.

Ve onunla bağlantılı duygularım boş, ham. Artık düzeltemediğim eski pişmanlıklarla çürümüş.

"Geldim çünkü senden bir şey istiyorum." Yüz

ifadesi tekrar şüpheli bir hal alıyor. "Ne?"

"Kazimierz'in nerede olduğunu söylemeni istiyorum." "Onu öldürmek mi istiyorsun?"

"Çizgiyi aştı. Sevdiğim birini tehdit etti. Bunu k a b u l edemem."

"The Kızım. Sen Aşk Onu." Sonya Tahminler. Bu
yarı şok, yarı suçlama. "Dadı."

"Adı Charlotte," diyorum sessizce.

İsim aramızdaki havada asılı kalıyor. Sonya'nın gözleri duygularını ele vermiyor ama vücudu ele veriyor.

Öldürmek için atlamadan hemen önceki bir dişi aslan gibi gergin.

"Ve evet. Var."

İşte burada.

Charlotte'un yüzüne karşı söyleyemediğim kelimeler.

"Size yardım edemem."

"Yapamaz mısınız?" İşaretle sordum. "Yoksa yapmayacak mısınız?"

Çenesi sertleşiyor. "FBI bilgileri, 'sızdıran' kişinin düşündüğünün aksine gizlidir. Bunu öylece veremem. Özellikle de rakip bir mafya çetesinin başkanına."

"Bana sadece Kazimierz'in nerede olduğunu söyle. İhtiyacım olan tüm bilgi bu."

"Ne yapacaksın?" diye bastırıyor. "Bana yaptığın gibi ona da saldırıp beynini mi dağıtacaksın?"

"Ben onun yerine yavaş ve acı dolu bir ölüm düşünüyordum. Ama ne demek istediğimi anladın. Sadece bana nerede olacağını söyle."

"Ben olduğumu anlayacak. Konuştuğumu öğrenirse beni öldürür."

"Konuşmazsan ben de seni öldürürüm."

Onun tepki veremeyeceği kadar hızlıyım. Bir elim boğazını buldu.

Onu kaldır.

Onu sert bir darbeyele duvara yapıştırdı.

İçeri girdiğimden beri ilk kez gerçekten dehşete düşmüş gibi görünüyor.

Bu beni meraklandırıyor - bunun nasıl gideceğini düşündü?

Ortadan kaybolduğundan beri geçen bunca uzun yıl, bunca gece... Geç saatlere kadar uyumamış, karanlık tavana bakıp bana acı çektirmeyi hayal etmiş olmalı.

Böyle bir anı hayal etmiş miydi? Tüm planlarının ters gittiğini?

Gözleri kocaman ve tırnakları bileklerimi tırmalıyor ama gitmesine izin vermiyorum.

"Çocuğunun annesini mi öldüreceksin?" diye boğuluyor.

Boynunu sıkıca kavıyorum. "Hiç şüphesiz," diye tıslıyorum. "Blöfümü görüp öğrenmek ister misin? Adil bir uyarı; sonuçtan memnun kalmayacaksın."

Nutku tutuldu.

Sanki beni tanıyamıyormuş gibi bakıyor.

"Ben Evie'nin annesiyim," diye tekrar mırıldanıyor. Yüzü hızla soluyor.

"Hayır," diye düzeltiyorum kinle. "Bir anne sever. Bir anne önemser. Bir anne korur. Sen bir tehditsin. Evie için, Charlotte için ve benim için. Seni öldürmek, senden daha iyisini hak eden küçük bir kıza merhamet etmektir."

"Sen yapmazdın," diyor usulca.

Ama emin değil.

Ve bu küçük şüphe tohumu ihtiyacım olan tek şey.

Demek istediğimi anlatmak için biraz daha yaklaşıyorum.

"Benim hakkımda asla anlamadığın şey bu," diyorum ona. "İşte bu yüzden Aileden uzaklaşamıyorum. Bu yüzden Evie'den ya da Charlotte'tan asla vazgeçmeyeceğim. Ben kendi başımın çaresine bakarım. Değer verdiğim insanları korurum. Annemi korumak için kendi babamı öldürdüm. Charlotte ve Evie'yi güvende tutmak için seni de öldürürüm."

Sözlerimin farkına varan Sonya'nın gözleri irileşiyor. "Sen... sen ne yaptın?"

Hatıralar zihnimde canlanıyor.

"O bir canavardı," diyorum içi boş bir şekilde. "Yıllarca anneme eziyet edişini izledim. Onu mahvetti. Ona yaptıkları yüzünden bir daha asla eskisi gibi olamayacak. Tek pişmanlığım onu daha önce öldürmemiş olmam."

Sonya buna inanamıyormuş gibi başını sallar.

Gerçekten, ne de olabilir I. Bu hepsi görünüyor gibi
a uzak, zar zor hatırlanan bir kabus.

Bir gece geç saatte ofisinde onun yüksek sesini duymak.

Koridorda sürünerek.

Ben kapıdaki aralıktan izlerken anneme sert bir tokat attı.

On üç yıl boyunca bunu yapmasını izledim. Vurmasını, incitmesini, bağırmasını ve ikimizi de küçümsemesini.

Ama artık bir erkektim. Ya da sonunda bu konuda bir şeyler yapabilecek kadar erkeğe yakındım.

*Annem ve babam tartışırken arkalarından yaklaştım. Annem
çığlık atarken.*

Ona tekrar tekrar vururken.

Masasının üzerinde duran tören bıçağını aldım.

Kınından çıkardım. Ona doğru yürüdüm.

Omzuna dokundu.

"Baba..." Mırıldandım, sesim öfkeden çatlıyordu.

Döndü. Beni gördü. Hemen anladı.

Ama artık çok geçti. Tüm günahları sonunda tünemek için eve gelmişti.

Ve o bıçağı göğsüne gömdüğümde, gözlerimin içine baktığından emin oldum.

Yani onu cehenneme kimin gönderdiğini çok iyi biliyordu.

Yirmi yıl sonra, aynı öfke hala damarlarımda dolaşıyor.

Ama değişti. Dönüştü. Artık o kadar sıcak, erimiş ve intikamcı değil.

Şimdi, sevgi ile bağlanmış.

"Dediğim gibi, ailemin güvende olduğundan emin olmak için her şeyi, ama her şeyi yaparım."

Parmaklarım boğazını daha fazla sıkıyor ve havası kesildikçe bileklerimi daha sert pençelemeye başlıyor.

"Yapman gereken bir seçim var Sonya," diyorum ona. "Ve bilincini kaybetmeden önce bunu yapmak için on saniyen var."

Bileğime dokunuyor ve başını sallıyor, gözleri korkudan kocaman olmuş. Sanırım bu evet demek.

Bıraktım.

Anında yere yığılıyor. Nefes nefese kalıyor ve boğazını sıkıp kocaman nefesler çekerken tıkanıyor.

Masaya doğru yürüdüm ve bir not defteri ile kalem bulmak için çekmeceyi açtım. Onları çıkardım ve ikisini de masanın üzerine bıraktım.

"O pişin nerede olacağını bildiğin her yere yaz," diye emrediyorum.

Kendini titreyerek ayağa kaldırır ve yavaşça masaya doğru yürür.

"İşin bittikten sonra FBI'daki adamlarınla temasa geçmek isteyebilirsin," diyorum ona. "Onlara seni bu şehirden mümkün olduğunca uzağa götürmelerini söyle."

Oturuyor ama kalemi alırken bana bakmayı reddediyor. "Oh, ve Sonya?"

İrkildi ama dinlediğini biliyorum.

"Sana bir tavsiye," diye devam ediyorum. "Bir daha asla geri gelme."

CHARLOTTE

Apartmanın tanıdık basamaklarını tırmanmak garip.

Onları ikişer ikişer alıyorum, kalbim göğsüme sertçe çarpıyor. Kafamda o kadar çok soru var ki.

Ama Vanessa'nın cevapları bana gönüllü olarak vermesini de istiyorum.

Ondan

bana söylemek istiyorsun.

Kapıyı çaldım. Hemen açıldı.

Vanessa diğer tarafta küçücük bir şort ve büyük boy bir tişörtle duruyor. Saçları açık ve yanakları kızarmış.

Çok tatlı görünüyor.

Ama farklı.

Neden bu kadar farklı görünüyor?

Bu tişört, bir başlangıçla fark ettim.

Hiçbir zaman büyük boy bir şeyin hayranı olmadı. Ben daha çok o kızdım.

Vanessa her zaman mallarını sergilemeye inanırdı.

"Güzel kıyafet," diye yorum yapıyorum her şeyi bilen bir sırıtışla.

Omuz silkiyor. "Farklı bir şey deneyeyim dedim. İçeri gelin."

İçeri girdim ve etrafa baktım. Tam olarak bıraktığım gibi görünüyor - yani tam bir felaket olarak bırakmış olsaydım.

Her yerde bok var. Sanki yakın geçmişte bir noktada bir dizi patlama olmuş gibi.

Dergiler sehpayı dolduruyor. Kıyafetler her yerde. Mutfak tezgahı bile, aslında hiçbirisi mutfak tezgahına ait olmayan her türlü çöpten oluşan bir yığın.

"Tanrım, Vanessa," diyorum etrafıma bakarak. "Kendinden sonra temizlik yapmak diye bir şey duydun mu hiç?"

Omuz silkiyor. "Dağınıklığı seviyorum."

"Senin nasıl bir domuz olduğunu unutmuşum," diyorum gülerek ve yüzümü buruşturarak. Gözlerini deviriyor. "Ben de senin ne kadar temizlik manyağı olduğunu unutmuşum."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Fena değil," diye kabul ediyor. "Yine de çok sinir bozucu. Sana katlandığım için şanslısın."

Moralim anında düzeliyor. İşte aradığım şey bu. Rahat, tanıdık bir şaka. Anlayan bir arkadaşla sohbet. Beni anlayan.

"Pizza sipariş ettim," diye göz kırparak ekliyor. "Büyük boy pepperoni ve ekstra büyük boy et severlere özel. Umarım açsındır."

"Günlerce yemek artığın olacak."

"Kızım, eğer o pizzaların sabahı göreceğini düşünüyorsan, Brooklyn'de sana satacak bir köprüm var."

"Sen ve ben bir oturuşta iki bütün pizzayı yiyemeyeceğiz," diyorum ona.

Esprili bir yorumla karşılık vermesini bekliyorum ama yapmıyor. Bana şüpheli bir suçluluk gülümsemesiyle bakıyor ve mutfak tezgahını toplamaya başlıyor.

"Uh, ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Temizlik yapıyorum," diye cevap veriyor utangaç bir şekilde.

Kaşlarımı çatıyorum. "Dağınıklığı sevdiğini daha yeni anladık, değil mi? Halüsinasyon mu görüyorum?"

Dar tezgâhın diğer tarafına geçip onunla yüz yüze geldiğimde bana bakıyor.

"Evet, belki de daha yetişkin biri olmaya çalışıyorumdur," diye öneriyor.

"Ne zamandan beri?"

"O zamandan beri-"

Bir sifon sesi duydum. Vanessa da duydu, çünkü cümlesini yarıda kesti.

"Burada biri var."

"Evet," diye belli belirsiz

onaylıyor. "Bir şeyi mi

bölüyorum?"

"Hayır, hiç de değil" diyor. "Sadece birlikte akşam yemeğine oturacaktık, hepsi bu. Sen de bize katılabilirsin."

"*Biz* mi?" Tekrar ediyorum. "Ne zamandan beri '*biz*' diye bir şey var?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyor, hala biraz belirsiz, garip ve savunmacı. "Sadece bir arkadaşım ile yemek yiyordum."

"*Erkek* bir arkadaş mı?" Şüpheyile

sordum. "Erkek arkadaşlarım olabilir,

değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sen ne zaman

yaptın ki?" "Yeni bir şey deniyorum, tamam

mı?"

Gözlerimi ona diktim. "Aman Tanrım. Bu adamdan gerçekten hoşlanıyorsun."

"Hayır," diye karşılık veriyor ve bu da şüphelerimi hemen doğruluyor.

Bir kapı açılır ve kapanır. Ayak sesleri gümbürdüyor.

Bu henüz belirtilmemiş erkek arkadaş yatak odasından çıkmak üzeredir.

Üç, iki, bir.

Çenem yere çarptı.

"Adriano?"

Dışarı çıkarken bana mahcup bir gülümseme

veriyor. "Merhaba, Charlie kız," diyor.

Sonra bir şeyin farkına varmış gibi yüzündeki gülümseme kayboluyor.

"Yerleşkenin dışında olman mı gerekiyordu?" diye soruyor. "Lucio burada olduğunu biliyor mu?"

"Yavaş ol. Bana soru soracak konumda değilsiniz," diyorum ikisinin arasına bakarken kararlı bir şekilde. "Biri acilen bir şeyler açıklamaya başlasa iyi olur. Bu ne zamandır devam ediyor?"

Vanessa biraz fazla zorlama bir kahkaha atıyor. "Çıktığımızı falan sanıyor."

Adriano'nun gülümsemesi biraz daha doğal ama kesinlikle hâlâ temkinli. "Biz sadece arkadaşız," diyor ikna edici bir şekilde.

Evet, doğru, ve ben İngiltere Kraliçesiyim.

"Arkadaş'," diye tekrarlıyorum Vanessa'ya dönerek. "Eğer durum buysa, neden bana bu sözde 'arkadaşlıktan' daha önce bahsetmedin?"

Vanessa omuz silkerek, "Çünkü çok şey yaşadın," dedi. "Bunun konuyla çok ilgili olduğunu düşünmedim. Ya da önemli olduğunu."

Ancak konuşmasını bitirir bitirmez, sanki yanlış anlayacakmış gibi doğrudan Adriano'ya bakıyor. İfadesini yakalayamıyorum ama vücut dilini yanlış anlamak mümkün değil.

Ben dün doğmadım.

"Peki ya sen Adriano?" Masumca soruyorum, dikkatimi ona çeviriyorum.

"Uh... aynı mı?"

Gözlerimi deviriyorum ve kanepeye doğru yürüyorum. Vanessa ve Adriano da beni takip ediyor. Vanessa yanımdaki kanepeye oturuyor ve Adriano da ikimizin yanındaki tek kişilik küçük koltuğu seçiyor.

"Charlotte," diyor Adriano, birden iş konuşmaya başlıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"M ü m k ü n değil," diyorum başımı sallayarak. "Önce sen. Ne *yapıyorsun*? burada ne yapıyorsun?"

İç çekiyor. "Vanessa ve ben iletişim halindeydik," diye itiraf ediyor. "Şehre geri döndüğünde yardıma ihtiyacı vardı. Ben de ona yardım ettim."

Vanessa hafifçe omuz silkerek, "Arkadaş olduk," dedi. "Hepsi bu kadar. Hikayenin sonu."

Bu konuda oldukça rahat davranıyor.

Ama Vanessa'yı tanıyorum.

Adriano'dan hoşlanıyor, muhtemelen kendisine bile itiraf etmek istediğinden daha fazla.

Adriano, "Sen yerleşkeye geri taşındıktan sonra bu daire öylece duruyordu," diyor. "Vanessa'nın kalacak bir yere ihtiyacı olduğu için ben de neden olmasın diye düşündüm."

"Lucio biliyor mu?"

Adriano duraksıyor. "Ailenin emlak ve kasa yönetiminin çoğunu ben hallediyorum. İşleri önce Lucio'ya danışmama gerek yok. O benim kararına güvenir."

Homurdanıyorum. "Bu zor bir hayır."

Bir kahkahayı bastırır. "Bu kadar soru yeter. Sıra sende."

Şimdi iç çekme sırası bende. "Yerleşkeden çıkmam gerekiyordu," diyorum onlara. "Lucio ve ben yine kavga ettik."

"Tanrım!" Vanessa haykırıyor. "Bir tane daha mı?"

"Görünüşe göre, bu bizim varsayılan ayarımız," diye itiraf ediyorum. "Ne zaman bir köşeyi döndüğümüzü düşünsem, bir şey oluyor ve yine birbirimizin boğazına sarılıyoruz. Belki de bu benim hatamdır."

"Bunu nasıl anladın?" Vanessa soruyor.

Omuz silkiyorum. "Birlikte bir geleceğimiz olduğunu varsaydığım için," diyorum kelimeleri zorlayarak. Tadı acı, tam da beklediğim gibi. "Olmadığı artık çok açık."

Adriano ve Vanessa'nın bakıştıklarını fark ediyorum. "Neden?" diye soruyor.

"Ben onun için sadece bir dikkat dağıtıcıyım," diyorum en derin, en karanlık korkumu dile getirerek. "Bir süreliğine yanında olmak için uygun biriydim. Ama yakında artık bana ihtiyacı kalmayacak."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Adriano soruyor.

"Hadi ama," diyorum. "Lucio ve beni gerçekten uzun süre birlikte görüyor musun?"

Adriano bunu bir an düşünür.

"Dürüst olacağım," diyor. "Başlangıçta yapamadım. Birbirinizin hayatına girme şekliniz... 'Alışılmadık' diyelim."

Alay ediyorum. "Öyle de denebilir."

Adriano gülümsüyor. "Demek istediğim, zaman geçtikçe senin onun için onun bile anladığından çok daha fazla şey ifade ettiğini fark ettim."

"Sadece bunu söylüyorsun."

Vanessa ısrarla, "O asla öylesine bir şey *söylemez*," diyor.

"Ciddiyim," diyor Adriano kendinden emin bir şekilde. "Seni korumak için her şeyi yapmaya hazır. Ve senin Polonyalılarla çalıştığını öğrendikten sonra, ortalığı karıştırdı."

"Öyle miydi?"

"Lucio ancak hormonlu bir ergen gibi dağınık olabilirdi. Daha sessiz, daha dűşünceli, daha içine kapanık oldu. Çođu zaman sinirliydi. Ama seni yakınında tuttu. Böyle bir ihanetin ciddi sonuçları olmalıydı, öylece çekip gidemeyeceğin türden. Ama onun yerine, bu daireye sahip oldun."

"Unuttuysan söyleyeyim, daha çok yirmi dört saat güvenli bir hapis hücresi gibiydi," diye hatırlatıyorum ona.

"Sana güvenmediği için yaptığını iddia etti. Ama bence sadece seni görmek istediği içindi."

"Beni görüyor musun?" diye sordum. "Burada yaşadığım onca hafta boyunca beni bir kez bile görmedi."

Adriano bana küçük bir gülümseme veriyor. "Kameralar vardı,

Charlotte." "Sana söylemiştim!" Vanessa muzafer bir edayla ötüyor.

"Kameralar mı?" Haykırıyorum. "Bu benim mahremiyetimin tamamen ihlali!" "Bunu Don'la hallet," diyor. "Bu benim kararım değildi."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Sanki farklı bir şey yapacaktıydın gibi."

Gülüyor. "Haklısın."

Vanessa ani bir şüpheyle ona döner. "Bekle, kameralar hala açık mı?"

Adriano'nun masum saflığı belki biraz fazla inandırıcı. "Hiç sanmıyorum."

"Öyle *düşünmüyor* musun?" diye öfkeyle tekrarlıyor.

Tam o anda kapı çalar. Adriano cevap vermek için ayağa fırlar. "Şuna bakar mısınız? Pizza geldi!"

"Buraya gel, pislik! Düzgün bir cevap istiyorum!" Vanessa arkasından bağırır.

Onu tamamen görmezden gelir ve kapıyı açar. Teslimatçı çocuğa parasını ödüyor ve iki büyük pizza kutusunu içeri taşıyor. Pizzanın kokusu

taze pişmiş peynir küçük daireye yayılıyor. Midem bir boz ayı gibi gurulduyor.

Görünüşe göre iştahım geri gelmeye başladı.

Adriano kahve masasının etrafında bize yeniden katılıyor, ama Vanessa onun biraz önce yaptığı küçük yorumu unutmamış.

"Adriano," diye hırlıyor tehlikeli bir sesle, "kameralar hala açık mı?"

Ona suçlulukla sırtıyor. "Bir ya da iki tanesini saklamış olabilirim," diye itiraf ediyor. "Güvenlik için."

"Seni piç!" diye haykırıyor ve yaslandığı yastığı alıp adama fırlatıyor.

Kolayca yakalıyor ve gülüyor. "Ne?" diye sorar. "Bu senin kendi güvenliğinin için."

"Aman Tanrım... Kimse yokken etrafta çıplak dolaşıyorum!" diye nefes nefese kalıyor. Yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve inliyor.

Bu sefer ben de kahkahayı patlattım.

Göğsümdeki gerginlik hafifçe dağılır gibi oluyor. Adriano bana kutuyu uzatıyor ve ben de iri bir parça pizza kapıyorum. Kabuğu ince ve çıtır çıtır, pepperoni ise lezzetli bir umami vuruşuna sahip.

Pizza her şeyi çözemez. Ama

Tanrı adına, deneyebilir.

"Bu pizza göklerden gönderildi," diye nefes alıyorum çiğnerken.

"Melekler tarafından hazırlandı. Tanrılar tarafından pişirildi."

Adriano, "Cehennemin odun fırınlarının olduğu yer olduğuna eminim," diye şaka yapıyor. "Cennet değil."

"Nereden gönderilirse gönderilsin, alacağım."

Vanessa hâlâ kameralar konusundadır. "Aç olduğum için şanslısın," diye tehdit ediyor. "Ama yemekten sonra kışını tekmeleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Adriano çok endişeli görünmüyor. Aslında oldukça heyecanlı görünüyor.

İçinden bir ses "kışına tekme basmanın" çok hızlı bir şekilde başka bir şeye dönüşebileceğini söylüyor.

"Elinden gelenin en kötüsünü yap" diyor.

"Ve o kameraların kaldırılmasını istiyorum."

İç çekiyor. "Senin dileğin benim için emirdir. Şimdi, güzel bir akşam yemeği yiyebilir miyiz lütfen?" diye soruyor, pizzadan kocaman bir ısırık alarak. "Ne de olsa bir misafirimiz var."

Vanessa dikkatini tekrar bana vermeden önce ona uzun uzun bakıyor.

"O pisliği görmezden gelemim," diye tersliyor. "Ne diyordun?" "Oh, artık zar zor hatırlıyorum."

Bu tam olarak doğru değil. Kısa ve güzel bir an için, peynirli lezzetin bir sonraki ısırığı dışında dünyadaki diğer her şeyi unuttum.

Ama her şeyde olduğu gibi, er ya da geç tükenir. Ve başladığınız yere geri dönersiniz.

"Lucio şimdi nerede?" diye soruyor.

Ağzım peynir ve marinara doluyken mırıldanıyorum: "Dışarı, sanırım. Bana nereye gittiğini söylemedi. Sadece kavga ettik ve tabii ki gitti. Her zaman yaptığı gibi."

Vanessa, "İkinizin sadece konuşmaya ihtiyacınız var," diye öneride bulunur.

"Konuşacak bir şey yok Van," diye iç geçiriyorum. "O Don ve ben de sadece bokum, ne olduğumu bilmiyorum. Belki de Sonya haklıydı. Belki de ben sadece onun oyuncağıyım. Geçici bir yatak ısıtıcısıyım."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyor Adriano, ağzı dolu bir şekilde, ikinci dilim pizzasını mideye indirmeye başlamışken. "Sadece Lucio gerçek duygularını gösterme konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştır. Bu kadar savunmasız olmaktan hoşlandığını sanmıyorum. Kimsenin yanında."

"Hadi canım," diyorum. "Sanki adamlarından biriymişim gibi bana patronluk taslıyor." "Kontrol, onun sevgisini gösterme şeklidir."

Adriano'ya gözlerimi deviriyorum. "Ne kadar çekici bir kişilik tuhaflığı."

Kıkırdıyor. "Mantıklı gelmediğini biliyorum ama ciddiym. Aklınca, seni kontrol etmenin seni daha uzun süre hayatta tutabileceğini düşünüyor. Özellikle de Kazimierz'le kendini soktuğun boktan durum göz önüne alındığında. Kabul etmelisin ki sen biraz joker oyuncusun, Chuck."

Vanessa sempatik bir şekilde, "Eski erkek arkadaşın için günlerce ağladığını gördü," diye ekliyor. "Bu onun için kolay olmamıştır."

Bunu düşünmek için bir dakika

ayırdım. Haklılar.

Sayılır.

Ama Xander için döktüğüm gözyaşlarının ö y l e olmadığını neden göremiyorlar? Onun kalbimde bir yeri var elbette. Her zaman da olacak.

Sadece Lucio'nun işgal ettiği yer kadar önemli bir yer değil.

"Ona Xander'ın yasını tutuyor olmamın onu hala sevdiğim anlamına gelmediğini anlatmaya çalıştım."

"Bana şunu söyle: Sonya'yı gördüğünde ne hissettin?" Adriano bana soruyor.

Cevabım çok açık: "Kendine güvensiz."

"Doğru. Peki Sonya yarın ölürse ve Lucio bu konuda yıkılırsa ne düşünürsünüz?"

Lanet olsun. Gerçekler gerçekten acıtıyor.

Onlar konuştuğça ben daha da aptallaşıyorum.

Yine de protesto etmeye çalışıyorum. Ama her geçen saniye kendimi daha az öfkeli hissediyorum. Daha az ve daha az haklı.

Tabii ki Lucio'nun neler yaşadığını anlamasını istiyorum. Yanımda olmasını.

Onun desteği benim için çok önemli.

Yine de onunla yarı yolda buluşmak
zorundayım. O bir zihin okuyucu değil.

Ve ben her zaman açık bir kitap değilim.

"Xander ve ben birlikte korkuntuk," diyorum. "O benimle kaldı çünkü her şeye katlanacağımı biliyordu ve ben de onunla kaldım çünkü yalnız olmaktan daha iyiydi. Birbirimize aşık değildik. Gerçekten aşık olduğumuzdan da şüpheliyim."

"Ya Lucio?" Vanessa sorar. "Lucio hakkında ne hissediyorsun?"

Duraksıyorum.

Lucio için tam olarak ne hissettiğimi anlamaya başlıyorum... ama kelimeleri çıkarmak zor.

Ve kesinlikle Vanessa ve Adriano'nun, bu adama karşı hissettiklerim hakkındaki yalın gerçeği ilk duyanlar olmasını istemiyorum.

"şarap var mı?" Aniden sordum.

"Ne zamandan beri içiyorsun?" Vanessa şaşkınlıkla soruyor.

"Hayatım böyle bir karmaşaya dönüştüğünden beri," diye cevap veriyorum.

"Kız içmek istiyorsa, bırak içsin!" Adriano ayağa kalkarken şöyle der. "Ayrıca, rafta güzel bir şişe var. Çok seveceksin. Fransız şarabı."

Mutfakta bir şişe şarap açıyor ve her birimiz için bir bardak dolduruyor, sanki dünyanın en komik şakasını yapmış gibi kendi kendine kıkırdıyor.

Geri gelip bana verdiğinde bir yudum alıyorum, alışık olmadığım tat burnumu kırıştırıyor.

Adriano, "İnsanın içine işliyor," diye beni

temin ediyor. "Sanırım senin sözüne
güveneceğim."

Omuz silkiyorum ve bir yudum daha alıyorum - spoiler: ilkinden çok daha iyi değil

-Kendime ikinci bir dilim pizza almadan önce.

Sohbet başka bir konuya kayıyor. Tüm sorunlarımı düşünmekten kurtulduğum için üzgün değilim.

Yemeğimi yerken Adriano ve Vanessa'nın daireyle ilgili aptalca küçük bir şey hakkında tartışmalarını dinliyorum. Aralarındaki enerji sevgi dolu.

Xander'la birlikteyken pek tartışmadığımızı fark ettim.

Eskiden bunun iyi bir şey olduğunu düşünürdüm.

Ama şimdi, belki de gerçekten umursamadığımız için tartışmadığımızı görmeye başlıyorum.

Belki de nefret ve sevgi, öfke ve tutku birbirine düğümlenmiştir. Aynı madalyonun farklı yüzleri. Aynı şarkının farklı dizeleri.

Lucio'yla ilk tanıştığımda ondan nefret ettiğimi sanıyordum.

Şimdi, tamamen başka bir şey. Daha büyük bir şey. Daha derin bir şey.

Onu özlüyorum. Ona kızgın olduğumda bile onu

özlüyorum. Artık bundan kaçış yok.

Belki Vanessa haklıdır.

Belki de oyunları bir kenara bırakıp, oturup onunla konuşmanın zamanı gelmiştir. Ona gerçekten ne hissettiğimi söylemeliyim.

Her ne isek ona bir isim koy. Ne

hissediyorsak.

Düşüncesi bile beni dehşet ve korkuyla

dolduruyor. Ama belki de bu risk almaya değer

bir risktir.

LUCIO

MAZZEO KONAĞI

"Nerede lan o?" Talep ediyorum.

Giovanni ve Stefano gergin bir bakış alışverişinde bulunurlar.

Giovanni, "Bahçeye gizlice girerken bazı güvenlik görüntüleri yakaladık," diye itiraf ediyor. "Sanırım..."

"Ne düşünüyorsun?" Tükürdüm.

Giovanni yutkunur. Adem elması boğazında bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. "... Sanırım yerleşkeden ayrıldı."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Hayal kırıklığıyla dolup taşıyorum.

"Buranın giriş çıkışlarını biliyor patron," diye ekliyor Stefano, son derece yararsız bir şekilde. "Fark edilmeden nasıl çıkacağını biliyordu."

"Gemiyi sıkı tutmaya ne oldu?" Tıslıyorum. "'Sızıntı yok'a ne oldu? Batı girişinde her zaman bir adam olduğunu sanıyordum."

"Tuvalet molası sırasında gizlice kaçtı." "Siktir," diye

hırladım. "Bu mükemmel bir şey." "Telefonunu takip

edebiliriz patron." Giovanni önerdi.

"Zahmet etmeyin. Bunu kendim yapabilirim," diyerek onları uzaklaştırıyorum. "Çıkın dışarı. İkiniz de."

Koşabildikleri kadar hızlı koşuyorlar.

Çok kızgınım.

İki dakika arkamı dönüyorum ve o evden kaçıyor mu?

Ne zaman kendime kavga etmeyeceğimizi söylesem, beni çileden çıkaran bir şey yapıyor ve bu beni tekrar sinirlendiriyor.

Onu takip etmek için telefonumu aldım. Birkaç kaydırma sonra, şu anki konumunu belirledim.

Burada, yerleşkede olduğunu gösteriyor.

Aslına bakarsan, benimle aynı odada olduğunu gösteriyor. Bu hiç mantıklı değil.

Bu şey bir metreye kadar hassas. Ya alay etmek için telefonunu ofisimde bırakacak kadar sinirliydi ya da...

"Dur tahmin edeyim," diyor Charlotte kapı aralığında durduğu yerden. "Kıçımı tekmelemek için beni bulmaya mı geliyordun?"

Dönüp ona bakıyorum. "Bunu yapmakta haklı olurdum."

Omuz silkti. "Sadece biraz nefes almaya ihtiyacım vardı."

"Dışarısı senin için güvenli değil."

"Şansımı denedim."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, böylece tam yüzüne bakıyorum. "Benim iznim olmadan böyle risklere giremezsin."

Bana bakıyor, çenesi asi bir şekilde dışarı fırlıyor. "Ben eğitilmiş bir köpek değilim Lucio. Senin çalışanın değilim. Kız arkadaşın değilim. Karın değilim. Doğrusu, senin hiçbir şeyin değilim. Bu yüzden bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemeye hakkın yok."

"Bahse girmek ister misin?"

Gözleri parlıyor, ama kendini sakın tutmak için umutsuzca çabaladığını söyleyebilirim.

Ne yazık ki hangi düğmeye basacağımı çok iyi biliyorum.

"Geri döndüm, değil mi?" diye belirtiyor. "Ve hiçbir şey olmadı."

"Bu seni şanslı yapar," diye çıkışıyorum. "Akıllıca değil."

İç çekiyor. Beklediğim tepki bu değildi.

Öfke istedim. Havai fişek. Her zaman güvenebildiğim o alametifarikası alev alev duygular.

Bu mu? Şu anda yaptığı şey mi? Beni bir

döngüye sokuyor.

"Seni daha fazla tartışmak için bulmadım. Sadece konuşabilir miyiz?" diye soruyor sessizce. "Tartışmak, kavga etmek ya da çığlık atmak için değil. Sadece konuşalım."

Hâlâ adını koyamayacağım kadar çok duyguyla dolup taşıyorum. "Sana yapmamamı söylediğim aptalca şeyleri yapmaya devam edersen bu biraz zor olur."

"Hayatımı bir balonun içinde yaşamayacağım," diyor bana sakince. "Kapana kısılmayacağım."

"Bu lanet bir oyun değil, Charlotte!" Patladım. "Kazimierz çok gerçek ve çok tehlikeli. Eğer seni ele geçirirse-"

"Ve sen bunu umursuyor musun?" diye araya giriyor.

Ne?

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ben... tabii ki umurumda."

"Neden?"

Sesinin tonu masum.

Sorusunun içeriği ise bunun tam tersidir.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Tartışmanın sıcaklığı hemen dağıldı.

Onun yerinde başka bir şey var. Aramızda

titreşen ve hassas bir şey.

"Neden ne?" Aptalca bir şey olmasına rağmen soruyorum.

"Neden umursuyorsun?" diye tekrarlıyor. "Ben senin için neyim, Lucio?" Bu soru karşısında tamamen gafil avlanmış bir halde ona bakakalıyorum. Belki de bunu tahmin etmeliydim.

Ama aptal olduğum için, ilişkimiz konusunda güvensiz olabileceğini düşünemeyecek kadar onun güvenliğine kendimi kaptırmıştım.

"Gördün mü?" diyor, zaten bildiği bir şeyi onaylar gibi. "Senin için ne olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Bu da muhtemelen Xander için ne kadar önemsizsem senin için de o kadar önemsiz olduğum anlamına geliyor."

Gözlerimi kısıyorum. "Beni o pislikle kıyaslama."

"Onun hakkında haklısın," diyor basitçe. "Bunu bilmiyor değilim."

"O zaman neden onun yasını tuttun?" Daha fazla içimde tutamayarak kükrüyorum. "O lanet olası hain domuz için ağlaya ağlaya uyudun!"

Yine tahmin ettiğim gibi patlamıyor. Gözleri derin ve kederli, evet.

Ama her şeyden önce sakınler.

"Çünkü" diyor, "uzun bir süre boyunca sahip olduğum tek şey oydu. Ve evet, kabul ediyorum, pek bir şey değildi. Ama öyleydi."

"Ciddi misin lan sen?"

Odanın içinde volta atmaya başladı. Bana doğru bile yürümüyor, sadece ileri geri yürüyor, sanki bastırılmış tüm hayal kırıklığını bir şekilde dışarı atması gerekiyormuş gibi.

O lanet duyguyu bilirim.

"Kimsesiz büyümenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun Lucio?" diye soruyor. "Babanın seni terk ettiğine inanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun, çünkü senin fikrinle bile bir ilgisi olmasını istemiyordu? Seninle vakit geçirmeyi tercih eden bir anneye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

kendi kızıyla konuşmak için zaman ayırmaktansa kendini bir avuç işe yaramaz, alkolik serserinin önüne mi atıyor?"

Ofiste bir ileri bir geri gidiyor. Kafesteki bir

kaplan gibi.

"Doğum günlerimi perdeleri çekili küçük ranzamda tek başıma geçirdim. Ama yine de kanepede rastgele bir yabancıyla sevişme sesini bastırmıyordu. Sadece bir gün önce tanıştığı bir pislik."

Kıpırdamadan durup izliyorum. Kıpırdamadan

durup dinliyorum. Tek bir kasımı bile

oynatmıyorum.

"Arkadaşım yoktu çünkü diğer annelerin hiçbirisi çocuklarının benimle takılmasına izin vermiyordu. Annemin kötü bir etkisi olduğunu düşünüyorlardı ve bu yüzden ben de lekelenmişim. Lanet olası bir karavan parkında yaşıyorduk, Lucio. Birinin karavan parkında dışlanması için ne kadar kötü bir üne sahip olması gerektiğini biliyor musun?"

Gözleri eski anılar ve taze acılarla dolu.

Kelimeler ağzından o kadar hızlı dökülüyor ki, tüm bunları ne kadar zamandır içinde tuttuğunu merak ediyorum.

Hâlâ volta atıyor, her dönüşünde saçları boynuna dolanıyor.

Ve yine de kızgın, sinirli, neredeyse histerik halinde bile...

Muhteşem görünüyor.

"Çünkü tabii ki annem rastgele yabancılarla yatmazdı. En azından özel olarak değil. Komşu karavanlarda yaşayan erkeklerin çoğunu da becerirdi. Ve karıları ya da kız arkadaşları olması umurunda bile değildi. Onları beceriyordu çünkü bir sızıntının onarılması ya da bir giderin tıkanması gerekiyordu. Bu onun gözünde değerli bir değiş tokuştu. Küçük bir rahatlık parçasına karşılık saygınlığı."

Gözlerinde yaşlar parlıyor ama onları geri kırıyor, düşmelerine izin vermiyor.

"Eskiden ailemi başka bir yerde bulacağımı düşünürdüm. Ama herkesin bir ailesi olması gerekmiyor. Bunu fark ettiğimde kendime sorun olmadığını söyledim. *Ben* iyiydim. Ama ne oldu biliyor musunuz? Bunu gerçekten kabul ettiğimi hiç sanmıyorum. Muhtemelen bu yüzden Evie ve sana bu kadar sıkı sarıldım. Ve belki de bu benim suçum, çünkü ikinize de aşık olmamam gerektiğini bilmeliydim. Benim bir ailem olmaması gerekiyor. O hayat bana göre değil."

Duraklıyor, dönüyor ve bana bakıyor. Çenesi kararlı. Gözleri ışıltı ışıltı parlıyor.

"Ve biliyor musun? Bu senin için de değil. Belki de Sonya senin hakkında haklıydı."

Bu acıtıyor.

Gerçekten öyle, ama duygularıma ihanet etmiyorum.

Orada duruyorum ve onun öfkesini alıyorum. Onun ateşini alıyorum.

Çünkü bunu hak ediyorum.

Sonunda volta atmayı bıraktı.

Bana döndü, gözleri hala akmamış yaşlarla parlıyordu. Bir şey söylememi bekliyor. Tepki vermemi.

Bilmiyorum.

Bekliyorum, yeterince beklersem başka neler açıklayacağını merak ediyorum.

Belki de sadece oyalanıyordum, çünkü belki Sonya haklıdır. Ve belki Charlotte da haklıdır.

Nasıl seveceğimi bilmiyorum.

Nasıl ortak olunur bilmiyorum.

Nasıl baba olunur bilmiyorum.

Charlotte'un mavi gözleri yüzümü yakıyor. Alt dudağı hafifçe titriyor ve sonra başını eğiyor. Koyu renk saçları bir an için onu yutuyor.

Gözlerini tekrar benimkilere çevirdiğinde daha sakın görünüyor.

Sanki az önce içini dökmesi içindeki yangını yatıştırmış gibi.

"Xander pisliğin tekiydi," diyor yavaşça. Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Bana hiç doğru davranmadı. Ama oradaydı. Yanımda kaldı."

İşte sorun da burada.

Annesi ya da babası gibi onu görmezden gelmediği için gerçekten ona bir şey borçlu olduğunu mu düşünüyor?

Terk edilmektense kötü muamele görmeyi tercih ettiği için mi?

Orada durup o pisliği şehit etmesine izin vermeyeceğim.

Sırf o anda kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak diye ona duyması gerekenleri söyleyecek değilim.

Sikerim o yumuşak başlı saçmalıkları.

Ben sert sevgiden yanayım.

"Ölmeyi hak etti."

Sanki ona tokat atmışım gibi nefesi kesildi.

"Bütün bu lanet şehir için bir tehditti," diyorum ona. "O bir domuz, bir korkak, bir dolandırıcı ve bir yılan. Ama bunlara bile katlanabilirdim. Her şeyi bitiren şey ise senin için zehirli olmasıydı. Onun gerçek günahı buydu. En büyük suçu buydu: Seni incitmek. Ve bunun için, öldüğüne memnunum."

Nefes alıyorum ve sonra bitiriyorum: "Kazimierz onu öldürmeseydi, ben öldürürdüm."

Gözlerinde savaşılan çelişkili bir ifadeyle bana bakıyor. Kollarıma koşmak mı yoksa benimle savaşmak mı istediğini anlayamıyorum.

Ağzını açıyor.

Ve işte o zaman ışık belirir.

Göğsünün tam ortasına nişan alınmış küçük kırmızı bir nokta. Donup kalıyorum, korku vücudumda zehir gibi dolaşıyor.

Hayatımda ilk defa ne yapacağımı bilmiyorum.

"Lucio?" diyor, tepkimi fark ederek. Bir şeyler o l d u ğ u n u hissediyor.

"Kıpırdama," diyorum ona ısrarla. "Sakın kıpırdama."

"Lucio, göğsünde kırmızı bir nokta var," diye mırıldanıyor, yüzünde panik ifadesi beliriyor. "Göğsünde neden kırmızı bir nokta var?"

"Etrafımız sarıldı," diyorum ona. "Federaller burada."

"Federaller mi?" diyor, gözle görülür bir şekilde soluyor.

Onun gözler kayma aşağı için onu kendi Göğüs. O görür ve kırmızı Orada bir nokta var.

"Oh Tanrım..."

"Charlotte, güven bana," diyorum ona. "Sakin ol. Seni güvende tutacağım." "Ben mi?" diye ağlıyor. "Peki ya *sen*?"

Tutamayacağım sözler verecek biri değilim.

Her şeyin yoluna gireceğini bilmiyorum. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum.

Tek bildiğim, ne gerekiyorsa kendimi onun önüne atacağım.

Ona tekrar "Sakin ol," diyorum.

Bir saniye sonra, onların yerleşkeye indiğini gördüm. Tam teçhizatlılar. Silahlarını çekmiş, taktiksel, ölümcül ve eğitimli bir şekilde ilerliyorlar.

Cam ev, bahçeden ve araba yolundan aşağıya doğru yarışırken bana onların oluşumunu mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor.

Bazı adamlarımın silah zoruyla alıkonulduğunu görebiliyorum. Hiçbiri saldırmak için harekete geçmedi.

Bunun için minnettarım. Eğer bu Polonyalı olsaydı, başka bir hikaye olurdu.

Ama FBI farklı bir canavar.

Charlotte ve benim bulunduğumuz odanın cam kapılarına en az altı adamın yaklaştığını görüyorum. Charlotte'un arkasındaki karşı girişten dört kişi daha giriyor.

Onları hissediyor gibi görünüyor çünkü gözleri yana kayıyor ama hareket etmiyor.

Sadece sessiz, korku uyandıran çizmeli ayak sesleri ve kafamıza doğrultulmuş silahların takırtısı.

Çevik kuvvet teçhizatlı adamlar etrafımızı sardığında, uzun boylu, zayıf bir figürün safların arasından yaklaştığını fark ediyorum.

Gömleğinin üzerine kurşun geçirmez yelek giyiyor ama diğer adamları gibi süslenmemiş.

O bıyığı tanıyorum ama.

İçeri girer ve uyanık gözlerle etrafı inceler.

"Ajan Jacobsen," diye elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde selamlıyorum. "Habersiz gelmeniz ne hoş."

"Lucio Mazzeo," diyor derin, çakıllı bir sesle. "Tutuklusun. Yine tutuklusun."

"Sanırım arama izniniz var?"

Gömleğinin içinden arama emrini çıkarıp kısa bir süre gösterdikten sonra tekrar gizliyor.

"Onu neden tutukluyorsunuz?" Charlotte talep ediyor.

Dedektif ona bakar. "Bu rutini daha önce yapmamış mıydık? Uyuşturucu satıcılığı, kaçakçılık ve yasadışı ticaret. Dahası da var ama uzun bir liste."

Charlotte'a döner.

"Charlotte Dunn," diyor. "Senin için de tutuklama emrim var. Yardım ve yataklık, adaleti engelleme... vesaire vesaire. Yine, oldukça kabarık bir sabıka kaydı."

Nefesini içine çekmiyor, soluk soluğa kalmıyor ya da kendi tutuklanma fikrinden dolayı üzüldüğünü veya şok olduğunu gösteren herhangi bir şey yapmıyor.

"Tüm bu bilgileri sana Sonya verdi, değil mi?" diye sorar.

Şu anda ne kadar kontrollü olduğuna şaşırdım. Özellikle de bir saniye önce ne kadar duygusal olduğunu düşünürsek. Hemen hayatta kalma moduna geçmiş gibi görünüyor.

"Bu bilgiyi nasıl edindiğimiz sizi ilgilendirmez-"

"O kaltak kan davası güden bir yalancı," diye terslenerek onun sözünü keser. "Lucio'ya karşı kişisel bir ajandası var. İşinizi doğru yapıyor olsaydınız, kendi kızını tehlikeye attığı ve sizi aptal yerine koyduğu için onu hapse atardınız."

Gözleri mavi ateşle parlıyor.

Müdahale etmem gerektiğini bilmeme rağmen, bunu yapmadığım için büyük bir gururla yanıyorum.

"Lucio'ya teklif ettiği anlaşmadan haberin var mıydı?" Charlotte soruyor. "FBI onaylı mıydı?"

Federalin kaşları birbirine düğümlenir. "Charlotte..."

Sanki etrafı çevik kuvvet teçhizatı giymiş silahlı adamlarla çevrili değilmiş gibi, "Bu Bayan Dunn," diye tersliyor. "Bu gece bizi öldürmeyi mi planlıyorsunuz, dedektif?"

"Hayır," diye yüzünü buruşturdu, "öyle değiliz. İşleri yasal yollardan yapıyoruz."

"O zaman göğsümde bir hedef tahtası olmasının bir sebebi var mı?" diye soruyor. "Buraya makul bir insan gibi kapıyı çalmak yerine silahlarla ve lanet olası bir SWAT ekibiyle gelmenin bir nedeni var mı?"

"Sigorta," Jacobsen cevaplar ifadesiz bir şekilde. "Bayan Dunn, Emirlerime uymanızı öneririm."

"Buna ihtiyacı olmayacak," diye araya giriyorum. Jacobsen bana bir kaşını kaldırdı.

"Uyum mu istiyorsunuz? Harika. Benimkini alabilirsin. Sana istediğin her şeyi vereceğim. Tüm iş ilişkilerimin yanı sıra şehirdeki ve şehir dışındaki çeşitli yatırımlarımla ilgili dosyalar. Dokunduğum her şey siz ve müfettişleriniz için adil bir oyun."

Charlotte'un ağzı şok içinde açık kalır.

Jacobsen bile şaşkın görünüyor ama bunu saklamakta daha iyi bir iş çıkarıyor.

"Bu doğru mu?" diye soruyor sonunda. "Bir bit yeniği olduğunu düşünmeden edemiyorum." "Bityeniği yok," diye yanıtlıyorum. "Sadece basit bir anlaşma."

"Tabii ki. Hangisi?"

"Dokunulmazlık," diye cevap verdim hemen. "Charlotte ve adamlarım için." "Hayır," diye soluk soluğa kaldı Charlotte. "Hayır, Lucio!"

Onu görmezden geliyorum. "Ben gözaltındayken yılanın başını kesiyorsun," diyorum ona. "Bensiz Aile diye bir şey yok. İhtiyacın olan tek kişi benim."

"Alt patronlarınızın serbest kalmasına izin veremeyiz."

"Onlar için indirilmiş cezalar," diye pazarlık yapıyorum. "Adriano Bargnani hariç, en fazla iki yıl. O serbest kalacak."

Jacobsen şüpheyle gözlerini kısar. "Ve bize her şeyi verecek misin?"

"Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdiğinden emin olduğumda, evet, sana her şeyi vereceğim."

"Lucio, ne yapıyorsun?" Charlotte tıslıyor. Ona bakıyorum.

"Bu bir fedakârlık değil," diyorum ona. "Bu bir görev. Ben Don'um. Ve gerçek bir Don ailesini korur. Sen benim ailemsin, Charlotte."

"Seni ömür boyu hapse atacaklar," diye karşı çıkıyor, sesi gücüne rağmen titriyor.

"Senin ve Evie'nin güvende olduğunuzdan emin olabilirim buna degecek," diyorum. "Adriano ikinizle de ilgilenecek. Bunu daha önce söylemem gerekirdi Charlotte ama söylemedim, o yüzden şimdi söylüyorum: Seni seviyorum."

Sessizlik.

Cevap vermek için ağzını açtı...

Ancak sözleri alt kattaki patlamanın felaket patlamasıyla yutulur.

Çevik kuvvet ekibinden birkaçı içgüdüsel olarak yere eğildi. Birkaç adım geri çekiliyorum ama ayaklarımın üzerinde duruyorum, gözlerim Charlotte'a odaklanıyor.

"Bu da neydi böyle?" Jacobsen telsiz cihazını çıkararak bağırır. "Ben izin vermedim-"

Bir ses geldiğinde cihaz parazitlerle çatırdıyor.

"Efendim! Efendim! Vurulduk. Burada başka bir ekip var..." "Ne oluyor lan?" diye telsize tükürüyor ajan.

Gözleri benimkilere dikildi. "Adamlarına geri çekilmelerini emret!" diye kükrüyor.

Farkına varınca başımı sallıyorum. "Onlar benim adamlarım değil. Onlar _."

"Efendim! Kapıya daha fazla araç gelsin!"

Charlotte bakışlarımı karşılıyor. O da anlıyor.

"Polonyalı," diye fısıldıyor ve düşüncemi tamamlıyor.

Dedektifin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Siktir," diye homurdanıyor. "Desteğe ihtiyacımız olacak-"

Bir başka patlama havayı yırtarak evin temelini titretir.

Bu seferki öncekinden çok daha yakındı.

Çevik kuvvet mükemmel düzenini bozdu ve dağılmaya başladı. Dikkatlerini yaklaştırmakta olan tehdide yeniden verirken Charlotte ve bana sırtlarını dönüyorlar.

Jacobsen silahını bana çevirdiğinde odadan çıkmak için geri dönüyorum. "Sakın kıpırdama," diye homurdandı. "Hâlâ tutuklusun."

"Aptal olma," diye tersliyorum onu. "Buraya sosyal bir ziyaret için gelmediler. Polonyalılar yumruklarını çekmeyecekler ve alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın olacak. Elime bir silah almam lazım."

"Yani bunu bize karşı kullanabilir misin? Hiç şansınız yok."

Yakındaki bir duvara çarpan silah sesi kulak zarlarımızı parçaladığında yana doğru irkiliyor.

Neredeyse üzerimizdeler.

Ama bu aptal Fed gözlerini benden ayırmak istemiyor.

Charlotte aramızda duruyor, dikkatli ve emin değil.

"Tek umursadığım onun güvende olduğundan emin olmak," diyorum Charlotte'u işaret ederek. "Bu noktada, o buradan kurtulduğu sürece kimin kazanıp kimin kaybedeceği umurumda değil. Kendimi ve onu savunmak için bir silaha ihtiyacım var. O yüzden silahını indir dostum!"

"Hayır!" diye bağırır. "Orada kalacaksın. Sakın kıpırdama!"

"GELİYOR!"

Polonyalı askerler üzerimize bir veba gibi çöktü. Cam kapılar içeriye doğru patlıyor, üzerimize küçük cam parçaları yağıyor.

Charlotte çığlık atıyor.

Ona doğru bir hamle yaptım ama Jacobsen benden önce onu yakaladı. Onu göğsüne doğru çekti ve kapıya yöneldi.

Birbirlerine dolanmış bir şekilde, tökezleyerek odadan çıktılar. Onlar gözden kaybolana kadar silahını bana doğrultuyor.

Beklemekten başka çarem yok, korku ve öfke göğsümde yangın gibi yanıyor.

Sadece o gittiğinde tekrar hareket edebilirim.

Onu bir an için bile olsa gözden kaybetme düşüncesinden nefret ediyorum ama silahlanmak için başka fırsatım olmayacak. Federaller Polonyalıların saldırısıyla meşgulken oturma odasından dışarı fırlıyorum ve doğruca silah kasama koşuyorum.

Bu kaos hepsi etrafında Ben. Çığlıklar ve
PATLAMALAR ve camlar kırılıyor ve silahlar durmadan
ateşleniyor.

Kalbim gümbür gümbür kaburgalarımın çarpıyor. Ama
garip bir sakinliğin üzerime çöktüğünü hissediyorum.

Bu artık savaş.

Ve anladığım bir şey varsa, o da savaştır.

CHARLOTTE

Lucio'nun köşede kayboluşunu bir anlığına yakaladım. Sonra Jacobsen beni merdivene yönlendiriyor ve iterek yukarı çıkarıyor.

"Git," diye sertçe emrediyor. "Acele et."

İkinci kez söylenmesini beklemem.

Her seferinde iki ya da üç adım atarak bir üst kata çıkıyorum.

Patlamaların ve silah seslerinin öfkesi havayı dolduruyor. Panikten neredeyse başım dönüyor. Evie bu gece burada olmadığı için minnettarım.

Bir sonraki inişe ulaşana kadar devam ediyorum.

"Burada bir panik odası var mı?" Jacobsen soruyor. Aşağıya işaret ediyorum. "Alt katta. Bodrum katında."

"Siktir," diye küfrederek sağındaki ilk kapıya dönüyor ve tekmeleyerek açıyor. "Tamam. Gir içeri."

Yalnız olmadığımızı fark ediyorum. Kapı üzerimize kapanmadan önce diğer iki federal bizi seyrek döşenmiş ortak odaya kadar takip ediyor.

Jacobsen iki teçhizatlı adama döner. "Kaç kişi?" diye sorar.

"Tam sayamadık efendim," diye cevap veriyor iki askerden uzun olanı soluk soluğa. "Düzinelerce."

"Buraya hemen destek çağırmalıyız."

"Telefon ettik," diye onaylıyor ikinci asker. "Yoldalar."

"Bu da Polonyalıların da yolda destekçileri olacağı anlamına geliyor." Jacobosen halı kaplı zemine tükürür.

"Yanlış Don'un peşine düştün," diyorum ona. "İlk indirmen gereken Kazimierz'di."

Bana ters ters bakıyor. "İkisi de aynı."

"İşte burada yanılıyorsun," diyorum ona şiddetle. "Lucio bir aziz olmayabilir ama Kazimierz şeytanın ta kendisi. Gerçekten de Lucio'nun yaptığı gibi adamları için kendini feda edeceğini düşünüyor musun? Lucio'yla çalışabilirsin. Polonyalılarla çalışılmaz."

"Oh, sen biliyor muydun?" diye tersledi beni.

"Aslında ben yapardım. Herkesten daha iyi. Sonya da öyle. Sana daha iyi tavsiyelerde bulunmamasına şaşırdım."

"Bayan Prescott artık bizim için çalışmıyor," dedi bana kaba bir şekilde. Şaşırdığımı söyleyemem.

Silah sesleri gittikçe artıyor. Sanki alt kata girilmiş gibi sesler geliyor. Mide bulandırıcı bir deja vu hissi yaşıyorum.

"Desteğin yakın zamanda gelecek mi?" diye sordum. "Çünkü aksi takdirde hepimiz öleceğiz."

Askerlerden birinin telsizi yanar ve cihazın üstündeki düğmeye basar.

"Neler oluyor?" diye sorar.

"Kuzey ve doğu duvarları aşıldı. Adamlarımız geri çekilmek zorunda kaldı. Şu anda sıkışmış durumdayız."

Jacobsen öfkeyle küfrediyor, gözleri odanın içinde geziniyor.

Etrafta pek bir şey yok. Sadece antikalarla dolu uzun bir dolap, pencere kenarında bir masa ve açık bir halı üzerine yerleştirilmiş birkaç şezlong var.

Acı dolu bir çığlık duyuyorum. Koridorun hemen aşağısından geliyor gibi.

"Bu odadan çıkmamız gerek," diyorum önümdeki üç adama. "Bizi burada kurşun yağmuruna tutacaklar."

"Pencereleri kontrol edin!" Jacobsen adamlarına bağıyor.

Askerlerden biri doğruca pencerelere koşuyor ve onları açmaya başlıyor. Hantal oldukları için camdan ayırmak biraz çaba gerektiriyor.

Ancak açıldığında, en az bir kişinin dışarıya ve aşağıdaki çatı çıkıntısına atlamasına izin verecek kadar geniştir.

Ajan Jacobsen beni kolumdan tutup açık pencerelere doğru yönlendiriyor.

"Devam et," dedi bana. "Önce sen. Başını aşağıda tut ve silah sesi duyarsan devam et."

Kalbimin göğsümde hopladığını hissediyorum.

Ajan ve adamları müttefik olmayabilir ama tam olarak düşman da değiller. En azından şu anda. İtalyanlarla olan ilişkiye rağmen, hala beni korumaya çalışıyorlar.

"Peki ya sen?" Ben soruyorum.

Beni pencereye doğru itti. "Kendi başımızın çaresine bakabiliriz," diye tersliyor. "Sadece git."

Kapılar kırıldığında bir bacağımı pencereden dışarı sarkıtmıştım. Her yere uçuşan enkazdan geri çekiliyorum ve kollarımla başımı kapatıyorum.

Tek duyduğum silah sesleri ve etrafımda yükselen alevler. Sonra.

Sessizlik.

Tekrar başımı kaldırdığımda odanın önünde beş Polonyalı askerin durduğunu görüyorum. Ayakta kalan tek FBI ajanı Jacobsen.

Bir kolu kanıyor ve yana doğru sarkıyor, ama silahını hâlâ kaldırmış durumda.

Ve duruşu güçlü. Meydan okuyan.

Polonyalıların neden onu da diğerleri gibi katletmediğini merak ediyorum...

Aniden, odaya altıncı bir kişinin girmesine izin vermek için ayrılırlar.

Kazimierz adamlarının arasında yürürken vücudum buz kesiyor. Silah taşımıyordu. Elleri cebinde, yüzünde bir gülümsemeyle içeri girdi.

"Ajan Jacobsen," diye selamlıyor, sanki eski arkadaşlarmış gibi. "Sizinle burada karşılaşmak ne güzel."

"Kazimierz," diye hırladı Jacobsen. "Hemen geri çekil."

Polonyalı don, yüzünde eğlenmiş bir ifadeyle etrafına bakınır. "Affedersiniz, bu işi tersine mi çevirdim? Çünkü durduğum yerden, burada güç sahibi olan benmişim gibi görünüyor."

Gözleri Jacobsen'ın yanından bana doğru kayıyor, hâlâ yarı yolda korkuluklara takılmış durumda.

"Ah, Charlotte Dunn," diye sızlanıyor. "Bu ne kadar ironik. Sahte FBI ajanı gerçek olanın yanında köşeye sıkışmış."

"Buraya gelmemeliydin, seni orospu çocuğu. Ya Lucio'yu ya da FBI'ı yenebilirsin," diyorum ona, dişlerimin arasından bile kendinden emin görünmeye çalışarak. "Ama ikisini birlikte değil."

Yüzündeki gülümseme

kaybolur. Ve gözleri öfkeye

dönüşür.

"Bu saçmalığı bana daha önce de söylemiştin, sürtük," diye hırlıyor dişlerinin arasından. "Bu sefer hazırlıklı geldim."

"Hazırlıklı olan tek kişi sen değilsin. Lucio buraya kaba girişinizden hiç hoşlanmayacak."

"Onu getirdiğine sevindim. Zavallı adam nerede?" Kazimierz alaycı bir şekilde sorar. "Öldü mü? Yoksa bir korkak gibi çoktan kaçtı mı?"

"Yansıtma yapıyorsun."

Dürüst olmak gerekirse, neden konuşmaya devam ettiğimi bilmiyorum. Buna sahte kabadayılık diyebilirsiniz.

Panik, sinirsel enerji diyelim.

Ya da belki sadece biraz gururla ölmek istiyorum.

Biraz mücadele. Biraz haysiyetle.

Her ne ise, kelimelerin ağızımdan dökölmesini engelleyemiyorum.

"Lucio senin iki kadın bir adam ve bu gece onun evinde öleceksin."

"Peki beni kim öldürecek?" diye hırılıyor. "Sen mi?"

Ben cevap veremedem, evin içinden daha fazla silah sesi geliyor.

Neden şimdi her şey on kat daha gürültölü geliyor?

Ses konağın her yerinde yankılanıyor ve kaçamadığım bir ağıt gibi içimde yankılanıyor.

ile her Silah sesi, I merak ediyorum Eğer biri I
Aşk var bu canavarlar tarafından katledildi.

Kazimierz'in adamlarından biri öne çıkıyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Yüzünde bir gölgenin titreştiğini fark ediyorum, ama neredeyse anında onu yok ediyor.

"Görünüşe göre parti bize geliyor," diyor Don basitçe.

Elini uzattı ve ona bir silah uzatıldı. Bunu o kadar rahat yapıyor ki, geldiğini bile görmüyorum.

Ancak ateşlediği kurşun Ajan Jacobsen'ın göğsüne saplandığında ne olduğunu anlıyorum.

"Hayır!"

Ajan acı dolu bir iniltiyle yere yığılırken sesim gergin ve cılız çıkıyor ve bir anda odanın dışındaki kaos tarafından yutuluyor.

Gözleri kapandığında, artık Polonyalı ile benim aramda hiçbir şey olmadığını fark ediyorum.

Dönüyorum ve ikinci bacağımı pencereden dışarı sallıyorum. Gözlerimi kapatıyorum.

Ve aşağıdaki geceye doğru düş.

Ama üç çift güçlü el beni yakalamadan önce neredeyse havalanıyordum. Omzum acıyla çatırdıyor ve çığlık atıyorum, çırpınıyorum, tekrar çığlık atıyorum.

Faydası yok.

Beni yakaladılar.

Kaba parmaklar beni geri çekiyor ve halı kaplı zemine sürüklüyor. Çenem bir sandalyenin ayağına sertçe çarpıyor ve yıldızları görüyorum.

"Ayağa kalk, sürtük," diye tıslıyor Kazimierz tepemden.

Daha fazla silah sesi. Daha fazla çığlık.

Odadaki atmosfer inceden inceye değişiyor. Kazimierz'in ilk ortaya çıkışına eşlik eden sakinlik artık neredeyse tamamen kaybolmuş durumda.

Bu da bana tek bir şey söylüyor: Bize yaklaşan adamlar Polonyalı değil.

"Koru beni!" Kazimierz bağırıyor.

Ayağa kalktım ve ona doğru itildim. Sert bir gümbürtüyle vücuduna çarpıyorum ve beni yakalıyor, beni önüne çekerken tırnakları koluma batıyor.

Sonra kolu boynuma dolanıyor ve beni canlı kalkan olarak kullanarak kapıya doğru itiyor.

"Komik hareketler yapmak yok," diye fısıldıyor kulağıma. "Yoksa seni mermilerle doldururum."

Demek istediğini anlatmak için silahını omurgama dayadı ve beni koridorda yan odaya doğru iterken silahını belime soktu.

İçeri girdiğimizde kapıyı kapattı ve bana döndü. Evie'nin odasındaız.

Yıldız makinesi tavana bütün bir galaksiyi yansıtıyor. Parlayan beyaz ışıktta yavaşça dönüyor.

Burada sadece ikimiz varız. Adamları görünürde yok.

Ondan uzaklaşabildiğim kadar uzaklaşırken midem bulanıyor.

"O kadar korkmuş görünme Charlotte," diyor bana her türlü acıyı vaat eden bir gülümsemeyle. "Biz eski dostuz, değil mi?"

"Ben olsam bu kelimeyi kullanmazdım."

Bir adım öne çıkıyor ve ben içgüdüsel olarak geri çekiliyorum. Titreşen bir yıldız yavaşça yüzünden geçiyor.

"Dur. Daha fazla yaklaşma."

Açıkçası anlamsız bir ifade. Yaklaşmasa bile, silahı var. Beni öldürmek için tek bir atış yeter.

Gülümsüyor, kapının hemen ötesinden gelen boğuşma seslerinden habersiz görünüyor.

"Yalan söylediğinden şüpheleniyordum, biliyorsun," diye beni bilgilendirdi. Sanki şimdi bir önemi varmış gibi.

Kendisinin tam bir aptal olduğunu düşünmemi istemiyor.

O değil istiyorum Ben için inanmak o inanılan benim tüm kalbimle katılıyorum.

İmaj onun gibi adamlar için her şey demek.

Burada bile, her şeyin sonunda.

"Ama yine de gitmeme izin verdin," diyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor. "İlgimi çekiyorsun, Charlotte."

"Tanrım, gururum okşandı."

Onu konuşturacak herhangi bir şey.

Eğer konuşuyorsa, ateş etmiyordur.

"Neden hayatını riske atıp kendini benim yoluma attığını sorabilir miyim?" diye soruyor. "Öğrendiğimde seni öldüreceğimi biliyor olmalıydın."

Yutkunuyorum ve bir adım daha geri çekiliyorum. Gülümsemesi daha da genişliyor.

"Evie için yaptım."

Gözlerini kısıyor ama gülümsemesi yüzünde kalıyor.

"Evie için mi?" diye sorar. "Yoksa Lucio için mi?"

"İkisi için de."

"Neden? Zamanı geldiğinde seni koruyacağını düşündüğün için mi?"

"Koruyacağını biliyorum."

Küçümseyerek gülüyor. "Buna gerçekten inanıyor musun?" diye alay ediyor. "Seni asla değerli Ailesi'nden üstün tutmayacak. Seni asla kendinden üstün tutmaz."

"Yaptı," diye karşılık verdim ona, hiç düşünmeden. "Benim için ve adamları için kendini feda etmeye hazır. Ki bu senin asla yapmayacağın bir şey."

Kazimierz bana sadece gözlerindeki o acınası, manik parıltıyla bakıyor.

"Sana böyle mi söyledi?" diye soruyor. "Bir yalanı gördüğünde tanıyacağını düşünmüştüm. Ne de olsa yalan söylemek en iyi yaptığın şey, değil mi?"

Başımı salladım. "Yalan söylemiyordu."

"Dur tahmin edeyim," diyor Kazimierz kendinden emin bir şekilde.
"Kendini kurban olarak sunduğunda silah zoruyla alıkonuluyordu."

Anında geriliyorum, ona istemeden bir cevap veriyorum.

Muzaffer bir şekilde gülümsüyor.

"Gördün mü?" diyor. "Lucio Mazzeo'yu tanıyorum, Charlotte. Ben Lucio Mazzeo'yum. Bunu görememenin tek nedeni adama aşık olman. O ve ben aynı kumaştan kesildik, Charlotte. O sadece farklı olduğunu düşünmen için seni kandırdı. Etkilendim, gerçekten. Rolünü oldukça iyi oynadı."

"Kapa çeneni," diye yalvarıyorum. "Sadece konuşmayı kes."

Öne doğru bastırıyor. "Benim yaptığım gibi seni kullanıyor. Memur Murphy'nin yaptığı gibi. Kuşkusuz ondan önceki tüm sevgililer gibi. Çünkü sen bir oyuncaktan başka bir şey değilsin, Charlotte."

Arka duvara çarptım. Yerim kalmadı. Kaçacak yer kalmadı.

Bana doğru yürüdü ve elini yanağıma koydu. O kadar nazikti ki şaşkınlıkla geri çekildim.

"Ne kadar güzelsin," diyor aç gözlerle bana bakarak. "Umursuyormuş gibi yapmak onun için kolay olmalı."

Gözlerimi kapatıyorum. "Dur," diyorum ona ama fısıltı gibi çıkıyor. Duaya yakın bir yalvarış. "Lütfen konuşmayı kes."

Yanağıma okşamaya devam ediyor.

"Bunu duymanız gerekiyor," diye devam ediyor. "Gerçek her zaman acıtır. Ama sana asla yalan söylemeyeceğim. Onun yaptığı gibi değil."

Konuşmaya o kadar dalmışım ki Evie'nin odasının kapısı pat diye açıldığında çığlık atıyorum.

Ama eşikte duran Kazimierz'in adamlarından biri değil. Bir FBI ajanı da değil.

"Lucio," diye fısıldıyorum, gözlerim ona odaklanıyor.

Ama Lucio ileri bir hamle yapamadan Kazimierz dönüp beni önüne katıyor.

Silahını başımın yan tarafına dayadı.

"Don Mazzeo," diyor sakince. "Bize katılmanız ne güzel."

Lucio tek kelime etmiyor. Şu anda onda farklı bir şeyler var. Yüz ifadesi soğuk, neredeyse tanınmaz halde.

En az Kazimierz kadar uğursuz görünüyor.

Vücuduma bir ürperti gönderiyor.

Ve belki de, sadece belki de... Bu adamı sandığım kadar iyi tanımadığım korkusundan kaynaklanıyor.

Belki de Kazimierz haklıdır ve Lucio'nun göğsünün derinliklerinde altın bir kalp yoktur. Sonuçta o da aynı kumaştan kesilmiştir. Kurtarılamaz, değiştirilemez ya da kurtarılamaz.

"Benimle bir erkek gibi dövüşecek misin, Kazimierz?" Lucio odaya doğru ilerlerken sohbet edercesine sorar.

Evie'nin eşyalarının etrafa dağıldığının farkındayım, ama kendimi özellikle herhangi bir şeye odaklanmaya zorlayamıyorum.

Gözlerimi Lucio'dan alamıyorum.

Ve yüzündeki kana susamış öfke ifadesi.

"Kanıtlayacak bir şeyim yok," diye yanıtlıyor Kazimierz. "Yaşamayı planlıyorum ve eğer bu küçük sürtük buradan çıkış sigortamsa, onu kullanmaktan hiç çekinmem."

Lucio bana doğru bakıyor ama bana bakmıyor. Daha çok içime bakıyor gibi.

"Onun sigortalı olduğunu sana düşündüren nedir?"

diye soruyor. Kalp atışlarımın düzensiz bir şekilde atmaya başladığını hissediyorum.

Ne diyor bu?

"Seni öldürmek için yapmayacağım şey yok, Kazimierz," diye devam ediyor Lucio, hâlâ göz göze gelmeyi reddederek. "Kurban etmeyeceğim kimse yok."

"O bile mi?" Kazimierz soruyor.

Lucio tereddüt etmeden, "O bile," diye cevap veriyor.

Acı içime işlerken irkiliyorum. Güçlü ve sakatlayıcı, beni Kazimierz'e karşı gevşek bırakıyor, şakağıma bastırılan silahın farkında bile değilim.

"Öyle mi?" Kazimierz sorar. "O zaman beni neden hâlâ öldürmediniz? Bir mermi ona, bir mermi de bana isabet etse her şey biterdi."

"Elbette, ama bunun neresi eğlenceli?" Lucio tehlikeli bir şekilde gülümser. "FBI'nın senin için eğlenceli planları var. Planladıkları şeyi yapmadan önce neden seni öldürsünler ki?"

"Bana bir bahane gibi geldi."

"Onu kurtarmak için bir bahane mi?" Lucio, sanki bu öneri bile gülünçmüş gibi sorar. Gülüyor. "Kabul ediyorum, iyi bir sevişme. Ama günün sonunda pek de önemli değil."

Gözlerimi kapatıyorum.

Kazimierz neden beni vurmuyor ki?

Şu anda gerçekten de kafatasıma sıkılacak bir kurşunun acısı bu işkenceden daha az acıtabilirmiş gibi geliyor.

"Her şey tek bir şeye bağlı Kazimierz," diye devam ediyor Lucio. "Bizim gibi adamların hayatlarını sürdürdükleri tek dinamik. Avcı ve av."

"Öyle mi?"

"Hiç ornitorenk diye bir şey duydun mu?" Lucio

soruyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Neden şimdi benimle konuşuyormuş gibi hissediyorum?

Lucio'ya baktığımda, o da bana bakıyor. Odaya girdiğinden beri gözlerimiz ilk kez birbirine kilitleniyor.

Ve az önce ne dediğini unutuyorum.

Kazimierz'in az önce söylediklerini
unutuyorum. Sadece hissettiklerime
odaklanıyorum.

Ve içten içe doğru olduğunu bildiğim şey.

Lucio'yu tanıyorum.

Lucio'yu seviyorum.

Ve onun da beni sevdiğinden hiç bu kadar emin
olmamıştım. "Ornitorenk mi?" Kazimierz şaşkın bir sesle
tekrarlıyor.

Lucio başını sallar. "Komik, küçük bir yaratık. Avustralya'ya özgüdür.
Kızım onları çok sever."

"Bu doğru mu?"

"Çok çirkinler. En azından ben öyle düşünüyordum. Ama gerçekten
gözümde büyüyorlar. Neden biliyor musun?"

Aşağı baktım ve bir şey gördüm.

Tanıdık bir yüz.

Böyle bir durumda göreceğimi düşündüğüm son şey. Evie'nin
doldurulmuş oyuncağı Paulie yerde yatıyor.

Lucio'nun Evie'nin onu cenazeye getirmesine izin vermediğini
hatırlıyorum, bu yüzden onu kitaplığındaki küçük yatağına özenle
yerleştirmiş ve geride bırakmıştı.

Tüm o patlamalar onu yere sermiş olmalı.

Çünkü işte orada. Boncuklu gözleri, bahçede meydana gelen çatışmalardan
gelen silah sesleriyle parlıyor.

Kalbimde onun sadece doldurulmuş bir hayvan
olduğunu biliyorum. Ama Tanrım, şu anda çok
canlı görünüyor.

Koruyucu bir melek gibi.

"Isırırım, Mazzeo," diyor Kazimierz. "Neden?"

Lucio sırtıyor. "Çünkü av gibi görünüyorlar, Kazimierz. Zavallı, pörsümüştü küçük yaratıklar gibi görünüyorlar. Ama çok yaklaşırsan, onlar hakkında önemli bir gerçeği öğrenirsin: Seni öldürebilecek zehir taşırlar."

Lucio'nun bana ne anlatmaya çalıştığını

anladım. Onun işaretiyle ne yapmam

gerektiğini anladım.

Polonyalı don, "Bu dayanılmaz derecede uzun benzetmedeki ornitorenk siz misiniz?" diye soruyor.

Lucio üzüntüyle başını sallar.

"Hayır." Beni işaret ediyor.

"Öyle."

Tam o anda dirseğimi Kazimierz'in karnına saplıyorum ve yere düşüyorum.

Ve üç el ateş edildi.

BANG.

BANG.

BANG.

Ellerini etrafımda hissedene kadar gözlerimi açmıyorum.

Lucio olduğunu biliyorum. Kendimi bu kadar güvende hissetmemin başka bir yolu yok.

Beni ayağa kaldırıyor. Kazimierz'in halıya yayılmış bedenini görmek için arkama bakıyorum.

Gözleri hala şok içinde açık. Kanı halıyı ıslatıyor.

Kıpkırmızı akıntı Paulie'ye ulaşmadan hemen önce oyuncağı kollarımın arasına alıyorum.

"Başardın," diye nefes alıyorum.

Lucio hüzünlü bir gülümsemeyle, "Eğildin," diye cevap verir.

"Sen söyledin."

Gülümsüyor. "İşte benim kızım."

O eğiliyor ve ben de aynısını yapıyorum.

Dudaklarının sıcaklığını hissetmek için yanıp tutuşuyorum. Ama sıcaklığına dokunamadan, aniden çevik kuvvet kıyafetli adamlarım bir kez daha etrafımızı sardı.

Federallerden biri "Eller yukarı" diye emrediyor.

Bir düzine farklı silah bize doğru doğrultulmuş durumda ama Lucio ellerini başının üzerine kaldırırken endişeli görünmüyor.

"Tamam, tamam," diyor yüksek sesle. "Sakin ol amına

koyayım." Bana dönüyor ve küçük bir göz kırpmıyor.

Ve her şeye

rağmen...

Gülümsüyorum.

LUCIO

ALTI HAFTA SONRA - MAZZEO KONAğI

Pantolonumun paçasını düzeltiyorum, parmaklarım takip bilekliğimin metaline sürtünüyor.

Bu mekanizma cehennem gibi sinir bozucu.

Ancak her şey düşünüldüğünde ödenmesi gereken küçük bir bedel.

Doğruluyorum ve deri koltuğuma yaslanıp rahatlıyorum. "Ah," diye nefes alıyorum. "Geri dönmek güzel."

"Bu şey güvenli mi?" Ajan Jacobsen ekşi bir ifadeyle soruyor.

Kolu şimdilik askıda ama görünüşe göre tamamen iyileşmesi bekleniyor. Şanslıymış ki kurşun geçirmez yeleği baskın gecesi Kazimierz'in silahından çıkan darbelerin çoğunu engellemiş.

"Oh, bu küçük mekanizma mı?" diye sordum. "Emin olmak için kendiniz kontrol edebilirsiniz." Bacağımı ofis masamın üzerine kaldırıyorum ve ona uzatıyorum.

"İndir şu lanet bacağını," diye hırlıyor bana. "Sana dokunmuyorum."

Gülüyorum. "Size bir şey ikram edebilir miyim, Ajan? Bir içki? Bir içkiye ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Acıması bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Gözümüz üzerinizde olacak Bay Mazzeo," diyor bana. "Eğer dışarı adımınızı atarsanız

bileşik-"

"Biliyorum, biliyorum," diye cevap veriyorum yorgunca. "Beni hapse geri atacaksın. Bu tehdit üçüncü ya da dördüncü seferden sonra gerçekten eskiyor."

"*Hâlâ* hapiste olman gerekirdi," diye tersliyor. "Parmaklıklar ardında altı hafta lanet bir şaka."

Yüzündeki huysuz ifadeye gülmekten kendimi alamıyorum. "Bir vatandaşın kefaletle serbest bırakılma hakkı vardır."

"Sen vatandaş değilsin. FBI'da tahmin ettiğimden daha fazla arkadaşı olan bir suçlusun."

Tek kelime etmedim.

"Bana isimlerini söylemek ister misiniz?" diye girişimde bulunur.

Ona şaşkın bir bakış attım. "Ne önerdiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok, Ajan Jacobsen," diyorum masumca. "FBI'da hiç arkadaşım yok. Departmanınızda sahtekâr polisler de yok."

"Onları bulacağım," diye söz veriyor bana. "Er ya da geç."

"Kesinlikle deneyebilirsin," diyorum. Sırf onu kızdırmak için göz kırpyorum.

Dişlerini sıkıyor ve oturduğumuz ofise bakıyor. Ben eve dönmeden önce bar tamamen doldurulmuştu.

Bir şeyler içmek için can atıyorum ama ajan gidene kadar bekleyebilirim diye düşündüm.

En önemli anda Charlotte'u korumuş olabilir. Bunun için ona borçluyum.

Ama hala iyi likörün tadını alamıyor.

"İki haftada bir seni ziyaret edeceğim," diye beni uyarıyor. "Sadece kefaletle serbest bırakılma kurallarına uyup uymadığından emin olmak için."

"Burada bekliyor olacağım," dedim ona. "Scout'un onuru."

"Tabii ki yapacaksın," diye alay ediyor. "Üç aylık ev hapsi nedir ki? Özellikle de böyle bir sarayda..."

İkimiz de gözlerimizi konakta görebildiğimiz kadarıyla gezdiriyoruz. Hâlâ yapılması gereken bazı onarımlar var ama Adriano ben alıkonulduğum süre boyunca her şeyi temizleyerek şaşırtıcı derecede iyi bir iş çıkarmış.

"Şimdi, şimdi, Ajan," diyorum, "istediğinizi aldınız."

Gözlerini bana dikti. "Öyle mi yaptım?"

"İsteddiğiniz tüm bilgileri size verdim," diyorum ona. "İş anlaşmaları, ticaret rotaları, yasadışı malların zulaları. Tüm klasörleri buradan çıkarmak için iki kamyon gerekti."

Jacobsen'in, anlaşmamızın şartları uyarınca birimine verdiğim tüm o saçmalıklara kanmayacak kadar kurnaz olduğunu bilmeme rağmen yüzümü mükemmel bir şekilde sakın tutuyorum.

"Teslim ettiğin o kamyon dolusu saçmalıkla departmanın geri kalanını kandırmış olabilirsin," diyor bana. "Ama *beni* kandırdığını bir an bile düşünme. O dosyaların hiçbir değeri yok. O iş anlaşmaları eski ya da tartışmalı. Bize verdiğin bilgilerin içi boş. Orada hiçbir şey yok. Hiçbir anlamı yok."

Omuz silktim. "Hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim ama verebileceğim tek şey buydu. Bilmen gerekirdi. Zaten yerleşkeyi birkaç kez aramıştın."

"Bir şey bulamamış olmamız orada hiçbir şey olmadığı anlamına gelmez."

"Bu seninle adamların arasında," diye cevap verdim. "Ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim."

Hoşnutsuzlukla homurdanıyor. "Bize bok verdin ve bir teşekkür mü bekliyorsun?"

Biraz eğildim ve gözlerim onunkilere kilitlendi. "Tamam o zaman, buna ne dersin?" Teklif ediyorum. "Polonyalılar üzerimize çullandığında, adamlarınızı eşek sudan gelinceye kadar döverken ve karşı koyanları öldürürken, kışınızı kim kurtardı?"

Jacobsen'in çenesi düzensiz bir şekilde seğiriyor, ama bana bir cevap vermek için acele etmiyor.

"Polonyalı bir asker vücudunuzun üzerinde durup hayatınıza son vermeye hazırlanırken, kim devreye girip sizi korudu?"

Morun hoş olmayan bir tonuna dönüştü. Gülmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Oh, doğru ya. Senin hayatını kurtaran benim adamlarımdı. Sizi kurtaran bendim," diye hatırlatıyorum ona. "Hepinizi kolayca yere serebilir ve suçu Kazimierz ve adamlarının üzerine atabilirdim. Ama yapmadım. Bunun bir değeri yok mu?"

Jacobsen isteksizce, "Üç ay sonra temize çıkacak olmanızın nedeni bu," diye yanıtıyor.

"Bir gün ittifakımızdan memnun kalabilirsiniz, Ajan."

"Bu bir ittifak değil," diye tersledi. "Senin gibi bir sahtekârla ittifak olmaz. Senin gibi bir çeteyle."

"Bu bir çete değil," diyorum ona, gözlerim gülerek parlıyor. "Biz sadece bir Aileyiz."

Başını tiksintiyle sallar ve ayağa kalkar.

"Polonya tehdidi tamamen ortadan kalkmış değil," diye belirtiyor kapının yarısına geldiğinde.

"Hayır, olmadı," diye kabul ediyorum.

"Hâlâ Kazimierz'e sadık olan pek çok kişi var. Yeni bir lider altında yeniden toplanmak isteyen insanlar."

"Tehdidin farkındayım."

"Siz ve sözde 'Aileniz' henüz tehlikeyi tamamen atlatmış değilsiniz."

Gülümsüyorum. "Uyarınız için teşekkürler Ajan Jacobsen," diyorum ona. "Ama şu andan itibaren, nerede olursanız olun, benim üç adım önde olduğumu varsayın."

Kapıyı yüzüme çarpıp ortadan kaybolurken gülüyorum.

İki haftada bir gerçekleştireceğimiz ziyaretler şüphesiz herkes için eğlenceli olacaktır.

O gidince ben de kalkıp yeni stoklanmış barıma doğru yürüyorum. Adriano tüm favori viskilerimin en üst rafa düzgünce yerleştirildiğinden emin oldu.

Kapı açıldığında Johnny Walker Black'e uzanıyordum.

"İçmeye başlamak için iyi dedektifin binayı boşaltmasını bile bekleyemedin, ha?" Adriano eğlenerek soruyor.

"İyi'yi bilemem," diye cevap veriyorum. "'Kıçımın ağrısı' gerçeğe daha yakın olabilir."

"Pah! O huysuz piçi biz hallederiz," diye tersliyor Adriano. Gözüme kestirdiğim viskiyi bırakıp Adriano'ya dönüyorum.

Kalp atışlarımın hafifçe hızlandığını hissediyorum ama yüz ifadem ve beden dilimin beni ele vermediğinden emin oluyorum.

"O burada mı?"

"Yeni geldi," diye onaylıyor. "Üstünü değiştirmek için odasına çıktı. Burada olduğunu bilmiyor. Hazırsan onu içeri gönderirim."

Bana dikkatlice bakıyor.

Sesime güvenmiyorum, o yüzden sadece başımı sallıyorum.

Adriano sıvışır. Birkaç saniye sonra kapı tekrar açılır. Ve Charlotte içeri girer.

Tanrım, o bir melek.

Onu ilk gördüğümde de benzer şeyler düşündüğümü hatırlıyorum. İstenmeyen bir rahatsızlıktan biraz daha fazlası olduğu zaman.

O görüntü, tanıştığımız ilk an, beynime bir dövme gibi kazındı.

Garson gibi giyinmişti. Dar, ucuz polyester. Korkmuş gözleri vardı ama yine de ateş doluydu.

Şimdi, keskin köprücük kemiklerini ve uzun bacaklarını tümüyle ortaya çıkaran ince askılı kısa beyaz bir elbise giyiyor. Koyu renk saçları

omuzlarında gevşek.

Ve o parıldayan mavi gözler...

İçlerindeki korku gitmiş olabilir.

Ancak yangın daha da büyüdü.

Çenesi meydan okurcasına bana doğru kalktı.

"Büyük kötü Don olduğun için istediğin zaman bana burada emir verebileceğini mi sanıyorsun?"

Gülümsememi bastırmak zorundayım.

Ama aletimin neredeyse acı verecek kadar hızlı bir şekilde hazır ola geçmesini bastırmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diyorum, onu otoriteyle bir aşağı bir yukarı süzerek.

Ben ilerliyorum. O bir adım geri atıyor.

"Tehlikeli olduğunu söylüyorlar," diyor alaycı bir tavırla. "Hapisten yeni çıktığını söylüyorlar."

"Hepsi doğru."

"Bir adamı öldürdüğünü söylüyorlar," diye devam ediyor.

"O bunu hak etti. Bana karşı gelersen böyle olur."

Gözlerini bana dikti. Ama sert bakışlarının ardındaki şakacılığı görebiliyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor. "Sana karşı gelirsem bana ne yaparsın?"

Sikim pantolonumun içinde umutsuzca seğiriyor.

"Seni domaltmam gerekecek," diyorum öne uzanıp kalçalarını kavrarken ve vücudunu benimkine yapıştırırken. "Ve seni sikip atacağım."

Dudakları bir gülümsemenin en ufak ipucuna doğru kıvrılıyor. "Kanıtla."

Ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve dudakları anında dudaklarımın altından ayrılırken hoş bir nefes sesi duyuyorum. Onu kapalı kapıya doğru itiyorum ve bacaklarını belime doluyorum.

Elleri boynuma dolanırken sıkıca kenetleniyor, beni kendine çekiyor ve öpücüğü derinleştiriyor.

Bu noktada daha çok bir dil sikişi. Ama ona dokunmadan geçirdiğim altı uzun ve sefil haftadan sonra, onu tamamen yutmaya hazırım.

"Siktir," diye nefes alıyor. "Lucio, senin için çok ıslandım."

Ellerim pantolonuma gidiyor, çaresizce çözmeye çalışıyorum, onu sikilmeyi hak ettiği gibi sikmek için yanıp tutuşuyorum.

Kulağıma doğru inliyor. "Sabırsızlanıyorum, Lucio... Sadece sik beni. Seni çok istedim..."

Sikim serbest kaldı. Elbisesini yukarı kaldırdım ve külotunu kenara çektim.

Ben onu iterken bana yapışıyor. Sert bir hamleyle haykırıp boynunu büküyor.

Şaka yapmıyormuş. Sırılsıklam olmuştu ve kolayca içine girdim. Şu anda hareketlerimde hiçbir incelik yok. Kibarlık ya da yavaşlık yok.

Hepsi ateş, tutku ve arzu.

Onu altı sonsuz haftadır biriken bir öfkeyle beceriyorum. Ona yalvardığı şeyi vererek içine giriyorum.

Kapıya sertçe vuruyor, her vuruş kalın ahşapta yukarı ve aşağı doğru bir titreşim gönderiyor.

Charlotte hepsini alır ve daha fazlası için yalvarır.

Kıçını sıkıyorum, vücudunun etrafımda gerildiğini hissedene kadar daha derine ve daha derine itiyorum. Amcığı sıkılaşıyor, salıverilmem onun içinde patlarken sikimi boğuyor.

Neredeyse aynı anda içeri girdi, dudaklarında benim adım vardı.

Birbirimize doğru sarktık. İkimiz de zor nefes alıyoruz. İkimiz de birbirimizin teriyle kayganlaştık.

Ama parlıyor. Çok parlak parlıyor.

Daha kendimize gelemeden küçük ayak sesleri duyuyorum.

Ve sonra, az önce karşı karşıya geldiğimiz kapıya belli belirsiz bir vuruş.

"Charlotte, orada mısın?" Evie'nin sesi duyuldu. "Bu gürültü de ne?"

"Kahretsin!" Charlotte ağlıyor, ellerini göğsüne koyuyor ve beni üzerinden itiyor.

Çabucak külotunu yukarı kaldırıyor ve elbisesinin eteklerini düzeltiyor.

"Aptal gibi gülümsemeyi kes," diye çıkışıyor bana. "Bana bir mendil ver. Çabuk!"

Hâlâ sırtarak bir mendil alıp ona uzatıyorum.

Sesini yükseltip kapıya dönmeden önce bana "Fermuarını çek," diye tıslıyor. "Üzgünüm prenses. Kapı sıkışmış. Sadece çıkmaya çalışıyordum."

"Adriano Amca!" Evie bağırıyor. "Charlotte orada sıkıştı."

Adriano araştırmaya geldiğinde diğer taraftan kısık bir kıkırdama duyuyorum. "Evet evlat, kapı sıkışmış. Az önce duyduğumuz şey kesinlikle buydu."

"Adriano..." Charlotte uyarıyor.

"Nasıl sıkıştı Charlotte?" Adriano alaycı bir şekilde soruyor. "Bir şey mi çarptı?"

"Tam bir baş belası," diye mırıldanıyor nefesinin altından.

Gülümsüyorum. "Tartışmaya gerek yok."

"Siz ikiniz iyi misiniz?"

"Doğduğum günden beri hiç olmadım," diye karşılık veriyorum.

Charlotte dönüp kapıyı açmadan önce bana gözlerini deviriyor.

Çömeliyor ve elini hızla Evie'nin gözlerinin üzerine kapatıyor. "Hey, tatlım," diyor parlak bir sesle. "Senin için küçük bir sürprizim var."

Avucunu sıyırıyor ve beni göstermek için kenara çekiliyor.

Kızımın gözleri bir an için şokla irileşiyor. Sonra yüzünde

kocaman ve neşeli bir gülümseme beliriyor. "Baba!"

Bana doğru koşuyor. Onu yakalayıp olabildiğince yükseğe fırlatıyorum.

Kollarıma geri döndüğünde duyduğum en güzel ses olan çığlığı atıyor.

"Kızım," diye mırıldanıyorum, ona

sıkıca sarılıyorum. "Baba, seni özledim."

"Seni özledim, *tesoro*," diyorum ona, başını sertçe öperek.

"Charlotte sen yokken bana seninle ilgili bir sürü hikâye anlattı," diyor.

Güzel dadıma bakıyorum. "Hepsi iyi hikâyeler mi?" diye soruyorum.

"Mhmm," diye cevaplıyor Evie. "Paulie'yi kurtarmak için dingolarla ve timsahlarla nasıl savaştığın hakkında her şey."

"Hepsi doğru," diye onaylıyorum büyük bir ciddiyetle. "Bir gün o hikâyeleri sana ben anlatacağım."

Evie sırtıyor. "Döndüğün için çok mutluyum," diyor ve yüzünü boynuma gömüyor.

"Ben de öyleyim. Ve seni bir daha asla bırakmayacağım."

Bana bakıyor. Yüz ifadesi ciddileşti. "Söz veriyor musun?" Önce

Charlotte'a sonra da Evie'ye bakıyorum.

"Söz veriyorum."

Evie bana ciddiyetle, "Serçe parmağınla yemin etmelisin," diyor.

"Pinkie yeminleri ciddi işlerdir," diye uyarıyor Charlotte beni. "Bozulamazlar."

Evie'ye "Bırak ben yapayım," dedim.

Sözümü şaşırtıcı derecede resmi bir serçe parmak yemini ritüeli ile pekiştiriyorduk -Charlotte ve Adriano şahit olarak duruyorlardı- o sırada Giovanni tarafından bölündü.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm patron," dedi bana. "Ama az önce ön kapıya sizin için bir şey geldi."

"Ne oldu?"

"Bu... bu alışılmadık bir paket."

Anında gerildim. "Kontrol ettin mi?" Evie'yi yere bırakarak soruyorum.

"Zaten tarandı ve kontrol edildi. Birçok kez," diyor bana.

"Yani tehlikeli değil mi?" Charlotte araya girerek soruyor.

Giovanni aramıza bakıyor. "Neyi tehlikeli bulduğunuza bağlı sanırım."

Charlotte ile bakiştık.

"Burada Evie'yle kal," dedim ona. "Ben gidip kontrol edeceğim." Elimi tuttu. "Lucio..."

"Taramadan geçirildi," diye teminat verdim. "Merak etmeyin. Bana on dakika ver ve sonra benimle aşağıda mutfakta buluş. Birlikte öğle yemeği yiyebiliriz."

Bana küçük bir baş selamı veriyor ve ben Adriano ve Giovanni ile birlikte aşağıya iniyorum.

Büyük bir sandığın devasa ön kapıların hemen yanında durduğu evin girişine doğru yürüyorum.

Yaklaştığımda, duraksamama neden olan küçük bir ses duyuyorum. "Ne oluyor lan?"

"Orada bir şey mi var?" Adriano kuşkuyla sorar.

Giovanni bana ince bir zarf uzatarak, "Bir notla birlikte geldi patron," diyor.

Sandığa doğru yürüyorum ve içine bakıyorum. "Tanrım," diyorum. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Giovanni, "Bu bir ornitorenk," diye bilgilendiriyor beni. "Sandığın yanında öyle yazıyor. Gerçi o şeylerin nereden geldiğini bilmiyorum."

"Avustralya," diye mırıldanıyorum. Zarfı yırtarak açıyorum ve içindeki mektubu çıkarıyorum.

"Eee?" Adriano ben daha okumaya başlamadan soruyor. "Kimden gelmiş?"

Gülümsüyorum. "Sonya."

"Tanrım," diyor Adriano. "Tam da seni daha fazla şaşırtamayacağını düşündüğün anda."

Onu görmezden geliyorum ve el yazısıyla yazdığı mektubu okumaya başlıyorum.

Lucio,

Tahmin edebileceğiniz gibi bu yaratık Evie için. Onu almak için bazı torpillere ihtiyacım vardı ve kesinlikle sahip olmak yasal değil, bu yüzden mahallede dolaştırırken dikkatli olurum. Bu büyük bir sorumluluk ama bence üstesinden gelebilir.

Ve bence onunla başa çıkabilirsin.

Pek çok konuda yanılmışım. Ama belki de en büyük hata, başka bir insanı kendinizin ve Ailenizin önüne koyamayacağınızı düşünmektir.

Evie'yi ne kadar sevdiğini şimdi görebiliyorum. Ve bence seninle kalması doğru. Onu güvende tutabileceğini biliyorum. Seninle mutlu olacağını biliyorum.

Geri kalanına gelince... Amerika'dan ayrılıyorum. Artık burada bir yerim yok. Ve kabul edelim ki, yaptığım bazı şeylerden memnun olmayan bir grup Polonyalı pislik hala var.

Benim için endişelenme. Ayaklarımın üzerinde duracağım. Ben her zaman yaparım. Kızımı güvende tut. Onu mutlu et.

Belki bir gün, iyi olduğundan emin olmak için tekrar gelirim.

Bu bir tehdit değil bu arada. Sadece kişisel bir dilek. Gelecek için bir umut da diyebilirsiniz. Sonunda çocuğu için doğru olanın uzaklaşmak olduğunu gören bir annenin basit umudu.

Dikkatli ol, Lucio. Hepiniz güvende olun. Sonya

Mektubu okumayı bitirdiğimde uzun bir nefes alıyorum.

İşlenmesi gereken çok şey var. Emirlerle dolu, ki bu onun için çok uygun-
ülkeden hem kolluk kuvvetlerinden hem de suçlulardan kaçıyor ve yine
de bana ne yapmam gerektiğini söyleyecek zaman buluyor.

Ama sorun değil. Bazı şeyler değişebilir. Bazı şeyler değişemez.

Mektupta, en azından önemli açılardan, onun değişmesi için hâlâ umut olduğunu düşünmemi sağlayacak kadar iyi şeyler de var.

"Baba?"

Merdivenin en alt basamağında Charlotte ve Evie'yi görmek için dönüyorum. İkisi de merakla sandığa odaklanmıştı.

"Baba, o da ne?" Evie soruyor.

"Bu senin için bir hediye," diyorum Evie'ye, mektubu yerine koyarken.
"Annenden."

Evie'nin gözleri mutluluktan yuvalarından fırlıyor ve öne doğru koşuyor. Sandığın içine bir kez bakıyor ve sevinçle ciyaklıyor.

"Bu bir Paulie!"

Evie yine ciyaklıyor ve Charlotte'un yanıma yapıştığını hissediyorum.

Ona bakıyorum. "Buna hazır mısın?" diye soruyorum.

Charlotte, yeni evcil hayvanını okşayabilmek için sandığın üst kapağını kaldıran Evie'ye bakıyor. Bu yaratık çok iş görecektir, ama Evie'nin yüzündeki ifadeyi görmek bu şeyi daha çok sevmemi sağlıyor.

"Her şeye hazırım," diyor hiç atlamadan.

Kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çektim. Hafifçe sertleşiyor ve Evie'ye doğru eliyle işaret ediyor.

"Bizi görecektir," diye fısıldıyor temkinli bir şekilde.

"Şu anda bir şey fark ettiğini sanmıyorum," diyorum kıkırdayarak.

Evie ornitorenk'i sandıktan güçlükle çıkarıyor ama sonunda başardığında ördeğe benzeyen yumuşak gagasını yanağına sürtüyor ve Evie çılgınca kıkırdıyor.

"Ve her neyse," diye devam ediyorum, "bizi böyle görmeye başlamasının zamanı gelmişti."

Charlotte bir an için araştırarak bana baktı. Sonra gülümsedi.

Yavaş, mutlu ve umut dolu bir gülümseme.

"Baba, Charlotte, bak... çok tatlı!" Evie bizi göz temasını kesmeye zorlayarak söylüyor.

"Eee?" Charlotte heyecanla söylüyor. "Ona ne isim vereceksin?" "Paulie," diye cıvıltıyor Evie hemen.

İkimiz de gülüyoruz.

"Senin zaten bir Paulie'n var," diye

hatırlatıyorum ona. "Kafaları karışacak," diye ekliyor Charlotte.

Evie bir an için bunu düşünüyor. Kolumun Charlotte'a dolanmış olduğunu fark etmemiş gibi görünüyor. Belli ki bu onu hiç korkutmuyor.

"Tamam," diyor düşünceli bir şekilde. "O zaman...

Paulina." Charlotte güler. "Paulie ve Paulina, ha?"

"Mhmm."

"Hoşuma gitti," diyorum ona.

Gülümsüyor ve yeni arkadaşını dikkatle okşuyor. "Onu oynamak için bahçeye götürebilir miyim?" diye soruyor.

"Devam et."

Bir çığlık daha atarak koşmaya başladı. Ornitorenk, beni çok şaşırtarak, paytak paytak onun peşinden gidiyor.

"Akraba ruhlar," diyor Charlotte onların gidişini izlerken.

Ona dönüyorum. "Açıkça. Al, bunu oku. Paketle birlikte geldi."

Mektubu Charlotte'a veriyorum, böylece kendisi de okuyabilir.

"Sakıncası yok mu?" diye sorar, ihtiyatla alır. "Devam et."

Yavaşça okuyor, gözleri konsantrasyonla sayfa üzerinde ileri geri hareket ediyor. Birkaç dakika sonra düzgünce katlıyor ve bana geri veriyor.

"Vay canına."

"Evet."

"Amerika'dan ayrılıyor mu?"

"Geri dönecektir," diyorum. "Sonya her zaman bir yolunu bulur." "Öyle yapar."

"Her neyse, düşünüyordum da..."

"Uh oh. Bu ses hoşuma gitmedi."

"Evie önümüzdeki birkaç saat boyunca yeni evcil hayvanıyla meşgul olacak," diye belirtiyorum. "Bir süre bizi özlemeyecek."

Elini tutuyorum ve onu merdivenlere doğru yönlendiriyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Charlotte biraz gülerek soruyor.

"Odamıza," diye cevap veriyorum.

"*Bizim* odamız mı?" Charlotte gözlerini kocaman açarak tekrarlıyor. "Geçici odamız," diye açıklıyorum. "Taşınana kadar."

"Bu benim için yeni bir haber. Taşınıyor muyuz?"

"Ev hapsim biter bitmez yeni bir yer satın almayı planlıyorum," diyorum ona. "Burası birkaç kez havaya uçuruldu ve baskına uğradı."

Charlotte gülüyor. "Yeni bir ev..."

"Yeni bir *ev*," diye düzeltiyorum. "Üçümüz için. Ne dersiniz?"

İkinci katın sahanlığına vardığımızda eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor. Biraz yavaşlıyor ve beni ona dönmeye zorluyor.

"Ben varım," diyor nefes nefese. "Hep bir evim olsun istemişimdir."

SONSÖZ: CHARLOTTE

ÜÇ AY SONRA-YENİ MAZZEO KONAĞI

Evie yine, "Paulina'nın neden gelemediğini anlamıyorum," diye sızlanıyor. Başımı ona doğru sallarken parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum.

"Bunu daha önce de konuşmuştuk prenses," diyorum ona. "Bir ornitorenkle her yere gidemeyiz. Ya da herhangi bir yere, gerçekten. Özellikle de yeni evler için alışveriş yaparken."

Suratını asar ve mülkün lüks bahçesini incelemekle meşgul olan Adriano ve Vanessa'ya doğru kamburunu çıkarır.

Lucio daha bana dokunmadan onu hissediyorum. Arkamdan sessizce yaklaşıyor ve kollarını belime doluyor.

"Eee?" diye soruyor.

Bileğimdeki saate bakıyorum.

"Restorana uğrayalım mı? İşlerin nasıl gittiğini kontrol edelim mi?" Dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum.

"Hadi, Charlotte," diye inliyor. "Bu senin tek izin gecen." "Bu hafta ikinci," diye düzeltiyorum onu.

"İkinci gece izin. Güzel. Ama gece gündüz çalışıyorsun. Açılış Haftası bir zaferdi. Kendine biraz zaman ayırmayı hak ediyorsun. Ya da *bana* zaman ayırmayı."

"Açılalı sadece birkaç hafta oldu Lucio," diyorum ona. "En azından bir yılı doldurmadan rahatlayamam."

Tekrar inliyor ve yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor.

"Bunun senin tutku projen olduğunu biliyorum," diyor bana alaycı bir ciddiyetle. "Ama ihmal edilmeyi reddediyorum."

Buna gülmeden edemiyorum. Büyük kötü Don, ona yeterince ilgi göstermediğimi düşündüğünde gerçekten somurtkan bir bebek oluyor.

"İnan bana biliyorum," diye kıkırdıyorum. "Sırf benimle uğraşmak için restorana gelmeyi alışkanlık haline getirmeseydin daha çok iş yapardım."

Ciddi bir elini göğsüne koyar. "Ben neysem oyum, *Micetta*."

Gülüyorum. "Güzel. Bunu söyleyeceğinizi umuyordum. Sağlık müfettişi aksini düşünebilir ama-"

"Bilmediği şey onu öldürmez," diye reddetti Lucio. "Ve eğer öğrenirse, o zaman onu *ben* öldürürüm."

Geniş bir sırıtışa geçmeden önce uzun bir süre bekliyor. "Sadece şaka yapıyorum."

Ona ciddi bir bakış fırlatıyorum. "Bu arada bu sabah Greg'le konuştum. İlk çeki almış. Çok heyecanlıydı."

Lucio homurdanıyor. "Eğer aşevim kanayan bir kalbi ve sonsuz bir banka hesabı olan muhteşem bir esmer tarafından finanse ediliyor olsaydı ben de öyle olurdum."

Gözlerimi ona diktim. "Ben kanayan bir kalp değilim. Sadece elinizden geldiğince yardım etmeye inanıyorum."

"Hey, orası senin restoranının finansmanı," diyor omuz silkerek. "Kârınızın nasıl harcanacağına siz karar veriyorsunuz."

Ona sert bir bakış attım.

"Ne?" diye itiraz ediyor.

Gülümsüyorum. "Bütün bunlardan uzakmış gibi davranıyorsun. Ama aşevine en az benim kadar yardım ediyorsun."

Kaşlarını çatıyor. "Bunu nasıl anladın?"

"Aşevi açık kalabiliyor çünkü ben finanse ediyorum ve finanse edebilmemin tek nedeni de bana kendi restoranımı açmam için gereken maddi ve manevi desteği vermiş olmanız."

Küçümseyici bir el sallıyor. "Berbat bir aşçı olsaydın sana bir kuruş bile vermezdim. Gerçekten, bu sadece akıllıca bir iş hamlesiydi. Benim açımdan mükemmel bir öngörü."

Gülüyorum. "Sen bir pisliksin. Ama cidden..." Elimi karın kaslarına koyuyorum. "Restoran senin sayende başarılı oldu."

Başını sallıyor. "Hayır, restoran başarılı çünkü sen harika bir şefsin."

Biraz yüzüm kızardı ama iltifatı kabul ettim.

Şüphelerimi sezmiş olmalı, çünkü ısrar etmeye devam ediyor. "Edmund Santiago çocuklarıyla kaç kez içeri girdi?"

"Geçen hafta iki kez," diye itiraf ediyorum.

"Adam yemekten anlıyor. Çok seçicidir. Sürekli müşteri olmasının tek nedeni pişirdiğin yemekleri beğenmesi. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

Büyük bir gurur duyuyorum, ama bu benim için hala o kadar yabancı bir duygu ki, sadece ayaklarıma bakıyorum.

"Gelişiyorum," diye mırıldanıyorum.

Lucio bıyık altından güler ve başını sallar.

Övgüyü iyi karşılamadığımı biliyor. Bu üzerinde çalıştığım bir şey.

Tanrı biliyor ya, dudaklarından dökülenler hiç de az değil. Lucio söyleyecek olursa, ateşin keşfinden bu yana mutfak dünyasının başına gelen en büyük şey benim.

Biraz abartılı. Yine de
umurumda değil.

Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve beni bir anlığına usulca öpüyor.
Sonra sırtımı göğsüne bastırarak şekilde beni geriye doğru döndürüyor.

Birlikte bahçeye bakıyoruz. Evie, yarım daire şeklindeki çiçek tarhlarına
doğru uzanan dar, çimenli bir yamaçta bir aşığı bir yukarı koşuyor.

"Şimdi, burası hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor, dudakları
kulağıma değiyor.

"Kesinlikle muhteşem," diye itiraf ediyorum. "Ama çok
büyük." "Eski evden sadece yarım dönüm daha büyük."

Kaşlarını çatıttım. "Bunu küçük bir farkmış gibi söylüyorsun."

Lucio arkamızdaki binayı inceliyor. "Yeni bir garaj inşa etmek için alana
ihtiyacım olacak," diyor bana. "Ve evden ayrı, tonozlu bir alan
istiyorum."

Kaşlarını çatıttım. "Neden evin dışında tonozlu bir alana ihtiyacınız olsun
ki?" diye soruyorum.

Kaşlarını bilerek bana kaldırıyor. "Lucio!"

"Ne?" diye sorar masumca. "Ben hâlâ Don'um. İleride işler boka sarabilir
ve saracak da. Sen ve Evie'nin işin çirkin taraflarından uzakta
olduğunuzdan emin olmak istiyorum. Yeni evimizde artık bodrum katında
hapisane hücreleri yok."

Bu konuda onunla tartışamayacağımı bildiğim için iç çekiyorum.

Ama bazı şeylerin asla değişmeyeceğini kabul etmeye başladım bile.

Hayatım artık risk ve tehlikelerle dolu.

Lucio'yu sevmenin bedeli bu.

Ve bu benim ödemeye hazır olduğum bir bedel.

"Evin güvenliğini de tamamen gözden geçirmem gerekecek. Taşınmadan önce her şeyin tamamlandığından emin olacağım."

"Bekle," diyorum, yüzünü görebilmek için boynumu geriye atarak. "Bu, burayı satın alacağın anlamına mı geliyor?"

"Burayı satın alıyoruz demek," diye düzeltiyor.

Derin bir nefes alıyorum ve kollarından kurtuluyorum. "Lucio, sekiz tane falan misafir odası var." "Dokuz, sanırım."

"Ve dört katlı," diye belirttim. Hiç şaşırmamış görünüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Çok fazla katkıda bulunamam," diye itiraf ediyorum. "Restoran daha yeni açılıyor, o yüzden fazla kâr edemiyorum, özellikle de aşevine olan bağlılığımdan dolayı, ama sanırım bir araya gelebilirim."

"Charlotte," diyor omuzlarımı tutarak. "Nefes al. Senden eve herhangi bir katkıda bulunmanı beklemiyorum. Varlığın dışında tabii ki. Ve arada bir Fransız tostı kahvaltısı."

"Ama... bu evi bir araya getirmek istediğini söylemiştin."

"Bizim evimiz, bizim yuvamız olacak demek istedim," diye cevap verdim. "Senin katkıda bulunmanı beklemiyorum. En azından maddi olarak."

"Ama istiyorum," diye ısrar ediyorum.

"Bunu takdir ediyorum," diye yanıtlıyor. "Ama bu gereksiz."

Dudağımı ısııyorum. "Hâlâ aşağıya doğru bir şey koyuyorum."

Derin bir iç çekiyor ama öylece bırakmayacağımı hissediyor. Bu durumda olmaz.

"Peki," diye yanıtlıyor. "Elinden geleni ardına koyma."

Muzaffer bir edayla gülümsüyorum. Katkımın New York'un en değerli gayrimenkulünün gerçek değeriyle kıyaslandığında çok küçük kalacağını biliyorum. Ama bir şeyler yaptığımı bilmek beni daha iyi hissettiriyor.

İkimiz de Charlotte'un çılgınlıklarını duyuyoruz ve ben içgüdüsel olarak bahçeye dönüyorum.

"Neler oluyor?" Adriano ve Vanessa'yla birlikte bize doğru atlayışını izlerken soruyorum.

Adriano, "Akşam Lenny ile sahile gitmeyi önermiş olabilirim," diye açıklıyor.

Vanessa ona gözlerini devirerek, "Önce ailelere danışmalısın, ahmak," diye çıkışır.

Ona ters ters bakıyor. "Ahmak mı?" diye tekrarlıyor. "Basit matematik yapamayan ben değilim."

"Tanrım, bir hata yapıyorum ve sen bunu yaşamama izin vermiyorsun."

"Lütfen, eğer sadece-"

"Ah-hem," diye araya giriyorum.

Eğer araya girmezsem, ikisi uzun süre tartışmaya devam edebilirler. Bu onların alışkanlığı gibi görünüyor.

Yine de altında gerçek bir sevgi var. Tartışmak sadece onların sevgi dili.

"Özür dilerim," diyor Vanessa mahcup bir ifadeyle. "Her neyse, Evie ve Paulina'yı birkaç saatliğine alabileceğimizi düşündük. İkiniz biraz yalnız kalırsınız."

Kaşlarımı çatıyorum, bir fare

kokusu alıyorum. "Yalnız

zaman mı?"

Vanessa omuz silkiyor. "Son zamanlarda çok çalışıyorsun," diyor.

"Lucio'yla biraz romantizm yaşayabilirsiniz diye düşündüm."

Gülümsüyorum. "Vay canına, Vanessa. Çok

düşüncelisin." "Lütfen," diye alay ediyor Adriano. "Bu

benim fikrimdi."

"Pislik."

"Nag."

"Göt-"

"Çocuklar!" İşaretle araya girdim ve ikisi tekrar ayrıldı. El ele tutuştuklarını fark ettim.

Tüm bu yetişkin şakalaşmalarından habersiz olduğu belli olan Evie, Adriano'nun kolunu çekiştiriyor.

"Hadi, Adri Amca," diyor. "Paulina'yı alıp sahile gidelim!"

"Dur bakalım evlat," diye cevap veriyor, ona bakarak. "Önce patronlara sorman gerek."

Evie ikimize döndü. "Baba, anne, gidebilir miyim lütfen? Lütfen?"

Sözleri boğazıma düğümlenince nefesim kesildi. Az önce bana *anne* dedi.

Değil mi?

Bunu duyan bir tek ben miyim?

Belli ki değil, çünkü Lucio da biraz şaşkın görünüyor. Vanessa ve Adriano çok daha iyi idare ediyor, ancak ikisi de kulaktan kulağa sırtıyor.

"Bunu evet olarak kabul edelim," diye kıkırdar Adriano. "Hadi, evlat."

Evie ikimize de bakmadan, "Yaşasın! Hoşça kal baba," diyor. "Güle güle anne."

Adriano, Evie'nin elini tutup çıkışa yönelirken bana küçük bir göz kırptıyor. Vanessa bir an oyalandı. Kolumu sıkacak kadar.

Sonra Adriano ve Evie'yi bahçeye kadar takip eder.

Lucio elimi tutuyor ve arabaya doğru yürüyoruz. Kapılı sitenin hemen dışına park ettik.

"Evie'yi akşam için almaları çok hoş."

Lucio emniyet kemerini bağlarken pek tepki vermiyor.

"Adriano ve Vanessa'nın son zamanlarda ne kadar yakın olduklarını fark ettin mi?" diye sordum.

Lucio kaşlarını çatıyor. "Her zaman kavga ediyorlar."

"Kesinlikle, cinsel gerilim hissediliyor," diyorum. "Bir tür-" "Bizim gibi.

Başlangıçta," diye bitiriyor.

"Evet. Sanırım ciddileşiyorlar."

"Vanessa'ya sorun."

"Söyledim, ama Vanessa genelde açık bir kitap gibidir. Bana hiçbir şey söylememiş olması Adriano'nun onun için çok şey ifade ettiği anlamına geliyor," diye açıklıyorum. "Hazır olduğunda bana söylemesini istiyorum."

Yerleşkeye yaklaşırken göz ucuyla ona bakıyorum.

"Adriano sana bir şey söyledi mi?"

Gülümsüyor. "Hayır."

Hayal kırıklığıyla inliyorum ve yerleşkenin dışında durduğumuzda gülüyor.

İçeri giriyoruz ve bu gece aydınlatmanın çok minimalist olduğunu hemen fark ediyorum.

Mutfağa inen geniş koridora adımımızı atar atmaz, midemin açlıktan guruldamasına neden olan ağız sulandırıcı bir aroma ile karşılaşıyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum. "Lucio, bu koku da ne?"

Gizlice gülümsüyor. "Biz dışarıdayken senin için küçük bir sürpriz hazırladım."

Elimi tutuyor ve beni neredeyse hiç kullanmadığımız resmi yemek odasına götürüyor. Dairesel alana adım atıyorum ve nefesim kesiliyor.

Odanın ortasına kocaman süslü bir masa kurulmuş. Güzel gümüş takımlar, gül yaprakları ve titreyen beyaz mumlarla mükemmel bir şekilde döşenmiş.

Her şey muhteşem görünüyor.

"Lucio," diye nefes alıyorum. "Ne yaptın sen?" Eğiliyor ve yanağımı usulca öpüyor.

"Yedi çeşit yemeğimiz için hazır mısınız?" diye soruyor.

"Yemek mi yaptın?" Şaşkınlıkla söylüyorum. "Ocağı nasıl açacağını bile biliyor musun?"

Kaşlarını çatıyor ve karşılık vermeye hazırlanıyor, ama o bunu yapamadan mutfak kapısından tanıdık bir ses yükseliyor.

"Tabii ki yemek yapmazdı! Lucio hayatı pahasına da olsa su kaynatamaz. Bu geceki yemek, bendenizin ikramıdır."

Arkamı döndüğümde Edmund Santiago'dan başkasının kapıda durmadığını görüyorum, elinde büyük bir tepsi ve altında tabakları saklayan iki küçük çömlek var.

"Edmund!" Haykırıyorum. "Bu gece bizim için yemek mi yaptın?"

"Gerçekten de öyle," diye yanıtlıyor bana özel bir gülümsemeyle. "Yine de itiraf etmeliyim ki oldukça gergindim."

"Gergin mi?"

"Evet, hayranı olduğun bir şef için yemek pişirmek her zaman sinir bozucudur." Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Öylesine söylüyorsun."

"Hiç de değil," diyor ikna edici bir şekilde. "Restoranın bir zafer, Charlotte. Ve buna sevindim. Kanımın akmasını sağlamak için biraz sağlıklı rekabete ihtiyacım vardı."

Lucio küçük alışverişimizi eğlenerek izliyor, ama nedense sabırsız görünüyor.

"Partiyi başlatalım mı?" diye soruyor.

Ona sivri bir gülümseme fırlatıyorum. "Birileri acıkmış gibi görünüyor."

"Özür dilerim," diyor Edmund. "Bir numaralı yemekle başlayalım. Havyarlı karides ceviche."

"Vay canına," diyorum. "Şimdiden salyalarım akıyor."

Lucio ve ben oturduk. Edmund iki küçük klozeti önümüze koydu.

"Tadını çıkarın, güzel insanlar."

Sonra güzel bir hareketle dönüyor ve bizi romantik akşam yemeğimizle baş başa bırakıyor. "Hmm, bu çok garip," diyorum cloche'uma bakarak.

"Ne?"

"Şey, şef genellikle cloche'u çıkarır ve sonra gider," diye açıklıyorum. "Muhtemelen unutmuştur."

Tam cloche'umun küçük kulpuna uzanacaktım ki Lucio beni durdurdu.

"Bekle," diyor, gözleri mum ışığında parlıyor. "İzin ver."

Sandalyesinden kalktı ve bana doğru yürüdü. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, bütün bunlara neyin sebep olduğunu merak ediyorum.

Önümdeki örtüyü bir çırpıda kaldırıyor. Neye baktığımı anlamam bir anımı alıyor. "Bu karides ceviche değil," diyorum aptalca.

Küçük siyah kadife bir kutu. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Bu arada Lucio yavaşça yanımda yere diz çöktü.

"Açmak ister misin?" diye sorar.

"Ben... Lucio, bu nedir?"

Hafif bir gülümsemeyle "Hayır," diye karşı çıkıyor. "Önce onu açmalısın." Kutuyu açarken kalbim göğsüme sertçe çarpıyor.

Minik bir fildişi yastığın ortasına yerleştirilmiş, şimdiye kadar gördüğüm en güzel yüzük. Gözlerimin rengine çok benzeyen koyu mavi safirlerle çevrili kare yastık kesim bir pırlanta.

"Aman Tanrım," diye yavaşça nefes alıyorum. "Bunu almak için müze mi soydun?!"

Gözlerimi ringden ayırıp Lucio'ya bakıyorum.

"Charlotte Dunn," diyor aynı anda hem güçlü hem de zayıf hissetmeme neden olan sessiz bir güvenle. "Benimle evlenir misin?"

Sadece ona bakıyorum.

Çoğunlukla, bu anı nasıl özümseyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Benim başıma gelemeyecek kadar gerçeküstü geliyor.

Ben sadece bir yalancıyım.

Karavan parkından gelen beyaz
pislik. Ben bunu hak etmiyorum.

"Lucio," diye fısıldadım. "Emin misin?"

Cevap gülümsemesi ıslıl ıslıl. Aramızdaki devasa elmasın parlaklığını gölgede bırakıyor.

"Emin olmasaydım sormazdım," diye basitçe yanıtlıyor. "Evlen benimle Charlotte. Ve lanet olası dünyayı birlikte ele geçirelim."

Onun yoğun, düşünceli, güzel gri gözleriyle
karşılaşıyorum. Ve üzerime bir durgunluk geldiğini
hissediyorum.

Mükemmel mutluluk, mükemmel güvenlik... ve mükemmel kesinlikten
doğan bir dinginliktir.

Çünkü dürüst olmak gerekirse.

Buna nasıl hayır diyebilirim?

"Evet," diye fısıldıyorum. "Milyon kere evet."

Gözleri bir kez daha parlıyor ve gülümsemesi tamamen açılıyor. Göz kırıyor.

Sonra da ekledi, "Akıllı kız."

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

SINNER'S LULLABY'yi okuduğunuz için teşekkürler ama şimdi durmayın! Özel Genişletilmiş Sonsöz'ü edinmek için aşağıdaki bağlantıya tıklayın ve şunları görün
Vanessa ve Adriano düğümü atıyor!

GÜNAHKARIN NİNNİSİ'NİN GENİŞLETİLMİŞ SONSÖZÜNÜ
İNDİRİN

GÜNAHKARIN NINNİSİ

BİR MAFYA ROMANTİZMİ

NICOLE FOX

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Mazzeo Mafia Düeti

Yalancının Ninnisi (1.
Kitap) Günahkarın Ninnisi (2.
Kitap)

Kovalyov Bratva Düeti

Yıldızlı Kafes (1. Kitap)
Yıldızlı Gözyaşları (2.
Kitap)

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırada okunabilir!*
Bana Söylediği
Yalanlar Bana
Verdiği Yaralar Bana
Öğrettiği Günahlar

Belluci Mafia Üçlemesi

Yozlaşmış Melek (1. Kitap)
Yozlaşmış Kraliçe (2. Kitap)
Yozlaşmış İmparatorluk (3.
Kitap)

De Maggio Mafia Düeti Takım

Elbiseli Şeytan (1. Kitap)
Sunaktaki Şeytan (2. Kitap)

Kornilov Bratva Düeti Don ile

Evli (1. Kitap) Ölüm Bizi Ayırana
Kadar (2. Kitap)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Kostya Maksim

Andrei

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

Cruel Prep Cruel

Academy Cruel

Elite

Tsezar Bratva

Nightfall (Kitap 1)

Şafak Vakti (Kitap 2)

Rus Suç Kardeşliği

**İstenilen sırada okunabilir!* Mafya

Babası Tarafından Sahiplenildi

Mafya Babası Tarafından

Korunmadı Mafya Babası

Tarafından Nakavt Edildi Mafya

Babasına Satıldı

Mafya Babası Tarafından

Çalındı Mafya Babasıyla

Tuzağa Düştü

Volkov Bratva Kırık

Yeminler (1. Kitap) Kırık

Umutlar (2. Kitap) Kırık

Günahlar *(tek başına)*

Diğer Bağımsızlar

Vin: Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6) Tsezar

Bratva (Tsezar Bratva Düet Kitapları 1-2)

Bratva İmparatorluğu'nun

Varisleri Mafya Babaları

Koleksiyonu Donların

Yolsuzluğu

GÜNAHKARIN NINNİSİ
MAZZEO MAFYA DÜETİNİN İKİNCİ KİTABI

**BANA YALANLAR SATTI VE KIZIMI ÇALDI. SKORU EŞİTLEME
SIRASI BENDE.**

Charlotte evime dudaklarında yalanlarla geldi.

Kafasında borçlarla.

Kalbinde nefretle.

Tüm bunlara rağmen, birlikte bir şey bulduk.

Umut.

İyileşmek

.

Aile.

Ama bunların hepsi sadece güzel bir şarkı ve
danstı. Bir günahkarın ninnisi.

Beni zayıflattı.

Ve Şimdi bedelini 6deyen benim k6  k kızımd.

Ne pahasına olursa olsun kızımı geri alacağım. Sonra

Charlotte Dunn'ı bulacağım.

Ve ona Don'a yalan s6 ylediğinde ne olacağını g6 ster.

SINNER'S LULLABY, Mazzeo Mafia d  etinin ikinci kitabıdır. Lucio ve Charlotte'un hikayesine 1. Kitap olan YALANCININ N  NN  S   ile baŐlad  ınızdan emin olun.

GENİŞLETİLMİŞ SONSÖZ: CHARLOTTE

BİR YIL SONRA

Evie yanıma geliyor ve elini benimkinin içine sokuyor.

"Çok güzel görünüyorsun anne," diyor.

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum.

"Teşekkürler bebeğim," diye cevap veriyorum. "Sen de öyle."

Elbisemin ipek kumaşıyla oynuyor. İnce bir ten rengi ve içinde hafif bir allık tonu var.

Uzanıyorum ve zarif dağınıklığımyı yerinde tutmaktan kısmen sorumlu olan ince çiçek tacını ayarlıyorum.

Evie'nin başında da aynı çelenk var. Sadece altın rengi saçları omuzlarına dökülüyor. Elbisesi çıplaktan çok pembe ve hafif yarı saydam olan sevimli küçük peri kolları var.

Etrafa bakıyorum.

Yeni ev kesinlikle muhteşem görünüyor. Devasa Fransız kapılar tamamen açılarak koridorun ve evlilik standının kurulduğu çimenliğe doğru açık bir yol açılmış.

Zambaklar, güller ve bebek nefesleri abartılı kemerin etrafını sarıyor. On saniyeden kısa bir süre içinde ona doğru yürüyeceğim.

Tüm konuklar yerlerine oturdu.

Lexy'yi yeni erkek arkadaşıyla görüyorum. Bir yatırım bankacısı, inanabiliyor musun?

Greg ve eşi en sağda.

Ajan Jacobsen bile ortaya çıktı ama Aile'yle bağlantılı herkesten uzak duruyor ve Lucio'nun teyzelerinden ya da kuzenlerinden herhangi biri onunla konuşmaya çalıştığında kaşlarını çatıyor. Huysuz piçin teki ama içten içe Lucio'ya karşı bir zaafı olduğuna gerçekten inanıyorum.

Nazik bir sohbet mırıltısı cömert bahçeden bana doğru dalgalanıyor.

Yeni evi çalışır hale getirmek aylar sürmüştü. Ama buna değdi. Burası artık gerçekten evim gibi hissettiriyor. O kadar ki eski yerleşkeyi hiç özlemedim.

"Vakit geldi mi anne?" Evie bana soruyor.

Müzik yavaşça yükselirken ona "Vakit geldi bebeğim," diyorum. "Önce sen."

Evie'ye göz kırpyorum. Çimlerin üzerine çıktı ve koridorda yürümeye başladı, giderken gül yaprakları döküyordu.

Yürümeye başlamadan önce koridorun yarısına gelmesini bekliyorum.

Benim buketim küçük. Sadece beyaz güller ve bebek nefesinden oluşan basit bir koleksiyon. Yürürken eteğim bacaklarımın etrafında zarıfçe dalgalanıyor.

Kafamı kaldırdım ve Lucio'yu gördüm. Adriano'nun hemen yanında duruyordu. Her iki adam da koyu renk takım elbise giymişlerdi.

İkisi de akıllı ve şık görünüyor, ama benim gözüm sadece kara kara düşünen gri gözlü seksi siyah saçlı canavarı görüyor.

Bana kilitlenmiş ve zorlukla gizlenen şehvetle kaplanmış olanlar.

Kürsüye çıkarken ona göz kırpıyorum. Sonra sola dönüp rahibin yanındaki yerimi alıyorum.

Adriano takım elbisesinin yakalarını ayarlarken son derece gergin görünüyor.

Piyanist damadın sağ tarafına yerleşmiştir. Ve Vanessa'nın evin Fransız kapıları arasında belirdiğini gördüğünde gelin marşını çalmaya başlar.

En iyi arkadaşşıma bakarken hayranlıkla gülümsüyorum.

Vanessa, kalçalarına doğru genişlemeden önce kıvrımlarını saran beyaz ipek elbisesi içinde nefes kesici görünüyor. Duvağı abartısız ve buketi benimkinden iki kat daha büyük.

Koridorda tek başına yürüyor -her zaman yemin ettiğimiz gibi, çünkü ailelerimizin canı cehenneme, değil mi?- ama güven ve neşeyle parlıyor.

Rahip töreni başlatırken Evie yanıma sokuldu. Ellerimizi kenetleyip izliyoruz.

Ama tüm bu zaman boyunca kendi düğün günümü düşünüyorum.

Ve Lucio'nun yüzüğü parmağıma taktığı ve ikimiz de yaşadığımız sürece beni seveceğini ve koruyacağını söylediği o mükemmel, güzel, tam daire anı.

Sol elime bakıyorum. Muhteşem elmas, safirlerin arasında ön plana çıkıyor. Hemen altında ise Lucio'nun şu anda sağ eline taktığına çok benzeyen sade gümüş bir bant var.

Başımı kaldırdım ve kocamın bakışlarını yakaladım.

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. Bilinçaltımda parmaklarım alyansının çemberini izliyor.

Çalınan bir tabak makarna için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Tören bittikten sonra konuklar, DJ kabininin yanında büyük bir dans pistinin kurulduğu bahçenin başka bir bölümüne yönlendiriliyor.

Düzinelerce masa dans pistini çevreliyor ve garsonlar her yerde dolaşarak her masayı servis edilmek üzere olan çökmekte olan yemek için hazırlıyorlar.

Şu ana kadar her şey yolunda gitti ve tüm düğünü bu kadar iyi organize ettiğim için gurur duyuyorum.

"Hey, güzelim," diyor Lucio. Arkamdan yaklaşıyor ve kollarını bana doluyor.

"Hey, sen," diye karşılık veriyorum, tüm konukların kendilerine ayrılan masalara gidişlerini izliyorum.

"Artık restoran ayaklarının üzerinde durduğuna göre, bence etkinlik planlama alanında ikinci bir kariyerin olabilir," diyor boynumu öperek.

"Lütfen," diyorum. "Restoran tam zamanlı bir iş. Ve düşünmem gereken bir Evie var. Onun yanında olmak istiyorum."

"Sen onun için oradasın," diye ısrar ediyor. "Sen dünyadaki en iyi annesin."

Bu sözler benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Başımı onun geniş göğsüne yaslıyorum ve memnuniyetle iç çekiyorum.

"Kadeh kaldırmalar başlamak üzere," diye hatırlatıyorum ona.

"Hazır mısın?" "Sen?" diye bana karşılık veriyor.

"Lütfen," diye cevap veriyorum. "Adriano evlenme teklif ettiğinden beri konuşmamı hazırladım."

"Kapa çeneni." Lucio bana bön bön baktı. "Ciddi misin?"

"Tabii ki."

"Tanrım," diye mutsuzca nefes alıyor Lucio. "Boyumdan büyük işe kalkıştım." "O zaman yazmaya başlasanız iyi olur, Don Mazzeo."

Yemek servis edilmeden önce kadehler kaldırılıyor ve herkese birer kadeh şampanya veriliyor. Lucio ve ben baş masaya doğru ilerledik.

Bir mikrofon uzatılır ve Lucio'nun eline tutuşturulur. Ayağa kalkar, öksürür ve kalabalığa bakar.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyor Adriano gülerek. "Mendilleri çıkarın."

Lucio kaşlarını çatarak ona bakar.

Lucio, "Konuşma yapmak zorunda kalmamayı açıkça talep ettiğimi söyleyerek başlamak istiyorum," diyor. "Bugünkü damadın bana istemediğim şeyleri yaptırmak gibi sinir bozucu bir huyu var."

Kalabalık gülüyor. Evie ciyaklıyor ve "Baba, küfür yok!" diyor.

Lucio yerinde kıpırdanır ve iç çeker. Sonra ruh hali değişir. Adriano'ya bakar ve kasvetli bir şekilde nefes alır.

"Adriano neredeyse doğduğumuz günden beri başımın belası oldu. Ama bugün burada dururken, bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. O beni daha iyi yapıyor. Beni daha akıllı yapıyor. Beni daha bilge yapıyor. Beni güldürüyor ve inletiyor - eminim hepiniz bu duyguya aşinasınızdır - ve bana her gün dünyanın ne kadar güzel bir yer olduğunu ve içinde yaşadığımız için hepimizin kutsanmış olduğunu gösteriyor. Tanrı biliyor ki ben ölçsüz bir şekilde kutsanmış durumdayım."

Bunu söylerken Evie'ye ve benim koltuğumda birbirine yapışmış olan bana bakıyor. İkimiz de kızarıyor ve gülümsüyoruz.

"Bugün kendisine denk bir kadınla evleniyor. Bugüne kadarki arkadaşlığımız bir şey ifade ediyorsa, o da en az onun kadar baş belası."

Vanessa kıkırdar ve Lucio'nun kafasına bir peçete fırlatır. "Birini tanımak için biri gerekir!" diye bağırır.

"Burada ikinizle birlikte olmak benim için bir ayrıcalık. Seni bir kardeş gibi seviyorum, Adriano. Bir şeyle daha bitireceğim - Fransızların dediği gibi, *Que ce grand jour marque le début d'une grande kistoire entre vous deux*. Bugün ikiniz arasında büyük bir hikayenin başlangıcı olsun."

Kalabalık coşkulu alkışlar ve kahkahalar arasında dalgalanır.

Adriano ayağa kalkıyor ve iki adam sıkıca kucaklaşıyor. Gözlerim yaşardı.

Vanessa kulağıma "Adam aşkım," diye fısıldıyor. "Daha tatlı bir şey var mı?"

Sonra Lucio bana doğru baktı. "Ve şimdi baş nedimenin konuşması için, lütfen muhteşem ve yetenekli eşim Charlotte Mazzeo'ya hoş geldin deyin."

Yeni ismimi her duyduğumda hâlâ heyecanlanıyorum. Ve Lucio bana her karısı diye hitap ettiğinde.

Ayağa kalktım ve mikrofonu ondan aldım. "Kocam kadar belagatli değilim, bu yüzden her şeyi çok kısa ve mide bulandırıcı derecede tatlı tutacağım."

Vanessa'nın elini tutmak için uzandım. Gözleri çoktan yaşlarla dolmuştu.

Sert bir kız görüntüsü çizebilir ama böyle anlar söz konusu olduğunda olabildiğince yumuşaktır.

"Bu dünyada hayatımın nasıl geçtiğini Vanessa kadar iyi bilen kimse yok. Uzun zaman önce bizim gibi kızların fırsatlarla hayatta kaldığını söylemiştik. Ve uzun yıllar boyunca bu kurala göre yaşadık. Ama bu yanlış."

Derin bir nefes alıyorum ve elini biraz daha sıkıyorum.

"Yaşadığımız şey sevgidir. Hepimiz bununla yaşıyoruz. Sevgi vererek ve en az bunun kadar önemlisi bize verildiğinde onu almaya istekli olarak hayatta kalırız. Bana sevgi verdiğin için teşekkür ederim Vanessa. Ve sen de benimkini kabul ettiğin için teşekkür ederim. Hayatının bir sonraki bölümüne başlarken burada olmanın ne kadar anlamlı olduğunu anlatamam. Seni seviyorum, bebeğim."

Vanessa ayağa fırlıyor ve beni sıkıyor. "Ben de seni seviyorum Char," diye fısıldıyor kulağıma.

Adriano ayağa kalkıp mikrofonu benden alırken bize gülümsüyor.

"Hepinizin konuşmalardan bıktığınızı biliyorum, özellikle de şu iki uyuklama festivalinden sonra." Şaka yaptığını anlamamız için göz kırpmıyor. Yeni eşim ve benim adıma, bugün geldiğiniz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Özellikle de en iyi iki arkadaşımıza teşekkür etmek istiyoruz. Lucio ve Charlotte, eğer siz ikiniz olmasaydınız, dürüstçe söyleyebilirim ki Vanessa ve benim yollarımız asla kesişmezdi."

Lucio nazik bir kolunu omzuma doluyor ve Evie'yi kucığına çekiyor. Adriano konuşmaya devam ederken üçümüz birbirimize sokuluyoruz.

"İkinizin birbiri ardına sınavlardan geçmesini izledik ve bu sizi daha da güçlendirdi. Düşmandan sevgiliye, sevgiliden arkadaşına... arkadaştan tekrar düşmana dönüşünüzü gördük..."

Kalabalıktan kahkaha sesleri yükseliyor.

"Adriano şöyle devam ediyor: "Ve birkaç adım atlayıp son derece uzun bir hikayeyi çok daha kısa hale getirmek gerekirse, oradan bir aileye dönüştük. "Vanessa ve benim olmayı arzuladığımız türden bir aile. Dostluğunuz ve sevginiz için teşekkür ederim. Ya da Fransızların dediği gibi-"

"Yuh!" Lucio bir kıkırdamayla araya

girer. Tüm kalabalık inliyor ve gülüyor.

Ve kalbim sevgiyle sıkışıyor.

Yemek, Edmund Santiago'nun elinden çıkan beş çeşitten oluşan muhteşem bir menü. Kendisi bizim düğünümüzün de şefiydi ve o kadar muhteşem bir iş çıkarmıştı ki buradaki tek seçeneğin o olduğunu biliyordum.

Yemek bittikten sonra herkes dans pistine yönelir.

Lucio ve ben koltuklarımızda kalıyoruz. Kolunu omzuma atıyor, ben de ona yaslanıyorum.

"İyi iş çıkardın aşkım," dedi bana. "Düğün bir zaferdi. Dedğim gibi, etkinlik planlayıcısı. Bu senin yan projen olabilir."

Gülüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Ben daha çok farklı bir projeye ilgileniyorum," diyorum ona, parmaklarımı onunkilerin arasında dolaştırarak. "Biraz daha uygulamalı bir şey."

"Öyle mi?" diye sorar. "Peki neymiş o?"

Göz ucuyla ona dikkatle bakıyorum. "Bebek yapma."

Bana bir başlangıçla bakıyor. Dönüp ona doğru düzgün bakabilmek için göğsünü itiyorum.

"Ciddi misin?" diye soruyor. "Bebek mi istiyorsun?"

"Evie'nin bir kardeşi olması güzel olurdu," diye itiraf ediyorum. "Zaten yedi yaşında."

Lucio başını eğerek, "Doğru," diyor.

İkimiz de Evie'nin Enzo ve Giovanni ile birlikte dönüp durduğu dans pistine bakıyoruz.

"Hızla büyüyor," diye mırıldanıyor Lucio.

"Şu anda başka bir çocukla ilgilenmiyor musun?" Hayal kırıklığının karnımda kabardığını hissederek soruyorum.

"Sorun o değil," diyor hemen. "Sadece şu anda ilgileneceğini düşünmemiştim. Ellerin restoranla dolu. Ve Evie'yle. Ve henüz yirmi üç yaşında bile değilsin."

Gülümsüyorum. "Artık doğum günümde bana ne alacağını biliyorsun," diyorum ve ona göz kırpıyorum.

Gülüyor.

Ona, "Bu işin üzerine gitmemizi falan önermiyorum," diyorum. "Sadece diyorum ki, belki doğum kontrolünü bırakırım ve eğleniriz. Bakalım ne olacak."

Gülümsüyor. Gözlerindeki ışıltıyı seviyorum.

"Biliyorsun, biraz pratik yapmamız gerekecek," diyor bana. "Ya da daha doğrusu, çok. Bebek yapmak ciddi bir iştir."

"Daha fazla katılamazdım."

Yaramaz bir sırıtişla elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Antrenmana," diyor bana.

"Şimdi mi?"

"Şimdi," diye yineliyor beni kalabalığın arasından geçirip evin içine doğru çekerken.

Evie gittiğimizi fark etmedi bile. Dans pistinde ailesine dikkat edemeyecek kadar meşguldü.

Lucio beni evin diğer ucuna, şarap mahzenine inen büyük süslü kapıya götürüyor.

Elbette, yeni bileşikte de bir tane var.

Tek fark köşede hücre olmaması.

"Bu odaya hiç giremedik," diyor beni odaya doğru çekip kilidi kapatırken.

Gülüyorum. "Bununla henüz içinde sevişmediğimizi mi kastediyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu kastediyorum," diyor, bana dönüyor ve açgözlülükle gözleriyle bedenimi tarıyor. "Şimdi... benim için soyun."

Emredici ses tonu vücudumda arzu ürpertileri yaratıyor. Birkaç adım geri çekilip kolunu göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümseyerek onun için soyunmaya başladım.

Yavaşça ilerliyorum, önce elbiseyi üzerimden sıyrıp altımdaki şeffaf, çıplak iç çamaşırını ortaya çıkarıyorum.

"Topuklarını yukarıda tut," diye emrediyor.

Dudağımı ısırarak önce sütyenimi sonra da külotumu çıkardım.

Sonunda onun önünde çıtır çıplak duruyorum. Topuklu ayakkabılarım ve pahalı mücevherlerimden başka bir şeyim yok.

"Siktir," diye nefes alıyor Lucio. "Sen lanet olası bir hayalsin."

Ereksiyonunun pantolonunun kasıklarına doğru itildiğini görebiliyorum ve şimdiden ağzımın sulandığını hissediyorum. Ona doğru yürüyorum ve sarılıyorum.

Elleri anında kıcıma düşüyor ama gözleri yüzümde kalıyor.

"Nasıl bu kadar şanslı oldum?" diye soruyor, sanki gerçekten cevabı arıyormuş gibi.

Eğildim ve boynunu nazikçe öptüm.

"Her gün kendime aynı soruyu soruyorum."

Beni öpüyor, dudakları içimde hissettiğim aynı sıcaklıkla dudaklarıma iniyor.

Bedenlerimiz kontrolü ele geçirirken sözlerimiz bir kenara bırakılır.

Kendimi kocamda kaybettiğimde, cevabın gerçekten önemli olmadığını fark ediyorum.

Önemli olan tek şey bu.

İkimiz, dünyayı birlikte ele geçireceğiz. Tıpkı
bana söz verdiği gibi.

*SINNER'S LULLABY'yi okuduğunuz için teşekkürler! Sırada, çok satan zorla
evlendirme mafya romantizm kitabım GILDED CAGE'in önizlemesini görmek
için sayfayı çevirin!*

YALDIZLI KAFES'İN ÖN GÖSTERİMİ

KOVALYOV BRATVA DÜETİNİN BİRİNCİ KİTABI

ONU YALDIZLI BİR KAFESE KILITLEYİP ANAHTARI ATACAĞIM.

Tanıştığımız gece özgürlüğü tattığını sanıyordu.

Onu bir kez yuttum ve adını bile bilmeden ayrıldım.

Dört ay sonra, Bratva işi beni tek bir hedefle düşmanımın evine götürdü:

Yak ve içindeki herkesi öldür.

Ben de tam olarak bunu yapmayı

planlıyorum... Ta ki onu önümde

sinmiş bulana kadar. Kulüpteki masum

kız.

Benim güzel kafes kuşum.

Buraya onu kurtarmaya gelmedim, onu

mahvetmeye geldim. Ama bir şey beni durdurdu.

Hiç beklemediğim bir şey.

Karnındaki bebeğin *benim* olduğunu mu söyledi?

Esme

MEKSİKA'NIN PASİFİK KIYISINDA GİZLİ BİR YER

Yatak odama bakıyorum ve çılgılık atma isteğimle savaşıyorum.

Her açıdan çok güzel. En iyi mobilyalar. En pahalı sanat eserleri.

Ama ben bunun gerçekte ne olduğunu görüyorum: yaldızlı bir kafes.

Gözlerim on beş yaşındayken hazırladığım resim panosuna takılıyor. Oraya yapıştırdığım ilk şeyi hâlâ hatırlıyorum: Floransa, İtalya'nın parlak bir kartpostalı.

İlk asmamdan bu yana yedi yıl geçti. Kartpostal artık parlak değil. Bana bakıyor, eski ve solmuş, hayatımı çevreleyen görünmez çelik parmaklıkların sürekli bir hatırlatıcısı.

Pano hep gitmek istediğim yerleri gösteriyor. Roma'daki Kolezyum. Çin Seddi. Mısır'daki piramitler.

Ama hepsi sadece fanteziydi. Babamın evinden sadece bir kez ayrıldım.

O yalnız yolculuğun fotoğrafı da orada. Uzanıp onu indiriyorum.

Fotoğrafta, ağabeyim Cesar yanımda duruyor, kolu koruyucu bir şekilde omuzlarıma sarılmış. Eyfel Kulesi arkamızdaki alçak bulutları deliyor.

İkimiz de gülümsüyoruz.

Gelecekten habersiz.

Onunla birlikte ne kadar az zamanımız kaldığının farkında değildim.

Cesar'ın ölümünün üzerinden yıllar geçti ama onu düşünmek hâlâ acı veriyor.

Sanırım benimle aynı fikirde olmalısın. Belki konuşmalar farklı olabilir.

Parmaklarım bir an Cesar'ın yüzünü okşuyor. Ama gözümün kenarlarından yaşlar süzölmeye başlayınca, resmi tekrar ilan panosuna asıyorum, böylece ona bakıp kaybettiğim her şeyi hatırlamak zorunda kalmıyorum.

Kapımın çalınması düşüncelerimi böldü.

Dönüp kapıya bakıyorum. "Evet?"

"Senyorita Esme, babanız aşağıda, resmi oturma odasında bulunmanızı rica ediyor."

Boğuk ses Sofia'ya ait, babamın yerleşkesinde çalışan hizmetçilerden biri. Bir an için gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Babamın resmi oturma odasında bulunmamı "istemesinin" tek nedeni, onun gösteri midillisi olabilmem.

Babam mal varlığıyla gösteriş yapmayı sever.

Ve ne yazık ki benim için, ben onun baş tacıyım.

Kapıyı açtım ve kadınla yüz yüze geldim. Ufak tefek, Meksikalı, utangaç, güzel.

"Sanırım gidip kendini becermesini 'rica' etmemeliyim, değil mi?" Ben çekiyorum.

Sofia ona tokat atmışım gibi irkildi.

Bu sadece bir şaka tabii ki. Ama babamın neler yapabileceğini gördü.

İkimiz de biliyoruz ki bunu onun yüzüne söylemek bana mahzende bir ay kazandırır.

İç çektim. "Boş ver. Gracias, Sofia. Babama yakında ineceğimi söyle."

Her zamanki saygılı tavrıyla başını sallayıp uzaklaşmasını bekliyorum ama o siyah-beyaz hizmetçi üniformasıyla orada durmaya devam ediyor ve ellerini gergin bir şekilde birbirine kenetliyor.

İyiye işaret değil.

"Başka bir şey var mı, Sofia?" "Sinyorita..."

Sesi şimdiden özür diler gibi. Kaşlarımı

çatıyorum. "Başka ne istiyor?"

Sofia kahverengi gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. Her zamankinden biraz daha solgun, ki bu babam evdeyken oldukça standart bir durumdur. O etraftayken hepimiz diken üstünde yürürüz.

"Ayrıca bir elbise giymeni istediğini de söyledi," diye bitiriyor sözlerini, gözlerini tekrar indirerek. "*Bir erkeğin hoşuna gidecek bir şey*" dedi."

Yani belirsiz bir erkek konuğu ya da konukları etkilemek istiyor. Bu hiç de iyiye işaret değil.

Sofia'ya zoraki bir gülümseme sunuyorum. "Babam nasıl isterse öyle olsun. Gracias, Sofia."

Görevini tamamladığında yüzünü bir rahatlama kaplar. Uzun koridordan mutfğa doğru aceleyle ilerliyor.

Bir iç çekişle kapıyı kapatıyorum ve gömme dolabıma yöneliyorum.

Kendi başına bir oda olabilecek kadar büyük. Ortadaki büyük adada temel eşyalarım, mücevherlerim ve iç çamaşırlarım bulunuyor. Adanın karşısında, üzerinde arkadan aydınlatmalı bir aynanın asılı olduğu özenli bir tuvalet masası var.

Maun panellerin arkasına gizlenmiş raflar tonlarca tasarım kıyafetle dolu. Muhtemelen yarım milyon dolar değerinde, dünyanın sunduğu en iyi moda.

Neredeyse hiç giymedim.

Neden zahmet ediyorsun? Buradan hiç ayrılmam.

Ama bu gece farklı. Bir şeyler oluyor. Hiç hoşuma gitmiyor.

Yüksek yakalı, kolsuz, vintage bir Prada elbise seçiyorum ve bir inçlik topuklu bir çift Jimmy Choos giyiyorum.

Aşağı inmeden önce, rolüme uygun giyindiğimden emin olmak için boy aynasının karşısına geçiyorum. Eğer göz kamaştırıcı değilsem babam çok kızar.

Elbisenin yeşim rengi, ela gözlerimdeki küçük yeşil benekleri ortaya çıkarıyor. Koyu kahverengi saçlarım dağınık dalgalar halinde sırtımdan aşağı dökülüyor ve yanaklarım sabah koşumdan kalma rengini hâlâ koruyor. Bir çift elmas çivili küpe takıyorum ve dudaklarıma biraz nude parlaticı sürüyorum.

Ve sonra dönüşüm tamamlanır. *Abrakadabra, presto*

ckange-o: Don'un kızı. Onun güzel, kafesteki kuşu.

Midemi bulandırıyor.

İşim bittiğinde yatak odamdan çıkıyorum ve resmi oturma odasına doğru yürümeye başlıyorum.

Moreno'ların evi -daha çok bir kale gibi, gerçekten- yayılan bir labirent, bu yüzden oraya varmam neredeyse beş dakika sürüyor. Tenis kortlarının, yüzme havuzlarının, yemyeşil bahçelerin ve iki mutfağın yanından geçiyorum. Hepsi paranın satın alabileceği en güzel şeylerle dolu.

Özellikle uyuşturucu parası.

Oturma odasının pirinç kaplı kapısına ulaştığımda gülen adamların seslerini duyuyorum. Elimi kapı koluna koyuyorum ama açmadan önce nefes almak ve kendimi toparlamak için bir an duruyorum.

Cesar'ın Paris'te çekilen fotoğraftaki yüzü hâlâ göz kapaklarımda ardında duruyor. Gülüyor, umursamaz.

Acımı yutuyorum.

"İyi çocuk" maskenizi takın, diye hatırlatıyorum kendime, yoksa bunun bedelini daha sonra ödeyeceksiniz.

Aynen böyle, maskemin yerine oturduğunu hissediyorum.

Mükemmel bir gülümseme, mükemmel bir kız çocuğu. Beni hayatta tutan slogan bu. Babam daha azını kabul etmez.

Kendime kim olduğumu ya da en azından kim olmam gerektiğini hatırlatıyorum: Esmeralda Moreno, Moreno kartelinin prensesi, tüm Meksika uyuşturucu dünyasının en gözde bekârı.

Sonra ağır kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum.

Konuşmalar hemen yumuşuyor. Gözler bana dönüyor.

Babamın sesi odanın içinde gür ve yankılı bir şekilde yankılanıyor.

"Ah, Esme! İşte buradasın."

Deri koltuğundan kalkıp bana doğru ilerliyor, elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni köpekbalıklarına yem etmeye çalışıyormuş gibi misafirlerine doğru itiyor.

Diğer sandalyelerde oturan takım elbiseli adamlara, "Caballeros, kızım! tanışın, gurur ve neşe kaynağım, Esmeralda Moreno." der.

Gurur ve neşe. Bu bir yalan. O kadar yanıltıcı ki beni hasta ediyor.

İlişkimizin ne kadar boktan olduğunu anlatmaya başlayamam bile. Babamın kendisinin ne kadar berbat olduğunu.

Ama ona bakarak bunu asla anlayamazsınız. O geniş gülümseme, sırtımdaki o babacan el, o kadar sahte, o kadar sahnelenmiş ki kusmak istiyorum.

Keşke bu adamlar Joaquin Moreno'nun kızı olmanın nasıl bir şey olduğunu bilselerdi.

Keşke *herkes* onun gerçekte nasıl biri olduğunu bilseydi.

Babamın misafirleri bana bakıyor, her biri bir öncekinden daha karanlık ve kaygan görünümlü. Hiçbirine güvenmiyorum. Ballı gülümsemeleri normal

ama keskin gözleri hiç utanmadan bedenimde geziniyor.

Kendilerini bana teker teker tanıtıyorlar, sıkımam için ellerini uzatıyorlar ve hatırlamaya çalışmadığım isimler veriyorlar.

Aksanlarını dikkatle inceliyorum. Kolombiyalı sanırım. Muhtemelen babamın oradaki kokain tedarikçilerinden birinin üst düzey adamları.

Başka bir deyişle, Moreno'ların evinde işler her zamanki gibi.

"Esmе bir piyanist," diye duyuruyor babam. Beni perdeli pencerelerin yanındaki kuyruklu piyanoya doğru itiyor. "Bizim için bir şeyler çal, cariña."

Başımı sallıyorum, gülümsemem hâlâ yüzümde ve minnetle piyanoya doğru ilerliyorum. Yüzlerine bakmamak için her şeyi yaparım.

Çalarken nefes almak daha kolay. O anlarda daha rahatım. Gözlerimi kapatıp başka bir yere gidebiliyorum. Özgür olduğum bir yere.

Piyano sehпасına yerleşiyorum ve ellerimi tuşların üzerine koyuyorum. Genelde Chopin çalarım ama bugün onun yerine Mozart çalmaya karar verdim. Daha dramatik, daha kederli.

Ruh halime uyuyor.

Parmaklarım tuşlarla buluşuyor. Yüksek, tatlı bir nota yükseliyor, mutluluk verici ve basit. Sonra bir sonraki. Ve bir sonraki. Ve bir sonraki.

Erkeklerin mırıltılarını duyabiliyorum ama onları görmezden geliyorum. Dikkat edip etmemeleri umurumda değil. Hoşlarına gitse de gitmese de.

Çünkü onlar için oynamıyorum. Kendim için oynuyorum.

Birkaç dakika boyunca parmaklarım piyanonun üzerinde dans etti.

Birkaç dakikalığına, hapsediğim bu çirkin kafesten kurtuldum.

Çok erken bitiyor.

*Maskeyi unutm*a, bitirdiğimde kendime hatırlatıyorum. Ayağa kalkıp babam v e iş arkadaşlarıyla yüzleşmek için döndüğümde iyi kız gülümsememi tekrar yüzüme yapıştırıyorum. Alkışlıyorlar. Küçük bir reverans yapıyorum.

"Size söylemedim mi beyler? O bir mucize değil mi?" Babam benden uzaklaşarak övünüyor. "Esme, izin alabilirsin."

Başımı sallıyorum ve koridora kaçıyorum. Oturma odasının kapısını kapatırken parmaklarım tekrar seğiriyor.

Odama çekilip Prada elbisemi çıkarıyorum ve dolabımın zeminine buruşturarak bırakıyorum. İpek çarşafların altına girip uyumaya çalışıyorum ve en azından rüyalarımın beni farklı bir yere götürmesi için dua ediyorum.

Ama uyku hiç gelmiyor. Kendimi bir saat boyunca yatağımın üstündeki tavana bakarken buluyorum. Belki de rüya göremeyecek kadar depresyondayım.

Bir süre sonra pes ettim. Çarşafı geri çekiyorum ve pijamalarımı bir çift tayt ve sporcu sütyeniyle değiştirmek için yataktan çıkıyorum.

Sonra gizlice alt kata, Fransız kapılarından geçip ay ışığıyla aydınlanmış bahçeye çıkıyorum.

Temiz hava ciğerlerimi dolduruyor. Kendimi daha iyi hissediyorum, zar zor. Karanlıkta bir ses adımı çağırıyor.

"Sinyorita Esme?"

Döndüğümde evimizin güvenlik görevlilerinden biri olan Miguel'in benden birkaç adım ötede durduğunu görüyorum.

Yüz hatları gölge tarafından gizlenmiş ama ses tonundan benim için endişelendiğini hissedebiliyorum. Gerçi o benim için hep endişelenir. Böyle tatlı biri.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar.

Işığa doğru adım atıyor ve sırtıyor. Miguel kaba saba bir adam, küt bir burnu ve gür kaşları var ama onda her zaman takdir ettiğim bir şefkat var. Babamın acımasızlığıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Yanağına bir öpücük kondurdum. "Merhaba Miguel. Karın nasıl?"

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. Siyah takım elbisesine ve göğsüne astığı kocaman tüfeğe rağmen benden çok da büyük olmadığını fark ediyorum. Küçük kız kardeşine göz kulak olan bir ağabey gibi.

Benimle gelişigüzel sohbet etmemesi gerektiğini biliyor - bu babamın emirlerine kesinlikle aykırı - bu yüzden yaklaşımadan ve cep telefonunu çıkarmadan önce görünürde başka kimsenin olmadığını emin olmak için etrafına bakıyor.

"Geçen hafta doğum yaptı," diyor Miguel heyecanla. "Bak, bak, artık bir kızım var!"

Kalbim onun için çarpıyor. Gözlerindeki sıcak parıltı, *ondan* yayılan mutluluk - bir babanın küçük kızından böyle bahsetmesi gerekir. En yüksek teklifi verene satılacak bir eşya gibi değil.

"İşte!" diyor telefondaki resmi açıp saygıyla bana uzatırken. "Adı Selena. Ona büyükannemin adını verdik."

Kenarları pembe çiçeklerle işlenmiş sarı bir battaniyeye sımsıkı sarılmış, yuvarlak yüzlü kız bebeğe bakıyorum.

Göğsüm sıkışıyor. "O çok güzel, Miguel."

Başını sallıyor ve göz kırıyor. "Neyse ki annesine benziyor."

"Sizin adınıza çok mutluyum. İkiniz için de," diyorum ve resmi ona geri veriyorum.

"Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?" Miguel tereddütle sorar.

Endişeyle dudağımı kemiriyorum. "Koşuya çıkmayı planlıyordum."

Koyu renk gözleri gerginleşiyor. "İsterseniz size arazide eşlik edebilirim," diye teklif ediyor.

Elimi koluna koydum. "Lütfen Miguel," diye yalvarıyorum. "Sadece bir ya da iki saatliğine yerleşkeden çıkmam gerek. Okyanus kenarında koşmak istiyorum."

"Refakatsiz gitmenize izin verme yetkim yok..."

"Bunu biliyorum. Benimle gelmene gerek yok. Hızlı olacağım. Güvende olurum. Kimse beni görmeyecek."

Sinirli bir şekilde bıyığını çekiştiriyor. "Senyorita, buna izin veremeyeceğimi biliyorsunuz. Babanızdan aldığım kesin talimatlar var. Onun izni olmadan yerleşkeden ayrılmamanız gerekiyor."

"Babam asla bilmeyecek Miguel," diye yalvarıyorum. "Lütfen? Sadece bu seferlik?"

Onu bu duruma soktuğum için kendimi kötü hissediyorum ama tuzlu havayı yüzümde hissetmek için çaresizim.

Kısa bir süreliğine... Özgürmüşüm gibi davranayım.

"Kimse bilmeyecek," diye ona tekrar söz veriyorum.

İç geçiriyor, ayaklarının arasına bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Gözlerinin yumuşadığını görüyorum ve kazandığımı anlıyorum.

"Sadece bir saat mi?" diye soruyor ciddiyetle.

"Bir dakika daha değil," diyorum ona. "Yemin ederim."

Bir kez başını salladı, huysuzca. Çok mutlu olduğum için ona sarılabıldım ama saat çoktan ilerliyor. Bunun yerine ona en minnettar gülümsememi veriyorum ve aceleyle yerleşkenin arka tarafına, beni okyanusa götüren bahçe duvarındaki küçük bir yan kapıya doğru yola çıkıyorum.

Kuma ulaşp koşmaya başladığımda tuzlu havanın kokusunu alabiliyorum. Hareket etmek, terlemek, okyanus esintisini tatmak iyi hissettiriyor. Tadı özgürlük gibi.

O zamanlar bilmiyordum ama bu uzun, çok uzun bir süre boyunca sahip olacağım son özgürlüktü.

Esme

Miguel'e sadece bir saatliğine gideceğime söz verdim. Sözüme sadık kalarak, iki dakika kala geri döndüm.

Saat gece yarısına yaklaşıyor ve gece sessiz. Ancak duvarların içine geri döndüğümde evin hâlâ aydınlık olduğunu fark ediyorum. Yapay ışık birinci kattan çimlerin üzerine süzülüyor ve çimleri mora çeviriyor.

Miguel'i aramak için evin etrafında dönüyorum. Görev yerine vardım ama onu hiçbir yerde bulamadım.

Kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Sessizce evin içine ve odama doğru olabildiğince hızlı ilerliyorum. Güvenliğe doğru.

Babamın adımı söylediğini duyduğumda üçüncü kattaki misafir odasının önünden geçiyordum.

"Esme."

Donup kalıyorum. Dehşet dikenli bir battaniye gibi üzerime çöküyor. Onu görmezden gelmeyi düşünüyorum ama yılların tecrübesi bana bunun işleri daha da kötüleştireceğini söylüyor.

Misafir odasının kapısı aralık. Biraz daha itip açıyorum ve içeri giriyorum.

Odanın balkon kapıları okyanus esintisine açık. Babam dışarıda oturuyor, sırtı bana dönük, yüzü aya doğru dönük. Geçtiğimi nasıl duymuştu ki?

"Evet, baba?"

"Esme, sevgilim," diye tekrarladı. "Gel ve biraz benimle otur."

Dudağımı kemiriyorum. Yine de başka seçeneğim yok. Sadece en iyisini ummak zorundayım.

Geniş balkona çıkıyorum ve onun yanındaki sandalyeye oturuyorum. Havada rahatsız edici bir gerilim var.

Kesinlikle doğru olmayan bir şeyler var.

"Ne oldu baba?"

Bana elini uzattı. Tutmaktan başka çarem yok. Bir an için parmaklarımı sıktı. Bu eski bir jest, uzun yıllardır yapmadığı bir jest, ben küçük bir kız olduğumdan beri.

"İyi bir koşu yaptın mı?" diye rahatça soruyor.

Gerçeği itiraf etmeden önce bir an tereddüt ediyorum "Ben, şey... evet, yaptım." Babam başını salladı. "Cesar da gece geç saatlere kadar koşmayı severdi."

Yüzüm soluyor. Cesar'ın adını uzun zamandır söylememişti. Dudaklarından çıkan ses çok yanlış.

Cenazeden beri babam kardeşimin adını ağzına almıyor. Sanki kendi ölümü için Cesar'ı suçluyor. Onu küçümsüyor. Tüm resimleri indirildi ve adı kirli bir kelimeye dönüştü.

Sanki tek oğlunun -tek kardeşimin- varoluştan kalıcı olarak silinmesini istiyormuş gibi.

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. Elimi babamınkinden çekmeye çalışıyorum ama o bırakmıyor.

"Bu gece iyi oynadın, biliyorsun," diye mırıldandı. "Kolombiyalı adamlar etkilendi." Gülümsüyor ama gülümsemesinin sıcaklığı gözlerine ulaşmıyor.

"Gracias, Papa," diye mırıldanıyorum, çünkü ona cevap vermediğimde ne kadar sinirlendiğini biliyorum.

Yine de kızgınlıkla çene çalıyor. "Seninle konuşurken bana bak."

Hâlâ gülümsüyor ama o bakışını biliyorum, kasıtlı bir gülümseme. Beni buraya çağırmasının bir sebebi var.

"Evet, baba," diyorum saygıyla.

"Benim güzel kızım," diye devam ediyor. "Sen ne büyük bir ödölsün."

Yere bakıyorum, hiçbir şey söylemiyorum.

"Dünyadaki tüm kadınları gördüm," diyor bana. "Dışarıda bir sürü güzel kadın var. Sen yeterince güzelsin, evet, ama senden daha güzel pek çok kadın var."

Diğer eliyle uzanıp çenemi tutuyor ve sanki kusurlarımı araştırıyormuş gibi yüzümü bir o yana bir bu yana çeviriyor.

Çenemi serbest bırakıyor ve yüzümdeki bir tutam saçı geriye doğru tarıyor. "Sana iyi haberlerim var, bebeğim."

Vücudum geriliyor. İşte bu kadar. Bu gece ziyaretinin sonuna geliyoruz.

Sırıtsı genişliyor ama gözlerinde hâlâ sıcaklık yok. Hiç olmadı. Tıpkı bir kurdun ısırmadan önce size gülümsemesi gibi.

"Evlenme vaktin geldi," diye duyurdu, "evlenmen için." Sözleri beni

buz gibi bir korkuya sürüklüyor.

Hayır. Lütfen, Tanrım, hayır.

Bu gerçekleşiyor olamaz. Henüz

değil. Daha uzun zamanım var

sanıyordum.

Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıktı: "Lütfen baba, beni evlendirtme."

Gülümsemesi yüzünden hiç eksilmiyor.

Eli karanlıkta geri çekilip havada savrulurken yanağıma ve çenemin sol tarafına sert bir şekilde temas ettiğinde bile.

Parmak eklemimin ete çarpmasının keskin sesi duyuluyor.

Bana tokat attı.

Geriye doğru yığılıyorum, kafatasım sandalyenin arkasına çarpıyor. Acı yüzüme yayılıyor ve gözlerim sulanmaya başlıyor.

Ağlama, içimden tıslıyorum. Kim'in önünde ağlamaya cüret etme.

"Ne yazık Esmeralda," diye devam ediyor babam, sanki hiçbir şey olmamış gibi sakince. "Nankör gibi konuşuyorsun. Ben seni nankör bir çocuk olasin diye yetiştirmedim."

İçgüdüsel olarak elimi acıyan yanağıma götürmek istiyorum ama bu dürtüye direniyorum ve akmayan gözyaşlarımı geri kırıyorum.

Maskemin düşmesine izin verdim. Bundan daha iyisini bilmeliydim.

"Baba, nankörlük etmek istememiştim," diyorum sesimi yumuşak tutarak. "Benim için her zaman en iyisini yapacağını biliyorum."

Bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum ama onun duymak istediği şey bu. Ve ne kadar iğrenç olsa da, bu kâbusu durduracak tek şey bu.

Kim'e ne istediğini söyle. Ke gidene

kadar bekle.

Ancak o zaman ağlayabilirim. Ancak o zaman odama çekilebilir, yastığıma bağırabilir ve bunların hiçbirisi olmuyormuş gibi davranabilirim.

"Genç ve güzelsin," diye devam ediyor babam, gözleri parlayarak. Ne zaman yeni bir anlaşma yapmaya çalışsa aynı bakışı takınıyor. "Aile için üzerine düşeni yapmalısın. Aile için üzerine düşeni yapacaksın. Değil mi, Esme?"

Bana bakmak için dönüyor. Gülümsemesi geri geldi, bir hançerin keskin kenarı gibi kesen soğuk bir alay.

Başımı sallıyorum, ona bakmaya cesaret edemiyorum. "Evet, baba. Üzerime düşeni yapacağım."

"İşte benim küçük kuşum. Şimdi benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. Babamdan gelen sürprizler asla iyi değildir. Ama hâlâ elime sıkıca yapışmış durumda ve tıpkı etrafımda olup biten diğer her şey gibi, bu konuda da başka bir seçeneğim yok.

Robot gibi, onu salondan çıkarken takip ediyorum. Sağa dönmesini bekliyorum ama onun yerine sola dönüyor ve aşağıya iniyor. Beni merdivenin dibindeki bir odaya götürürken kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor.

Kalın çelik kapının yanında Papa'nın iki muhafızı var. İçlerinden biri geçmemiz için kapıyı açıyor.

Odaya girdiğim anda çılgık atıyorum, sesim gecenin sessizliğini bir siren feryadı gibi kesiyor.

"Hayır!"

Miguel bir sandalyede gevşek bir şekilde oturuyor. Elleri ve ağzı bağlanmış, başı göğsüne düşmüş. Kıyafetleri yırtılmış, kan içinde ve yüz hatları yediği şiddetli dayak yüzünden bozulmuş.

"Miguel," diye fısıldıyorum sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken.

Kıpırdamıyor. Kafasını kaldırıp bakmıyor. Beni duyduğunu bile sanmıyorum. Şişmiş yanaklarındaki ve alnındaki birçok kesikten kan akarken usulca inliyor.

Dehşet içinde babama döndüm.

Bana soğukkanlılıkla bakıyor. "Yaptıklarının nelere yol açtığını görüyor musun?"

"O... o öldü mü?" Kelimeler ağzımdan asit gibi çıkıyor ama sormak zorundayım.

Tamam, Tanrım, karım, yeni doğan kızım. Ne yaptım ben?

"Hayır," diye yanıtlıyor babam sıkılmış bir sesle. "Ama bir dahaki sefere emirlerimden birine itaatsizlik ederse, olacak. Artık bunu anlıyor. Sen anlıyor musun?"

Gözleri benimkileri delip geçiyor. Yavaşça başımı salladım. "Evet, baba."

"Artık senin için gece yarısı gezmeleri olmayacak kızım," diye devam ediyor. "Çok uzun zamandır görmezden geliyorum. Ama artık çocuk değilsin. İtaat etmeyi öğrenmenin zamanı geldi. Anlatabildim mi?"

"Evet, baba."

Gülümsüyor. Karşımda duran adamı sevdiğim bir zaman olup olmadığını merak ediyorum.

Şu anda tek görebildiğim bir canavar.

"Güzel."

Miguel'e doğru bakıyorum ama ona daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyorum. Umarım ne kadar üzgün olduğumu biliyordur.

Odadan olabildiğince hızlı kaçıyorum ve yatak odama koşuyorum. Sonra kendimi yatağıma atıyorum ve uyku beni alana kadar ağlıyorum.

"Sinyorita Esme?"

Ertesi sabah bir ses beni rüyalarımından çağırıyor. Gözlerimi açıyorum ama zar zor görebiliyorum. Uykuya dalana kadar ağladığım için hala şiş ve kızarmışlar.

Kalın, kara bıyıklı, tıknaz bir adam başımda duruyor ve omzumu hafifçe sallıyor. Acaba...?

"Miguel?" Uykulu bir şekilde, umutla söylüyorum.

Belki de dün gece sadece korkunç bir kabustu.

Belki de hiç olmadı.

Sonra gözümü kırıyorum ve görüşüm düzeliyor. Bu Miguel değil.

Onun yerine, daha önce hiç görmediğim taş suratlı bir adama bakıyorum. Tıraşlı bir kafası ve çenesi boyunca birkaç tırtıklı yara izi var. Gözleri mermer gibi soğuk.

Umut, geldiği gibi hızla yok olur. "Kimsin sen?" Telaşla sordum.

"Yeni muhafızınız, senyorita," diye cevap veriyor. "Babanız sizi uyandırmam için beni gönderdi. Kalkıp eşyalarını toplaman gerekiyor."

Telaşla ayağa fırladım. "Eşyalarımı toplamak mı? Neden?"

Adamın yüz ifadesi değişmiyor. "Babanızın Los Angeles'ta bir toplantısı var. Sen de ona eşlik edeceksin."

Kaşlarım çatılıyor ve kalbim daha hızlı atıyor. "Los Angeles'ta ne var?"

Ama adam bana sırtını dönüyor. Cevap vermiyor. Çantalarımın birini çoktan çıkarmış ve bagaj standında açmıştı. Sadece bir kez kullandığım Louis Vuitton marka bir duffie; Cesar'la Paris'e uçtuğumuzda, dün gece baktığım fotoğrafı çektiğimizde. Onu görmek bile kalbimin acıyla çarpmasına neden oluyor.

Kardeşim beni babamdan koruyacağına yemin etti. Ama yalan söyledi.

O öldü ve beni burada yalnız

bıraktı. Artık kimse beni

koruyamaz.

Artem

LOS ANGELES, KALİFORNİYA'DA BİR ÇATI KATI

Grebanyye kosmary.

Lanet olası kabuslar.

Aylardır onu rüyamda görmedim. Ve şimdi, bir anda, o eski lanet kabus geliyor.

Mariska ker wkite elbisesi içinde.

Çıgıllıklar sessizliğe gömülürken, ağzından çıkan o sessiz, siyah şey. Ve kan.

Kana bulanmış.

Kırmızı ve kıpkırmızı, elbisesinin her yerini boyuyor.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp başımı ellerimin arasına alıyorum ve beni içten içe parçalamakla tehdit eden siyah girdaptan kurtulmaya çalışıyorum.

Bu işe yaramadığında, her zaman yaptığım şeyi yapıyorum - viskiye uzanıyorum.

Böyle anlar için yatağımın yanında bir şişe bulunduruyorum. Şişeden bir yudum alıyorum ve boğazımdan aşağı akan hoş yanmanın tadını çıkarıyorum.

"*Sukin syn*," diye mırıldanıyorum minnettarlıkla nefesimin altında Rusça olarak. "Buna ihtiyacım vardı."

Görüntüler bir anda

kayboluyor. Tekrar iyiyim.

Ta ki bir elin çıplak sırtımı sıyırdığını hissedene kadar.

Gerektiğinde dirseğini kırmaya hazır bir şekilde kolunu kavrayıp geriye doğru büküyorum. Yıllar süren eğitimden gelen otomatik bir refleks - önce kır, soruları sonra sor.

Yüzünü görmeden önce kızın panikle attığı çılgılığı duyuyorum. Mavi gözleri dehşet ve şaşkınlıkla irileşmiş bir şekilde bana bakıyor.

Çıplak ve çarşafıma dolanmış bir şekilde yatıyor. Kısa sarı saçları artık dün gece dikkatimi çeken parlaklığa sahip değil.

"Canımı acıtlıyorsun," diye inliyor titreyerek.

Aşağı bakıyorum ve hala kolunu tuttuğumu fark ediyorum.

İç çekerek onu bırakıyorum. Dehşet içinde büyük boy yatağın karşı köşesine kaçmadan önce acı dolu küçük bir nefes veriyor.

Ona sırtımı dönüp ayağa kalkıyorum. "Giyin ve dışarı çık."

Dün gece ne yaptığımızı hatırlamaya çalışıyorum, ama sadece birkaç belirsiz gri parıltıyı hatırlayabiliyorum. O kadar yüksek sesle çığlık attığımı hatırlıyorum ki başımı ağrıtmıştı. Sonunda sikimi ağzına sokarak onu susturmuştum.

Ama bu bile beni tatmin etmedi.

Yine de, bir kadın beni tatmin etmeye yaklaşmayalı uzun zaman oldu.

Kuyruğunu kısırtıp gitmesini bekliyorum. Ama hiçbir hareket duymayınca tekrar dönüyorum ve onu bana bakarken yakalıyorum.

"Sana ödeme yapmam falan mı gerekiyor?"

"Bana ödeme yapmak mı?" Sesi şaşkındı. "Ne

için?" "Dün gece için."

Ne sorduğumu anladığında mavi gözleri kocaman oldu. Korku, öfkeyle bastırılıyor.

"Ben lanet bir fahişe değilim, göt herif!" diye

tükürüyor. Omuz silkiyorum. "O zaman ne

bekliyorsun?"

Yataktan fırlayıp öfkeyle oflayıp puflayarak kıyafetlerini aramaya başladığında yüzünü öfke kaplıyor. Bar arabamın yanında yerde duran payetli gümüş elbiseye ulaşmak için birkaç boş viski şişesinin üzerinden geçmek zorunda kaldı.

Elbisesini kapmak için eğildi ve kıpırdatarak giydi. Dün gece onu neden kalabalığın arasından seçtiğimi şimdi hatırlıyorum: o memeler çok yetenekli bir plastik cerrahın eseri.

Beni beceren Manolo Blahnik stilettolarını ve neon kırmızısı Bottega Veneta clutch'ını aldıktan sonra bana döndü.

Kan çanağına dönmüş gözlerinin kenarında lekeli rimel ve göz kalemi var. "Adımı bile hatırlıyor musun?"

Yüksek sesle güldüm. "Ne düşünüyorsun, prenses?"

Bir an bana baktı, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kızgındı, sonra yanımdan geçip yatak odamdan çıktı.

Kıpırdamadan duruyorum, dün geceki içkinin etkisiyle başım dönüyor, ta ki çatı katımın ön kapısının kapandığını duyana kadar.

İyi ki kurtulduk.

Görünüşe göre bir fahişe olmayan adam gittiğinde, dün gecenin bana verdiği zararı incelemek için banyoya gidiyorum.

Bok gibi görünüyorum. Muhtemelen uyuşturucu ve içki konusunda bu kadar sert davranmamalıydım. Büyük bir toplantıdan bir gün önce yapmak aptalca bir şeydi.

Yansımam bana bakıyor. Alışkanlığımın dışında, uzanıp sol gözümün yanındaki yara izine dokunuyorum. Bedenim kaskatı kesiliyor ve elimi tekrar yanıma indiriyorum.

Bugün olmaz. Bugün oraya gitmeyeceğim.

Marisha'nın rüyası eski anıları canlandırdı, yıllarca boğduğum anıları. Ama onları yeniden su yüzüne çıkarmak için en ufak bir hatırlatma yetiyor.

Bugün dikkatimi dağıtacak şeylere ayıracak vaktim yok. Babam toplantıda beni izliyor olacak. Son birkaç aydır beni yakından izliyor. Beni test ediyor.

Bu gece her şeyin doruk noktası olacak.

Duša giriyorum ve suyu açıyorum. Su o kadar soğuk ki acıtıyor, ama peşinde olduğum şey de bu zaten -zihnimi keskin, mevcut ve farkında tutmak için biraz acı.

Daha da önemlisi, anıları uzak tutar.

Yeterince içtikten sonra çabucak kurulanıp koyu renk bir pantolon ve uzun kollu bir henley gömlek giyiyorum. Babam bu toplantılarda takım elbise giymemi tercih ediyor ama ben bilinçli olarak bundan kaçınıyorum.

Benden ne istediğini sikeyim.

Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez, babam bile.

Kovalyov Bratva'nın donu olsa bile.

Kollarımı kıvrarak kollarımı çevreleyen dövmelemlerimi gösteriyorum. Rolex'im akşam sekiz elli altıyı gösteriyor -bütün günü uyuyarak geçirdim- bu da aracımın tam dört dakika sonra binanın önüne yanaşacağı anlamına geliyor.

Babam asla geç kalmaz.

Kişisel asansörümle lobiye iniyorum. Asansör kapıları ana fuayede birbirinden ayrılıyor ve binanın cam girişine doğru düz bir yol ortaya çıkıyor.

"Günaydın Bay Kovalyov," diye selamlıyor kapıcı, tam o sırada babamın tercih ettiği son model Range Rover'ın binanın önüne yanaştığını görüyorum.

Lüks SUV'un şık bir araç olduğunu inkar etmek mümkün değil. İlk bakışta bile göz korkutuyor. Ve bu, performans lastiklerinden, kurşun geçirmez balistik cam ön camdan veya aracın etrafındaki çeşitli bölmelerde saklanan yüksek güçlü otomatik silahlardan habersiz.

Bu tamamen tasarım. Babam korumasız seyahat eden biri değildir.

Onun durumunda, haklı olmaktan da öte. Onun kadar çok suikast girişiminden kurtulmuşsanız, uygun bir korumaya yatırım yapmak iş açısından mantıklı olacaktır.

Arka kapıyı açıp arabaya girmeden önce renkli camda sadece kendi yansımamı görüyorum.

Babam ve amcam içeride beni bekliyorlar, ikisi de keskin gri takımlar ve açık yakalı beyaz gömlekler giymişler.

Daha gençken Stanislav ve Budimir Kovalyov'un kardeş oldukları herkes tarafından anlaşıldı. Bana miras kalan aynı kare çene çizgisine ve çukur elmacık kemiklerine sahiptiler.

Aynı gür kaşlar. Aynı bira göbekleri. Ve saygısızlığa karşı aynı tahammülsüzlük.

Ama yaşlandıkça birbirlerine daha az benzemeye başladılar. Babam Stanislav içine kapandı, hafif bir kamburluk geliştirdi ve dünyaya kısık gözlerle bakmaya başladı.

Beş yıl önce, kanser tedavisinin bir yan ürünü olarak parlak siyah saçları döküldü. Tekrar uzadığında, bembeyaz olmuştu.

Ancak bunların hiçbirisi onu daha az korkutucu yapmadı. O hala Kovalyov Bratva'nın donu. Ve bu unvanı hala altın bir taç gibi taşıyor.

Kıvrıkcık saçları ve rahat gülümsemesiyle Budimir Amca daha az heybetli. Ama içinde derinlere işleyen bir soğukluk var. Babamın olmadığı bir şekilde acımasızdır. Sırf spor olsun diye zalim olan bir adam, oysa babam sadece zorunluluktan zalim.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor amcam gür bir kahkaha atarak.

Koltuğuma kayarken iç geçiriyorum. "Ben de seni gördüğüme sevindim amca."

"Budimir haklı. Sen de takım elbise giymemişsin," diye gözlemliyor Stanislav, dudakları hoşnutsuzlukla büzülmüş. Otuz yıldır Amerika'da ama Rus aksanı hâlâ kalın ve iyi korunmuş.

"Bütün gece kravatla boğuluyormuşum gibi hissetmek istemiyorum."

"Bu *senin* ne istediğinle ilgili değil," diye soğukkanlılıkla yanıtıyor Budimir. Aksanı hafiftir. Anavatanından sadece belli belirsiz bir iz kalmış. "Baban rolüne uygun giyinmeni tercih ediyor."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Neymiş o kısım amca?"

"Sen Kovalyov Bratva'nın varisisin-"

"Artık çocuk değilsin Artem," diye araya giriyor Stanislav, sabırsız bir ses tonuyla.

Budimir hemen ağzını kapattı. Bunun olduğunu o kadar çok gördüm ki artık dikkatimi çekmiyor. Stanislav büyük kardeş. Don o. O odaya girdiğinde diğer herkesin geri planda kalması beklenir.

Ama son zamanlarda amcamla ilgili küçük şeyler fark etmeye başladım. Özellikle de babam sözünü her kestiğinde ya da ona her söz geçirdiğinde ağzının kenarlarının aşağıya doğru dönmesi.

Sanki içi içini yiyor.

"Fark etmeniz çok hoş baba," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, ses tonumdaki acıyı saklamaya çalışıyor ama başaramıyorum. "Geçen ay itibariyle otuz yaşında olduğumu düşünürsek."

Stanislav'ın gözleri bana dikildi. "Erkek olmak için yaştan fazlası gerekir, oğlum."

Yolculuğun geri kalanında başka kimse tek kelime etmedi. Bu geceki toplantının yapılacağı Bratva'ya ait gece kulübü The Siren'in arka girişine yanaşıyoruz.

"Toplantıda kimler olacak?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Önce Budimir cevap verir. "Don Maggadino ve oğulları. Gallo. Brooklier. Ve Dragna."

"Dragna?" Şaşkınlıkla tekrarlıyorum, biraz daha dik oturuyorum ve babama dönüyorum. "Onu gerçekten davet ettin mi?"

Stanislav pencereden dışarı bakarak, "Bu bana hesap veren tüm kartellerin toplantısı," diyor. "Dragna bana hesap veriyor. Dolayısıyla o da toplantıda olacak."

"Öyle mi? O zaman neden size Antonio kartelinden bizim onayımız olmadan ithal etmeye çalıştığı uyuşturucu sevkiyatından bahsetmedi?"

Alındaki bir damar hafifçe patlıyor ama pencereden dışarı bakmaya devam ediyor. "Bununla başa çıktım."

Budimir sessiz olmamı işaret ediyor. Onu görmezden geliyorum. Bu sabah sabrım kalmadı.

"Seni dört milyon dolar dolandırmaya çalışıyordu!" Tersledim. "Bu sadakatsizliği onu bir toplantıya dahil ederek mi ödüllendireceksiniz? En azından bir süreliğine yakın çevrenin dışında tutulmalı. Bakalım bu onun tavrını düzeltecek mi?"

Babam iç geçiriyor. "Bu onu küçük düşürür ve rencide eder."

"*Mesele* de bu zaten," diye homurdanıyorum.

Sonunda Stanislav bakışlarını bana çeviriyor ama ifadesi buz gibi. "Don olmak sadece ağırlığını koyup karıncaların dağılmasını izlemek değildir, Artem. Diploması gerekir. Zekâya ihtiyaç vardır. Kaba kuvvet gücü elinde tutmak için asla yeterli değildir."

Bu konuşmanın varyasyonlarını daha önce de duymuştum.

Her zaman olduğu gibi, gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Yani bu kadar mı?" Israr ediyorum. "Başka tarafa bakacak ve seni ezip geçmesine izin mi vereceksin?"

Bunun üzerine babamın gözleri uzun zamandır görmediğim bir öfkeyle parladı. Bu ateş, bu *öfke*, onun Los Angeles yeraltı dünyasında bu kadar uzun süre hüküm sürmesini sağlayan şeydi.

"Beni aptal mı sanıyorsun, evlat?"

Oğlan. Bana *çocuk* dedi. Bu bir tokat gibi, o da biliyor, ben de biliyorum, Budimir de biliyor. Ön koltuktaki şoför ve sokağın köşesindeki sosisli sandviççi de muhtemelen biliyordur.

Öfkem göğsümde kabarıyor ama kendimi tutup ağzımı kapalı tutuyorum.

Bakışları hâlâ üzerimde. "Eee?" diye soruyor. "Ben kendimi dinlemek için soru sormam. Cevap ver. Beni aptal mı sanıyorsun?"

Yumruklarımı olabildiğince sıkıyorum. "Seni don olarak kabul ediyorum," diyorum buz gibi bir sesle.

"İyi," diye başını sallıyor. "Olması gerektiği gibi."

Range Rover'dan inip Siren'in yan kapısından içeri giriyoruz.

Zaten tıklım tıklım dolu. Işıklar tavana yayılıyor. Dans pistinde bedenler birbirine sürtünüyor. Tüm bunların üzerinde müziğin gürültüsü yükseliyor.

Ama ana dans pistine çıkmıyoruz. Güvenlik görevlisi Bratva adamlarından biri bizi karanlık bir koridordan geçirip başka bir heybetli demir kapıya götürüyor.

Diğer tarafta toplantının yapılacağı yer var. Diğer Aile reislerinin çoktan burada olduğuna şüphe yok. Babamın geç kalmaya tahammülü yok.

Koruma bize kapıyı açmadan hemen önce, Peder elini kaldırarak beklemesini işaret ediyor.

Bana dönüyor ve buruşuk yaşlı elini bileğime koyuyor.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Ne?" diye soruyorum.

Yüzünde sevmemeyi öğrendiğim o ifade var.

"İçeri gelmiyorsun," diyor sonunda. Göz

kırpyorum. "Ne?"

Budimir omzuma güven verici bir el koydu. "Sorun yok, yeğenim."

İkisine de omuz silkip babama dönüyorum. "Ne oluyor lan?"

"İçeri girmiyorsun oğlum," diye tekrarlıyor babam. "Bugün olmaz. Hazır değilsin."

Konuşamayacak kadar şaşkın ve öfkeliyim. Gözlerimin içine bakıyor ve bir kez başını sallıyor.

Sonra bir kez daha döndü ve çelik kapıdan içeri girdi. Damarlarımda kaynayan öfkeyle beni koridorda yalnız bıraktı.

Esme

THE MONDRIAN HOTEL-LOS ANGELES, CALIFORNIA

"Hey kızım! Eğlence geldi!"

Kuzenim Tamara, Los Angeles'taki Mondrian Hotel'deki otel odama zıplayarak girerken gülümsemeye zorluyorum kendimi.

Tamara ile ilgili her şey "sosyetik parti kızı" diye bağırıyor. Siyah deri mini bir etek ve bir omzundan dikkatsizce sarkan büyük boy beyaz keten bir bluz giyiyor. Çok Cali'li, çok modaya uygun.

Klasik Tam-Tam.

Asık suratımı görünce aniden duraklıyor.

"Ciddi misin?" diye soruyor, biraz somurarak. "En sevdiğin kuzenine böyle mi hoş geldin diyorsun?"

"En sevdiğim kuzenim olduğunu sana düşündüren ne?" Alay ediyorum.

Burnunu kırıştırıyor ve uzun, düz siyah saçlarını omzundan aşağı savuruyor. "Her şeyden önce, duh. İkincisi, evet, bu kesinlikle en sevdiğin kuzenine yapacağın bir karşılama *değil*. Ben dışarı çıkacağım ve bunu ikinci kez deneyebiliriz, tamam mı? Tamam."

Bir kahkaha atıyorum ve şapşal kuzenime başımı sallıyorum. Tamara kesinlikle iyi vakit geçiriyor ve birlikte takıldığımız zamanları seviyorum ama bugün pek sosyal bir ruh halinde değilim.

Meksika'dan ayrılmadan hemen önce olanlardan sonra olmaz.

Tüm seyahati otel odasına tıkılıp kalarak geçirmeyi planlamıştım. Yine de bir parçam yalnız olmadığım için memnun.

Ayağa kalkıyorum ve Tamara'ya beklediği sarılmayı yapıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, geri çekilmeye çalıştığımda bile bana tutunuyor ve sarılmayı biraz uzatıyor.

"İyi misin, güzelim?" diye soruyor beni bırakırken.

Kaşlarımı çattım. Hemen ciddileşmek Tamara'nın yapacağı bir şey değil.

"İyiyim," diye cevap veriyorum omuz silkerek, iyi olmaktan başka her şeyi hissetmeme rağmen. Tamara'nın sesi alçalıyor. "Son zamanlarda berbat mıydı?"

Kimden bahsettiğini anlamam için babamın adını söylemesine gerek yok.

Ama yine de tereddüt ediyorum. "Neden soruyorsun?"

"Bunun yüzünden." Parmaklarıyla şefkatle çenemdeki çürüğün izini sürüyor. Gözleri sempati dolu.

"Oh." Tokadı tamamen unutmuştum. "Önemli bir şey değil."

Elindeki büyük, son moda deri çantayı açmadan önce Tamara'nın gözlerini bir an üzerimde hissedebiliyorum. Çantasını karıştırırken sarı saçları güneş ışığı altında parlıyor.

Hava almaya çıktığında, elinde bir makyaj seti var.

"Ne yapıyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Yüzünü düzelteceğim."

"Yüzüm gayet iyi," diye itiraz ediyorum. "Artık morluğu zar zor görebiliyorsun."

"Aynı fikirde değilim. İnan bana, daha sonra kulüplere gittiğimizde o şeyin ortaya çıkmasını istemezsin."

Acı acı gülüyorum. "Hayallerini yıkmaktan nefret ediyorum ama bu gece erken yatmak dışında bir şey yapmayacağız."

Tamara gözlerini deviriyor ve bir dizi farklı kapatıcı ve biraz allık çıkarmaya başlıyor.

"Bilmediği şey ona zarar vermez." "Tamara..."

"S u s kızım, gözüne rimel saplanmasını istemiyorsan," diyor dalgın dalgın.

Beni pencereye bakan beyaz kanepeye oturmaya zorluyor ve yüzüm üzerinde çalışmaya başlıyor.

Yenilgiyi kabul ediyorum ve istediğini yapmasına izin veriyorum. Tartışmaktan daha kolay.

Los Angeles silüetine bakarken düşüncelerim amaçsızca süzülüyor.

Babamın sesini kulağımda hayal edebiliyorum. *Kafesinde otur ve sessiz ol, küçük kuş. Otur ve gülümse. Şapşal olup olmaman önemli değil. Sadece gülümsemeye devam et.*

"Dünyadan Esme'ye! Kafan nerede kızım?"

Gözlerimi kırıştırtıyorum ve Tamara'ya odaklanıyorum. "Fark etmez," diye mırıldanıyorum. "Şimdi spaya gitmeye ne dersin? Bu odadan çıkmayı gerçekten çok isterim."

Tartışmıyor. Çantalarımızı aldık ve iki yeni korumamla birlikte spaya doğru yola çıktık.

Tamara'nın Ansel'e baktığını fark ediyorum. İki muhafızdan daha uzun boylu ve yüzünde ne kadar tehlikeli görüldüğüne katkıda bulunan bir çift dövme var. Ondan etkilenmesinin büyük bir nedeninin bu olduğuna bahse girmeye hazırım.

"Ben olsam oraya gitmezdim," diye mırıldanıyorum ona, spaya girip korumalarımı girişte bırakırken. "Aslına bakarsanız, babam için çalışan hiç kimseye bulaşmazdım."

Tamara homurdanır. "Onunla ilişkiye girmek istediğimi nereden çıkardın?" diye soruyor. "Ben sadece onu becermekle ilgileniyorum."

Kayıtsızca söylüyor ama beni şaşkına çeviriyor. Belki de çok yabancı bir fikir olduğu içindir.

Bir şeyi sadece yapabildiğiniz için yapmak nasıl bir şey olmalı? Sırf canın istediği için?

Spa'da tam olarak iki ton var, inci grisi ve sessiz fildişi. Sakinliği ve iyileşmeyi teşvik etmesi gerektiğini biliyorum, ancak bana cansız, kişilikten veya yaşamdan tamamen yoksun geliyor.

Bizi çevresi kadar solgun, minyon, sarışın bir kadın karşılıyor.

Bizi, sürpriz bir şekilde, spa'nın geri kalanı gibi beyaz ve donuk olan özel bir odaya götürüyor.

"Lütfen rahatınıza bakın," diyor gülümseyerek. "İkiniz için içecek bir şeyler getireceğim."

Kapı kapandığı anda Tamara'ya dönüyorum, içimi dökmek için büyük bir ihtiyaç hissediyorum. "Beni evlendimeye çalışıyor, biliyorsun. Babamla."

Tamara'nın gözleri büyür. "Daha yirmi iki yaşındasın!"

"Görünüşe göre bunun bir önemi yok," diyorum. "İstediğim hiçbir şeyin önemi yok. Ve hiçbir zaman da olacağını sanmıyorum."

"Buradan çıkman gerek."

"Evet." Başımı salladım. "Yapmam gereken şey tam olarak bu. Ama bu hayattan bir çıkış yolu göremiyorum."

"Hayır," diyor Tamara başını sallayarak, "yani, bu kaplıcanın dışında. İhtiyacın olan şey hayatının kontrolünü eline almak ve bu da bebek adımlarıyla başlar."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu gece bir kulübe gidebilmek için ayrıntılı bir plan yapmışsın."

Tamara manikürlü elini bacağıma koydu. "Tamam, beni unut. Bugün ne yapmak istiyorsun?"

"Fark eder mi?"

Tamara sevinçle çığlık atıyor ve ellerini heyecanla birbirine vuruyor. "O zaman kazanan benim planım gibi görünüyor!"

Sadece iç çektim. "Bu kaplıcanın dışında bizi bekleyen iki silahlı korumayı unuttun mu?"

Gözlerini küçümsercesine deviriyor. "Lütfen, kızım. On üç yaşından beri gizlice dışarı çıkıyorum," diyor. "O ikisi beni korkutmuyor. Eğer bizi yakalarlarsa... şey, bizi cezalandırmak zorunda kalacaklar, değil mi?" Çapkınca göz kırpmıyor.

Gölmekten kendimi alamıyorum. "Sen delisin."

"Hadi. Gidelim," diyor Tamara hevesle. "Lütfen?" Aslında gitmeyi ne kadar çok istediğimi fark ediyorum.

Endişelenecek bir şey kavramını hiç duymamış olan kuzenimle dışarıda bir gece geçirmek, tüm umutsuzluğum için mükemmel bir panzehir gibi geliyor.

Ama sonra Miguel'i düşündüm.

O sandalyede dövülmüş ve kanlar içinde yatarkenki görüntüsü günlerdir aklımdan çıkmıyor.

Ona olanlar benim hatamdı.

"Bilmiyorum," diyorum gergin bir şekilde. "Sadece spa randevularımızın tadını çıkaralım, tamam mı? Şu anda pervasızca bir şey yapmamıza gerek yok."

Tamara gürültülü bir şekilde iç çekiyor ama onu görmezden geliyorum ve kıyafetlerimi bizim için bırakılan yumuşak bornozlarla değiştiriyorum.

Spa masasına yerleşip rahatlamaya çalışıyorum ama vücudumun ne kadar gergin olduğunu fark ediyorum. Ne kadar nefes almaya çalışırsam çalışayım, ciğerlerime asla yeterince hava alamıyorum.

Önümüzdeki birkaç on yıl boyunca hayatım böyle olacak. Mükemmel.

Şımartılmış.

Ve tamamen korkunç.

Bitmek bilmeyen spa randevuları, babamın meslektaşları için özel piyano performansları ve sonunda domuz gibi bir adamla kabus gibi bir düğün.

Yaşayan, nefes alan, sesi ve özgürlüğü olmayan bir oyuncak bebek olacağım. Sonsuza dek renksiz dünyamda sıkışıp kalacak, diğer insanların para saydığı gibi pişmanlıklarımı sayacağım.

Birden doğruldum, masadan kalktım ve kıyafetlerime uzandım. Tamara telaşla bana bakıyor. "Chica, neler oluyor?"

"Yeni plan. Hemen şimdi buradan gidelim," diyorum fikrimi değiştirmeden.

"Ne?"

"Gidelim," dedim.

Tamara'nın yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme beliriyor. "İşte şimdi konuşmaya başladık. Beni takip edin."

Esme

Tamara'yı spanın içinden geçip girişe doğru takip ediyorum. Kapılar kapalı ama korumalarımın hâlâ dışarıda görevlerinin başında olacaklarını biliyorum.

"Bunu görünmeden nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordum.

Tamara bana acıyan bir bakış fırlatıyor. "Ah, tatlı, masum Esme," diye mırıldanıyor. "Gerçekten de buraya girip çıkmanın tek bir yolu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Girişe doğru gidiyorsun," diye işaret ediyorum.

"Gerçekten dikkatini vermiyorsun, değil mi?" Tamara soruyor. "İçeri girdiğimizde solda bir kapı vardı. Personel odası. Oradan bir çıkış olacak."

Tam bir psikopat, ama eğlenceli bir psikopat. Hayat onun gibi insanlar için her zaman yolunda gider.

Ve her zamanki gibi mükemmel ve sorunsuz çalışıyor. Personel odaları boş, odanın uzak tarafında gökkuşağının sonundaki altın küpü gibi bir çıkış kapısı var.

Kapı açılıp spa terapistlerinden biri içeri girdiğinde özgürlüğe yaklaşık üç adım uzaklıktayız.

O da bej rengi bir kıyafet giymiş ama içeri girdiğimizde bizi karşılayan kadın o değil. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Gerçi burada çalışan herkes aynı görünüyor, o yüzden kesin bir şey söyleyemem.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye kibarca soruyor.

Tamara gülümseyerek, "Kusura bakmayın, biraz yoldan saptık," diyor. "Şimdi spaya geri döneceğiz."

Tamara elimi tutuyor ve beni yan taraftaki başka bir kapıya doğru çekiyor.

Terapist şaşkınlık içinde, "Hanımefendi, o kapı sizi otele geri götürecektir," diyor.

"Aynı fark!" Tamara cıvıltıyor. Kadın bir şey söyleyemeden beni kapıdan içeri çekiyor.

Spa'nın göz kamaştırıcı beyazlığından çıkıp otelin rengine girdiğimiz anda ikimiz de koşmaya başlıyoruz. Muhtemelen buna ihtiyacımız bile yok ama iyi hissettiriyor.

Büyük lobiden otelin büyük altın kapılarına doğru koşuyoruz. Sonra dışarıya, mükemmel L.A. güneşine fırladık.

Tamara bir taksi çağırırken dudaklarımdan bir kahkaha dökülüyor. Bir an bana bakıyor, yüzüne bir gülümseme yerleşiyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Taksi bizi Tam'ın binasının önünde indiriyor, önü güllerle kaplı kocaman, pembe bir bina. Hala manyaklar gibi kıkırdarak üst kata çıkıyoruz ve onun iki yatak odalı şık dairesine giriyoruz.

Tamara kapıyı arkamızdan kapattığı anda rahat bir nefes alıyorum ve çantamı cam sehpanın üzerine atıyorum.

"Buna inanmıyorum," diye gülüyorum. "Başardık!"

"Ben yaptım," diye hatırlatıyor Tamara kaburgalarıma dostça bir dürtme yaparak. "Sen sadece peşime takıldın."

"Yeterince adil," diye gülümsedim. "Tüm övgüyü sen alabilirsin." O da sırtıyor. "Beni dinlemeye karar verdiğin için memnun değil misin?" "Evet, evet, evet. Bu konuda büyük düşünme."

Ama ikimiz de yalan söylediğimi biliyoruz. Kendi başıma asla bu kadar pervasızca bir şey yapmazdım. Ve doğruyu söylemek gerekirse, henüz bir şeyden kurtulduğumu düşünecek kadar aptal değilim.

Babam bunu öğrenirse cehennem azabı çekeceğinden şüphem yok.

Ama bu gelecekteki Esm  için bir sorun. Sonuçları olacaksa, onlarla sonra ilgilenirim.

Hayatım her zaman korktuğumdan daha hızlı bir şekilde üzerime geliyor. Hâlâ yapabiliyorken biraz yaşamak istiyorum.

"Gel hadi. Seni s slememe izin ver. Bu gece için gard robumdan bir şeyler ödünç alabilirsin," diyor Tamara ve beni yatak odasına götürüyor.

 ceri girerken kaşlarını kaldırdım. Tamara'nın odası tam bir kaos içindeydi. Her yere yığılmış giysiler, makyaj masasının üstünü kirleten makyaj malzemeleri, komodinin üzerinde duran yarısı yenmi  atı tırmalıklar.

"Bana  yle bakma. Hizmetçi yarın geliyor," diye küstahça söylenerek gard robunu açıyor ve karıştırmaya başlıyor.

Kapı aralığında duruyorum, gizli bir mayını ya da başka bir şeyi tetiklemekten korktuğum için daha fazla ilerlemeye korkuyorum, çünkü o bakmadan omzunun üzerinden kıyafetlerini fırlatıyor.

"Ah ha!" Yeniden ortaya çıkıyor ve elinde muzaffer bir şekilde bir şey tutuyor. " şte. Bu k  k numara sana çok yakı acak."

Benim için se tiğı elbiseye inanamayarak bakıyorum. "Ciddi olamazsın."

Tamara kaşlarını  atar. "Ne? Çok mu fazla?"

Gülüyorum. Elbise  effaf zincir zırhına benzeyen bir şeyden yapılmış. Yakası açıkça göğüslerimi dünyaya göstermek için tasarlanmış gibi görünüyor ve diğ  her şeyi göstermek için yükselen bir uyluk yırtığı.

"Daha açıklayıcı olması için görünmez olması gerekirdi," diye takılıyorum.

Tamara gülüyor. "Drama kraliçesi olma."

"Onunla i   ama ır  bile giyebiliyor musun?" Ben soruyorum. Gerçekten merak ediyorum.

Tamara bana göz kırparak, " nemli olan i   ama ır n  çıkarmak," diyor.

Başımı salladım. "Pas. Sanırım bu gece için kendim bir şeyler seçeceğim."

Tamara dramatik bir şekilde iç geçiriyor ama bana yer açmak için yana kayıyor.

Sonraki birkaç saati giyinip kuşanarak ve gülerек geçiriyoruz. Bir ara Tamara ikimize de kocaman birer kadeh kırmızı şarap dolduruyor; öyle ki benimkini bana uzatırken ağzı biraz kayıyor

-Ve içmeye başlarız.

Sonunda seçtiğim elbise basit, siyah bir mini ama kesimi gerçekten çok seksi. İnce askıları ve göğüs dekolteme vurgu yapan bir büstiyeri var ama yine de görünümü şık tutuyor. Etek boyu kısa, popomun sadece birkaç santim altında bitiyor, ancak yapısı vücudu sarıyor ve iltifat ediyor, kıvrımlarımı vurguluyor ve beni sofistike ve biraz daha olgun gösteriyor.

Bir çift askılı gümüş stiletto giyiyorum ve Tammy'nin ruj, göz kalemi ve allıkla üzerimde çalışmasına izin veriyorum.

"Çok dramatik bir şey değil," diye beni rahatlatıyor. "Sadece doğal özelliklerini biraz daha öne çıkaracak kadar."

O da öyle diyor. Tartışma havasında değilim. Daha çok şarabımı yudumlamaktan ve gecenin kontrolünü Tam'a bırakmaktan mutluymum. Nasıl yaşanacağını benden daha iyi biliyor.

Saçıma ne yapacağım konusunda ileri geri konuşuyoruz. Sonunda, dağınık tepe düğümünden kurtarıyorum ve omuzlarımdan aşağı sarkıtıyorum.

Tam gülüyor. "Vahşi bir dişi aslan gibi! Rawr!"

Ama sonra gülümsüyor ve yanağıma duygusal bir öpücük konduruyor ve bunun benim için iyi bir bakış olduğunu biliyorum.

Aynada kendime bakıyorum, neredeyse inanamayarak. Babam çok seksi giyinmeme asla izin vermezdi. Bunun beni bir "fahişe" gibi göstereceğini iddia ederdi.

Ama görünüşüme eleştirel bir gözle baktığımda kendimi güçlü ve özgüvenli hissediyorum.

Papa'nın düşüncelerini siktir et.

"Kahretsin, kızım!" Tamara son bir kez bakmak için beni çevirirken haykırıyor. "Çok seksi görünüyorsun."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler. Sen de öyle."

Gerçekten öyle. Düşük yakalı kırmızı bir askı ve benimkinden bile kısa siyah deri bir etek giyiyor.

"Lütfen," diye homurdanıyor Tamara küçümseyerek, "sen odadayken kimse bana bakmayacak."

Biz içip gülerken bir ara güneş battı. Güneş battı.

L.A. günü, sıcak ve hareketli bir L.A. gecesine dönüştü.

Tamara'nın şehirdeki en sevdiği mekanlardan biri olan The Siren adlı lüks kulübe gittiğimizde kendimi gerçekten iyi hissediyorum.

Ücretimizi ödeyip taksiden indiğimizde, kapıdan dışarı uzanan büyük kuyruktan ne kadar popüler olduğunu görebiliyorum.

"Oh, Tanrım. İçeri nasıl gireceğiz?" Endişeyle sordum.

"Kendini gördün mü?" diye kıkırdıyor. "Sen beni gördün mü? Hiç sorun değil. Hadi kuzenim, sana nasıl yapıldığını göstereyim."

Tamara, kulübün girişindeki fedaiye doğru ilerlerken insan kuyruğunu tamamen görmezden geliyor.

Sırada bekleyen kadınlardan bazıları bize kızgın bakışlar fırlatıyor.

Erkekler ise iltifat etmekle ürkütmek arasında gidip gelen iltifatlar yağıdırıyor.

Hepsini görmezden geliyorum ve Tamara'yı takip ediyorum. Onun önden gitmesini bekliyorum ama fedaiye vardığımız anda Tamara elimi tutuyor ve beni önüne doğru itiyor.

Siyah deri ceketli, uzun boylu, yakışıklı bir adam olan fedai, her birimize yavaşça yukarıdan aşağıya bakıyor ve sonra göz kamaştırıcı bir gülümseme yayıyor.

Titriyorum. *Los Angeles'taki herkes bu kadar yakışıklı mı?*

"Siz kızlara iyi eğlenceler." Kadife ipi çözdü ve bizi VIP girişinden içeri soktu.

İçeri yuvarlanırken gülüyorum, garip bir coşku duygusunun üzerime çöktüğünü hissediyorum.

Yarın, klostrofobik, babamın kontrolündeki dünyama geri dönmek zorundayım.

Ama bu gece için, önümüzdeki birkaç saatin kontrolü bende. Onları değerlendireceğim.

Karanlık VIP koridorundan kulübün ana alanına çıkarken Tamara hâlâ elimi tutuyor.

Terli bedenler ve parlak ışıklardan oluşan gürültülü, bunaltıcı bir labirent. Müziğin sesi o kadar yüksek ki kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum. Ben de şimdiden terlemeye başladım.

Tamara kulağıma bir şeyler bağıyor ama ne dediğini anlayamıyorum.

"Ne?" Ben de çılgık atıyorum.

"Dedim ki, bize shot ısmarlayacak birini bulalım!"

Ona bir başparmak işareti ve tereddütlü bir gülümseme veriyorum. Sadece bunaldım, hepsi bu.

Ama durup düşüncelerimi toplamaya çalıştığımda, Miguel'in o küçücük odada dövülmüş ve yığılmış görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor.

Ürperiyorum.

Bunu yapıyor olamaz. Tammy'ye bakın, şimdiden dans ediyor, eğleniyor, kolları havada ve dünya umurunda değil.

Gülümsemeye ve onu taklit etmeye çalışıyorum.

Ama izleniyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Tam'ın omzuna dokunuyorum. "Biri bize bakıyor gibi mi hissediyorsun?"
Bağırıyorum.

Bana birkaç kez tekrarlatıyor ama sonunda anlıyor.

Bunu yaptığında, yüksek sesle gülüyor. "Tabii ki izleniyoruz!" diye bağırıyor.
"Kulüpteki en ateşli kızlar biziz!"

Bir gülümseme daha taklidi yapıp nefes almaya çalışıyorum. *Tamara'yı takip et.*

Ama yine de izlendiğim hissinden kurtulamıyorum. Ve
arkamı döndüğümde nedenini anlıyorum.

Bir duvar boyunca uzanan küçük, zararsız bir kapı aralığından biri bana
doğru bakıyor. Koyu renk saçları alnından dikkatsizce geriye doğru
taranmış. Dövmeler kaslı kollarının üzerinde iz bırakıyor ve henley
gömleğinin açık yakasının altından daha fazlası görünüyor.

Ama en çok dikkatimi çeken onun gözleri. Bu

kaotik kulüpte bile göze çarpıyorlar.

Her şeyden daha karanlıktırlar. Daha

kızgın. Daha yoğun.

Ve üzerime kilitlediler.

YALDIZLI KAFES'İ OKUMAYA DEVAM ETMEK İÇİN TIKLAYINIZ.

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Mazzeo Mafia Düeti

Yalancının Ninnisi (1.
Kitap) Günahkarın Ninnisi (2.
Kitap)

Kovalyov Bratva Düeti

Yıldızlı Kafes (1. Kitap)
Yıldızlı Gözyaşları (2.
Kitap)

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırayla okunabilir!*
Bana Söylediği
Yalanlar Bana
Verdiği Yaralar Bana
Öğrettiği Günahlar

Belluci Mafia Üçlemesi

Yozlaşmış Melek (1. Kitap)
Yozlaşmış Kraliçe (2. Kitap)
Yozlaşmış İmparatorluk (3.
Kitap)

De Maggio Mafia Düeti Takım

Elbiseli Şeytan (1. Kitap)
Sunaktaki Şeytan (2. Kitap)

Kornilov Bratva Düeti Don ile

Evli (1. Kitap) Ölüm Bizi Ayırana
Kadar (2. Kitap)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Kostya Maksim

Andrei

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

Cruel Prep Cruel

Academy Cruel

Elite

Tsezar Bratva

Nightfall (Kitap 1)

Şafak Vakti (Kitap 2)

Rus Suç Kardeşliği

**İstenilen sırada okunabilir!* Mafya

Babası Tarafından Sahiplenildi

Mafya Babası Tarafından

Korunmadı Mafya Babası

Tarafından Nakavt Edildi Mafya

Babasına Satıldı

Mafya Babası Tarafından

Çalındı Mafya Babasıyla

Tuzağa Düştü

Volkov Bratva Kırık

Yeminler (1. Kitap) Kırık

Umutlar (2. Kitap) Kırık

Günahlar (*tek başına*)

Diğer Bağımsızlar

Vin: Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6) Tsezar

Bratva (Tsezar Bratva Düet Kitapları 1-2)

Bratva İmparatorluğu'nun

Varisleri Mafya Babaları

Koleksiyonu Donların

Yolsuzluğu

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

